

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

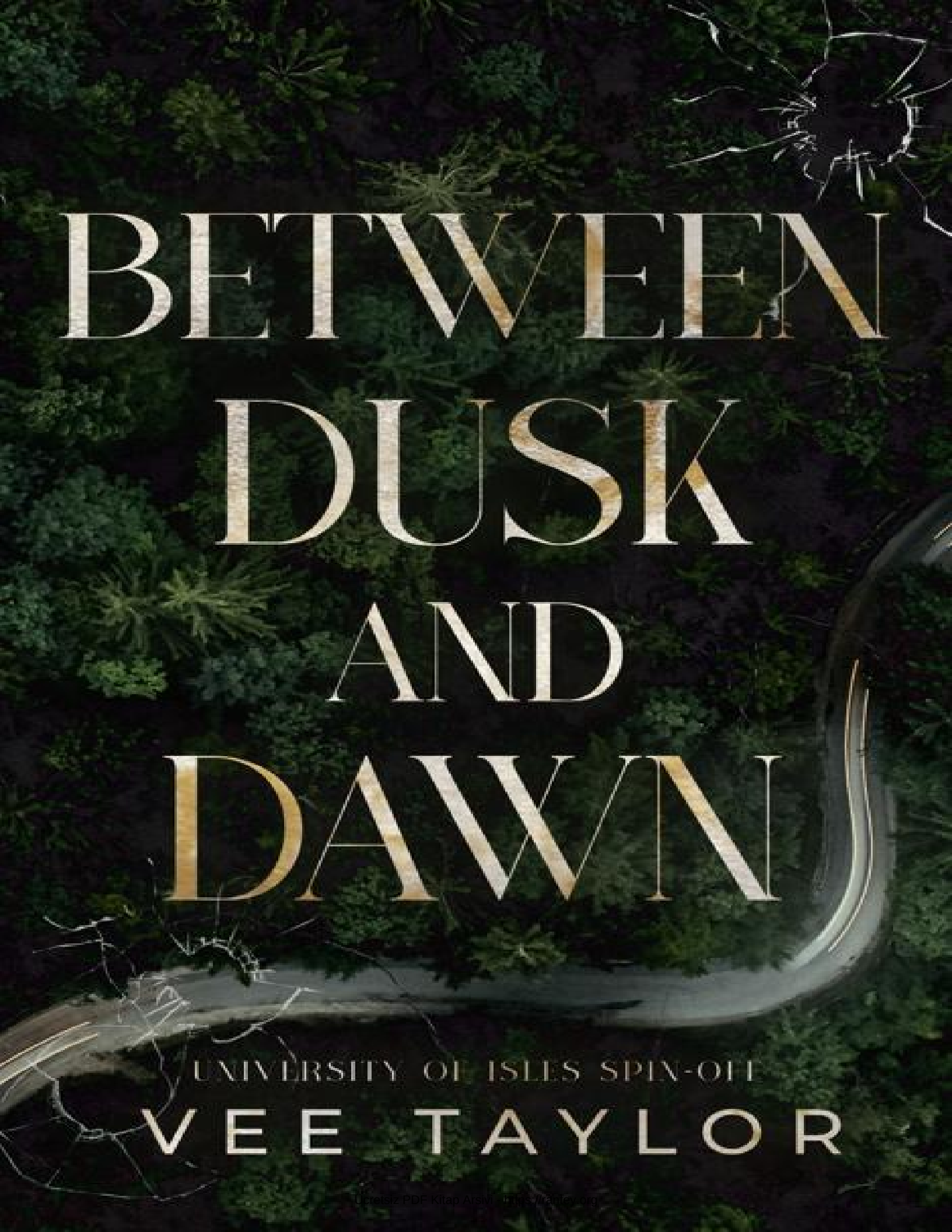
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BETWEEN DUSK AND DAWN

UNIVERSITY OF ISLES SPIN-OFF

VEE TAYLOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BETWEEN DUSK DAWN

UNIVERSITY OF ISLES SPIN-OFF
VEE TAVLR
J C

Telif Hakkı© 2024 yazan Vee Taylor

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler veya incelemelerdeki kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın herhangi bir biçimde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Daha fazla bilgi almak veya bir etkinlik için rezervasyon

yaptırmak için vmmtaylor04@gmail.com.

<http://www.veetaylorauthor.com> adresinden iletişime

geçebilirsiniz.

Kapak tasarımı Megan Barker Designs

Dee Houpt tarafından düzenlenmiştir:

<https://www.deesnotesediting.com/>

Düzeltilme: Celena Santana, RC Thomson

İç Formatlama: Dark Ink Designs Özel

Baskı Kapağı: KBG Tasarımları

Cofiefıs

[Yazarın Notu](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40 Sonsöz](#)

[Maceralarımda Beni Takip Edin Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Vee Taylor](#)

[tarafından Ayrıca](#)

[Vee Taylor](#)

[tarafından](#)

AUIPOA's Noie

Burada bir an için savunmasız olacağım. Sık sık yanlış anlaşıldığımı, bir şekilde burada yerim olmadığını hissediyorum. O kadar yüksek duvarlarım var ki, soğuk, sert ve saçma sapan biri olabileceğim söyleniyor, ama doğrusu bu kendimi korumak için kullandığım bir maske. Ben kendimin kötü adamıyım. Maddy, *Karanlığa Doğru*'da Ember'a bu rolü , onun da kendi hikayesi olması gerektiğini biliyordum. Ayrıca Walsh'a başka bir yönünü göstermem gerektiğini de biliyordum. Evet, o iyi bir kardeşti ama ya yüzeyin altında çok daha fazlası varsa? Aşkları inanılmaz derecede karmaşık, bu yüzden kolay, kabarık bir romantizm arıyorsanız, bu kitap sizin için değil. Ancak endişeli ve karmaşık ilişkilerden hoşlanıyorsanız, Walsh ve Maddy'nin hikayesi mükemmel.

Bununla birlikte, lütfen bu kitabı almadan önce *Adalar Üniversitesi Düetini* okuyun. Zaman çizelgelerinin hepsi düetle eşleşiyor, bu yüzden o kitaplardaki iki karakterin büyümesini görmek önemli. Bu kitap Ember daha Isles'a gelmeden, oda arkadaşıyla ilgili gizemle başlıyor.

Karakterler arasındaki durumları veya eylemleri onaylamıyorum, bu sadece bir kurgu çalışmasıdır. Bu kitapta herhangi bir karakter yoktur, bazen olmasını dilersem de, bu sadece benim hayal gücümün bir parçasıdır.

Bu kitap, mafya yaşam tarzı, mülkiyet/sahiplik, takip, zorla (rıza dışı) evlilik, alkol kullanımı/alkolizm, dub-con, ateşle oynama (kasık kılı), kabadayı romantizmi sınırları içinde geçmektedir, aşağılama, övgü, üreme, kaçırma, aldatma (FMC'de değil ama onunla), cinayet, silahlar/silahlar, somnofili, ölüm, teşhircilik/röntgencilik, dokun-ve-öl tavrı, çocukluk travması,

alkolik ebeveynler, istismarcı ebeveynler (fiziksel, duygusal, ihmalkar), yıkıcı yangın, fiziksel yara izi, ahlaki açıdan gri MMC ve FMC.

Günümüz dünyasında var olmayan örgütler de var, dolayısıyla bu bir kurgu eseri olduğu için, bunların hayal gücümüze uyacak şekilde esnetildiğini de rahatlıkla varsayabiliriz.

*Bir zamanlar bana akıl hastalığımın beni akılsız yaptığını söyleyen bayana...
Siktir . Bakalım gerçekten ne kadar dengesiz olabiliyorum.*

& Sammi'ye
En büyük amigom olduğun için teşekkür .

PAOLOGUE

I korkunç bir insandı.

"Onu neden davet ettin? O lanet olası bir sürük." Ürperdim ve içime kapandım. Bu pis tuvalet kabininden çıkmayı tercih etsem de, burada olduğumu bilmesinler diye ayaklarımı kaldırmak zorunda kalmıştım.

Hafta sona ererken, Cagen'in onu ve amigo takımından bazı kızları kutlama gecesi için davet etmesi gerçek bir arkadaşlıktan çok formalite gibi geldi. Oda arkadaşı ve amigo kız olarak geçirdiğimiz zamanın başından beri, Cagen benim kaptanım olmasına rağmen aramızda hiçbir sevgi bağı olmadığı belliydi.

Geçen yıl amigo seçmelerine katıldığım andan itibaren bana olan düşmanlığı aşikârdı. Küçümseyen bakışları ve pasif-agresif yorumları, bana karşı derin bir kızgınlık beslediğini açıkça ortaya koyuyordu. Nedenini bilmiyordum ama uyum sağlayamıyordum. Yine de, onun her hareketini sessizce gözlemlerken gerçek duygularını bilmiyormuş gibi davranarak onunla birlikte oynadım.

Klozet kapağına tüneyerek Cagen'in arkadaşlarıyla yaptığı konuşmanın her kelimesini yakalamaya çalıştım. Kahkahaları ve fısıltılı konuşmaları, bir araya gelmelerinde basit bir kutlamadan daha fazlası olduğuna dair şüphelerimi artırıyordu. Sanki bana karşı komplo kuruyorlar, arkamdan çöküşümü planlıyorlardı.

Kayıtsız görünme çabalarımına rağmen, Cagen ile aramızda kaynayan nefret yadsınamazdı. Ama geri adım atmayı ya da onun önünde herhangi bir zayıflık belirtisi göstermeyi reddettim. Aksine, onun düşmanlığı beni onun sırlarını ortaya çıkarmaya ve kurduğu her türlü entrikadan kendimi korumaya kararlı hale getirdi.

"Bu yıl neden hâlâ onun oda arkadaşı olduğunu anlamıyorum?"

"Ew, değil mi?"

Ürperdim. Damarlarımda kaynayan nefrete rağmen sevilme, uyum sağlamak için o kadar çok çabaladım ki.

"Bana yeşilin bu tonunun bana uygun olmadığını söyledi. Nötr bir şey kullanmam gerekiyormuş," diyor Cagen.

Söylediğim bu değildi. Ona güzel olduğunu söylemiştim. Başkalarının onu nasıl algıladığı önemliydi ve daha sonra yeni erkek arkadaşıyla takılmayı planlıyordum, bu yüzden en iyi şekilde görüldüğünden emin olmak istedim. Bu konuda kaltak olmaya çalışmıyordum.

Hayatta kalmak bana uyum sağlamayı ve ne pahasına olursa olsun zirveye tırmanmayı öğretmişti. Tüm hayatım kaçmak, dayanmak ve üstesinden gelmek için sürekli bir mücadele içinde geçti.

Arkadaşlarından biri, "Tam bir sürtük," diye ekledi. "En büyüğü," diye karşılık verdi Cagen.

Beni hor gören bir arkadaş grubuna ait olmama rağmen, onların çevresinin bir parçası olmayı arzuluyordum. Sosyal hiyerarşinin en tepesinde olma hissini yaşamayı arzuluyordum. Hayatım boyunca umutsuzca bir tür kurtuluş yolu aradım ama beni koruyacak kimse olmadı. Yaralı ellerim hem fiziksel hem de psikolojik olarak yaşadığım acıların bir kanıtıydı. Tek istediğim o güven duygusunu bulmaktı ve Cagen'le -popüler kızlarla- arkadaş olmak bildiğim tek yoldu.

Tuvaletten zıplayarak indim ve ayağa kalktım, sonra sifonu çektim. Onlarla yüzleşmeye hazırlanırken siyah mini elbisemi düzelttim. Mükemmel olduğum bir şeyi göstermenin zamanı gelmişti.

Geçmişimin yaralarını ve çalkantılarını dünyadan sakladım. Kırılganlığın bir sorumluluk olduğunu ve hayatta kalabilmek için kendimi kayıtsız ve mesafeli bir kişiliğe büründürmem gerektiğini erkenden öğrenmiştim.

Kilidi çevirdim ve tuvaletin kapısını iterek açtım. Cagen aynanın önünde, tenini aynı hastalıklı tonda gösteren o iğrenç yeşil elbisesiyle duruyordu. Yanında, birbiriyle uyumlu sıcak pembe mini elbiseler giymiş iki esmer arkadaşı vardı.

"Hey," dedim lavabonun etrafında kümelendikleri yere doğru yürürken. Musluğu açarak kendi kendime oyun oynadığımı tekrarlardım ve bunda da çok iyi bir iş çıkarıyordum.

Aynaya hızlı bir bakış her şeyi doğruladı. Cagen'in dudakları kıvrılmıştı ve hepsinin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kabinden çıkmamı beklemiyorlardı.

"Hey," dedi Cagen lavaboyu kapatıp ellerimdeki suyu silkelediğimde. "Eğer bir şey duyduysan-"

"Ben yaptım." Yan taraflarından bir havluya uzandım.

Geçen yıl Cagen'in ihtiyacı olduğunda oda arkadaşı olmuştum. Amigo takımının bir üyesi olduğu için, büyükannemden öğrendiğim gibi kendimi bir topluluğun parçası olarak hissetmek istiyordum.

"O değil-"

Elimi kaldırdım. "Kesinlikle öyle," diye iddia ettim, aynaya bakıp yüz ifademi düzelttim. "Siz üçünüz bana sadece amigo takımında olduğum için tahammül ediyorsunuz. Hiçbirinizi üzecek ya da incitecek bir şey yapmadım ama beni küçümsediğiniz konuşmalara ilk kez kulak misafiri oluyorum."

Cagen'in çenesi düştü ve diğer iki kız onun arkasına geçerek köşeye çekildi. "Ama siz üçünüzün anlamadığı şey şu ki, ben hayatım boyunca herkes tarafından hor görüldüm, kendi ailem de dahil. Bana katlanamayan insanlarla nasıl başa çıkacağımı biliyorum."

"Peki bu nasıl?" diye ciyakladı esmerlerden biri, Cagen'in omzunun arkasından başını uzatarak.

"Nezaket," dedim.

"Ne?" diye sordu diğeri, başını karşı omuzdan uzatarak.

"Nezaket benim en büyük savunmamdır. Siz bana saygısızlık etmeye devam ederken ben size karşı saygılı olmaya devam edeceğim."

Cagen, "Sadece bir şakaydı," diyerek sahtekârlığını ortaya koydu.

Derin bir nefes almadan önce alaycı bir kahkaha attım. "Değildi, Cagen. Bunu arkamızda bırakalım, özellikle de bu gece büyük bir gece olduğu için."

Alfa kardeşlik birliğinin başkanı olmak için sıradaki yeni çocukla takılmaktan bahsediyordu. Isles'a bu yüzden gelmişti. Kraliçe olmak istiyordu ve kralını bulması gerekiyordu.

Derin bir iç çekti. "Sen en iyisisin, biliyorsun. Sadece şaka yapıyordum."

Aramızda uzun bir duraklama oldu. Hayır. "Şaka yaptığını" bilmiyordum.

"Sana katlanamamakla ilgili şaka yaptığımı biliyorsun, değil mi?"

Ne de biz takım arkadaşıyız," diye ekledi Cagen.

Evet, doğru. Takım arkadaşları.

"Elbette kızım," dedim. Cagen sanki bu tüm sorunlarımızı çözmüş gibi benimle kollarını birleştirdi.

Hayatımdaki herkesten nefret ediyordum ve bir noktada kendimi hor görmeyi öğrendim. Her gün uyanmak bir görev gibi geliyordu. Hayatta kalmaya çalışmak çok yorucuydu, ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım ve maskemi taktım.

Gerçek gözümün önüne geldi: Ben kötü insanlarla sarmış kötü bir insandım. Bu insanlar arkadaşlık kurmak için burada değillerdi, hayır, onlardan bir şeyler elde etmek için başkalarıyla ilişki kuruyorlardı. Kendi yarattığım bir ağın içinde sıkışıp kalmıştım ama bu çember hiç bitmiyordu ve ben bu döngüden nasıl çıkacağımı bilmiyordum.

Oyun değişmek üzereydi.

СпАriea Ofe

Сорпомоae Yeaa - SONBAHAR

I cennetin bir parçasına bakıyordum.

Gözlerim onun açılmış bacaklarından başka bir yere bakamıyordu. Belinden bükülmüştü ve tek hayal edebildiğim onun güzel küçük kıcını nasıl sikmek istediğimdi.

Onu izlemek için koridorun gölgelerindeki duvara yaslandım. Televizyondaki yoga eğitmenini takip ediyor, kızıl saçları sırtında salınırken kalçalarını iki yana sallıyordu. Onun gizemli cazibesi içimde doyumsuz bir arzu uyandırdı. Sanki görünmez bir güç beni ona doğru çekiyor, daha önce hiç deneyimlemediğim şekillerde ona dokunmamı, tatmamı ve hissetmemi istiyordu.

Özlemimin yoğunluğu beni bile şaşırttı. Onun hakkında daha fazla şey anlamak için can atıyordum. Bastıramadığım, mantığa meydan okuyan bir özlem bu. İçimde zerre kadar suçluluk duygusu yoktu. Hiçbir zaman iyi bir adam olduğumu iddia etmedim ve bu her kimse onun hakkında düşündüklerim *iyi* şeyler değildi.

Bu gizemli kadın kendini başka bir pozisyona sokarken "Siktir," diye mırıldandım. Kız arkadaşım Cagen'e kapılarını kilitlemesi gerektiğini hatırlatmam gerekiyordu çünkü gizlenen herkes içeri girebilirdi - ben de dahil.

Garip kız vücudunu insani olarak mümkün olduğunu düşünmediğim şekillerde hareket ettirmeye devam ederken sikim seğirdi. Yere bakarken, ben

Kendime bir ilişki içinde olduğumu ve buna ihtiyacım olmadığını hatırlattıktan sonra daireye girdim.

İlişkimden bahsetmişken, sağ taraftaki kız arkadaşımın odası boştu, bu da sadece ben ve bu kızıl saçlı her kimse onun olduğu anlamına geliyordu. Sanki burada yaşıyormuş gibi oturma odasında rahat görünüyordu. Cagen'in her zaman şikâyet ettiği oda arkadaşı o olmalıydı. Dışarı çıktıkları gecelerde sürekli ona katılmaya çalışan ama Cagen'in sinir bozucu ve "çok fazla" olduğu için ondan nefret ettiği sahte oda arkadaşı.

Kızıl saçlı kızın her zaman davet edildiği partilere gitmeye çok hevesli görünmesinden ya da çok fazla parti yapmak istemesinden, sık sık sarhoş olmasından nefret ediyordu. Cagen bana oda arkadaşının her zaman çabalayan biri olduğunu hissettiğini ve bunun da onu rahatsız ettiğini söyledi.

Belki de entrikanın bir parçası da buydu? Önümdeki kız - daha doğrusu kadın değil - her yönden mükemmel görünüyordu. Cagen onu kıskanıyor olabilir miydi? Bu meleğin nesinden nefret ediyor olabilirdi?

Elleri ve dizleri üzerinde yere çöküp kıcını havaya kaldırarak aşağı doğru köpek pozisyonuna geçerken yüzünü en ufak bir şekilde görebilmek için başımı yana eğdim. Tahrik olmuş olmalıydım. Nasıl hissettiğimin başka bir açıklaması yoktu, çünkü karşımda duran kişi çok etkileyiciydi ve ben de çok sertleşmişim.

Cagen kaderimde birlikte olmak olan kişiydi. Kampüsteki en popüler kızdı, benimkinin düello yaptığı hiçbir aileye bağlı değildi ve en büyük kız öğrenci birliğinin başkanıydı. Muhteşemdi, sarışındı ve bana takıntılıydı. Kampüsteki her bir erkek, hatta belki bazı kadınlar, onun bana tamamen bağlı olduğu gerçeğini kıskanıyordu.

Onun için aynı şeyi söyleyemem. Estetik için Cagen'la birlikteydim. Birlikte olmak, içimde mayalanan şeytanı korumak için ihtiyacım olan şeydi. Ama bu kız her kimse onu tezgâhın üzerine yatırıp tohumlarımla dolduracak ve onu benim olarak damgalayacaktım.

Alçalırken, minyon poposu her sallanışında bir gösteri sergilerken bakmaktan kendimi alamadım. Yine de beni asıl büyüleyen, kendini bir insan simidine dönüştürürken yere kadar dökülen o ateşli kırmızı yelesiydi.

Duvara yaslanmış, önündeki televizyonda orta yaşlı bir egzersiz eğitmeninin kendisini nasıl başka bir çok sikilebilir pozisyona sokacağını anlatmasını dinlerken onu izledim.

bu *lanet* kadın?

Ayağa kalkıp saçlarını omuzlarına attığında, kollarını arkasına doğru uzatırken dudaklarında bir gülümseme belirlediğinde sikim tekrar seğirdi.

"Odaya girecek misin yoksa bir sapık gibi gölgelerin arasında durmaya devam mı edeceksin?"

Sesi tatlı bir melodi değildi; hırıltılıydı. Şeytani bir çekiciliği vardı. Sorduğu soru bana açık sözlü ve dürüst geldi, bu da ferahlatıcıydı. Bu sık karşılaştığım bir şey değildi. Durakladım, dar siyah taytı, ona uyan spor sütyeni ve şimdiye kadar gördüğüm en zarif ayak parmaklarını sallarken en iyi görüntüyü elde ettim. Kendimi hiç ayak fetişi olarak düşünmemiştim ama amını yaladıktan hemen sonra ayak parmaklarını emmek istedim-

"Cagen'in erkek arkadaşı mı?" diye sordu, dönüp bana baktı ve ben azgın bir ergen gibi pantolonumun içine boşalmaya çok yaklaştım.

Küçük bir burnu, kalın dudakları ve içinde kaybolabileceğim parlak yeşil gözleri vardı. Kıvrımlı göğüslerine kadar indim, sonra yakalamak için yapılmış abartılı kalçalarına...

Yine de gözlerim ellerine takıldığında tuhaf bir şey dikkatimi çekti. Parmaklarındaki yara izleri, dirseklerinde durmadan önce kollarının arka tarafına kadar uzanıyordu.

"Gözler yukarı dostum. Ev arkadaşına erkek arkadaşının şimdiden benimle göz göze gelmeye başladığını söylemek istemem," dedi sırtarak.

Gözleri, durumun sözde korkusuyla çelişen bir meydan okumayla parlıyordu. Evlerinde bir yabancıyla karşılaşan insanların takındığı olağan koruyucu tavrı takınmak yerine, kollarını göğsünde kavuşturma ya da dehşet dolu bir çığlık atma zahmetine girmedi. Hayır, bu kız cesur bir adım atarak bana doğru yaklaştı. O anda anladım ki bu kız farklıydı.

Genel olarak insanlar ya benim gibi olmak istiyor ya da benden kaçıyorlardı. Varlığım kendi başına güçlü ve hükmediciydi. Bunu dünyanın görmesi için özenle hazırlamıştım. Kadınlar ve erkekler benim için diz çöküyor, kendilerini özgürce teslim ediyorlardı. Hayatım boyunca kız kardeşim dışında hiç kimse bana bu kadar kolay yaklaşmamıştı.

"Çok yaklaşmak istemezsin," dedim.

"Neden olmasın?" diye sordu, bana doğru bir adım daha atarak. Onun meydan okuması benim kesinliğimle karşılaştığında, elimde olmadan yaklaşan çarpışmanın tadını çıkarıyordum.

"Hâlâ bakıyorsun," dedi saçlarını arkaya sallarken.

"İstediğim kadar bakabilirim, aşkım." Sözcükler düşünmeden ağzımdan çıkıverdi, bu bana ve yaşadığım özenle hesaplanmış hayata hiç benzemiyordu.

Dudaklarının kenarları daha neşeli bir tonu ima eden bir gülümsemeye dönüştü. "İstesen bile tadına bakamazsın."

Aynı şakaları içimde yaşayan çok karanlık bir şey olduğu gerçeğini örtbas etmek için kullandığımdan, ben de gülümsemeyi reddettim.

Odayı üç büyük adımda geçtikten sonra boynundan tuttum ve tatlı, narin yüzünü kendime doğru çektim. Gözleri şaşkınlıkla büyümedi. Küçük *ilham perim*, vücudumda dolaşan aynı buzlu damarlarla doluydu. Bana hayat verecek olan, hayır, beni hayata döndürecek olan. Hades'imın Persephone'si.

"Bu hoşuna giderdi," diye tükürdüm ama yüzünde ilgisizlikten başka bir şey yoktu. "Şimdi söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Siktir. Seni." Ellerim boynunu sıkarken hareket etmeye cesaret edemedi.

Öne doğru eğildim, ağzım onunkinden birkaç santim ötede duruyordu. Yavaşça, kasıtlı olarak dudaklarımı ayırdım ve dilimin alt dudağının üzerinde kaymasına izin verdim. Dudaklarındaki terden kaynaklanan hassas bir tuz tabakası, anın tadını çıkarmam gerektiğini hatırlatarak deneyimi arttırdı.

Boynundaki kavrayışımı sıkılaştırırken, bir tepki aradım; bir soluk, bir nefes alma çabası, ihtiyacı olan havayı çaldığıma dair bir işaret. Pes etmedi, parmaklarımın iz bırakacağını bildiğim yere kadar baskı yoğunlaştığında bile.

Her an kontrol iştahımı körüklüyor, bu gücün tadını çıkarıyordum. "Bir gün benim olacak bir şeyi tatmak için iznine ihtiyacım yok," diye homurdandım ve onu önce birkaç metre geriye uçtu.

Kendini dengeliyor.

Gözleri benimkilerle kilitlenip içime bakarken doğruldu. En ufak bir duygu belirtisi yoktu. İnsanların dizlerinin üzerine çöküp merhamet diledikleri bir dünya ve ayak uyduracak güçlü bir kadına ihtiyacım vardı.

Onu bulmuştum.

"Sen hastasın," dedi saçlarını düzelterek.

"Ve sen bundan hoşlanıyorsun," diye takıldım. "Artık sapıklardan hoşlandığınızı anladığımıza göre bana doğru bir şey söyleyin."

Sanki bundan sonra ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi gözlerini bana dikti. Benden uzaklaşırken kalçaları sallanıyordu.

"Atlar benim en sevdiğim hayvanlardır. Her zaman bir atım olsun istemişimdir," dedi ve omuz silkti.

Odasında.

"Ne?" Bileğini tuttum ve içeri girmesini engelledim.

"Bir gerçek istedin, ben de sana bir tane verdim." Beni sinir bozucu bir sinek gibi silkeledi.

O şeytani küçük- "Hey, bebeğim."

Cagen.

Dışarıda gök gürültüsü çatırdarken o bal rengi ses küçük daireyi doldurdu. "Geciktiğim için çok özür dilerim. Çok yağmur yağdı..."

Isles' her zaman yağmur yağırdı ama odasında ellerini göğsünde kavuşturmuş duran kızıl saçlı cadalozla bakışmaya devam ederken bariz olanı göstermeyecektim.

"Oh, güzel. Ben yokken birbirinizi tanıyabilmenize çok sevindim." Cagen'in yanağıma kondurduğu öpücük maskemi tekrar takmamı sağladı, ben de ona dönerek dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Cagen tek parça siyah bir antrenman kıyafeti ve kırpılmış bir kapüşonlu sweatshirt giymişti. Uzun, düz, sarı saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Kalın dolgun dudakları, parlak mavi gözleri ve minyon bir çerçevesi vardı.

Onu kendime doğru çekerek dilimi ağzına soktum ama omzunun üzerinden oda arkadaşına baktım. Dilim oda arkadaşının ağzını sikerken bakakaldım. Cagen mümkün olan en küçük iniltiyi bile çıkardı. İlham perim kıpırdamadı.

Hayır. Donup kalmış, oda arkadaşının kendini bana kaptırmasını izliyordu. "Vay canına. Heyecanlı mısın?" Cagen nefes nefese dedi ve çekildi.

"Hadi, Cagen." Bileklerinden tuttum ve onu dairenin diğer tarafına, odasına doğru çektim.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum..." İlham perimin adını almamıştım.

"Maddy. Adı Madison Ryan, ama herkes ona Maddy der," dedi Cagen, gözlerinin önünde cereyan eden bakışmalardan habersiz bir şekilde.

Maddy odasında kıpırdamadan durdu ve sanki düşüncelerinden sıyrılmış gibi Cagen'le bana baktı.

"Doğru, evet. Maddy," dedi ve kapıyı yüzümüze kapatmadan önce bize gülümsedi. Cagen'in gözden kaybolduğunu düşündüğü anda ifadesi değişti, gözleri genişledi ve kederle doldu, ama gülümsemesi geri dönmeden önce sadece kısa bir an için.

Ah, eğer oynamak istediği oyun buysa, o zaman oyun lanet olsun.
üzerinde.

Bütün geceyi Cagen'i sikerek geçirdim, adımı haykırmasını sağladım.
Her daha yüksek sesle, oda arkadaşının dar dairede her şeyi duyabileceğini çok
iyi biliyordu.

Nasıl hissediyorsun, Muse?

Sonunda şeytanla tanışmış olmak nasıl bir duygu?

CnArlea iki

Sorpmoae Yeaa - Whfiea

T İşte yine buradaydı.

Cagen'in dans antrenmanı geç saatlere kadar sürdüğü için Maddy'nin dairesini erkenden ziyaret etme fırsatı buldum. Aylardır kampüste onu izliyor, her hareketini titizlikle takip ediyordum. Amacım onun doğal davranışlarına tanık , kalıplarını ayırt etmek ve her şeyden önemlisi, her gün taktığı ustalıkla hazırlanmış maskeyi düşürüp düşürmeyeceğini görmektir.

Yaptığı tek şey karanlığın yalnızlığıydı. Yatak odasına ve bitişikteki banyoya stratejik olarak kameralar yerleştirdim ve her ayrıntıyı yakaladım.

Evet. Onu takip ettim ve bunu utanmadan yaptım. Evet. Lanet olsun. Ne..

Ülkedeki en güçlü mafya ailesinin oğluydum. Bu uygulama benim için alışılmadık bir şey değildi ve kız arkadaşımın dairesine kamera yerleştirilmesini talep ettiğimde kimse bunu sorgulamadı. Hatta babam beni övdü.

Yine de hepsi yarı gerçektir. Evet, kız arkadaşına göz kulak olmak istiyordum ama daha çok oda arkadaşının nasıl biri olduğunu öğrenmek istiyordum. Rutinlerini, favorilerini, hayatını öğrenmek istiyordum. Fiziksel olarak benim dünyamda olamayacaksa, onu uzaktan izlemem gerekecekti.

Bu beni bir sürüngen gibi mi gösterdi? Kesinlikle. Umurumda mıydı? Hayır.

Cagen daha uyanmadan önce oturma odasında sabahın beşinde yaptığı yoga seansları sırasında omuzlarına dökülen kızıl saçlarının görüntüsünden zevk alırdım.

Maddy geceleri başucundaki çekmeceyi dolduran gökkuşağı rengindeki oyuncaklarla kendine dokunur, her inleyişinde yeni bir hayat için yalvarırdı. Zavallı işkence görmüş ruhum, bedeninin derinliklerinde yaşayan hüzünden zevk almaya bayılırdı. Sonra duş alır, yaralarına losyon sürer ve ağlayarak uyurdu.

Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum; üzüntüyü fiziksel zevkle maskelemek.

Dairenin küçük koridorunda yürürken, yatak odasından yaklaşırken topukları fayanslara vuruyordu. Ön kapıyı çarparak kapattım.

"Görünüşe göre kendinizi yine erken bulmuşsunuz Bay Solis." Maddy'nin ses tonundaki sıcaklık, oturma odasına girip kapının çerçevesine yaslanmış haliyle karşılaştığımda beni hırıltılı bir kucaklamayla sardı.

"Her zaman," diye karşılık verdim. Bebe mavisini dar bir mini elbise, diz üstü topuklu botlar ve büyük altın takılar giymişti.

Ben tipik siyah kıyafetlerimi giyerken o benim tam zıttımdı. Siyah saçlarım ve koyu kahverengi gözlerim İtalyan özelliklerime katkıda bulunuyordu. Siyah dövme moirerimin kıvrımları gömleğimin üst kısmındaki açık düğmelerin arasından görünüyordu. Baş omuzlarımda hizasındaydı, eğilip onu kendime çekmek için mükemmel bir yükseklikti.

" mi gidiyorsun?" Küçük dairenin diğer tarafında ona doğru sordum.

"Bu gece amigo kızlardan bazılarıyla sevişeceğim." Kalçalarını iki yana sallarken bana küçük bir göz kırptı, böylece yemyeşil kıvrımlarını tam olarak görebildim.

"Neden? Onları sevmiyor musun ki?"

Kaşlarını çattı ve yüzünü buruşturdu. "Evet, biliyorum. Sen neden bahsediyorsun?"

"Sadece sahip olduğum bir his." Omuz silktim ve yatak odasına doğru tehlikeli derecede yavaş bir adım attım.

"Cagen sana bir şey mi söyledi?" diye sordu.

"Hayır." Onu takip sırlarıma, takıntılarıma dahil .

Ne dersiniz deyin.

Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sen kim oluyorsun da bana kimi sevip sevmediğimi söylüyorsun? Beni tanı mıyorsun bile."

Manyakça güldüm.

Arkasını dönecek oldu ama durdu. "Onlar benim arkadaşlarım. Benimle takılıyorlar. Benimle parti yapıyorlar." Durakladı. "Onlar benim arkadaşlarım."

Kendini tekrarlarken, söylediği her şeye inanmadığını biliyordum.

"Öyle mi Muse?" Ben sordum.

"Beni mi takip ediyordun?" diye bağırdı.

"Evet."

"Ha-ha. Çok komiksin."

"Okulda bazen Kensington'ı kullansan da soyadının Ryan olduğunu biliyorum."

İtirafım karşısında tereddüt etti. "Nasıl?"

"Facebook." Omuz silktim, onun hakkında tam bir geçmiş araştırması yaptığımı kabul etmedim.

"Bu ürkütücü değil," diye karşılık verdi.

Yirmi dört saat sonra tüm programını ezberlemiştim ve hatta birkaç şeyi değiştirmiştim, böylece muhtemelen hoşuna gideceğinden daha fazla kez karşılaşacaktık. Babamın yeraltı bağlantıları sayesinde avımı nasıl takip edeceğimi biliyordum.

"Ve sen de benim planlarımı mahvediyorsun," diye karşılık verdim, aramızdaki mesafeyi kapatarak.

"Ne planı?" Odasına geri dönerken sesi nefes nefese çıkıyordu.

Kontrol sende olsun. Doğuştan lider olmam gerekiyordu ve Cagen'le çıkmak da bu planın bir parçasıydı. O popüler bir kızdı, babamın, üyesi olduğum kardeşlik derneği Alpha House'daki imajım için birlikte olmamı söylediği kızdı. Eğer kardeşliğin lideri olacaksam, kız öğrenci birliği başkanıyla çıkmam gerekiyordu. Şu anki lider, şu anki kız öğrenci birliği başkanıyla çıkıyordu ve bu gelenek yıllar öncesine dayanıyordu. Bu benden bekleniyordu.

Cagen adımı inlediğinde, ilham perimin taktığı gür dudaklardan geldiğini hayal ettim. Cagen altımda kıvrandığında, ilham perimin tenimde nasıl hissedeceğini hayal ettim. Cagen sikime dokunduğunda, tek düşünebildiğim Madison Ryan'ın ellerinin sertliğime karşı nasıl hissedeceğiydi.

"Bilmen gereken bir şey yok," dedim. "En azından şimdi değil," diye mırıldandım, beni duymadığını umarak. Benim saf küçük ilham perim hiçbir şeyden şüphelenmezdi.

İlham perim *benim* iyi kızımdı.

Giyinmiş ve arkadaşlarıyla dışarı çıkmaya hazırdı ama ben gerçeği biliyordum. Onlar onun arkadaşları değildi, gerçeği söyleyen Cagen'in izniyle

Umutsuzca peşine takılıp kendini göze batan bir başparmak gibi göstermesine duydukları küçümseme hakkında. Uyum sağlamak için o kadar çaresizdi ki, kendisini sevmeleri için her şeyi yapardı.

Gerdanlığını tuttum, ellerimdeki taklit altının ağırlığının tadını çıkardım. "Eğer bir tasma takmak istersen, bebeğim, sana bir tane vereceğimi biliyorsun."

Bileğimi sıktı ve gözlerimin içine baktı. Sonunda beni itmeden önce sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen donmuş bir anda kilitli kaldık.

"Neden?" diye sordu, sesi alçak ve acil bir ihtiyaçla titriyordu. "Neden, ne?" "Neden, ne?" diye sordum, kelimeler ağızından dökülürken tatlarını almak için can atıyordum.

Dilini.

"Söyle bana," diye talep ettim. "Neden... ben?"

Ah. Belki de düşündüğüm kadar saf değildi. Belki de parçaları bir araya getiriyordu. Yaşadıklarımızı. Cagen henüz evde değilken burada olmayı ne kadar sevdiğimi.

"Sen mi?" Onu yemlemek, ne kadar bildiğini görmek istedim.

"Evet. Seni kampüste görüyorum. Bunun ne zaman tesadüf olduğunu ve ne zaman benimle karşılaşmaya çalıştığını biliyorum."

"Oh, gerçekten mi?" Ukala bir pislik gibi davranıyordum ve bir yanım bundan zevk alıyordu.

"Kapa çeneni." Ofladı pufladı. "Ne söylediğimi çok iyi biliyorsun. Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum."

"Biliyorum Muse, işte tam da bu yüzden senden hoşlanmadığını bile bildiğin o lanet amigo kızlarla neden çıktığını soruyorum."

"Bana cevap vermedin. Neden ben?" Yeşil geyik gözleri havada asılı duran bir ihtiyacı ifade ediyordu. "Cagen'le birlikte sin ama buraya gelip bana sanki bir tabakta tatlı olarak servis edilmemi istemiş gibi bakıyorsun. Her zaman erken geliyor gibisin. Burada başka bir şey olduğunu düşünmeden edemiyorum. Peki... neden ben?"

"Çünkü yansıttığın kişi, içindeki kişiyle aynı değil." Bir elimi kaldırıp alındaki bir tutamı fırçaladım. "Haksız mıyım?"

Başını salladı. "Peki, sen kimsin?"

Adımı, yaşımı ya da birliğimi sormuyordu; yüzeyin altında kim olduğumu bilmek istiyordu.

"Ben bu dünyadaki herkesi kontrol edecek tek kişiyim. Başkalarının benim sahip olacağım güce boyun eğeceği bir yaşam tarzı için doğdum.

Tanıştığım her insan hayatımda çünkü onları oraya bir sebepten dolayı koydum, arkadaşlıklarından hoşlandığım için ya da insanların başkalarıyla tanıştıklarında sahip oldukları diğer önemsiz şeyler için değil. Aldığım her karara hassasiyetle yaklaşıyorum."

"Bu dahil mi?" diye sordu, eli yanağıma yaklaşıırken. "Özellikle bu."

Yalan. Madison Ryan konusunda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Cagen'la birlikte olmalıydım. İlham perimi her gün düş alırken ya da her gece amını kalın dildosuyla doldururken izlememeliydim. En sıradan işler sırasında bile onu etmemeliydim, ama içten içe gerçeğin ağırlığını taşıyordum - bir gün bu kadın benim soyadımı yakasına takacaktı.

Ancak, en azından çalkantılı duygularımın kontrolünü yeniden kazanana kadar rolümü sürdürmek zorundaydım. Kalbimdeki buz gibi tavrı eski haline getirmeliydim çünkü bu her neyse - göğsümde kendiliğinden kaos yaratan bu duygular, ona gerçeği söylemeden önce bastırılmaları gerekiyordu. Onu içeri almadan önce.

Yanağımdaki kirli sakala değmeden önce parmağının önünü kestim. "Peki ya sen? Korkuyorsun, yalnızsın ve üzgünsün. Burada korunmak istiyorsun ama bunu yanlış yapıyorsun. Kendini dünyanın Cagen'leriyle aynı hizaya getirmek seni sadece grubun içinde asimile edecektir. Ancak, sen yücelik için doğdun, Muse."

"O zaman neden benimle olmuyorsun?" Bana ihtiyacı olduğunu ve ona umutsuzca arzuladığı korumayı sağlayabileceğimi biliyordu.

Şimdi zamanı değildi. Birlikte olmamız için henüz bir plan yoktu. Kendimi Maddy ile aynı hizaya getirirsem, ikinci sınıf biriyle çıkmış olacaktım ve ilerleyebilmem için kampüsteki her erkeğin istediği kızla çıkmam gerekiyordu.

"Çünkü şu anda ihtiyacım olan şeyi bana veremeyeceksin."

İtiraz etti, kendini geriye attı ve topuklarına takıldı. "Ne-ne-ne?"

Nefes alışları hızlandı ve göğsünü sıktı. İçgüdüsel olarak uzanıp ona tutunmak istedim. Parmaklarım saçlarında gezinirken nefesleri düzleşti, bakışlarıyla buluşmadan önce güzel kızıllığın tadını çıkardım.

"Bizim zamanımız değil, ilham perisi. Bir gün almaya geleceğim." Onu bacalarının arkasından tutup kaldırdım ve çığlık atarken odasından uzaklaştırdım.

Onu tekrar oturma odasında yere yatırırken "Hayır," dedi, ama hareket edemesin diye bir elimi beline doladım.

"Hayır mı?" Dudaklarımın kenarları kalktı. "Bana tekrar hayır dediğinde ne olacağını gör."

"Kimsenin ikinci adamı olmayacağım."

"Zaten öylesin." Başımı Cagen'in kapısına doğru eğdim, böylece tam olarak kimi kastettiğimi anladı.

"Yıllardır kendini saklıyorsun, Muse." Oturma odasının kenarına doğru geri geri giderken ona bir adım daha yaklaştım. "Bir şeyden korkuyorsun. Seni güvende tutacak büyük bir grubun korumasına ihtiyacın var, bu yüzden ortama karışmak için bu kadar çabalıyorsun ama sen onlar gibi değilsin."

"Beni tanımıyorsun." Geri geri gitmeye devam etti, arkasındaki duvara çarpmasına ramak kalmıştı.

"Seni korumak istiyorum. Bunu size sunacak tek kişi ben olacağım, bu yüzden sözüme güvenmeniz sizin yararınıza olacaktır."

Şaka yapıyormuşum gibi güldü, sonra ciddileşti. "Hiç kimse benim yanımda olmadı."

Telefonum bir kısa mesaj uyarısı verdi, ben de cebimden çıkardım. Cagen'den bir mesajdı.

"Eve geliyor." Sesi her zamankinden biraz daha soluk soluğaydı.

Arkamdan Cagen'in kapısına doğru baktı. Ona doğru son birkaç adımı attım ve onu köşeye sıkıştırdım.

"Hayır. Profesörüne takıldı ve bir saat daha sürecek."

O güzel, iri yeşil gözler bana baktı, sonra yutkunarak "Gitmelisin" dedi.

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun."

"Hayır." Durakladı. "Gitmen gerek."

"Bana hayır demekle ilgili ne demiştim ben?"

Göğsü hızlı bir şekilde inip kalktı. "Ne?" "Dizlerinin üzerine çök, Maddy."

Başparmağımla çenesini kaldırdığımda dudakları aralandı.

"Bunu yapamam." Benim uslu kızım gibi davranıp yere çökerken kırmızı gözleri yaşlarla doldu. "Benden nefret edecek."

"Herkes seni zaten bir sahtekâr olarak görüyor, Maddy. Bu senden daha fazla nefret etmelerini sağlamayacak."

Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. Nefes alışları hızlandı ama benim iyi kızım yerinden kıpırdamadı.

Dizlerimin üzerine çökerek bakışlarımı onunkilerle aynı hizaya getirdim, elim kalçasında gezinirken içimden güven yayılıyordu.

"Neredeyse sıırıslıkılam olmuştun, oda arkadaşını alt ettiğın ve onun erkeğinin önünde diz çökmesini sağladığın gerçeğiyle eğleniyorsun," diye ilan ettim, ses tonum kibirle damlıyordu.

"Hayır, değilim." Beni itti ama bileklerini kavradım ve başının üzerinde tuttum. Bu sırada diğer elim daha yukarılara uzandı ve elbisesini kenara iterek hayal gücüne çok az şey bırakan dantel bir tangayı ortaya çıkardı.

"Eğer değilsen, duracağım," diye alay ettim, kızarmış yanakları inkârını yalanlarken yüzüme hınzır bir sırıtma yayıldı.

Küçük bir inilti çıkardı.

"Söyle bana, Muse. Bu savaşı nasıl kazandığınızı düşünerek ıslandınız mı? Sen onlardan daha iyisin. Her zaman da öyle olacaksın."

Parmağımı dantel tangasının altından kaydırđım ve klitorisini sıyırdım. Göbeğinden gelen ısı, içine dalmama gerek kalmadan ıslandığını söylüyordu ve sikim, sıkı amcığının tadına bakmam, beslemem ve zevk almam için bana yalvardığı düşüncesiyle seğirdi.

Kendimi içine sokmadan önce zümrüt yeşili gözlerine baktım. Sikildiğini biliyordu.

Düşük bir hırıltı yayarak parmaklarımı amına soktum.

Vay anasını.

Sadece ıslanmamıştı, benim için sıırıslıkılam olmuştu. "Muse," diye mırıldandım.

"Aman Tanrım!" diye çığlık attı, gözyaşları yüzünden akıyordu. Bu gözyaşlarının acıdan mı yoksa parmaklarımın içinde dolaşmasının verdiği zevkten mi kaynaklandığından emin değildim. Her iki durumda da, onun her lokmasının tadını çıkarıyordum. "Sana ihtiyacım var."

Kendimi onun içinde kaybediyordum, parmaklarımın altında kıvranırken bu durum üzerinde sahip olduğumu düşündüğüm her bir kontrolü kaybediyordum. Sikim amını gererken dudaklarının nasıl ayrılacağını hayal edip duruyordum. Karanlığın tadına vardığında kendini çok iyi hissedecekti - ben onun karanlığının tadına vardığımda.

"En son ne zaman biri sana kendini bu kadar iyi hissettirdi?"

"Tanrım, Walsh. Sen her zaman böyle m-m-mouthy misin?"

Amcığına saldırmaya devam ederken kıkırdadım.

Eğer bu kadın şişmiş pembe dudaklarından yayılan inleme senfonisini durdurmazsa kendimi kaybedecek ve pantolonumun içine boşalacaktım.

"Sen çok kötü bir kızsın. Bana bak." Denedi ama gözlerinden ıslaklık akmaya devam etti. "Altımda çözüldüğünü bilmek hoşuna gidiyor mu? Adamı elde ettiğini bilmek."

"Hayır, yapmadım-Ah, kahretsin," diye bağırdı, bir parmağımı daha içine sokarken Onu.

Elimin etrafında kasılırken, çekildim ve parmaklarımı salladım. dudaklarının önünde.

Gelmesine izin verseydim, bu ikimiz için de oyunun sonu olurdu. Ellerimde parçalanmadan önce kalan az miktardaki gücümü geri kazanmam gerekiyordu. Tüm hayatım beklemediğim bir şekilde çözülyordu. Bu asla planlarımda yoktu.

Ellerini başının üstünden indirdiğimde "Gelmem gerek" dedi, sonra gömleğimi kavradı ve ben de dölle ıslanmış parmaklarımla kalın dudaklarının izini sürdüm.

"Aç ağzını. İhanetinin tadına bak," diye dudaklarını ayırmak için çenesini aşağı çektim ve o da buna uydu. İşte benim iyi ilham perim buydu - söyleneni yapıyordum.

O çözülyordu ve kontrolü yoktu, ama doğrusu ben de kontrol edemiyordum. Bu kızıl saçlı kadının planlarımı altüst etmesinden hem nefret ediyor hem de bundan zevk alıyordum ve bunu durdurmak için hiçbir isteğim yoktu.

Beni öldürecek, diye mırıldandı parmaklarımla ucunu yalayıp amının tadını alırken.

"Hoşuna gitti." Başını salladı ama parmaklarımla emerken vücudu bana başka bir hikâye anlattı. Sikim beklenti içinde seğiriyordu. Küçük sikici sıranın kendisinde olduğunu düşündü ama zahmetsizce kaçmaması için onu daha fazla itmek zorunda kaldım. Sonunda, derin arzularıma ve karanlık ihtiyaçlarıma uyan birini bulmuştum - iyilik kisvesi altında gerçek, kötü benliklerimizi kucaklayan zevkini çıkaran bir partner.

"Kampüsteki büyük kötü kurdu yakalayıp dizlerinin üzerine çökmesini ve tatlı amcığının önünde eğilmesini sağladığın için seviyorsun. Bana yalan söyleme. Kendine yalan söyleme." Sonra kotumu kaldırdım ve fermuarını açtım. Oturma odasının penceresinden binanın önünü görebiliyordum ve gelen giden herkesi görebiliyordum.

Kontrolüm, onun ağrıyan ve muhtaç küçük amcığının kıvrımlarında kaybolduktan sonra sürünerek geri geldi. Hayatım boyunca ilk kez gerçekten

Düşüncelerim hesaplı değildi. İçgüdülerime ve iyi hissettiren şeylere göre hareket ediyordum. Eğer Cagen bizi basmış olsaydı, beni, itibarımı ve uğruna çalıştığım her şeyi mahvederdi.

"Lütfen, Walsh," diye itiraz etti küçük ilham perim, kalın, nabız gibi atan sikim gözünün önüne geldiğinde. Alçak sesle kıkırdadım.

"Korkma . Beni ağzına alarak çok iyi bir iş çıkaracaksın." Başka bir şey söylemeden sikimi Maddy'nin boğazının arkasına soktum. Bu konuda nazik bir şey yoktu, ya da biz.

Ağzını olabildiğince açtığında sikimi ağzına aldı ama ben acımasızdım ve ona nefesini tutması için zaman tanımadım. Ellerini kalçalarımın bastırdı.

"Ellerini arkana koy," dedim. Sanki tenim yanıyormuş gibi, ellerini arkasına sabitleyerek bana itaat etti.

"Benim iyi kızım gibi sikimi nasıl da kaldırıyorsun." Başımı geriye attım ve parmaklarım bileklerini sıkıca kavradı. "Ağzın benim için yaratılmış. Dizlerinin üzerinde beni alırken çok güzel görünüyorsun."

"Mmm, Walsh."

"Şşş, konuşma. Çenesini gevşet. Rahatla, Muse."

Gözlerimin içine baktı.

Bu hayranlık mıydı? Çenesini gevşetti, aletimin şaftında aşağı yukarı kayarken dilini yuvarladı.

Beni ağzından çıkardı. Sikim onun dudaklarıyla sarılmadığı saniyelerden nefret ediyordu. "Burada kazandığını sanıyorsun, değil mi? Ama farkında olmadığın şey, bu her neyse, ben çoktan kazandım, çünkü artık senin için yapabileceklerimin tadına baktığına göre, başka hiçbir şeyden tatmin olmayacaksın."

"Ben de senin gibi birini bulurum," diye karşı çıktı.

Hırladım ve çenesini tutarak sikimi tekrar ağzına soktum.

Cagen beyaz Honda Civic'iyile yanaşırken başını salladı.

Bu duruma iki şekilde yaklaşabilirdim. Yavaşlayabilirdim ve Cagen'in çantasını alıp yukarı gelmesinin on dakika süreceğini biliyordum. Sonra da Maddy'nin yüzüne döllerimden sıkardım ki içeri girdiğinde yüzünü kaplasın.

Bu büyük bir olay yaratacak ve Maddy'ye haddini bildirecek, bu düşüncesizlik için ikimizi de cezalandıracak ve sonuçta hayatımdaki büyük planımı mahvedecekti. Alfa evindeki çocuklar, artık kampüsteki en popüler kızla çıkmadığım ve ona kazık attığım için bana duydukları tüm saygıyı kaybedeceklerdi.

Babamın saygısını kaybederim, çünkü Isles'tan Dansport'a giden dedikodu treni derindir.

Ama Maddy ile birlikte olabilirdim. Onun benim olduğunu iddia edip etrafta hava atabilirdim ama hava atabileceğim kimse olmazdı.

Mantıklı karar, onu işaretlediğim anda üzerimden itmek olurdu. Hiçbir şey söylemeyecekti çünkü hâlâ uyum sağlama isteğiyle meşguldü. Ben de Cagen'la çıkmaya devam ederdim. Bu hareketi utanç olarak omuzlarında taşıyacaktı. Onu uzaklaştırdığım an benden nefret edecekti.

Ancak daha büyük bir plan vardı ve sikimle değil beynimle düşünmem gerekiyordu. Bu yüzden çekilmeden önce birkaç kez daha ittim.

"Arkana yaslan. Göğüslerini birbirine doğru it," diye emrettim, elbisesinin askılarını aşağı çekip dolgun göğüslerinin ortasına nişan aldım. Orgazmımı dışarı pompalamak için elimi kullanıp göğsünde patlarken buna mecbur kaldı.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye mırıldandı , şehvetli bir ses tonuyla.

"Siktir," diye inledim, her onsunu olabildiğince çabuk boşalttım.

Sikimi düzelttim, kotumu kaldırdım ve içine soktum. "Ayağa kalk," diye emrettim.

İkimiz de şingırdayan kapı koluna doğru baktık. Sürgüyü kilitlerken ileri görüşlü davrandığım için minnettardım.

"Cagen." Maddy elbisesini düzelterek ayağa fırladı.

"Sürgü kilitli," dedim, Cagen ne kadar sert olduğumu görmesin diye sikimi pantolonumun içinde kaydırarak.

Maddy bana doğru uzandı, ben de bileklerinden tutarak onu durdurdum.

"Bir gün, ilham perisi, benim olacaksın." Alnındaki bir tutam saçı iterek uzaklaştırdım.

"Duşa gir. Yıkan ve duvarlara emmeyi sevdiğin o kalın damarlı dildoyla işini bitir Madison."

Kıpırdamadan durdu, şaşkınlık yüzünün her noktasına kazınmıştı. "Nasıl-" Dudaklarımın kenarları bir sırtışa dönüştü.

"Hatırladın mı? En kötü kabusun."

Bir süre sonra, "Benim adım Maddy," diye mırıldandı.

Alçak sesle, uğursuz bir kıkırdama çıkardım. "Hayır, Maddy'ydi. Bu senin arkasına saklandığın yüzün. Ama benimleyken sen Madison'sın. İçindeki derinlikleri gördüm; gerçek seni biliyorum."

"Beni hiç tanıımıyorsun. Ben sadece sana çektim."

"Senin için hepsi bu muydu?" Ona yaklaşarak sordum.

"Evet."

Ses tonum yumuşadı. "Yüzünü ustalıkla takınıyorsun ama benden saklanmana gerek yok, ilham perisi."

Cagen'in bağırırları havayı delip geçerken kapıya vuruşlar şiddetlendi. "Ona söylememden korkmuyor musun?" diye fısıldadı.

"Hayır, asla." "Nereden biliyorsun?"

Sen de beni korumak istiyorsun. Bunu ona söylemek istedim. Birbirimize bunu teklif ettiğimizi bilmesine ihtiyacım vardı ama bu sırrı kendime sakladım.

Ellerimi yüzüne doğru kaldırarak, dudaklarımın hemen üzerinde durduğu yere kadar alçaldım. Varlığımın her zerresi onu öpmek için can atıyordu ama bir kez öptüğümde başka hiçbir şeyin onun kadar tatlı gelmeyeceğini .

"Çünkü öyle yapıyorum, Madison." Bakışlarım kapıya kaydı. "Git," diye emrettim.

Başını salladı, koşarak ortak banyoya girdi ve hemen duşu açtı.

Hile yapmaktan çekinmezdim. Hayatımın erken dönemlerinde zirveye ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum, bu yalan söylemem, hile yapmam veya çalmam anlamına gelse bile.

Yaptığım şey kendi acımasız yasalarımın içine etmekte. Bunu, istediğimi elde etmek için bir adım olduğu için yapmadım. Hayır, yaptığım şeyi bencil olduğum için yaptım. Eğer ahlaki kurallarım olsaydı, kapıyı açıp yüzüne karşı yalan söylemek üzere olan Cagen için üzülürdüm. Sonra omzumun üzerinden Madison'ın kapalı kapısına bir kez daha baktım ve onu asla incitmeyeceğimi anladım.

Onu aklımdan hiç çıkaramıyordum. Çünkü bu gece yaptığı şey -bu gece yaptığımız şey- onun bir gün benim olacağı gerçeğini pekiştirmişti.

Kapıya doğru yürüdüm, kilidini açtım ve kendimi toparladıktan sonra alıştırılmış bir gülümsemeyle kapıyı açtım. Gecikmeyi sorgulayan Cagen'i yanağından öptüm.

"Bunun için üzgünüm. Televizyon açtı, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım," dedim.

Cagen Maddy'nin nerede olduğunu sordu, ben de diğer odadan gelen su sesini işaret ettim.

"Duşta," diye cevap verdim, umarım soğukkanlı tavrım havadaki gerginliği maskeliyordur.

Her zaman anlayışlı olan Cagen etrafı kokladı ve ben de havada uçuşan seks kokusunu alabileceğinden korkarak panikledim. Hızla değiştim

onu duvara yapıştırdım ve dikkatini başka yöne çekmek için çaresizce onu derinden öptüm.

"Seni çok özledim," diye itiraf ettim ve o da kıkırdayarak bu duyguya karşılık verdi. Bu fırsatı değerlendirerek onu yatak odasına götürdüm ve mini eteğini yukarı çekip pantolonumun fermuarını açtım.

Sikim hâlâ yapış yapış ve sertti, ama amının içine daldım ve başını geriye doğru kaldırıp inlemeye başladı.

Gözlerimi kapattığımda inlemelerini duyabiliyor ve dudaklarının nasıl aralandığını görebiliyordum. Parmaklarımı kaplayan dölünün *tadını* alabiliyordum.

Kız arkadaşımı becerirken, ilham perimin beni dinlediğini umuyordum. Doğru zaman geldiğinde ona hissettirebileceklerimi duyduğunu umuyordum. Şu an için sadece büyük resmi düşünmem gerekiyordu. Bu zaten büyük bir yanlış adımdı, asla denemeye cesaret edemeyeceğim bir şeydi ve Cagen'in hiçbir şeyden şüphelenmediğinden emin olmak için izlerimi örtmem gerekiyordu.

Herkese yansıtmak istediğim imaj, titiz ve etkili bir şekilde hassasiyetle hazırlandı. Kırmızı Başlıklı Kız'ın hakkında uyarıldığı büyük kötü kurt bendim.

СпАггеа тпаее

Сорпомоае Yeaa - Nhспп о7 Srahfc Bof7hae

"P Kirala, Walsh," diye yalvardı Cagen. Cagen'in Alfa evinden ayrılmasını engellemeye çalışırken gecenin bunaltıcı havası üzerime çöktü.

Bahar şenliği gecesiydi ve liderimiz Luca, babamın ölmesini istediği tek kişi olan Ash Ortiz'i yakalamak için dışarı çıkmamı istedi. Ortiz ailesi Kartel'in önde gelen üyeleri ve Ash annemin intikamını almak için ihtiyacımız olan son intikam parçasıydı.

Isles'ta her yıl bahar şenlik ateşi rakip kardeşliklere liderlerini tasfiye etmeleri için bir gece verirdi. Yılın geri kalanında üniversite tarafsız bölge olarak hareket ederek büyük yeraltı örgütlerinden gelen çocukların hayatlarından endişe duymadan okula devam edebilmelerine olanak tanırdı.

Mafya çocuklarının çoğunun ait olduğu Alfa evinin bir üyesiydim. Babam tüm organizasyonun ikinci kaptanı olduğu için, Alfa'ların bir sonraki lideri olmak üzere yetiştirildim. Mezun olduktan sonra doğrudan babamın işine girdim ve onun altında çalıştım. Hedefim her zaman kaptan olmaktı. Gücün bana verdiği hissi seviyordum ve hak ettiğim yer babamın yanı değil, onun üstündeydi.

Den bizim rakip birliğimizdi ve daha büyük Kartel örgütünün bir parçasıydılar ve Ash Ortiz de liderlerinin oğluydu. Ailelerimiz arasında bizi azılı düşmanlar haline getiren uzun süreli bir geçmiş vardı.

Çocukken en kötü kâbuslarımdan biriyle karşılaştım - annem ölmüştü ve babam oturma odasında bağlıydı. Kız kardeşim Ember'ı bir dolaba sakladım, babamı bulma ve annemin ölümünün ardından yaşananlarla başa çıkma görevini kendi omuzlarıma aldım. Annemin cansız bakışlarına tanık olmak on yaşındaki bir çocuk için çok berbat bir durumdu; en kötü düşmanımın bile yaşamasını istemeyeceğim bir deneyimdi.

Babam ailenin içinde doğmamış olmasına rağmen, babası önde gelen bir mafya ailesinin kaptanı olan annemi seviyordu. Annemin ölümünden sonra aileye liderlik etmeyi kendine görev edinmiş ve katili bulmak için kolları sıvamıştı.

Daha sonra sebebini keşfettik; annemin Kartelden biriyle ilişkisi vardı. Aşık olduğunu sanıyordu ama bu ailemizle oynamak için bir tuzaktı. Adamlarından birini öldürmüştük, bu yüzden uzun bir oyun oynadılar, annemi babama olan aşkımdan vazgeçip bu adama aşık olması için kandırdılar. İlişkide olduğu adamı ortadan kaldırdık ama kaybetmek derin bir yara izi bıraktı. Babam onlara bunu ödetmeye kararlıydı ve bize yaşattıkları acının aynısını yaşatmaya kararlıydı.

Dolayısıyla bu gecenin görevi Ash Ortiz'i avlamaktı. Küçük kız kardeşim gelecek yıl Isles'a geleceği için, babam onu bu yıl öldürmemin önemi konusunda bana baskı . Onun bu işin bir parçası olmasını istemiyorduk.

O piç saklanırken, ben sinsice dolaşıyordum. Ona acı çektirecek, işkence edecek, sonra da babasının sevdiği birini kaybetmenin acısını anlaması için onu öldürecektim. Ailenin gelecekteki kaptanı olarak bu benim görevimdi.

Benim için her şey ailemle ilgiliydi ama ben bir lider olmak için yetiştirildim. Mafyanın başına geçmek ve babamın yerini almak için doğmuşum. Bu benim kanımda vardı ve bana verdiği gücü çok seviyordum. Anneme olanlar yüzünden hayatımın çoğunu kızgın geçirmiştım ve beni biraz olsun tatmin eden tek şey gücün benim elimde olduğunu bilmektir.

"Kapa şu lanet çeneni." Cagen'in gözleri kocaman oldu. Onunla daha önce hiç konuşmamıştım, her zaman mükemmel erkek arkadaş rolünü oynamıştım ama bu benim işimle ilgiliydi ve kimse benim işime karışamazdı.

"Bu güvenli değil. Sen sadece ikinci sınıf öğrencisisin. Bana öyle söylendi-"

"Hiçbir şey bilmiyorsun." Bu yılın başlarında ona ailemle ilgili gerçeği anlatmıştım, bugünden uzak durmasının gerekliliğini anlayacağını umuyordum. Gerçekler onu beklediğim kadar korkutmamış gibi görünüyordu. Tam tersi bir etki yaratmış gibiydi.

Başka biri için Cagen mükemmel bir kız arkadaş olabilirdi ama o benim için belli bir imajı yansıtmakla ilgiliydi. Son dokuz ay boyunca, birçok geceyi onun dairesinde oda arkadaşına takıntılı bir şekilde geçirmiştım, ama ilham perim hayatıma uymuyordu. Henüz yeterince güçlü değildi... bir gün...

Babama, aileme ve lanet olası kardeşliğe bir erkek olduğumu kanıtlamak istiyordum. Cagen daha önce bana geldi, bacaklarını açmaya istekliydi ve bana iyi bir arkadaşlık sunsa da, o anda başarımı engelliyordu.

Son zamanlarda, konu ona geldiğinde pişmanlıklar yaşıyordum. Üniversiteden sonra ne olacağına dair planlar yapıyordu ve parmağına bir yüzük takmak istiyordu. Yine de aklımdan çıkaramadığım bir kişi vardı. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca ondan uzak durmaya çalıştım çünkü tekrar baştan çıkmak istemiyordum, yakalanmaktan ve kampüste oluşturduğum itibarı kaybetmekten korkuyordum. Karşılaştığımızda, ben hiç var olmamışım gibi davranıyordu. Benimle o gece hakkında hiç konuşmadı ve dedikodu değirmeninden de tek bir kelime çıkmadı.

Benim iyi kızım rolünü zaten biliyordu.

İlham perim iyi kız rolünü oynamakla çok meşguldü, ama o benim hikayemdeki kötü adamdı. Hayatıma aniden girmişti ve ben onu saplantı haline getirmiştım. Akıl sağlığımın ipleri çözülüyordu. İhtiyacım olan kontrolün hâlâ bende olduğunu kanıtlamak için o gece gelmişti.

"Luca beni özellikle davet etti. Ona hayır demeyeceğim. Bunu biliyorsun." Cagen'i üzerimden itmeye çalıştım ama kollarıma yapıştı.

Şenlik ateşinin ne olduğunu biliyordu, kampüsteki çoğu çocuk bunun tam bir kaos gecesi olduğunu biliyordu. On yıldır kimse ölmemişti ama cinayet de ihtimal dışı değildi.

"Lütfen..." Kocaman gözleri korkuyla doluydu.

İşte bu noktada o ve ben çok farklıydık. O korkuyordu, karanlığın içinde yatan şeyden korkuyordu. Geçen yıl boyunca onunla iyice tanıştığını bilmiyordu.

Ben karanlıktım ve alacakaranlık ile şafak arasındaki anlarda geliştım. Ailesinin onu uyardığı kabus bendim.

"Lütfen," diye tekrar yalvardı Cagen ve beni düşüncelerimden kopardı. Alfa evinin dışında, arkadaki çam ağaçlarının gölgelediği bir kulübede durarak kasalarımızdan birini açtım ve iki tabanca çıkarıp ikisini de kemerime bağladım. Cagen gözyaşlarına boğuldu.

Dinle, kötü bir kız arkadaş değildi. Onunla vakit geçirmek keyifliydi. Ona aşık olmasam da, onu gerçekten önemsiyordum ve incindiğini görmek istemiyordum. Ancak, onun sürekli sıkıntı içindeki genç kız rolü yapması yorucu olmaya başlamıştı.

"Solis, pronto (*merhaba*)?" Luca İtalyanca sordu, Cagen kollarıma yapıştığı anda arka kapıyı açtı. Elimini yeni kesilmiş, gür siyah saçlarımla arasından geçirerek şenlik ateşinde yoluma çıkmamasını sağladım, ardından siyah deri ceketimi sıktım.

"Hey, Cagen, gitmesi gerek," dedi Luca.

Ona *benimle dalga geçme* bakışı attım, sonra dudaklarıma bir öpücük bırakmadan önce burnunu çekti.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı kulağımın dibine, ayak parmaklarının ucunda durarak. "Seni seviyorum."

Bir şekilde bunun olacağını biliyordum ama o anda bununla başa çıkmayı reddettim. Onunla aynı duyguları paylaşamazdım çünkü kalbim benimle birlikte karanlıkta yaşıyordu. Ailemi sevmek kolaydı, onları önemsiyordum ama başka bir biçimde sevebileceğimi düşünmüyordum.

"Hadi, Cagen." O lanet olası tanıdık ses havada süzülüyor, gece gökyüzünü soğuk kalbimin bile ısınabileceği bir aşinalıkla kaplıyordu.

İlham perisi.

Aşk konusunda yeteneksizdim ama bir saplantıya sahip olma konusunda mükemmel bir yeteneğim vardı. Ve takıntım dışarı çıktı.

"Maddy," dedi Luca ona ıslık çalarak. o benim için Maddy değildi. Onun gerçekte kim olduğunu gördüm. Arkamı döndüğümde, üzerinde her zaman giydiği o lanet olası tayt ve üzerine hırka geçirilmiş bir bluz vardı.

"Onu bırak," diye emrettim Luca'ya, bana ters ters baktı.

Onunla daha sonra ilgilenecektim.

Maddy onu dışarı çıkarmak için kolunu omzuna atarken, "Cagen," diye fısıldadı.

"Onunla git." Madison'a doğru işaret ettim ama bu inatçı aptal başını salladı.

"Seni burada bekleyeceğim."

Alfa evinden birkaç kişi daha dışarı çıktı ve silahlarını göğüslerine bağlayarak ön tarafa doğru ilerledi.

"Gitmemiz lazım," diye bağırdı içlerinden biri.

"Sadece lanet olası evde kal ve ne yaparsan yap, odamdan çıkma." Ne dediğimi anlamış gibi başını salladı. "Günü kurtarmaya çalışma, Cagen."

Arkadaki şenlik ateşinin yanında dururken ateş çıtırdadı, sonra Maddy irkildi ve güzelce yaralanmış ellerini birbirine geçirdi.

"Bu salak saçma şeyi izlemeyeceğim. Ben daireye gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver." Madison Cagen'a sarıldı. "Sabah gelip seni alacağım."

İşte benim iyi kızım, çok akıllı. Onu dinle, Cagen. Burada olmak, benimle olmak tehlikeli.

Başımı salladım ve Luca'ya yetişmek için koştum. Çünkü alacakaranlıkla şafak arasında canlanmışım ve ilham perimi gördükten sonra yaşamaya ihtiyacım vardı.

CnAriea Eoua

SORΠOMOAE YEAA - Nhcn1 o7 Srahfc BOF7HAE

"T Sağ tarafında iki adam var Solis." Başımı salladım. Luca bana Bluetooth kulaklıktan güncellemeler veriyordu.

Başkaları için bir kulübe gibi görünüyordu ama biz Den'in bahar şenlik ateşi için burayı başkanlarına saklanma yeri olarak hazırladığını gözetliyordu. İn bu yıl her şeyi yanlış anladı. Kuralları çiğniyorduk ve Ash Ortiz'in peşinden gidiyorduk.

Benim işim içeri girmek ve onu liderlikten uzaklaştırmaktı, özellikle de her zaman yanında tuttuğu kardeşi Rain Fortin'i.

İki silah kemerimin her iki yanındaki kılıflarına sokulmuştu ve iki bıçak pantolonumun paçasının altına saklanmıştı. Serbest elimde susturucusuyla birlikte Glock'um vardı. Ash'i yakalamak istiyordum ama onu öldürmeden önce daha fazla bilgi alabilmek için Alfa'nın evine geri götürmek istiyordum.

Ama sağanak yağmur yüzünden görüşüm berbattı.

"Radar bu fırtınanın daha ne kadar süreceğini söylüyor?" Luca'ya sordum.

"Bir saatin daha var." *Kahretsin*. Bunu beklememin imkânı yoktu. Onlar planımızın değiştiğinden şüphelenmeden harekete geçmeliydim.

Çömeldim, kulübeye doğru ilerlerken siyah giysilerim çevremle uyum sağlıyordu. Ash ve Rain nöbet tutuyorlardı.

Bu yüzden sol tarafa doğru ilerlemem gerekiyordu. Destek arkamdaydı ve diğer üyelerin dikkatini dağıtmaya hazırdı ama halkımı korumak ve intikamımı almak için bu işi tek başıma halletmem gerekiyordu.

Mikrofona "Dikkat dağıt, git," diye fısıldadım, sonra sağ tarafımda, ormanın kenarında silah sesleri duyuldu.

Kalın yağmur örtüsünün arasından Ash'in Yağmur'a ormandaki çatışmayı yönetmesi için jest yaptığını gördüm.

Silahını kılıfına soktu ve nöbet tutmaya geri dönmeden önce Rain'e sarıldı.

Ormandaki çatışma giderek artıyordu ve ekibin geri kalanı ortaya çıkıp Rain'in yerini almadan önce sadece küçük bir zamanım vardı.

"İçeri giriyorum," dedim ve mikrofonu yere fırlattım.

Bunu kendi yöntemimle yapacaktım.

Ashin kıvrıcık saçları yağmurun şiddetiyle yüzüne düşüyordu.

"Mükemmel," dedim kendi kendime.

Sonra susturuculu silahı aldım ve arkasından kulübenin yan tarafına doğru yaklaştım. İçeriden gelen küçük kargaşaya bakılırsa, lideri nerede sakladıklarına dair şüphelerimiz doğruyd.

Köşeyi döndüğümde, botlarımın yapraklara çarpmadığından emin olarak onu arkasından yakaladım ve elimi ağzına doladım. "Kapa çeneni," diye fısıldadım kulağına, silahım tam üzerine doğrultulmuşken

Tapınak.

Yer değiştirdi, beni görebilmek için döndü. "Sürpriz, orospu çocuğu."

Elimle ağzını kapattığımda, saf adrenalin onu evin etrafında minibüse doğru sürüklememe yardımcı oldu ve ormandaki çatışmanın hala devam ediyor olmasına minnettardım.

Sonunda minibüse bindiğimde, başım dönüyordu. Ash hafif bir hedef değildi. "Vay anasını!" Ash'in ağzını Luca haykırdı, sonra da minibüsten dışarıyı göremesin diye üzerine battaniye örttüm. Kıvranıyor ve çılglık atmaya çalışıyordu ama onu banklardan birine oturttum ve silahımı ona doğrulttum.

"Benden asla şüphe etme," dedim Luca'ya, minibüsü ve bizi evimizin bulunduğu şehrin diğer tarafına götürdü.

"Hiç duymadım, sadece seni duyamayınca endişelendim."

"Mikrofon dikkatimi dağıtıyordu," dedim. Duraklayarak, ormanın uzaklaşmasını ve çatışmanın seslerinin azalmasını izledim.

Kimseye memnun bir şekilde başımı sallayarak pencereden uzaklaştım, zihnim çoktan operasyonun bir sonraki aşamasına geçmişti. Gözlerimi kısa süreliğine kapatarak, adrenalin hala damarlarımda dolaşırken kalp atışlarımın ritmini sabitlemeye odaklandım. Minibüsün sessizliğinde, önümde uzananlar için kendimi çelikleştirmeden önce kendime bir anlık zafer izni verdim. Bu savaşı kazanmıştım. Her şey mükemmel bir şekilde planlandığı gibi gidiyordu ve ben bundan zevk alıyordum.

CnAriea Elve

SORΠOMOAE YEAA - Nhcm o7 Srahfc BOF7HAE

P Ash'i minibüsten çıkarırken, nerede olduğumuzu anlamaması için başını eğdim. sökmesine ve bahar şenlik ateşinin bitmesine sadece birkaç saat kalmıştı. Görevin en kısa sürede bittiğinden emin olmalıydım.

O zaman.

Adrenalinim tavan yapmıştı çünkü Ash Ortiz'i yakalamıştım. Liderlerinin peşinden gittiğimizi sanmışlardı, bu da bize onu yakalamak için mükemmel bir fırsat vermişti. Bulutların üzerindeydim.

Üyelerin geri kalanı zaten içeride kutlama yapıyordu ve ben de Ash'i arka kapıdan iterek içeriye gizlenmesini sağlıyordum.

"Bırak onu," diye fısıldadı uzaktan bir ses. Nereden geldiğini anlamaya çalışarak başımı çevirdim.

Adamlarımdan en azından birinin mahvolmayacağını umarak Ash'i koridora fırlattım.

"Yemin ederim, onu hemen bırakmazsan seni vururum."

Histerik bir şekilde güldüm. "Sen ormanda saklanan korkak küçük bir orospu çocuğusun. Hadi, yüzünü göster, yoksa çok mu korkaksın?" Bağırdım.

Evin arkasındaki ormanın kenarından bir figür çıktı. Gök gürültülü fırtına devam ederken rüzgâr etrafı savuruyordu.

", Walsh," dedi adam.

"Rain." Ash'in kardeşıydı ama kan bağı yoktu. Anladığım kadarıyla birlikte büyümüşlerdi ve kampüste hep birlikteydiler. Onu yalnız gördüğüme ve Ash'i yakaladığımızı bu kadar çabuk anladığıma şaşırmıştım.

"Yalnız geldim." Rain işaret etti. "Neden?"

Aramızda uzun bir duraksama geçti. "Çünkü bunu her zaman olduğu gibi yapmak istemiyorum. Hadi, Walsh. Büyük adam ol."

Bu sefer manyakça güldüm. Daha büyük bir adam değildim ve asla da olmayacaktım. Etrafım ölümle çevriliydi, bu yüzden ailemin can düşmanını öldürmek içimde saf bir zevk ve tatmin duygusu uyandırmaktan başka bir işe yaramadı.

"Ben pazarlık yapacağın adam değilim Rain. Senin tarafında bir koz gördüğümünden değil." Silahımı şarjöründen çıkardım. Ben bir tehdidim. Eğer bu herif acıklı hikâyesini dinleyip fikrimi değiştireceğini sanıyorsa, şansı gerçekten tükenmiş demektir.

"Yapma bunu." Rain neredeyse yalvarıyordu. Arka tarafta tuttuğumuz ışığa yaklaştı.

"İstedğim sen değilsin Rain. Seni öldürebilirim ve hiç zarar görmem, ihtiyacım olan Ash."

"Mesele bu değil. Bahar şenlik ateşi iki liderin hedef olmasını sağlıyor. Senin peşinde değilim çünkü sen lider değilsin."

Luca Alfa evinin lideriydi ve İn'in lideri de Trevor Sale'di ama biz Ash Ortiz'in peşindeydik. Kuralları çiğnedik çünkü asıl hedef Ash'ti.

"Kodda yazan bu değil. Bu gece İn'deki herkesi öldürebilirim." Çenemi ona doğru eğerek durakladım. "Yapmayı planladığım şey tam olarak bu."

"Luca nerede?" Rain sordu.

Kıkırdadım. Luca neredeydi? Dışarıda olmalıydı ama içeride parti yapıyordu.

"Bilmek istemez miydin?" Başımı yana eğdim. "Her neyse, bu konuşma beni sıkıyor. Ben içeri giriyorum."

Sonra küçük pislik silahını çıkardı ve tam bana nişan aldı.

Ona çok fazla kredi vermeliydim. Eğitimsiz bir göz için soğukkanlı, sakın ve akli başında görünüyordu ama gözlerinde sinirden bir parıltı vardı ve silahı yüzüme tutarken eli titriyordu. Sinir bozucu bir şey yoktu.

Nefret ettiğin birini öldürmekle ilgili. Bunda heyecan verici bir şey vardı ve herif korku kokuyordu.

Her durumda üstünlüğü elimde tutmaktan zevk alırdım. Bu küçük aksaklık gibi öngörülemeyen bir aksaklıkla karşılaştığımda bile, zihnim sorunsuz bir şekilde yedek planlar hazırladı. Babamın tavsiyesi mi? A planının uygulanmasını öngörün ama B, C ve D planları için beklenmedik durumları titizlikle planlayın.

Bu senaryoda beni hazırlıksız yakalayan şey, çevresel görüşümde bir figür bana doğru koşarken rüzgarda savrulan sarı saçlardı.

Anne. Şerefsiz.

Size öğretilenleri aynen uygulayın.

"Ash'i serbest bırakacağım!" Figür yaklaştıkça bağırdım. "Sadece onu al ve git."

Ellerimi kaldırdım ve onu koridora tıktığım arka kapıdan içeri girdim. Ash'i kapıdan dışarı iterken, Rain başını sallayıp onu yakalamadan önce bana dikkatle baktı. Sonra ormana doğru koştu, neyse ki Cagen'in çıktığı yönün tersine.

"Ateş etmeyin," diye feryat etti yaklaşırken. Cagen tekrar feryat etti, sonra adamlarımdan birinin silahını çılgılık atanlara doğrultmuş arka kapıdan koşarak çıktığını gördüm. İlk başta kim olduğunu anlayamadım çünkü her yer karanlıkla örtülüydü.

"Siktir!" Silahın patlamasıyla aynı anda bağırdım. Silahımı çektim ve çılgınca ateş eden kişiye doğrulttum. Birden onun Luca olduğunu fark ettim. Gözleri kısılmıştı, ağır ağır nefes alıyordu ve ondan bir metre uzakta olmama rağmen içki kokusunu alabiliyordum.

"Dur!" diye bağırdım. Beynim kurşunların nereden geldiğini ve neden tökezlediğini anlamaya çalışırken kadınsı çılgınlıkların kesildiğini fark ettim.

Luca sadece benim olduğumu ve başka kimsenin olmadığını fark edince silahını indirdi. Göğsünde kocaman bir delik açılmış, kanlar içinde yerde yatan Cagen'e doğru koştum.

"Ne yaptın sen?" Dişlerimi sıkarak sözde liderimize söyledim. Annem öldürüldüğünde babamda gördüğüm üzüntü içimde yüzen aynı üzüntü değildi. Oturma odasında yanlarına gittiğimde kalbi paramparça olmuştu. Sonra annemin onu ailesinin can düşmanıya aldattığını öğrendiğinde aynı acıyı yeniden yaşamasını izledim.

"Onu sen öldürdün," dedim.

"Çığlık sesleri duydum. Birinin yaralandığını sandım, adamlarımızdan birinin-" "Yani öylece dışarı çıkıp ateş etmeye mi başladın?"

Cagen bunu hak etmemiştii ve sonrasında yaşanacaklarla başa çıkmak tam bir karmaşa olacaktı.

Luca'ya doğru döndüm, silahımı yüzüne doğru kaldırdım ve tetiğe bastım. Her şey çok hızlı oldu.

Silahımı kılıfına sokmadan önce gecenin içinde yankılanan bir silah sesi duydum. Öldürücü bir atış değildi ama onu yere sermek ve evin geri kalanının kontrolün kimde olduğunu bilmesini sağlamak için yeterliydi. Babama ona zarar verenin Den olduğunu söyleyecektim, böylece öldürülmemiş olacaktı. Sonunda Luca iyileştiğinde Seattle'da, bizi kızdıran herkesin gittiği Mafya'dan uzakta sakın bir hayat yaşayacaktı.

Sonra içeridekilere bağırarak yardım istedim. Birkaç dakika sürdü ama sonunda evden birkaç kişi geldi ve beni kollarımda onun cansız bedeniyle ve liderlerini yerde acı içinde feryat ederken gördü.

"Siktir," diye mırıldandı adamlarımdan biri, birkaç adamla birlikte dışarı çıkmadan önce bir süreliğine içeri geri döndü. Birkaçı Luca'yı hastaneye götürmek üzere yakaladı.

Umutsuzca arzuladığım güç, dakikalar geçtikçe parmaklarımdın arasından kayıp gidiyordu. Bunların hiçbirii planımın bir parçası değildi.

"Yapmalıyız-" *Kahretsin*. Tüm planım önümde çözölüyordu ve bu sadece kollarımda üşüyen beden değildi.

Birçok ceset görmüştüm ve babamın annemin katilini temizlemesine yardım etmişim. Yine de göğsümün içinde rahatsız edici bir his çalkalanıyordu.

Bir yanımdı, yaptığım hatanın beni gelecek yıl hak ettiğim liderlik pozisyonu yerine bir şekilde ikinci komutan yapıp yapmayacağını merak ediyordu. Cagen'e bakarken, kralların tahtları önlerinde parçalanırken hissettiklerinin bu olması gerektiğini düşündüm.

Kendine gel, Tanrı aşkına. Hayatımda bunun için ne zaman ne de yer vardı, özellikle de şu anda.

Sürekli beyaz atlet ve şort giyen iri yarı bir adam olan Andrea, "Ben cesetle ilgileneyim ve aileyi idare edeyim," diye teklifte bulundu. Artık o benim ikinci adamım olacaktı.

Başımı salladım. "Çabuk ol. Ailesini, polisleri ve bilmesi gereken herkesi ara. Onlara kayıp olduğunu söyle."

Andrea başını salladı. Her nasılsa, kontrolümdeki çatlaklar birleşiyordu. Talimatlar veriyor ve bunu gerçek bir lider gibi idare ediyordum.

Andrea, Cagen ile birlikte ormanda kayboldu.

"Cagen'i bulamıyorum. Nerede o?" Evden yumuşak bir ses yükseldi.

"İlham perisi," diye mırıldandım, utançla yere bakarak.

"Nerede o?" Ellerimden kan damlarken küçük sesi arkamdan çatırdadı. Onları gizlemeye çalışarak ceplerime soktum.

"O kayıp. Denedim-" Sözümlü yarıda kestim çünkü karşımdaki kadınla ilgili bir şey her şeyi sorgulamama neden oldu. Gözlerinin düşme şekli, onu çöküşe sürükleyen bu durumdan daha fazlası olmalıydı. Pek yakın değillerdi ve birbirlerini kullanıyorlardı. Cagen Madison'ı grubun bir parçası haline getirmek için, Madison da Cagen'i popüleritesi için kullanıyordu.

"Madison." Dizlerinin üzerine düştü ve ben de yere düşüp ellerini tuttum. Kanı gördü.

"Dışarısı çok karışık," dedim. Bu ne tam bir gerçek ne de bir yalandı. Küçük bir an için onun ne kadar kırılmış bir insan olduğunu gördüm.

Gözleri tekrar benimkilere kaymadan önce titreyen ellerini inceledi.

"Ben senin gibi değilim," diye bağırdı. "Ben senin 'ilham perin' değilim. Her ne olduysa-" Mantıklı konuşmuyordu. "Ben... Ben hâlâ bu dünya her neyse ona dâhil olmak istemiyorum. Cagen'i neden bu işe bulaştırdın?"

"Ortadan kayboldu," dedim kendi yalanlarıma inanmaya çalışarak.

Gömleğimin yakasından tutup beni kendine çekti, ben de buna izin verdim çünkü buna ihtiyacı vardı, bana ihtiyacı vardı. "Burada olmalıydım. Asla gitmemeliydim ama o... yangın..."

Yangın mı? Hangi yangından bahsediyordu? Silah sesinden mi? Olanları duydu ve gerçeği biliyor muydu?

"Sen dahil değilsin-"

"Hayır." Başını salladı, beni yere fırlattı ve sonra yaralı ellerine baktı. "Uğruna çalıştığım her şeyi mahvettin. O benim varlığımı."

Göğsünün derinliklerinden gelen bir uğultu çıkardı. "Hayır. Hayır. Hayır."

Tıkırdıyordu. Yaptığı planın etrafına yıkılmasından dolayı üzgündü.

"Hepsi benim hatam." Cagen'i terk ettiği için kendini suçlu hissediyordu. Duyguları başlangıçta düşündüğümünden çok daha karmaşıktı.

Yerden kalkarak ayağa kalktım ve ellerime bulaşan kıpkırmızı lekeyi silmeye çalıştım.

"Bunun bedelini ödeyeceksin." Bana ters ters bakmadan önce yutkundu. "Seni lanet olası pislik. Tüm hayatımı mahvettin."

İşte benim kızım. Önümde duran kadın, çok iyi tanıdığım soğukkanlı, sert insan. yaşayan aynı iblis, ona hayat verdi. O benim karanlık kraliçemdi, ben de onun kralıyım. Şu anda, ondan başka kimse olmadığını biliyordum.

"Buraya gel Muse," diye fısıldadım aramızdaki mesafeyi kapatırken, ama ellerimi ona dolamaya çalıştığım anda beni itti.

"Hayır." Yüzünde herhangi bir duygu yoktu. Evin arkasındaki küçük ışığın parıltısında duruyordu, sırlıklam olmuştu ama yüzündeki ifadeyi biliyordum. Bir şeyler kopmuştu.

Sözlü ve fiziksel protestolarını görmezden gelerek çenesini daha hızlı kavradım ve yüzümü onunkine doğru indirdim.

"Bir gün benim olacaksın," diye ağzının içine hırladım ve onu iterek ormana doğru uzaklaştım.

"Git ve kayıp kız arkadaşını bul, Walsh Solis. Sen lanet olası bir iş parçasısın." Bir an duraksadım ve arkama baktığımda Madison'ın ışığın altında durduğunu gördüm.

"Sen ve ben aynıyız Madison Ryan, aynı kumaştan kesildik. Sonunda dünyaya gerçekte kim olduğunu göstermeye hazır olduğunda, seni bekliyor olacağım." Ona bir adım daha yaklaştım.

"O zaman biraz zaman alacak, Walsh Solis. Çünkü haklı olduğun bir şey var. Başkalarının yanında iyi çocuk gibi davranıyor olabilirim ama bu bana yaptıkların için bir savaş."

"Hangisiydi?" Sırıtarak sordum.

"Cagen'in yanında olmak, onun grubunun bir parçası olmak için çok çalıştım. Şimdi her şeyimi kaybettim."

"Yani seni üzen Cagen değil mi?" Gözlerim kısıldı, cevabını bekliyordum.

"Hayır. Siktir," diye bağırdı. "Çok liseli gibi konuşuyorum, biliyorum. Sadece bir grubun parçası olmak istedim. Senin gibi insanlarla takılma şansı istedim. Toplum içinde birlikte olmaktan utanmayacağın biri olmak istedim."

"Öyle değil-" Ağzımı tutarak beni susturdu.

"Kesinlikle öyle. Senin estetiğine uygun olmadığım için birlikte olamadık. Ben... seninle olmak için yanıp tutuşuyordum. Beni kolundaki aksesuar olarak kullanmanı istedim. Hiçbir zaman yeterince güzel ya da popüler olmadığımı hissettim."

"Bu sadece bir oyun Madison. Daha iyi oynamayı öğrenmelisin." Sözlerim karşısında yenilmiş görünüyordu. Benden beklediği bu değildi ama onun yanında olamazdım.

Bir an durdu, kelimelerin havada asılı kalmasına izin verdi. "Oynadığımız bu küçük oyunu kaybettiğini anladığında sürünerek bana geri gelme."

İşte .

Adamların cesedi gömeceklerini bildiğim yerde koşmak için döndüğümde ormana doğru güldüm. İşte benim vahşi kızıl saçlı ilham perim. Cagen gibi kızlarla takılan, yoga yapan, neşeli, tiki bir kızmış gibi davranan kişi. O öyle biri değildi. Asla da olmayacaktı.

СпARIEA Six

JUFHOA YEAA - SONBAHAR

N Kimse benden, benim kendimden nefret ettiğimden daha fazla nefret etmiyordu. Son yirmi yıldır bu Allah'ın belası gezegende kendimi tamamen bir yalanmış gibi hissederek dolaşıyordum. Günün sonunda, gece yatağa giren kişi sabah uyanan kişiden .

Her gün herkese karşı bir kalkan takıyordum çünkü dışarıda olduğum kişiden nefret ediyordum. Geçen yıl, sahte olduğumu ve herkese gösterdiğim gibi neşeli biri olmadığımı bilen tek bir kişi vardı. Ben sadece hafta sonları parti yapan ve erkeklerle yatan bir sürtük değildim.

Şey, hayır. Bu kişi özgüven eksikliğinden değil, özenle hazırlanmış bir imajı korumak için ortaya çıktı. Beğenilme, bir kız arkadaş grubunun parçası olma ve sevilme arzusu bu eylemleri yönlendirdi. Yüzeyin altında soğuk ve işbirlikçi bir doğa yatairken, küçümsenmek amaçtı.

Eski oda arkadaşımın erkek arkadaşı Walsh Solis'e kadar, bunca yıl gösterdiğim yalanın içinde gayet iyi yaşamıştım. O küçük piç hayatıma girene ve oda arkadaşımınla çıkarken neredeyse tam bir yıl boyunca onu görmek zorunda kalana kadar mahvolduğumu anlamamıştım.

Ben asla hilekâr olmadım. Büyükanнем bana zirveye ulaşmanın bir yolu olduğunu söylemişti. Eğer orada kendini .

ama Walsh ile bu kuralları esnetmeye hazırdım.

Geçen yıl o aptal şenlik ateşinde Cagen'e yardım etmek için kalamadım. Yıllardır verdiğim en bencilce karardı bu. Çocukların etrafında toplandığı şenlik ateşinden yayılan sıcaklıkla karışan ateşin çıtırtısı beni duygusal bir sarmala sürükledi. Walsh'u bir şekilde düzeltme çabasında kontrolsüz olan oda arkadaşımı terk etmek zorunda kalmıştım.

Bir şeylerin ters gittiğine dair bir sezgim vardı ve Walsh bana onun kaybolduğunu söylediğinde öldüğünü anladım. Onu orada bıraktığım için kendimi suçladım ve bütün bir yılı kafamı karıştırarak geçirdiği için Walsh'u suçladım. Bana "benim" dedi, sonra da bütün gece yan odada oda arkadaşımı benim duyabileceğim kadar yüksek sesle becerdi. Olayının ne olduğunu bilmiyordum ama kafamı karıştırdığını da biliyordum. Bunu aşmıştım. anlarda, beni kendi şeytanlarımdan, ailemin neden olduğu travmadan koruyamayacağını biliyordum.

Cagen'e o evde kalmamasını söylemiştim ama bir şekilde orada onunla kalmadığım için kendimi suçluyordum. Onu içinde yaşadığı karanlıktan kurtarabileceğini düşünmüştü ama o düzeltilemezdi.

Böylece, çarpık bir şekilde, kendimi onun kaybolmasından sorumlu buldum ve bundan nefret ettim. Onun beni incittiği gibi ben de onu incitecektim. Eğer deli bir kaltak istiyorsa, o zaman ben olurdum.

Küçük dairenin içinde volta atarak yeni oda arkadaşımın gelmesini bekliyordum. Her ne kadar ilk planım yalnız yaşamak olsa da, okulun web sitesinde oda arkadaşı arayan ilanını gördüğüm anda bunun mükemmel olacağını biliyordum.

Ön kapının zili çaldı ve açıldığını haber verdi.

Boynumu kırdım, kıyafetime baktım, dünyaya karşı masum rolümü oynamak üzere olduğumu biliyordum.

"Madison," diye fısıldadım, tişörtümü aşağı bastırarak. "Burada kimse var mı?" diye seslendi derin bir ses.

"Geliyorum," diye cevap verdim, aynaya son bir kez bakarak. Bildiğim bir şey varsa o da Walsh Solis'in kız kardeşinin oda arkadaşı olduğumu öğrendiğinde beni alaşağı etmeye çalışacağıydı.

Ön kapının kolunu tuttum ve kapıyı açtım.

"Merhaba, ben Walsh, Ember'ın kardeşiyim-" dair bingo kartımda böyle bir şey yazmıyordu. Ember'ı bu işi halletmeye ikna etmem gerektiğini düşünmüştüm.

Onu gerçekten görmeden önce birkaç kez kardeşinin kardeşlik evine gitmişim.

Yine de bu mutlu olmadığım anlamına gelmiyordu. Beni kız kardeşiyle ne kadar çabuk görürse, bunun onun yüzünden olduğunu o kadar iyi anlıyordu - geçen yıl Cagen'e yaptıkları yüzünden.

Durakladı ve beni gördüğünde yüzünde en ufak bir şaşkınlık belirtisi yoktu. Ember'ın merdivenlerden çıkıp çıkmadığını görmek için omzunun üzerinden baktım.

"Nerede o?" Ben sordum.

"Kahretsin," diye tısladı nefesinin altından, beni geçip oturma odasına girmeden önce.

"Bir an için yanlış daireye geldiğimi düşündüm. Kız kardeşimin ilanına cevap verecek kadar umursamaz olamazdın, Madison." Walsh bileğimi yakaladı.

"Benim adım Maddy," dedim soğukkanlılıkla, onu *tanımadığım* gerçeğiyle oynayarak. Elini sıktım ve tenimiz birbirine değdiği anda, geçen yıl hissettiğimi hatırladığım elektrik tam oradaydı. Kendisiyle aynı oyunu oynayabilecek birini istiyordu. İşte buradaydım.

Onu buraya taşınmasını beklemiyordum. Gerçi öyle olmasını umuyordum. Isles'ın diğer tarafında bir daire seçtiğim için bulunduğum binayı tanıyamazdı.

Walsh kız kardeşinin arkasında olmadığından emin olduktan sonra bana baktı ve "Bana dolabı göster" diye fısıldadı.

Ember'ın yatak odasının önünden geçip küçük bir dolaba yürürken başımı salladım.

Kolumdan tutup beni de kendisiyle birlikte içeri itmeden önce kutuyu içeri fırlattı. Kapıyı kapattığında hiç ışık yoktu. Dolabın büyüklüğü nedeniyle ondan kaçmak mümkün değildi ve ayakta durabilmemizin tek yolu göğüs göğüse çarpışmaktı.

"Ne yaptın lan sen?" diye hırladı, boğazımı sıktı ve çenemi gözlerine bakmaya zorladı.

Yap. Yapma. Falter. Gözümü korkutmaya çalışıyordu ama beni asla incitmezdi. Ben.

"Ben hiçbir şey *yapmadım*. Kız kardeşinin bir ev arkadaşı aradığına dair bir ilan gördüm.

oda arkadaşı." Soğukkanlı davranmaya çalıştım ama o beni anladı.

"*Tsk tsk*, Muse." Ağzı dudaklarımın üzerinde gezindi.

Boştaki eli küçük bir tutam saç avucunun içine alıp çekerken bakışları benimkileri taradı. "Yanlış kişiyle uğraşıyorsun, çünkü ben

her zaman bir adım önünde olacağım."

"Tıpkı beni bir çöp gibi dışarı attığın gibi mi? Önce sen benimle uğraştın." Ona ters ters baktım. Cagen'in ölümünün üzerinden altı ay bile geçmemişti.

"Beni şaşırttın" diye fısıldamadan önce küçük bir kahkaha attı.

Walsh kollarımı kaldırırken başını yana eğdi ve en nefret ettiğim şeyi gösterdi. Kapının aralığından içeriye, onun görebileceği kadar ışık sızıyordu.

"Bunları nereden buldun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Nereden geldiklerini söyler misin?" Parmakları yara izlerini takip etti. Ona asla söylemeyecektim, aksi takdirde kalbimin etrafına ördüğüm sıkı duvarı sökmek zorunda kalacaktım, bu yüzden tekrar başımı salladım. Kolumu tam yara izinin bittiği yerden tuttu.

Yanık izlerim hikayemin bir parçasıydı, ona anlatmayacağım bir hikayeydi. Henüz.

"Bu kazanacağın bir savaş değil Madison. Her. Tek. Çekil. I hesapla. Seni en çok acıtan yerinden yok edeceğim." Elinin arasından mırıldandım, "Nerede?"

"Kalbin."

Kalbimin buzla dolu olduğunu bilmiyordu.

Kopardığı saçı aldı ve kot pantolonunun arka cebine soktu. "Ama bilmediğin bir şey var ki, bu dünyada her şeyden çok sevdiğim bir şey varsa o da ailemdir. Onlar benim her . Bu yüzden gözüm üzerinde olacak ve eğer kız kardeşimi tehlikeye atarsan, o zaman benim için ölürsün."

Beni bırakmadan ve karanlık dolabın akordeon kapılarını açmadan önce durakladı. "Ve sen de geçen bahar Cagen'in başına gelenle aynı kaderi paylaşacaksın."

"Kaybolacak mıyım?"

"Eğer benim ilham perim olduğun için şeytana karşı güvende olduğunu düşünüyorsan, çok ama çok yanılıyorsun."

Cevap vermeye başladım ama eli elime geldi. "Kız kardeşime yardım etmek için aşağı iniyorum. Buraya geldiğimde seni hiç görmedim. Anlıyor musun?"

Parmakları çenemde kenetlenirken tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Beni bıraktı, sonra dolaptan çıktı, kutuları aldı ve ön kapının yanına yerleştirdi. Duvara yaslandım ve derin bir nefes alarak az önce olan her şeyi yeniden yaşamaya çalıştım. Gerçekten de

ona karşı durdum. Bir an için Ember'ın oda arkadaşı olmanın yanlış olabileceğini düşündüm.

Walsh diğer odadan "Bu harika," diye bağırdı. Geri dönmüşlerdi ve güvenliğim için her şey yolundaymış gibi davranmam gerekiyordu çünkü Walsh'a inanıyordum. Cagen gibi olacaktım. Bu işi çok ileri götürmüştüm ama artık çok derindeydim, bu yüzden yalanımın içinde yaşamak zorundaydım. Olanların çok daha fazlası olduğuna inandığım halde Ember'a sadece kayıp olduğunu söyleyecektim. Oturma odasına gittim ve üç figür koridordan açık kapıya doğru ilerliyordum.

Walsh, "Bu fena değil baba," dedi.

"Bebeğimin büyümesinden nefret ediyorum. Siz ikiniz etrafta koşturmadan ev çok sessiz olacak," dedi Ember'ın babası.

"Yine başlama," diye şaka yaptı Ember. Ben yeni oda arkadaşına bakarken o ve babası bir süre daha konuşmaya devam ettiler.

Ember, tıpkı Walsh'a benzeyen ama kadın formunda, kıvrımlı, kuzguni saçlı bir kızdı. Saçları vücuduna dökülüyordu. Büyük boy bir sweatshirt giymişti ve elinde bir kutu tutuyordu.

"Merhaba," diye . "Sen benim oda arkadaşım olmalısın."

Walsh ve ben bir süre bakiştikten sonra ben maskaralığıma devam etmeye çalıştım. "Saçmalama."

Kızıl saçlarımı geriye iterek ve arkasındaki babasına bakarak kocaman bir kucaklaşmaya girdim.

Ember çok güzeldi. Kahverengi gözleri çok büyüktü ve tüm odayı beklemediğim bir sıcaklıkla aydınlatıyordu.

"Bunun üzerinde çalışacağız." Gerginliği azaltmaya çalışarak güldüm.

"Adım Madison ama en iyi arkadaşlarım bana Maddy der," dedim Bay Solis'e . Ona sarılmak için yanına gittim.

Ember bana dönmeden önce oturma odasında etrafına bakındı. Sessizliği doldurmam gerekiyordu.

"Bu daireyi bir çaylak olarak alabildiğine inanamıyorum!" Sanki dolabımda ciddi bir konuşma yapmamışız gibi kapı aralığında kara kara düşünen Walsh'a bakmaya cesaret edemeyerek haykırdım.

"Benim için her şeyi ayarladığın için teşekkürler. Gerçekten çok nazıksın." Ember sıkı bir gülümseme sundu, ben de mutfığa daldım, ışığı yaktım ve buzdolabından bir bira aldım.

"Bir tane ister misin?" Babasına bir tane teklif etmeden önce ona sordum. Hatta Walsh'a baktım ve dudaklarımın kenarlarını yukarı doğru büküm.

"Biliyorsun o-" diye söze başladı babası.

Ember ona ters ters bakarak, "Ben iyiyim, teşekkürler," diye kesti.

"Neyse, gitmemiz gerekiyor ama Maddy, sen ve Ember istediğiniz zaman Alfalar'a gelebilirsiniz. İsminizi listeye ekleyeceğimden emin olabilirsiniz," dedi Walsh ve gözlerim kocaman açıldı. Bunun daha çok heyecanlı bir sürpriz gibi görünmesi için çok uğraştım ama Walsh bunu anlayacaktı.

Neden beni oraya davet etti? Oynadığımız oyun bu muydu? Ben de kendi rolümü oynamalıyım. "Sen Alfalar'ın bir parçası mısın?"

"Evet." Walsh gülümsedi ama dudakları çekilmişti.

"Bu çok havalı ve kesinlikle kabul edeceğim bir davet... Ember da öyle." Ona bok yiyen bir sırtış attım; kendi sözlerini yemesini istiyordum.

"Mm-hm. Yakında görüşürüz o zaman." Walsh Ember'ın omzuna hızlıca bir şaplak attı ve ardından ön kapıdan çıktı.

Biramı bitirdikten sonra bir maden suyu açarak Ember ve babasının kendi aralarındaki konuşmalarını dinledim. Alfa'nın evine gitmeyi ihmal etmeyecektim. Ondan kaçmayacağımı bilmesi gerekiyordu.

СпARIEA Sevef

SEFHOA YEAA - Srahfc

I Kendimi derin bir uçurumda buldum, intikam arayışına dalmıştım. Bu maskaralığa o kadar çok intikam duygusu ki, dünya için oynadığım rolü gözden kaçırmıştım. Ember, babası ve özellikle Walsh -Hepsine kızdım. Walsh gelmeyi bıraktı, tek kelime etmeden ortadan kayboldu. Artık ilham perisi yoktu. Alfa ev partilerinde bir an bile görünmedi. Ember'a birkaç kez davetiye göndermesine rağmen, Ember İn'de olanlara kendini o kadar kaptırmıştı ki bu daveti kabul etmedi. Bana bir kez baktı ve tam tersi yöne döndü. Aramızdaki bağ her ne ise çözülmüştü ve ben onun yokluğunun yarattığı boşluğun altında parçalanıyordum.

Arkadaşlarımın bir zamanlar tanıdığı sevimli Maddy gitmişti. Acı, öfke ve yorgunluk onun yerini almıştı; yıllar sonra takındığı kılık çözülmeye başlamıştı.

Ember erkek arkadaşı Ash'i kaybettiğinde onun için hiçbir şey hissetmedim. Isles'ta oyun böyle işliyordu, kardeşinin bana öğrettiği bir oyun. Buraya geldin ve bahar şenlik ateşine kadar birinin ölmesi kaçınılmazdı. Geçen yıl Cagen'i kaybettim ve kimse beni kontrol etmedi. Hiç ortaya çıkmadı ve öldüğü ilan edildi. Onun için cenaze töreni falan düzenlediler.

İkinci sınıfta o evden çıktıktan sonra eve döndüğümde kimsem yoktu. Aile yok, arkadaş yok. Walsh'un beni kontrol edeceğini düşünmüştüm ama

hiçbir şey duymadım. Bu yüzden, kız kardeşine yaklaşmak için bu planı yaptığımda, bunun onu dışarı çekeceğini düşünmüştüm. Ama olmadı. Tam tersi oldu ve daha derine . Ahlaki olarak çuvalıyordum ve şimdi maskem gitmiş, taş kalpli bir kaltak olduğum ortaya çıkmıştı, tamamen boştaydım.

Cagen kaybolduktan ve sonunda öldüğü açıklandıktan sonra derin bir depresyona girdi. Yangın korkusu, bencilce kişisel güvenliğini ön planda tutmasına neden oldu ve şimdi bu eylemlerin sonuçları acı verici bir şekilde açıktı. Ember, mükemmel olduğu düşünülen büyük bir planın içine çekildi, ancak bu plan Walsh'u daha da uzaklaştırdı.

Yaşıyordum ama sanki çoktan ölmüş gibiydim. Yılın başlarında kendimi öldürmeyi düşündüğüm zamanlar oldu. Ember'ın erkek arkadaşı geçen yıl canına kıymıştı. Bir an için onu kıskandım çünkü ölmeyi ve artık yaşamamayı ne kadar istesem de bunu gerçekten yapacak bir plan bulamıyordum.

Yaşadığım hayat aslında hiç de yaşamak değildi. Yıl boyunca bir kabuk olarak süründüm. Doktora gittiğimde bana depresyonda olduğumu söylüyorlardı. Belki de ailem beni çocukken terk ettiği ve Isles'a başladığım gün vefat eden büyükanneme bıraktığı içindi. Belki de tatillerde kampüsten ayrılmak zorunda kaldığımda gidecek hiçbir yerim olmadığı ve mirasından biriktirdiğim azıcık parayla şehirde arabamda haftalarca içindi. Ya da belki de haftanın beş-altı günü içtiğim ve sürekli yabancılarla yattığım için ruh halime pek iyi gelmiyordu.

Sahip olduğum tek aile, babamın zengin bir kadınla yeniden evlendiği Joshua Tree'deki üvey kardeşimdi. Hiçbir bağlantımız yoktu ve dürüst olmak gerekirse, ailesinin varlığımdan haberdar olduğundan bile emin değildim. Burada, Dansport'ta ve Isles Üniversitesi'nde yapayalnızdım.

Beni yanlış anlamayın, Isles'ta yaşamayı seviyordum. Her gün kasvetli, yağmurlu ve karamsardı. Kasabanın havası her gün liseli bir emo kızın Tumblr'ında yaşamak gibiydi.

Her zaman sadece ben vardım, bu da uyum sağlamayı bu kadar çok istememin sebebiydi. Günün sonunda Maddy'nin çocuk versiyonuydum ve tek istediğim sevildiğimi hissetmek ve etrafımda bir ailenin sıcaklığını hissetmekti.

Her şeyi gözden kaçırdım, bir kişiliğin arkasına saklanarak çok fazla zaman geçirdim. Depresyonumun gerçek nedeni açıktı: Sevilme için bir kişilik yaratmıştım, Maddy Ryan. Walsh Solis'ten intikam alma arayışım beni daha da derine sürükledi ve bu süreçte o kişiliğe olan bağlılığımı kaybettim. Artık

Beni güvende tuttu, sevildiğimi hissetme hedefime ulaşmamı sağladı. Geçtiğimiz yıl bunu kaybetmek beni mahvetti.

Walsh'un benim hakkımda haklı olmasından nefret ediyordum, eninde sonunda yıkılacağını bile bile herkes için rol yapıyordum. Ember'ın uyuşturulmasına ve kaçırılmasına izin veren, Ash öldüğünde kontrol etmeye zahmet etmeyen kız bendim çünkü yeterince umursamıyordum. Kalbimin soğuk kısımları beni ele geçirdi, bir zamanlar sahip olduğum sıcaklığı sildi ve onun yerine ruhumu tırmalıyor gibi görünen, aralıksız, ürpertici bir rüzgar koydu.

Ember'ın nişanlısı Rain ile birlikte ağabeyinin derneğine girişini izlemek beni çileden çıkarmaya yetti. Walsh'un kardeşlik evinin kapısının dışında durdum, bir ağacın arkasına gizlenmişim, aile üyelerinin tebrik balonları, kutlama çiçekleri ve yemek ve kek tabaklarıyla içeri akın etmesine tanık oldum.

Orada oturmuş, kıskançlık içinde kıvranıyordum çünkü aradığımı sandığım intikam başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Savaşı uzun zaman önce kaybetmişim ve aniden kazdığım çukurun büyüklüğü acı verici bir şekilde ortaya çıktı.

İçtiğim birayı ezdikten sonra bir kenara fırlattım ve bir tane daha aldım. Son birkaç yıldır kendimi alkole boğma konusunda ustalaşmışım. Belki de bu yüzden Seattle'daki yüksek lisans danışmanlık programına girememişim. Sıkı partilerden oluşan bir yaşam tarzını benimsediğim için notlarım düşmüştü. Finaller sırasında akşamdan kalma olmak, üniversite derslerinde başarılı olmayı hedefleyen birine vereceğim bir tavsiye olmaktan çok uzaktı.

Ailemin benimle kutlama yapmak için gelmesi yerine, kendimi umutsuzca alaşağı etmeye çalıştığım kişinin ailesiyle vakit geçirmesini izlerken buldum. Ember'a yaptıklarından dolayı kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu - o ilana cevap vermek ve ona karşı zayıflıklarımı ortaya çıkarmak beni sadece aşağı çekmişti.

Nefret ettiğim biri haline gelmişim. Walsh, sinir bozucu isabetiyle kazanmıştı. Bu oyunu onsuz devam ettiremezdim. Sadece Walsh'a karşı savaşı değil, kendime karşı savaşı da kaybettiğimin acı gerçeğinden kaçamazdım. Bir zamanlar Cagen'in intikamını almak isteyen kız, kendi yanlış yönlendirilmiş kan davasının bir kurbanı olarak yenilmiş duruyordu. Kendi yıkıma doğru attığım her adım başarısızlığımın bir kanıtıydı ve kazdığım çukur bir pişmanlık uçurumuna dönüşmüştü.

Ember'ın babası onu takip ederken Rain'in Ember'ı yanağından sevgiyle öpmesini izlemek. Tüm bu senaryo beni

kusmak için. Son bir yıldır gündemde kalmaya çalışmayı o kadar takıntı haline getirmiştım ki Walsh'un artık beni hatırlamadığını ve umursamadığını fark ettim.

Kalabalığın çoğu kapılardan geçtikten ve kapılar arkalarından kapandıktan sonra, yakalanmadan ayrılabilcek kadar güvende hissettim. Sırtımı ağaca dayayıp ayağa kalkmaya çalışmadan önce son bira kutusunu ezdim ama yüzüstü travmamın fiziksel izlerine düştüm. Elimin daha normal görünmesi için deri nakli yapmak zorunda kaldıkları farklı bölgelerde oluşan tüm deri dalgalanmaları. Onlardan nefret ediyordum ve eldivenlerin kış aylarında kabul edilebilir bir moda biçimi olmasına minnettardım.

Yaralarımı ovuşturdum ve yüzüstü düştüm.

"Siktir , Walsh." Orta parmağımı süslü eve doğru kaldırdım, sonra karartılmış bir SUV sokağın etrafında durdu ve kırklı yaşlarının sonlarında bir adam arabadan atladı.

"Ne oluyor lan?" Elimi ağızma götürdüm, bunu yüksek sesle söylemek niyetinde değildim.

"Evine git, Madison." Sesini başımı çevirdim; bir yıldan uzun süredir ilk kez. Dolapta paylaştığımız o andan beri ilk kez.

Bu adamda bir şeyler vardı. Beni gerçekte olduğum gibi gördü ve herkesin büyürken tanıdığı Maddy olmadığımı fark eden ilk kişi oldu. Ben bu yetişkin bedenine hapsolmuş kırık dökük küçük bir kızdım. Boş ruhumun her parçasını gördü. En çok da zırh gibi giydiğim yorgun, soğuk ve öfkeli duygularımı gördü.

Çenesini dik tutarak ve adımlarına güvenerek bana doğru yürümesi sinir bozucuydu. Maskemin kırılmasının ve mezuniyetime yanımda kimse olmadan yürümemin nedeni oydu. Bu intikam planına kafayı takmamın ve bu terk edilmiş yerde geleceğime dair hiçbir planım olmadan dolaşmamın nedeni oydu.

"Senden nefret ediyorum." diye bağırdım. Güldü ve ona karşı beslediğim nefreti körükledi.

Tökezleyerek ona doğru yürüdüm, onu ittim ama yerinden kıpırdamadı ve orada durup bana baktı. Çocukken hata yaptığım için annemle babamın bana vurduğu zamanlara ürkütücü bir şekilde benziyordu. Onlar sarhoştı. Öfkeli olduklarında ve kendilerinden geçtiklerinde, gecenin bir yarısı kaos yaratmak için odama gelirlerdi. Bana vurur, eşyaları etrafa fırlatır ve çocukken sevdiğim ve değer verdiğim birkaç şeyi kasıtlı olarak mahvederlerdi.

Walsh'un bana bakışı, annemle babamın ertesi sabah ortalığı için beni azarlamadan önceki bakışlarına benziyordu. Her nasılsa, onların dağınıklığının ardından temizlik yapmamak benim suçumdu.

"Senden nefret ediyorum," diye tükürdüm ve ona bir tokat atmak için hamle yaptım ama bileğimi tutarak yan tarafıma doğru itti.

"Hayır, bilmiyorsun," diye homurdandı. "Bütün bir yılını hayatımı cehenneme çevirmek için harcayarak bunu çok açık bir şekilde gösterdin Madison."

"Hayır, söylemedim." Yalan söylediğim için beni kim suçlayabilirdi ki? Yüzümü kurtarmaya çalışıyordum ve sarhoştum.

"Madison." Bana doğru yaklaştı. "Bunların hepsi o bir gece yüzünden mi?"

İşte buydu. İçimde bir şeyler fokurdadı, kaydadı ve dışarı taşıtı.

"Ne, Walsh? Kız arkadaşını aldattığın ve sonra bana senin için yeterince iyi olmadığımı söylediğin gece mi? Belki de oda arkadaşımın 'ortadan kaybolduğu' zamandı. Ha?"

"Bana doğruyu söyle," diye talepte bulundu Walsh, iki elimi göğsüne bastırarak üzerine atıldığında buz gibi tavrı devam ediyordu.

"O gitti ve bu yüzden kontrolümü kaybettim."

"Hayır, Muse. Onun kaybolması yüzünden değil. Sen kendin yüzünden kontrolünü kaybettin."

"Peki bana yardım etmek için hangi cehennemdeydin?"

Bir kahkaha attı. "Sana yardım etmesi gereken kişi ben değilim Madison Ryan. İkinci kişiliğinizi korumak sizin işiniz. Bu senin sorumluluğun-"

"Hayır!" Onu tekrar ittim. "Hayır, öyle değil. Bütün bunları sen ortaya çıkardın. Senin patavatsızlıkların ve sırlarınla çok uzun süre oturdum. Yardıma ihtiyacım var."

Derin bir nefes aldım. "O kasıtlı olarak tehlikeye atıldığında, bunu benim üzerime attın. Kendim için inşa ettiğim dünyayı elimden aldın."

"Bir oral seks yüzünden kendi hayatını mahvettin, Madison."

Gerçeklerden çok uzak olduğunu bildiğim için sözleriyle alay ettim. "Yalancı. Sen korkunç bir yalancısın, Walsh. Aramızdaki şeyi hissettin. Manyetik bir şey vardı. Onunla çıkarken bana dokundun. İlk katlanan sendin. Ben asla-"

Gözyaşlarım yanaklarımı yaktı, sanki arkalarında bir iz bırakıyorlardı. "Ben asla mahvetmezdim. Sen mahvettin ve sorunu çözmene ihtiyacım var."

"Demek ailemle uğraşmaya karar verdin? Cagen ile aynı kaderi paylaşmadığın için şanslısın. Kız kardeşimi incittin ve ailemi incittiğinde benimle uğraşıyorsun," diye tükürdü geri çekilirken.

Gözlerinde bir tereddüt belirtisi gördüğüme yemin edebilirdim ama fark eder etmez yerini soğukkanlı, kayıtsız tavrına bıraktı.

"Beni kendi sorunun yaptın," diye sızlandım.

"Her şey çok açıktı Madison." Tam adımı kullanıyordu, tanıdık bir takma ad kullanmıyordu. "Evine git."

"Peki." Koyu kahverengi gözlerine dik dik baktım ve bunların hiçbirinde ciddi olmadığına dair bir işaret aradım. Basit bir intikam olduğunu düşündüğüm şey için harcadığım tüm yılın tamamen bir kayıp olmadığını.

"silahı tutan sendin." Hesaplı ve soğukkanlı kaldı.

"Hayatımı mahvettin." Ona tükürdüm, ağzımdan bir sümük uçtu ve yüzüne indi.

Tükürüğü silmek için iki parmağını kullandı, sonra onları ağzına götürerek beni yaladı.

"Tadın tam da hayal ettiğim gibi Madison." Nefes nefese kaldı. "Ama söylemeliyim ki, bu bir mezuniyet ve takım elbisemi mahvettin."

Küçük bir ıslak leke takım elbisesinin ceketini karartmıştı. "Umurumda değil."

Dudaklarının köşesi şeytani bir gülümsemeye dönüşmeden önce derin bir nefes aldı. "Ah, ama işte burada yanıliyorsun, Madison. Önemsiyorsun. Çünkü sen bu küçük planı planlarken, ne? Beni alaşağı etmek için mi?" Bir adım daha yaklaştı. "Acımasızca başarısız oluyorsun. Kalkanın düştü ve artık herkes senin gerçekte kim olduğunu biliyor. Yıllardır geliştirmek için çok uğraştığın iyi kız kişiliğinin saçmalık olduğunu biliyorlar."

Ellerini belime doladı ve son sözlerini söylerken oksijenin ciğerlerimi terk ettiğine yemin edebilirim. "Bir daha asla aileme karşı komplo kurmaya çalışma. Çünkü şimdi kötü düşünülmüş planının sonuçlarını görüyorsun. Kardeşim için o ilana cevap verdiğin anda her şeyi berbat ettin."

Yaptığının yanlış olduğunu biliyordum ve daireyi bulmamalı, Ember'ı bulmamalı, onun ev arkadaşı olmamalı ve kaçırılmasına, damgalanmasına ve uyuşturulmasına izin vermemeliydim. Başına bunların geleceğini biliyor değildim. Onu bir bara götürdüm ve onunla ilgilenmeyi bıraktım.

Yine de bu beni daha iyi bir insan yapmadı. Bir şey olacağının farkında olmamam onu görmezden gelmemi haklı çıkarmazdı. Ash öldüğünde onu hiç kontrol etmedim. Cagen'den sonra kimse benimle ilgilenmediği gibi, ben de Ember'ı aynı şekilde cezalandırıyordum.

Bunun beni Walsh'a yaklaştıracaklarını, kız kardeşinin Ash'le yaşadığı acıyı göreceğini ve beni hatırlayacağını düşündüm. Bencillik ettim, bencillik ettim. Bu yıl çok fazla pişmanlık yaşadım ama çok fazla acı çekiyordum.

"Ben sadece Cagen'e yaptıkların için kendini kötü hissetmeni sağlamaya çalışıyordum. -Bana yaptığın şey."

"Peki ben sana ne yaptım?" Ellerini belimden indirdi, ellerini iki yanında kenetlerken parmak eklemleri beyazlaştı.

Ne söyleyeceğimi biliyordu. Yıllardır sakladığım sırrı. "Beni becerdin ve kurumaya bıraktın. Bana zamanına, sevgine değmediğimi söyledin çünkü-"

"Ben kimseyi... sevmiyorum."

"Saçmalık!" Filtrelenmemiş düşüncelerimi serbest bırakarak bağırdım. Beni kendine çekti ve parmaklarını kalçalarımın geçirdi.

Elleri daha derine inip beni sabit tutarak ayıltırken, "Ah," diye bağırdım.

"Hayır, Madison. Berbat . Ailemi getirdiğin an kendini mahvettin. Çünkü bir an için kraliçem olabileceğini düşünmüştüm ama şimdi seni benim yapabilmem için biraz daha... eğitime ihtiyacın olduğunu biliyorum."

"T-eğitimi mi?" Kahretsin, kelimeler ağzımdan çıkarken tereddüt etmek istememiştim. "Evet, Madison." Elleri beni o kadar sıkı kavradı ki, acı nabız gibi atıyordu. parmak uçlarının altında.

Haydi, sözlerine odaklan, ellerine değil. "Neden bahsediyorsun?"

"Seni bir gün benim yapacağımı söylemiştim, ama yaptığın bu küçük... dublörlük bana bunun işe yaraması için çok daha fazla eğitime ihtiyacın olduğunu gösterdi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Manyakça bir kahkaha attı. "Seni bir gün kraliçem olacağın konusunda uyarmıştım, çünkü benim gibi maske takan tanıdığım tek kişi sensin."

Gözlerim onunkileri delip geçti, o karanlık, kapüşonlu gözlerin altında bir kıvılcım aradım ama bulduğum tek şey saf zehirdi.

"Ama sorun şu. Beni alt edeceğini sandın ama bu ięrenę oyundaki diğer lanet oyuncunun ben olduğumu fark etmedin. Geğtiğimiz yılı seni görmezden gelerek, kaybettiğini düşünmeni sağlayarak geçirdim ve sonunda lanet masken düştü."

Lanet olsun. Her şey onun için çarpık bir oyundu.

"Savaşı kaybettin Madison, şimdi de ben kazanacağım."

Bir şeyler tükürmeye çalıştım ama ağzım işbirliği yapmıyordu. "Ne-"

Walsh kayıtsızca arkamdan bir el salladı ve daha önce yanaşmış olan siyah cipi işaret etti. "Artık eve gitme vakti Madison. Seni eğitmeye karar verene kadar bekleme zamanı."

Kalçalarımındaki tutuşunu bıraktı, sadece yanaklarımı tutarak beni daha yakına çekti. "Çünkü kız kardeşimi siktiğin için bir sürü cezaya ihtiyacın var. Sana söz veriyorum, seni izleyen ben olacağım."

"Devam et. Öldür beni, Walsh. Tıpkı senin öldürdüğün gibi-"

"Arabaya bin Madison." Arkama döndüm, siyahlar giymiş şoför bana doğru yaklaşıyordu.

"Siktir. Seni."

"Evine git. İhtiyacım olduğunda seni çağıracağım."

"Cevap vermek için buralarda olmayacağım." Göğsünden derin bir gümbürtü daha çıkardı.

"Bunu sana daha önce de söyledim. Asla birinin ikinci tercihi olmayacağım."

"Sana tam olarak ihtiyacım olan yerde olacaksın, Muse." Dilinden dökülen tanıdık lakapla duraksadım ve Alfa evinin kapılarına doğru ilerlerken onu yakalamak için döndüm.

"Unutma Madison, bu bir savaştı ve ben kazandım. Artık bana borçlusun."

"Peki benim sana borcum ne?"

Bağırdım. "Hayatını."

СпARIEA Elgıı

PAESEFI: TÜRKiYE YıLLAR LAİEA

"T Eve bıraktığın için teşekkürler Peter." Ona küçük bir gülümseme verdim, arabanın kapısını iterek açmaya çalıştım ama o bana doğru uzanarak elimin kolu çekmesini engelledi.

"Bilirsin, eğer aç falan olsaydın..." Zararsız biriydi ama bu duygudan nefret ediyordum.

Sırf vajinam var diye ve bir adam iyi bir şey yapıp hava fırtınalı olduğu için beni eve bıraktı diye, bir şekilde ona eve bırakmaktan daha fazlasını borçluydum.

"Değilim," diyerek elini itmeye çalıştım ama beni daha sıkı tuttu.

Koltuğumda ona dönmeden önce derin bir nefes aldım ve boştaki elimle arkamda duran siyah sırt çantama uzandım. Sürpriz bir şekilde küçük bir biber gazı kutusu vardı. Orada olduğunu hatırlamıyordum ama tam da ihtiyacım olan şeydi.

Eğer benim alanıma bir santim bile girerse, o küçük gözbebeklerini acı içinde ağlayana kadar yakacaktım.

"Geri çekil Peter," diye emrettim, ondan olabildiğince uzağa eğilerek. Elini göğsümün üzerinde çaprazlamıştı ve ben koltuğa bastırdıkça bana sıkıca sarılıyordu.

"Şaşırdığınızda dudaklarınız biraz ayrılır. Bunu biliyor muydun?"

Ew. Hassiktir. Tanrım. Bu akşam dersten sonra uğraşmak istediğim şey bu değildi. Profesörüm için bir sürü ödevi notlandırmam gerekiyordu ve yarın sabah dersim vardı, öncesinde de kampüste yoga dersi verecektim. Bu çok yorucuydu.

"Seni vahşileştirmeden önce kibarca hareket etmeni istediğim üç saniyen var." Güldü ve ben de güleceğini biliyordum.

"Üç..."

"İki..."

Hiçbir şey. . "Bir."

Biber gazı kutusunu yüzüne doğru ittim ve sıvıyı gözlerine fişkırttım.

"Aman Tanrım. Sen tam bir sürtüksün." Bu sefer ona gülme sırası bendeydi.

"Öyleyim," diye itiraf ettim. Elleri gözlerini tırmalıyor, yoğun sızıyı uzaklaştırmaya çalışıyordu ve ben bunu arabadan inmek için bir fırsat olarak değerlendirdim.

"Güle güle, Peter. Siktir git."

Kapıyı kapatırken bana bağırdı, sonra geriye doğru yürüdüm. Tanrıya şükür, böyle aptalca şeylerin olabileceğini bildiğim için ona adresimi vermemiştim.

Ellerime baktım, titrediklerini görmeyi umuyordum - bu korkutucu bir durum olduğunun işaretiydi ama soğukkanlı, sakin ve toparlayıcıydım. Eskiden olduğum kişiyi unutalı üç uzun yıl olmuştu. İliklerime kadar işleyen o buz gibi tavrı bir kez daha tanıdım.

Diğer kişiliğimi geri kazanmak için çok çalışıyordum. Sınıf arkadaşlarımdan çoğunun mezun olup Isles'tan ayrılmış olmasının da yardımı oldu, bu yüzden son üç yıl biraz yeni bir başlangıç gibi geldi.

Çoğunlukla içime kapanıktım. Yine de geceleri beni rahatsız eden düşüncelerin beynime sızmasını önlemek için neredeyse her gece kulüplerde kafayı buluyordum.

"Kötü kız."

"Zavallı küçük kız, sanki bir çocukmuşsun gibi battaniyene sarılıyorsun."

"Değersiz bok parçası."

Bunlar ailemin büyürken bana söylediği sözlerdi. Bu insan olmamın sebebi onlardı. Sahip olduğum tüm duyguları yok saydılar.

Bu da çocukken bazı şeyler hakkında duygusallaşmamama neden oluyordu. Bu bir hayatta kalma mekanizmasıydı.

Aldığım psikoloji dersleri sayesinde artık kendim hakkında bunları biliyordum ama yine de kaybolmuştum. Kendimi düzeltmek için tüm doğru bilgilere sahiptim ama yine de bozuktum. Kimsenin etrafında olmak ya da konuşmak istemediği soğuk bir insandım. Eskiden beni tanıyan birkaç kişi beni korkunç bir insan olarak görüyordu ve doğrusu öyleydim de.

Yaptığım şey... Bunu düşünmekten bile nefret ediyordum ama oda arkadaşıma yaptığım şey korkunçtu. Ona karşı düpedüz kötüydüm. Umutsuzca tatmak istediğim intikam için tek yönlü bir zihne sahiptim ve yaratmak için çok çalıştığım kişiliğin izini kaybettim.

Karanlık caddeden geçerken iç geçirdim ve profesörümün konaklarından birinin arkasında küçük bir misafirhane kiraladığım şehrin dış mahallelerine doğru ilerledim. Misafir dersler için sık sık seyahat ettiğinden nadiren evde olurdu.

Büyükannem bana çok fazla para bırakmamıştı, ama doğru bir şekilde ayırırsam okulu bitirmeme yetecek kadar vardı. Ancak, yaşam masraflarını bu düzenlemeye dahil etmemiştim, bu yüzden kendimi birkaç ay boyunca arabamda yaşarken buldum.

Ödevlerin notlandırılmasında yardımcı olmam ve asistanlığını yapmam karşılığında bana misafirhanesinde ücretsiz konaklama teklif etti. Burası, geniş malikânesinin arkasında, çam ağaçlarının altında yer alan şirin bir kulübeyi andıran, dönüştürülmüş bir av . Isles'daki yüksek lisans programımın son yılındaydım, kış tatiline yaklaşıyordum ve bir iş bulmak için gerçek dünyaya adım atmadan önce sadece bir dönemim kalmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, hayatımda ne yapmak istediğime dair hâlâ net bir fikrim yoktu. Bu netliğin yakında kafama dank edeceğini umuyordum. Ana evin yanından arka taraftaki misafirhaneye giden patikada yürürken, bölgenin tenhaliğini takdir ettim. Burada yaşamak kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu; sanki geçmişimden kimse beni bulamayacak ve Peter gibi kişiler evimi kolayca keşfedemeyecekti.

Büyüleyici küçük kulübeye adım attığımda, rahatlatıcı bir sıcaklık beni kucakladı. Mekânın rustik cazibesi karşı konulmaz derecede rahat hissettiriyordu. Tek bir büyük oda, küçük bir mutfak ve devasa bir küvete sahip bir banyodan oluşuyordu. Yine de beni büyüleyen şey, küvette ıslanırken çevredeki ormanın sürükleyici manzarasını sunan banyodaki tavandan tabana pencereydi. Büyük mobilyalarla döşenmişti; bir köşede kiraz ağacından kocaman bir çalışma masası, köşede ise sayvanlı bir yatak vardı. Yatak şöyleydi

Sıcak yaz aylarında sivrisineklerin en iyi arkadaşı olmak istedikleri zamanlar için muhteşem bir krem böcek ağıyla örtülmüş.

Bu küçük evim birçok yönden benim değişen tavrımı yansıtıyordu. Kulübeye nüfuz eden huzur, kendi içimde geliştirmeye çalıştığım yeni keşfedilmiş sakinlikle rezonansa giriyordu. Ortam benim içsel dönüşümümü yansıtıyordu; artık daha sessiz, daha sakin ve bir zamanlar kendime ve dünyaya karşı beslediğim öfkeden kurtulmak için sürekli bir çaba içindeydim. Bir zamanlar çok çılgın bir insandım ve kendimden nefret ederdim.

Kendimden ve dünyadan biraz daha az nefret ettiğimi itiraf edebilirdim. Sonunda gerçek Madison'ın kim olması gerektiğini anlamaya başladım. Kendimi biraz daha güçlü kılmaya odaklandım ve *onun* günlük hayatımdaki ısrarlı varlığı olmadan bu daha kolay oldu.

En azından gün boyunca. Gündüz saatleri yeniden inşa etmeye, bağlantılar kurmaya ve huzur duygusunu geliştirmeye odaklanmamı sağladı, ancak alacakaranlık çöktüğünde, akıldan çıkmayan düşünceler, sürekli acı ve evinin önünde katlandığım *aşağılanmanın* canlı görüntüleri de öyle. Anılar kafamın içinde dönüp duruyor ve o gün kaydettiğim ilerlemeyi tehdit ediyordu.

İşte bu karanlık saatlerde bir kaçışa ihtiyacım vardı. Bir zamanlar gündüz saatlerinde sığınağım olan sıcacık evim artık yetersiz geliyordu. Duvarlar içime kapanıyor, geçmişteki işkencelerin yankılarıyla beni boğuyordu. O anlarda, alkolün uyuşturan etkilerini arzuluyordum. Yıllar önce aldığımı sandığım intikamın korkunç anılarının pençesinden kurtulmak için umutsuzca dış dünyadan ilgi bekliyordum.

Gün boyunca onu hiç düşünmedim. Aktif olarak kendimi geliştirmeye ve maskemi tekrar takmaya çalıştım. Geceleri, onu düşünmeden edemiyordum. Benimle nasıl oyun oynadığını. Hayatımı mahvedeceğini söylerken bana bakışını.

Bitmek bilmeyen bir bekleyişin damgasını vurduğu üç acı dolu yıl geçti. Eğer bir barın loş köşelerinde üzüntülerimi boğmuyorsam, kendimi evime kapanmış, bir kitabı göğsüme bastırmış, birbirimizi son görüşümüzden sonra koparmaya söz verdiği fırtınaya hazırlanırken buluyordum.

O üç yıl boyunca, onun kalıcı varlığını silmek için zayıf bir girişimle başka erkeklerin yataklarına sığındım. Yine de orgazm olmak için gözlerimi kapatıp onun yüzünü gözümün önüne getirmem gerekiyordu; bu beni hem tiksindiren hem de büyüleyen paradoksal bir ritüeldi. O uzak yıllarda bana ne yapmıştı? Biz

Neredeyse birbirimize yabancıydık, etkileşimlerimiz kısacık anlara indirgenmişti ama yine de içime saldığı korku devam ediyordu. Onun hakkı olduğuna inandığı şeyi, yani beni almak için ortaya çıkacağı günden korkuyordum.

Yine de, çektiğim işkencenin gölgeleri arasında, başka biri olmaya çalıştım. Yıllar boyunca beni koruyan kendini koruma zırhını yeniden diriltebilecek biri.

"Sikerim böyle işi," diye fısıldadım ürkütücü sessizlikteki eve, çantamı kaptığım gibi omuzlarıma attım. Sweatshirt'ümü hızlı bir hareketle attıktan sonra siyah bir bluz çıkardım ortaya. Yerel barlar için giyinmek önemsiz bir ritüel haline gelmişti; kıyafetlerim artık sadece bir dikkat dağıtma işlevi görüyordu. Asıl arzuladığım şey, beni rahatsız eden düşüncelerimin amansız pençesinden kaçmaktı.

Ana Cadde'nin kenarına tünemiş klasik bir üniversite kuruluşu olan bara doğru yürüdüm. Akşamın erken saatleri hâlâ biraz kasvet barındırdığı için ortam cansızdı. Mekânın esnediğini, kaçınılmaz olarak içeri doluşacak üniversite kalabalığına hazırlandığını ve burayı kasvetten uğultulu bir faaliyet kovanına çevirdiğini hissedebiliyordunuz.

Barın dış cephesi, sayısız çılgın geceden ve öğrenci kaçamaklarından geriye kalan, eskimeyen bir çekiciliğe sahipti. Tepedeki neon ışıkları tembelce titriyor, birazdan yaşanacak canlı kaosu ima ediyordu.

Biraz gıcırdayan kapıdan içeri adım atarken, erken gelen boşluğu kucakladım. Tezgâhı gelişigüzel silen barmen bana başıyla selam verdi. Mekânın tam bir üniversite barının canlı şamatasına dönüşmesinden bir an önce, gösterişsizdi. Bardaki yerimi aldığımda, bu sakin ısınmanın kısa süre sonra tipik bir üniversite gecesinin enerjik kreşendosuna dönüşeceğini biliyordum.

Yedi yıldır Isles'taydım. Aslında buraya amigoluk bursuyla gelmiştim. Ailemin geçirdiğı kazadan sonra ortaokuldayken büyükannemle yaşamaya başladım. Çocuktum ama annemin yaşayan bir ebeveyni olduğunu öğrendiğimde şaşırmışım. Annem ve babam benimle hiç ilgilenmedi ve ikisi de bağımlı olduğu için büyükannem kendini evden uzaklaştırdı. Sonradan bunun sadece kendi kişiliğini yaratmak için olduğunu öğrendim.

Büyükannem zengin bir adamla evlenmiş ve Seattle'ın dışına yerleşmişlerdi. Annemin bir çocuğı olmasına şaşırmıştı ve ben ona kırık bir insan olarak gelsem de, bana başkalarının önünde doğru davranmanın önemini öğretti.

Isles'a gelmek istememiştim. Seattle'da ya da Dansport'ta okula gitmek istiyordum ama burada bir burs kazandım ve büyükannem Isles'a gelmem konusunda ısrar edip durdu. Yüksek sosyeteden pek çok arkadaşının buraya geldiğini, burayı çok sevdiğini ve sonunda statü sahibi biriyle evlendiğini duymuştu. Büyükannem, ailemin davranışlarının kendimi dünyaya nasıl göstereceğini etkilemesine izin vermemeye devam etmemin önemli olduğunu söyledi. Bu nedenle üniversiteye gitmem gerekiyordu, diploma almak için değil, evlenmeye değer birini bulmak için. Bana bakacak birini bulmam gerektiğini sürekli söylerdi.

Bana bir miras bırakmış olsa da, bu mirasın beklenenden çok daha az olduğu ortaya çıktı. Gerçek mali durumunu asla açıklamama yönündeki kendi tavsiyesine uyararak, miras okul masraflarımı karşıladı ve birkaç yıl işsiz yaşamamı sağladı. Ancak bu miras beni uzun bir süre geçindirmeye yetmedi, muhtemelen bu nedenle sonsuza kadar yanında olamayacağını bildiği için bana bakabilecek bir koca bulmamı vurgulamıştı.

Yıllar boyunca elimdeki birikimi idareli kullanmaya çalıştım, bu da çoğu zaman yaz aylarında ev kiram bittiğinde yeterli param ve gidecek bir ailem olmadığı için bir şeyler bulana kadar arabada uyumam anlamına geliyordu.

Kimsenin benden alamayacağı kesin bir şey vardı: Hayatım boyunca acele ettim. Başarılı olmak ve performans göstermek için üzerimde kurduğum baskıyı kimse üzerimden alamazdı. Eğer Walsh Solis'e ve oda arkadaşına yaptıklarının intikamını almaya olan takıntım olmasaydı, asla bu konumda olmazdım. Muhtemelen zengin bir adamla evlenmiş ve kişiliğimi hala koruyor olurdum. Hayalim buydu ama ne yazık ki bunu yaşayamadım. İlerlemeye çalışırken Walsh'a yakın olma ihtiyacımın sonuçlarını tekrarlıyordum.

"Her zamanki gibi mi, Madison?" Beni acınası bir şekilde ismimle tanıyan barmene gülümsedim.

"Her zamanki gibi Hugo," diye yakındım. "Sence bu gece kalabalık olur mu?"

Benden büyüktü ve hafta sonları hep buradaydı. Kahverengi dağınık saçları vardı, düz bir tişört ve kot pantolon giyerdi ve her zaman barda çalışırdı. Üniversiteli çocuklar geldiğinde, genellikle on bir civarında, adını asla hatırlayamadığım bir kadın barmen de ona katılırdı.

Her zaman sekiz civarında gelmeye çalışırdım, böylece bar kalabalıklaştığında hiç çekingenlik duymayacak kadar içmiş olurum. Hugo beni birçok kez arka sokağında ya da bar sahibinin dolabının yanındaki koridorda bir erkek öğrenci birliğiyle sevişirken yakaladı. Bu barı tercih ettim çünkü Hugo asla bir şey söylemedi, benimle hiçbir şey denemedi ve dürüst olmak gerekirse beni asla yargılamadı. Beni her zaman aynı dostça merhaba ile karşıladı ve bir an için kampüste kendimi güvende hissettim. Acınası hayatımı boğmak için yargılamadan gelebileceğim tek yer.

"Sanırım Seattle'daki futbol maçı nedeniyle bu gece oldukça sakin geçecek." Omuz silkti ve ben de omuzlarının üzerinden maçın oynandığı yere baktım.

"Evet, finaller ya da futbolcular büyük maçlara ne diyorsa o, değil mi?" Futbolu biliyordum; yıllarca amigoluk yapmışım ama kişiliğimi tekrar yerine oturtmaya çalışıyordum.

Bana bir votka soda doldurup barın öbür ucuna uzatmadan önce kıkırdadı. Saçları jöleliydi, tıraş olmuş ve sakallarını kesmişti.

"Özel birini mi bekliyorsun?" Bardağı dudaklarıma götürerek sordum. Soğuk sıvı ağzıma girdiğinde, alkolün sıcaklığı damarlarımda dolaştı ve bu gece iyi bir gece geçireceğimi biliyordum.

Bu noktada gerçekten başka bir seçenek yoktu çünkü alacakaranlık ile şafak arasında bana musallat olan şeytanlar, onları içerek uzaklaştırırsam zorla susturulacaklardı.

"Neden sordunuz?" Hugo kızardı, sonra tezgahdaki bir şeyi silmek için arkasını döndü.

"Bugün farklı görünüyorsun."

"Oh... Fark ettiğin için teşekkürler."

O ellerini oynatırken bir yudum daha aldım, ama aldırmadım ve gözlerimi bar alanını çevreleyen çok sayıdaki televizyondan birine diktim. Akılsız bir futbol maçıydı.

Hugo'ya bir tane daha içmesini işaret etmeden önce içkimi yudumladım. Büyükanнемin mirasından kalan son birkaç doları içkiye harcadığım için bir yanımda suçluluk duyuyordu ama bana yardımcı olan tek şey de buydu. Belki de eninde sonunda savunmamı yeniden oluşturmama yardımcı olacaktı - bu yüzden kendime, içine düştüğüm çukur için bir çözüm bulmamı isteyeceğini söyleyip durdum.

Hugo yanıma gelip bana bir içki daha doldururken arkamdaki saatin tik takları kulaklarıma doluyordu. Üniversiteli gençlerin oyun oynamak için dışarı çıkacağı saate yaklaşmıştık ve bar hâlâ boştu.

İki içki daha içtikten ve bir saat daha geçtikten sonra, bu gecenin lanet bir fiyasko olduğunu anladım, ama en azından likör ceketim yanımdaydı, böylece eve gittiğimde sıcak ve bulanık olacak ve umarım çabucak sızacaktım.

"Ben tuvalete gidiyorum, Hugo. Çantama göz kulak olur musun?" Başım la çantamı işaret ettim. Dürüst olmak gerekirse çalınması umurumda bile değildi. İçinde önemli bir şey yoktu. Anahtarlarımı telefonumla birlikte kot pantolonumun cebinde tutuyordum.

"Elbette." Bana göz kırptı.

Bekle... bana göz mü kırptı? Başımı salladım, içki gözlüğüm den kaynaklandığına ikna olmuştum.

Tuvaletlerin bulunduğu küçük ofise doğru geri dönerken, genellikle duvara karşı gece için işaretimi koyduğum küçük koridora bakmaktan kendimi alamadım.

"Bu gece olmaz." Banyo kapısını iterek açarken iç geçirdim ve arkam dan kilitlediğimden emin oldum.

İşim bittiğinde kilidi açtım, banyoda ayna olmadığına şükrediyordum, böylece diğer tarafta duran zavallı insana bakmak zorunda kalmayacaktım.

Hâlâ düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde kapıyı açtığımda köşeyi dönmeye çalıştım ama iri bir el beni durdurdu.

"Çantanı sana getirdim." Duraksadım, bana doğru uzattığı çantam la Hugo olduğunu fark etmeden önce karşımdakine şöyle bir baktım.

"Oh, güzel, teşekkürler." Çapraz askıyı kavradım, ön kapıya doğru geri dönmeye çalışmadan önce göğsümün üzerinden geçirdim, ancak kolu duraksamadı.

"Ofisin arkasında sizi yaşadığınız sokağa daha yakın bir yere götürecek bir kapı var."

"Oh, vay canına. Teşekkürler."

Bir dakika bekle. "Yaşadığım yer mi?"

Kalbim hızla çarpıyordu ve ellerim nemlendi. Nerede yaşadığımı ya da arka kapının daha yakın olduğunu nereden biliyordu? Ona hiçbir zaman kişisel bir şey söylemedim ve barda oturduğumda yüzeysel konuşmalar yapardık.

"Hadi ama Madison. Bunca gündür barıma gelip duruyorsun, seni ne kadar çok istediğimi biliyor olmalısın." Bir adım daha yaklaştı, ben de geri çekildim ama köşeye sıkıştığımı fark ettim.

"Ben-ben yapmadım mı?" Bu bir soru olarak ortaya çıktı.

"Ofise gir," diye emretti, iri gövdesini kullanarak beni soldaki kapıdan geçirdi. Kaçmama yardımcı olabilecek herhangi bir şeyi umutsuzca arayarak odayı değerlendirdiğimde panik arttı.

Bir günde iki endişe verici olay; bu bir tür rekor olmalıydı. Kendini suçladı; belki de bu içkiyi azaltması için bir işaretti. Bu düşünce üzerinde durmak için beklemek gerekiyordu, çünkü asıl mesele bu tehdidi savuşturmanın bir yolunu bulmaktı.

"Hey şimdi." Odada ne olduğuna baktım: Ortada evraklarla dolu küçük bir masa, köşede defterlerle dolu bir kitaplık ve kafasına indirsem canını yakacak defterler.

Sonra kitaplıktaki küçük bir kupa dikkatimi çekti. Ona ulaşmam gerekiyordu. Ellerim o kadar nemliydi ki onu tutabileceğime inanmıyordum. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, muhtemelen durduğu yerden duyabilirdi.

Hugo'nun bahsettiği kapı tam da söylediği yerdeydi. Kupa benim hedefimdi ve sonra oradan çıkabilirdim. Endişemi yatıştırmak için derin bir nefes alarak sinirlerimi yatıştırdım ve kapıya doğru ilerlerken çevreye uyum sağlayarak bir amaç doğrultusunda hareket ettim.

"Aylardır seni izliyorum, kendini seni hak etmeyen adamlara veriyorsun. Misafirperverliğimden hoşlanıyorsun, ama şimdi onlara özgürce sunduğun şeyi benden esirgemenin kabul edilebilir olduğunu mu düşünüyorsun?" Suçlayıcı tonu kaçışımın aciliyetini daha da arttırdı. Düşünceler aklımdan hızla geçerken, odağım kapıya ve beni kurtarabilecek potansiyel geçici silaha sabitlenmişti.

"Böyle hissettiğini bilmiyordum." Sözcükler ağzımdan yuvarlandı, elimde kalan azıcık kontrolü kurtarmak için titrek bir girişimdi. Bana inançsızlık ve küçümseme karışımı bir bakış fırlattı.

"Aptal, değil mi? Gözünün önündekini göremedin." Alay etti, ses tonundan küçümseme damlıyordu. Odadaki gerginlik arttı ve ellerini küçük masaya vurması sıkışık alanda yankılandı ve beni sıçrattı. Geriye doğru ilerlemeye devam ettim.

"Bak, öyle demek istemedim... Sadece fark etmedim." Kahkahası havayı yararak geçti, benim zayıf açıklama girişimime acı bir yanıttı. Bu Peter'dan kaçmaktan daha zor olacaktı.

"Gerçekten pürüzsüz, şimdi aptalı oynuyorsun. Bunu yutacağımı mı sanıyorsun?" Kalbim hızla çarptı, sonra aklıma diğer barmen geldi.

"Ya diğ er barmen içeri girerse? Bizi böyle görmesini istemeyiz, değıil mi?" Birinin müdahale edebileceğıine dair bir umut ışığıyla cüret ettim. Durumu başka yöne çekme çabam karşısında gözleri kısıldı.

"Bugün  alı mıyor. Sadece sen ve ben varız." Bana doğıru yaklaştı.

Ona bakmayı reddettim, gözlerimi gizlice kapıdan ayırmadım, mesafeyi ve zamanlamayı hesapladım. Oyunculuk yeteneğimin her zerresini toplayarak gözlerimi açtım ve korkunun yüz ifademi ele geçirmesine izin verdim. Amaç onu deh ete kapıldığııma ikna etmek, beni bunca zamandır güvende ve gizli tutan kırılğanlığıımı yansıtmaktı.

Kapıya doğıru ilerlerken korkuyormu  gibi yaparak, "Bela istemiyorum," dedim. Bakışları yoğunluğunu koruyor, keskin bir sezgiyle rolümü kesiyordu.

"Benimle oyun oynama. Seni tanıyorum. Seni görüyorum." Sesi soğıuktu, gerilim yüklü havayı kesiyordu. Kalbim daha yüksek sesle çarpıyor, rolümü beceremediğıimi, onun incelemesi altında   z ld ğ m  fark ediyordum.

Panik beni pençesine aldı ama soğıukkanlılığıımı korumak için sava tım. Zırhımdaki çatlakları görmesine izin veremezdim. Zoraki bir yutkunmayla konuştum, sesim titriyordu ama kararlıydım. "Lütfen, bırak gideyim. Bu olanları unutabiliriz."

Gözleri benimkilere dikilmi ti, sonsuza kadar s recekmi  gibi görünen sessiz bir açmaz. Oda bunaltıcıydı, kendimi yetersiz hissettiğıim kapalı bir alandı.

"Bunun için çok geç görünüyor." Eli kot pantolonuna gitti. "Bugün senin için s slendiğıimi bile fark ettin."

Nefes almakta zorlandığıım için yutkundum, ciğerlerim sıkı ıyordu.

Bu sefer gerçekten sı mı tım. Bir gün bu duruma d  meyeceğıimi d   necek kadar aptaldım.

"Artık çok geç," diye ağıladım çünkü gidecek başka bir yer olmadığıını biliyordum.

Önümdeki adam pantolonunun düğmelerini açarak histerik bir şekilde güldü. İnledim. "Lütfen."

 ıkan ses bana ait değıildi. İçimdeki çocuğı aitti. Küçük bir çocukken annemle babamın odama sarhoş geldiğıi günlere geri döndüm.

*"SEN ÇOK  IMARIK BİR KALTAKSIN," DIYE TÜKÜRDÜ BABAM BANA.
dolabımda.*

"Çok fazla kıyafeti var." Annem de onun aynı düşüncesini tekrarladı.

Gözlerimi açmak için mücadele ettim. Sabahın erken saatleri olduğunu fark ettiğimde, bu resmi olarak onuncu yaş günüm olduğu anlamına geliyordu. Keşke okuldaki diğer çocuklar gibi sabahları beni balonlarla ya da hediyelerle karşılayan bir ailem olsaydı.

"Yak onları." Annem elinde bir kibritle dolabıma doğru yürürken gözlerinde o şeytani parıltı vardı.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Babam, yüz hatlarına kayıtsızlıktan başka bir şey yazılmamış, hesaplı bir deli gibi döndü. Benden nefret ediyordu. Bana zarar vermek istiyordu.

Babam dolabımın her tarafına sıvı dökerken, annem onun yanında heyecandan titriyor, anlaşılmasız sevinç sözcükleri haykırıyordu.

"Neler oluyor?" Yataktan fırlayıp dolabıma doğru koştum ve burnuma güçlü bir koku yayıldı. Tanıdıkta ama ne olduğunu çıkaramıyordum.

"Sen şımarık bir veletsin," dedi babam.

"Velet," diye tekrarladı annem sevinçle zıplamadan önce.

Sonra bu kokunun bana neyi hatırlattığını fark ettim. Benzin istasyonu gibiydi ve babamın kıyafetlerimin üzerine döktüğü sıvı benzindi.

"Baba?" İnledim. "Lütfen, hayır. Yapma bunu." Bu hayatta elimde kalan tek şey kıyafetlerimdi. Tanrı aşkına, bugün benim doğum günümdü.

"Bugün olmaz," diye yalvardım, sıcak parlak ışığa doğru uzanarak...

"ARTIK ÇOK GEÇ. ARTIK ÇOK GEÇ. ARTIK ÇOK GEÇ." YARALI ELLERİM
başımı sallarken kulaklarımı kapattım.

"Bu doğru, bebeğim. Evet öyle." Adamın siki pantolonundan fırladı. O Azrail'in vücut bulmuş haliydi ve ben de bugün onun avıydım. Kapı önümdeydi, bu yüzden ödülün muhtemelen iki büyük adım arkamda olduğunu biliyordum.

"Benden ne istiyorsun? Para mı?" Bu adamı beş parasız olmadığım ve büyükannemden yüklü miktarda miras kaldığına ikna edebilirsem beni rahat bırakacağını düşünerek sordum.

Sadece güldü. "Hayır. Paranı istemiyorum."

Nefeslerim hızlanmıştı.

İçin

de.

Dışa

rı.

İçin

de.

Dışarı.

Eli sırtıma dolandı ve daha fazla geri çekilmemi engelledi. Sadece o lanet kupaya ihtiyacım vardı. Bir büyük adım daha atarsam onu yakalayıp kafasına geçirebilirdim.

Aleti şimdi pantolonunun dışında zonkluyordu. "Artık çok geç," diye tekrar tekrar sayıklıyordu.

Babası her yere benzin sıkarken odasında mahsur kalan kız olmayacaktım. Tehlike karşısında korkak davranan bir kız olmayacaktım.

"Tamam, haklısın. Bunu istiyorum." Sikini kavradım.

Yapmak üzere olduğum şey için lütfen beni affet, Tanrı ya da orada her kim varsa.

"Evet. Bu doğru." Beni orada tuttu.

Dokunuşuma doğru eğildi, ki beynim bu dahiyane planı bulduğunda tam da bunu umuyordum.

"Tamam bebeğim," dedim mümkün olan en boğuk sesle. "Bebek" kelimesinin bana verdiği mutlak *ürküntü* muazzamdı, ama bu durumda işe yarıyor gibiydi. Ellerim onu okşarken inledi. Mutluluk içinde başını arkaya atmadan önce tek yapmam gereken bir kez pompalamaktı.

Ben kazanıyordum.

Aletini elimden geldiğince sıkıca kavrayarak çektim ve ileri doğru ittim.

"Lanet olsun," diye bağırdı ve bana doğru düşerek kupaya ulaşmam için gereken kaldıracı bana verdi.

Bir elimle hâlâ sikini çevirirken, diğer elimle uzanıp kupayı kaptım. O ne olduğunu anladığında, yüzüne çarptım.

Kemikleri kırıldı ama umurumda değildi. Çığlık attı, elleriyle yüzünü destekledi.

Kapıya doğru döndüm ve yukarıda hangi Tanrı varsa açık olması için dua ettim. Peşimden gelmeden önce sadece saniyelerim vardı.

Kapı tokmağını kavradım, çevirmeden önce derin bir nefes aldım ve kapı tık diye açıldı.

Tanrıya şükürler olsun. *Vay anasını.*

"Artık çok geç değil." Kapıyı çarparak kıkırdadım, sonra yönümü bulmak için etrafıma hızlıca bir göz attım. Hugo'nun söylediği tek doğru şey, bu kapının daireme daha yakın ve ana yoldan uzak olduğuydu. Tek yapmam gereken

Önümdeki küçük park alanını geçip yan yoldan konuk evine geri döndüm.

Eve daha yakın olduğumu bildiğim için rahat bir nefes ama gardımı düşürmedim. Loş otoparkta hızımı artırdım, sonra barın içinden daha fazla çılgılık duyunca başımı çevirdim. Barın içinden bağıırıyordu, ben de ters yöne doğru koştum.

Çok yorulmuştum. Bugün, Peter ve Hugo arasındaki en kötü günlerden biri olmalıydı. Bir değişikliğe ihtiyaç vardı. Kişiliğimi geri istiyordum. Kötü kararlara kapı açan bu hayatı yaşamayı bırakmalıydım. Çantamı kaptığım gibi yola koyulmak üzereydim ki kalın bir kas duvarına çarptım. "Kutsal-" Son üç yıldır özlediğim kahverengi gözler bana bakıyordu. Bakışları benimkileri delip geçti ve bir an için zaman

hareketsiz dur.

Tanıdık eli yanağıma dokunup bir gözyaşını silene kadar ağladığımı fark etmemiştim.

"Merhaba, Muse."

CPARIEA NIFE

EAALHEA TΠa1 GÜNÜ

"W San Diego'daki Marchetti'lerle birkaç silah takası yapmayı düşünüyoruz. Julian Marchetti bize bir ay sonra bir toplantı ayarladı," dedi babam kollarını vücudunun üzerinde kavuşturarak.

"Orada olacağım," diye başımı sallayarak cevap verdim ve ofisinde bulunan diğer iki adama baktım. Babamın sağ kolu Carlo, babamın masasının arkasında durmuş, sırtını pencereye dayamıştı.

Ofis, muhtemelen Carlo'nun karısı tarafından, kadınsı bir dokunuşa ihtiyacı olduğunu söyleyerek sık sık babama gelen süslü kırmızı ve altın rengi dekorla dekore edilmişti. Büyükbabamın bir yıl önce vefat etmesiyle Solis Ailesi Hanedanı'nın kaptanlığını babam devralmıştı ve ben de artık onun yardımcısıydım. Buraya gelene kadar çok çalışmışım, yakında bu ailenin kaptanı olmak istediğimi, hayır, buna ihtiyacım olduğunu çok iyi biliyordum.

"Pekala, o zaman Winchester'da yeni satın aldığımız çamaşırvhaneye ilgili federallerin soruşturmasında herhangi bir gelişme olup olmadığını görmek için bir hafta içinde yeniden toplanmamız gerekecek." Romeo bizim üçüncü sorumlumuzdu. Hesap kitap işlerinde iyiydi ve çoğu zaman elimizdeki yasal işletmeleri denetliyordu. Otuzlu yaşlarındaydı ve bir süredir aile için çalışıyordu. Sanırım uzaktan kuzendik ama doğrusu kim bilebilirdi ki?

Bacak bacak üstüne attım, takım elbisemin düğmelerini açtım ve koltuğumda geriye yaslanıp babamın kitaplığına doğru daldım. Çocukken oraya gider ve kitap okurdum.

Geride bıraktığı hayata bir göz atmak için eski şiir kitaplarına baktım.

Bu beni hep şaşırtmıştır. Neden bir insan güçlü bir aileye liderlik etme ve tüm yeraltı dünyasına hükmetme fırsatını reddeder ki? Parmağınızı şıklattığınızda herkesin emrinize boyun eğdiğini bilmenin verdiği adrenalın patlamasından nasıl zevk almazsınız? O insanlar benden daha zayıftı. Zorluklar karşısında bocalar ve kaçarlardı, ama ben? Ben farklıydım. Karanlığın gelmesi için yalvardım ve ona doğru koştum.

Ama babam aşk için hayallerinden vazgeçmeye karar verdi. Anneme sıırılsıklam aşık oldu, şairlik heveslerini bir kenara bıraktı ve onunla evlenmenin en iyi şey olduğunu düşündü. Düğümü attıktan sonra, mafyadan kurtulup gün batımına doğru kaçmayı hayal ettiler, böylece babam bir şair olabilecekti - çok saçma ve düpedüz garip bir plan.

Neden liderlik etme şansından vazgeçeyim? Büyüklük için doğmuştum, en azından anne tarafımdan, neden aşk için her şeyi bir kenara atayım? Aşk masallarına inandığımdan değil, dikkatinizi çekerim. Babamın büyük hayat planında annem, ailemizin eski can düşmanı Kartel'le yatağa girmiş ve on yıl süren bir kan davasına yol açmıştı. Ailelerimizin barış içinde bir arada yaşaması için Ember'ın bir yol bulması gerekti.

Çoğu zaman kalpsiz değildim ve bazı insanları severdim. Örneğin kız kardeşimi... Sevgilisinin sırrını saklaması büyük bir çatlağa neden olsa da ona hayrandım. Babama sağladığı fırsatlar ve beni daha iyi bir insan olmaya teşvik ettiği için saygı duyuyordum.

Hiç sevdiğim ya da sevmeye yaklaştığım bir kız arkadaşım olmadı. Üniversiteden beri, sıradan karşılaşmaları tercih ettim-kadınların kendi anlarını yaşamalarına izin verdim, sonra onları otellerinde bıraktım. Kız kardeşim bunun eski sevgilimin yasını tuttuğum, bağlanmaktan ve birini tekrar kaybetmekten korktuğum için olduğunu iddia etti. Cagen'i sevmiyordum.

Bir kişi düşüncelerimi amansız bir saplantıyla tüketti. Kendini zihnimin dokusuna kazımişti, cinsel arayışların sancılarında bile ısrarcı bir varlıktı. Onun görüntüsü uyanık olduğum her anıma musallat oluyordu, sadece karasevdayı aşan doyumsuz bir saplantı. Yine de bu aşk değildi. Üç yıl boyunca onu izledim, Isles'ta iyi bir kız olduğundan emin oldum.

Gitmesine izin veremezdim, ancak takiplerimi minimumda tuttum, kendi işimden başka kimseyi ilgilendirmiyordu. Gizliliğin gizli göbeğinde, gölgelerin bile ayak uydurmak için zorlanmak zorunda kalacağı kadar sıkı bir gözetleme ağı düzenledim. Ailem bu karmaşık ilişkiden habersizdi.

Uyanık olduğum her anı tüketen bir saplantı. Gizli kukla ustam Enzo, Isles'taki ilham perimi takip ediyor, kimsenin haberi olmadan onun her adımını dikkatle izliyordu.

Günlük gönderiler bir kontrol senfonisi gibi akıyor, Isles'taki hayatının nüanslarını detaylandırıyor. Adım atmaya cesaret ettiği yerler, varlığını onurlandıran yüzler - Enzo hepsini belgeledi. Mesele demir bir tutuş sağlamak değildi; onun varlığının her katmanını çözmek için doyumsuz bir açlıktı. Saplantım mutlak bilgiden başka bir şey istemiyordu.

Misafirhanesine güvenlik kamerası yerleştirmişti, bu sayede onu hiç rahatsız etmeden izleyebiliyordum. Küçük ilham perimi başka erkeklerle görmeye bayılıyordum. İhtiyaç duyduğum sikimi okşarken, sırtından aşağı dökülen kızıl saçlarına baktım. Biraz çığlık attı ama sesinde bir titreme vardı. Ne zaman numara yaptığını biliyordum, çünkü bunu yaptığında taktığı maske çatlıyordu. Bunca yıldan sonra hâlâ beni beklediğini bilmek beni uçurumun kenarına getirecekti.

O hala benimdi.

Ben de onundum.

Sonunda, her zaman ben ve o olacaktık. O benim kurduğum krallığın kraliçesiydi. Bana asla aşık olmayacaktı. Hayır, onun için planımı öğrendiğinde benden nefret edecekti. Onu sonsuza dek benim olarak tutmak için Dansport'a sürüklediğimde ağlayacaktı.

Ama ona ihtiyacım vardı. Tanıdığım ve benim kadar soğuk olan tek kişiydi ve bir daha asla benim olacak tek kişiydi. Yine de sıkıcı hayatının kaotik ritminde, kaderini düzenleyen görünmeyen maestrodan habersiz dans ediyordu. Böyle bir kontrolü elimde tutmanın verdiği her şeye kadir heyecanın tadını çıkarıyordum. Beklenti damarlarımda dolaşıyordu, sahip olma ve kibirli merakın baş döndürücü kokteyli beni körüklüyordu.

"Burada kal." Babamın sesi beni gerçekliğe geri çekti.

"Ben mi?" diye sordum, kendimi işaret ederek ve koltuğumda doğrulurken. Karartılmış bir takım elbise giyerek bacağımı kalçamın üzerinden geçirdim ve ayak bileklerimin biraz görünmesine izin verdim. Sadece yirmi beş yaşındaydım, bu yüzden görünüşümde biraz gençlik olması gerekiyordu.

"Evet, oğlum." Romeo ayağa kalkıp benimle sıkıca tokalaşırken ve babam kapıyı arkasından kilitleyerek çıkmadan önce el sallarken başımı salladım.

"Ne oldu?" Babamla ilgili bir şeylerin ters gittiğini hissederek sordum. Oturduğu yerde çok fazla kıpırdanıyordu ve gözleri sürekli odanın içinde geziniyordu.

Büyükbabamın vefatından bu yana ailemizin parçalandığı ve kan bağı olmayan bir akraba tarafından yönetildiği söylentileri aileler arasında dolaşıyordu. Endişeli zamanlar geçiriyorduk. Söylentilere göre, düşmanlarımız olan İrlandalı mafya, bizden intikam almak için güçlerini arttırıyordu.

"Vakit geldi," dedi babam. Neden bahsediyor olabileceğini düşünmek için beynimi zorladım ama hiçbir şey bulamadım.

"Ne için zaman?"

"Seni evlendirmem gerek evlat." Bacaklarımı açarak öne doğru eğildim, dirseklerim uyluklarımın üzerinde duruyordu, küçük ahşap masaya uzanmayı ve böyle bir şaka yaptığı için babamı tokatlamayı düşündüm. Bunun yerine başımı eğdim ve bakışlarımı ona diktim.

"Neden?" İçten içe öfkeleniyordum. Cevabı biliyordum. Mafyadaki her evlilik bir iş anlaşmasıydı.

"Çünkü buluşmamızdan önce Carlo ve Romeo ile konuşuyordum-"

"Bensiz mi?" Normalde soğukkanlı olan ses tonumda acı bir tını parlıyordu.

Dışarıdan.

"Yaşlılar arasındaydı." Bana ters ters baktı. "Peki, devam et. Devam et, Peder."

"Ailenin onarılmasına yardımcı olmak için evlenmen gerekiyor. Senden çok fazla fedakârlık yapmanı istediğimi biliyorum ama bunu bizim için yapmanı istiyorum."

İş için biriyle evlenmeye karşı olduğumdan değil, bizim dünyamızda aileler arasındaki siyasi gerilimi azaltmak için evliliği kullanmak yaygındı, ama şu anda bunu beklemiyordum.

"Kiminle evleneceğim?" Sandalyede arkama yaslanıp derin bir nefes alarak sordum.

"İrlandalı O'Malley ailesinin bir parçası. Hoş bir kız, senden biraz daha genç."

Başımı salladım, her şeyi anladım. "Peki ya reddedersem?"

Bu insanla evlenmezdim. Evlenemezdim. ki...

"Yapamazsın oğlum."

" yaparsam ne olur? Eğlendir beni." Her zaman başka bir plan vardı, baba. Bana böyle öğretmişti.

"Eğer onunla evlenirsen, ederim. Tüm imparatorluk senin ellerinde olabilir."

Bir kakhaha attım. Çok iyiydi. Yıllar geçtikçe uysal babam sertleşmişti ve sallandığı havucun farkındaydı.

Asla karşı koyamayacağım bir şeydi. Bu dünyadaki her şeyden daha çok istediğim tek şeydi.

Güç istiyordum. Bir tahtın üzerinde durmak ve ona benim demek istedim. Her şeye kadir olduğumu bilerek herkesin bana boyun eğmesini istiyordum. Artık daha güçlü ve kudretliydim, kendim için arzuladığım yolda yürümeye cüret eden herkes gazabımla yüzleşecekti.

"Seni orospu çocuğu," dedim ayağa kalkarken, babam da dudaklarını kaldırıp gülümseyerek bana katıldı.

"Bunu düşünmem lazım. Bana onun bilgilerini ve bize önerdikleri anlaşmayı ilet." Babam başıyla onayladı ve Carlo'nun elini sıkmak için uzanmadan önce ona sarıldım.

"Bunu sır olarak sakladığın için sen de bir orospu çocuğusun." Bir kahkaha attı.

"Buzdolabındaki al forno makarnayı almazsan karım çok kızar. Fırından yeni çıktı."

"Yapacağımı biliyorsun." Her zaman havalı çocukların masasında oturmak istemiştim. Çocukluğumdan beri istendiğimi ve arzulandığımı hissetmek bir hayaldi.

Büyürken, özellikle büyükbabam tarafından en iyisi olmam için öyle beklentiler vardı ki, yaptığım her şeyin hesaplı olduğundan emin olurdum. İnsanların daha az havalı olduğumu düşünmelerine neden olacağı korkusuyla asla çok fazla video oyunu oynamadım. Asla birden fazla spor yapmadım çünkü sporcu olarak görünmek de istemiyordum.

Mesela Carlo'nun karısının makarnasını almak, ikinci komutanın beni takdir etmesini sağlamak içindi. Berbat bir aşçıydı, makarnası çok fazla pişmişti ve çoğu zaman pişmemiş olma sınırında gezinirdi ama ben onu içten bir gülümseme ve takdirle kabul ederdim.

Kapıdan çıktım, koridordan mutfığa doğru yürüdüm ve arabaya binmeden önce alüminyum folyo tavayı aldım. Babamın evi bir İtalyan mafya babasına göre mütevazı bir yerdi. Şehrin merkezindeydi ve bölgenin çoğunu kontrol altına almıştık. Bana banliyöden bahsedilen birçok filmi hatırlatıyordu. Evlerin hepsi tuğladandı, birbirlerine çok yakındı ve komşular arasında neredeyse hiç mahremiyet yoktu.

Dansport, Seattle'dan sonra ikinci sırada gelen kalabalık bir şehir olmasına rağmen, ailemizin kendine ayırdığı bu küçük bölge hala eski dünyanın cazibesine sahipti. Sokak köşelerinde çok sayıda şarküteri, İtalyan bakkalları vardı ve çoğu zaman geceleri kadınlar küçük bir şenlik ateşiyle evlerinin önünden geçerek evlerin arasına karışırdı.

Babamın evi, statüsü nedeniyle mahallenin en büyüğüdü ama yine de fazla gösterişli olmadan o cazibesini koruyordu.

İçerisi modern ama sıcaktı, iç mimarına nefret ettiğini söylediği şey de tam olarak buydu. Bu erkeksi kardeşlik evini istiyordu ama hepimiz onu veto ettik çünkü rüküş görünüyordu. Kırmızı ve süslü altın rengini saklayabileceği tek yer ofisiydi ve sanki içinde bir kral varmış gibi görünüyordu.

Ben ön kapıdan çıkarken ofisin kapısı açıldığında babam "Hey!" diye bağırdı.

"Sen de bu mahallede yaşamalısın, anlıyor musun?"

"Kim?" Hafif bir kahkaha ve vedalaşıp garaj yoluna park ettiğim siyah Ferrari'ye doğru yürümeden önce başımı salladım.

"Ve şu iğrenç arabadan kurtulun. Sırtımızda bir hedef tahtası gibi."

Ne diyebilirdim ki? Gösterişli şeyleri severdim.

Garaj yolundan çıktım ve şehrin kenarına doğru yöneldim. Bu mahallede yaşamaktan nefret ediyordum. Kendimi çok sıkışık hissediyordum ve orada yaşamamanın başkalarına silahlara, korumaya ve çoğu zaman bizi ipuçlarına götüren önemsiz dedikodulara anında erişim sağladığını anlasam da, şehrin dışında yaşamayı tercih ediyordum. Kız kardeşimin bu bölgede bir kulübesi vardı, ben de evi satın aldım. Her ne kadar çoğu gün kırsalda yaşıyor olsa da, bu ikimizin de işine geliyordu ve bana onun evine göz kulak olma imkanı veriyordu.

Kasabadan çıkarken, bu İrlandalı kızla evleneceksem mahalleye taşınmam gerektiğini fark ettim. Özellikle ben uzun süreliğine yokken, topluluğun sağlayabileceği ek koruma katmanına ihtiyacı olacaktı.

Arabamın hoparlöründen gelen telefon sesi beni merakımdan uyandırdı.

"Patron." Enzo'nun sesi spor arabayı doldurdu ve bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım. Ses tonunda bir aciliyet hissi vardı.

"Sorun nedir?" Direksiyonu kavrayarak sordum.

Elimden geldiğince trafiğe girip çıktım ama Cuma günü olduğu için normalden daha kalabalıktı.

"Her şey yolunda görünüyor."

Bu hiçbir şeyin yolunda olmadığı anlamına geliyordu.

"Bir sınıf arkadaşı tarafından sınıfa bırakılırken kendini bir duruma soktu, ancak ben müdahale edemedim olaydan kurtulmayı başardı."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu.

Sakin ol, orospu çocuğu. Bir sınıf arkadaşı onu eve ve ellerini üzerine koymuş. Kız onu itmiş ama adam onu arabada köşeye sıkıştırmış.

"...Adamı iterken sırt çantasına yerleştirdiğiniz biber gazını kullanmayı başardı."

İşte benim kızım. O da benim gibi hep ileriye . "Ve o güvende mi?"

Sokağıma girdiğimde yutkundum.

"Kameraları kontrol etmelisin."

"Babamla bir toplantıdaydım," dedim ve arabamı park edip telefonumu çıkarmadan önce çakıllı yoldan yukarı doğru sürdüm.

"Yoga derslerine gidiyor musun?" Kamera uygulaması yüklenirken sordum.

"Evet, patron."

"Rastgele bir katılımcı gibi mi davranıyorsun?"

"Ve kıcıma tekme yedim. Yemin ederim artık split yapabiliyorum."

Güldüm, sonra telefonuma baktım. Odasıdaydı, top gibi kıvrılmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Bu alışılmadık bir şey değil." Elimden geldiğince soğukkanlı kalmaya çalıştım ama son birkaç yıldır birçok gece olduğu gibi onun da o odada dağıldığını görmek içimi parçaladı. Yarattığım kişiliğin sarsıldığını hissettiğim tek andı. Yine de bunu Madison dahil kimseye itiraf etmedim.

"Dinle."

Odasındaki kameraları tekrar açmak için aramayı durdurdum ve uyuduğunu fark ettim. Uykusunda ağlıyordu.

Küçük hıçkırıkları ağzından kaçıyor ve krem rengi yorganın çok küçük görünüyordu. Keşke bir battaniye koysaydım-

"Hayır," diye bağırdı, çırpınıyordu. "Lütfen hayır."

Tüm kamera açılarını tarayarak evin her yerinde davetsiz bir misafir aradım.

"Lütfen bana zarar verme." Göğsümde bir şey çatladı, sanki bir şekilde onun için bir şeyler hissediyordum.

"Walsh, lütfen bana zarar verme," diye inledi burnunu çekerek.

Oh, lanet olsun. İçimde guruldayan her neyse patlayacakmış gibi hissediyordum. Midem düğümlendi ve tüm bu fiziksel tepkiler çok yabancıydı. Bu kadar midemin bulandığını en son çocukken annemi oturma odamda ölü gördüğümde hissetmişim.

"Enzo?" Sesi açacak kadar kendimi toparladıktan sonra sordum. "Patron."

"Onu izlememizin tek sebebinin bir gün kız kardeşime yaşattığı korkunç çilenin intikamını alacak olmamız olduğunu biliyorsun."

Uzun bir duraklama oldu. Söylediklerimi neden söylediğimden emin değilim. Her nasılsa, bunu yüksek sesle söylemek neredeyse doğru olduğuna inanmama yardımcı oldu.

"Evet, Patron," diye yanıtladı Enzo sonunda. "Biliyorum."

"Tamam, o zaman benim adım onun ağzından çıksa bile ne hakkında sızlandığının bir önemi olmamalı."

"Tamamdır." Herhangi bir bahane uydurmaya cesaret edemezdi. Hoşça kal dedim ve evime açılan büyük ferforje kapının kodunu yazarken telefonu kapattım. Sokaktan bakıldığında evim gizliydi, sadece kapısı ve büyümüş ağaçlar gerçek bir konut olduğunu gösteriyordu.

Rain, erkek arkadaşı Ash'i kaybettiğinde Ember'a burayı verdi çünkü Isles'a çok benziyordu ama büyük şehrin avantajlarına sahipti.

Kapı açıldığında, görevli iki muhafıza el sallayarak çakıllı yoldan aşağı indim.

Evim, modern sofistike ve rustik cazibenin bir birleşimi gibiydi ve çevredeki çam ağaçlarıyla dolu manzaraya zahmetsizce uyum sağlıyordu. Sanki doğanın kendisi tasarımını kazımış gibi görünen bir ustalık eseri olan mimari, onu sessiz bir zarafetle koruyan uzun ağaçların arasında gururla duruyordu. Çağdaş tasarımın temiz çizgileri, tuğlanın topraksı cazibesıyla kusursuz bir şekilde birleşerek, hem mahalledeki evler gibi geleneklere bağlı hem de zarafeti yüksek bir konut yarattı. Mahalledeki evlerin bu kadar büyük olması ya da bu kadar araziye sahip olması mümkün değildi.

Aracımı yuvarlak araba yoluna sokmak için manevra yaparken, lastiklerin altındaki çakıl rahatlatıcı bir çıtırtı sağlıyordu.

Babam her zaman liderlerin halkının arasında yaşamasına önem verirdi. *"Gerçek bir liderin birçok evi olmalı ama halkının arasında ikamet etmeli"* derdi sık sık. Ancak, onun onaylamamasına rağmen kenar mahalledeki evimin yalnızlığına değer veriyordum. Etrafı ağaçlarla çevrili bu modern kulübe bana bir inziva, mahallenin koşuşturmacasından bir kaçış gibi geliyordu. Ayrıca bana Isles'ı, ilham perimin var olduğu yeri hatırlatıyordu.

Tuğla yapı, meydan okumamın bir sembolü olarak duruyordu. Yuvarlak araba yolu, babamın beklentilerine karşı ince bir isyan işlevi görüyordu. Ne zaman o kapıdan geçsem, sesini duyar gibi olurdum.

Evlendiğimde karımın bu gözlerden uzak sığınakta değil, mahallede yaşaması gerektiğini söyledim.

Evin içinde yürürken, sade oluşundan keyif alıyordum. Bu moda için minimalizm değildi; dağınıklıktan ve maddi eşyalara bağlı olma hissinden nefret ediyordum. Büyük pencereler, dışarıdaki kalın çam iğnelerinin manzarasını sunuyor, bu da bu alanda bulduğum huzur ve sükunetin sürekli bir hatırlatıcısı oluyordu.

Babamın sözleri aklımdan çıkmıyordu, özellikle de bakışlarım kırmızı ahırın üstündeki boş yatak odasına takıldığında.

Mülk, bir zamanlar atlara, domuzlara ve koyunlara ev sahipliği yapan küçük bir çiftlik geçmişine sahipti. Arkadaki büyük, kırmızı ahırın varlığı geçmişteki yaşamına dair ipuçları veriyordu. Şimdi el değmemiş bir şekilde duran bu ahır, gelecekteki ihtiyaçlar için potansiyel bir sığınaktı, zira içinde bir şey ya da birini saklamam gerekirse işe yarayacağını biliyordum. Yuvarlak araba yolu ve minimalist iç mekan, nefes almak ve düşünmek için alana duyduğum ihtiyacın tezahürleriydi.

Buzdolabını açarak bir bira çıkardım ve kapağını açıp büyük boy ahşap yemek masasına oturdum.

Babamın bana verdiği dosyayı açtım. Önümde, lanet bir özgeçmiş gibi yazılmış, bu kadının benim için neden iyi bir eş olacağına dair tüm nitelikler vardı. En altta da bu birlikteliğin hem İrlandalılar hem de İtalyanlar için neden faydalı olacağına dair gerekçeler vardı.

Sayfayı çevirdim, eğlenmek için ne yapmaktan hoşlandığını ya da hobilerinin neler olabileceğini gerçekten umursamıyordum, çünkü karım benim evcil hayvanım olacaktı. Onu şekillendirecek, biçimlendirecek ve her gece o kapıdan içeri girdiğim anda dizlerinin üzerine çöküp sikimi yalamak için yalvarmasını sağlayacaktım. Çünkü karım kışın buz pateni yapmaya koşmayacak ve bana her gün çoban böreği pişirmeyecekti. Bu özgeçmişte kesinlikle yer almayan diğer ders dışı aktivitelere de ayak uydurması gerekirdi.

Sonraki birkaç sayfada onun fotoğrafları vardı. Onlara baktım, herhangi bir yaşam belirtisi arıyordum. Garip bir şekilde Cagen'e benziyordu. Aynı uzun sarı saçlara, aynı mavi gözlere ve küçük narin yüz hatlarına sahipti ama farklıydı. Bu bir tesadüf olmalıydı, ama her halükarda, bir bağlantı olup olmadığını anlamak için BT elemanımıza hızlı bir mesaj gönderdim. Adı Cairn Murphy'ydı.

Çok güzeldi, beni yanlış anlamayın. Görünüş açısından, en mükemmel eş olurdu ve İrlandalı ve

Ailelerimizi onlarca yıl bir arada tutacak İtalyan yavrular. Ama o benim değildi.

Arkadaşlarıyla kulüplere gittiği, mutlu bir şekilde bira içtiği ve yaz boyunca tembel tembel havuzda takıldığı düzinelerce fotoğrafı vardı ve bana asla ayak uyduramayacağını biliyordum. O altın bir kızdı, Mafya'daki bu büyük, korkunç adamla evlenerek büyük çıkış performansına hazırды, ama benim ihtiyaçlarıma, isteklerime ve arzularıma asla ayak uyduramayacaktı. Yetişebilecek tek bir kişi vardı.

İçimi çektim, kâğıtları masanın üzerine fırlattım ve telefonumu açtım. Siktir et deyip açmadan önce ellerim uygulamanın üzerinde gezindi.

Yatağında kıvrılmış bir şekilde aynı pozisyonda yatıyordu. Cansız ve bitkin görünüyordu ama uykusunda inliyordu.

Onu duymak için sesi açtım.

"Lütfen, Walsh," diye bağırdı ve yakınlaştırdığımda gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyordu. Küçük ilham perim ağlıyordu ve donmuş kalbimin o minicik parçası beni çekiştiriyor, hayata ısıtmaya çalışıyordu.

Telefonu kaldırdım ve sandalyemde arkama yaslanarak ağlayışını izledim. Sonra fark ettim ki, gözyaşları yüzünü kaplasa da kalçaları yatağın üzerinde dönüyordu. İleri geri hareket ediyordu ve tişörtünü kaldırarak şımarık pembe meme uçlarını ortaya çıkardı.

"Lütfen. Canımı yakma, Walsh," diye tekrar bağırdı meme uçlarını parmağında yuvarlarken.

Tsk, tsk, Madison. Küçük sırrını mı buldum?

Uyduğunu teyit etmek için telefonun ekranını yakınlaştırdım.

"Sana bağırdığımı mı hayal ediyorsun, benim küçük ilham perim?" Fısıldadım.

Sonra elleri göğüslerinden göbeğine doğru yuvarlandı ve düğmeleri açık kot pantolonunu aşağı doğru iterek kirli kızımın külot giymediği gerçeğini ortaya çıkardı.

"Kendine dokun," diye mırıldandım telefona, beni duyamayacağını çok iyi biliyordum. "Küçük klitorisini okşa, ilham perisi. Mezuniyet gecesi sana bağırdığımı hayal et. Üç yıl boyunca seni nasıl görmezden geldiğimi hayal et. Çünkü son üç lanet olası yıldır her indiğinde hayal ettiğin kişi benim."

Pantolonumun fermuarını açtım ve açgözlü küçük sikimi serbest bıraktım. Kendimi kavradığımda, gözlerim ekrana doğru kaydı.

"Siktir...Walsh..." Madison bir parmağını amına sokup klitorisinin etrafında dolaştırarak ağladı.

"Aferin kızıma. Seni dar amını parmaklarken yakaladığımda ne kadar kızacağımı düşün," diye mırıldandım, kendimi yavaşça okşayarak.

Eve, babana gel.

"Lütfen," diye yalvardı bir parmağını daha sokup çıkarırken. Başparmağı hassas tümseğini daire içine aldı.

Nefes nefese kalmış, eline karşı kıvranırken nefesleri kesilmişti. Burayı iyi biliyordu, çünkü yıllar boyunca birçok kez kendine dokunuşunu izlemiş, gecenin ilerleyen saatlerinde kendi kişisel kullanımım için saklamıştım. Benden başka hiç kimsenin, ama hiç kimsenin bu görüntülere erişim izni yoktu. Böyle zamanlarda Enzo'ya ihtiyaç duyduğu molayı veriyordum.

İnlerken saçlarının aşırı doldurulmuş yorganın üzerine dökülmesine bayıldım.

"Senden nefret ediyorum." Sesi sıcak bir ihtiyaçla sertleşmişti ve benim iyi kızım gibi ellerinin üzerine boşalmasına çok az kalmıştı.

Yağlamak için prekumumu kullanarak sikimi aşağı yukarı pompaladım, ağzının beni emdiğini hayal ettim. Ağlarken gözyaşlarındaki tuzun tadını alabiliyordum, elim at kuyruğunun etrafına sarılmıştı, ağzını daha derine itiyor, tüm sıcaklığıyla beni sarıyordu.

", Muse. Beni bekle." Sağ elim sikimi, ilham perim benim olsaydı neler olabileceğine dair anıların içine soktu.

Nefesleri düzensizleşti. Göğsü inip kalkıyor, şımarık meme uçlarını vurguluyordu.

"Walsh," diye çığlık attı. Kukusu orgazmdan titriyor, ellerini döllerleriyle ıslatıyordu. Dudaklarında benim adım vardı. Her zaman benim adım olacaktı.

Orgazmımı takip etti, elime boşaldı, ilham perimin onunla nasıl ilgileneceğini hayal ederken beni ıslattı, ondan talep edileceği gibi yuttu.

"Kahretsin," diye inledim ve tam ayağa kalkıp üstümü başımı temizleyecekken uyandı ve gözyaşlarını sildi. Üzgün görünüyordu.

"Bana yardım et," diye inledi. Sesi ancak fısıltının üzerindeydi. "Artık bu şekilde yaşamak istemiyorum."

Ayak bileklerinin etrafındaki atılmış kot pantolonuna baktı, yorgan darmadağındı ve herhangi bir faul belirtisi için odayı taradı.

"Burada olmak istemiyorum." Pantolonunu tekrar giymeden önce başını salladı.

Dudaklarındaki ismimden gelen dölün hala onun tatlı küçük amcığını ıslattığını bildiğim için ağzımın kenarları sırttı.

"Buradan çıkmam gerek." Makyaj masasına gitti ve biraz rimel, kırmızı ruj ve allık sürdü.

Bir bez almak için mutfağa doğru yürürken, sözleri kafamın içinde tekrar yinelenip duruyordu.

Ember'ın erkek arkadaşı birkaç yıl önce intihar etti ve buna tanık olan tek kişi bendim.

Soğukkanlı bir insandım ama birinin uçurumdan atladığını görmek ve onu yukarı çekmek için yanımda olmayacağını bilmek hayatımdaki en kötü hislerden biriydi. Küçük Walsh annesini oturma odasında bir sandalyede ölü olarak gördüğünde hissettiğim çaresizlik duygusunun aynısıydı.

Madison'ın buradan ayrılmak istediğine dair söylediği sözler göğsümde kelebeklerin canlanmasına neden oldu. Etrafımdakilerin bana en çok ihtiyacı olduğu anda beni güçsüz kılan kelebekler. Dünyadaki tüm nüfuzuma rağmen, bazı şeylerin parmaklarımın arasından kayıp gitmesinden nefret ediyordum.

Durakladım, lavabonun üzerine eğildim ve gökyüzünün kararmasını izledim. "Siktir et."

СПAРIEA TEF

I Karanlıkta gizlenen ve beni en çok korkutan kişi oydu. "Ne yapıyorsun burada?" Geriye doğru adım atarak dedim ki Onun huzurunda olmak boğucuydu. Bunca zaman sonra bile, sanki yeryüzünden hava çekilmiş gibi hissediyordum ve nefes almakta zorlanıyordum.

Bu adamı sevmiyordum. Hatta ondan hoşlanmıyordum bile, ama mümkün olan her şekilde her şeyi tüketiyordu. Onun varlığında olmak ezici bir huzursuzluğa neden oluyordu.

"Ne-"

"Bunca yıldan sonra bana söyleyeceğin ilk söz bir teşekkür mü olmalı?" Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırırken eli yanağımı okşadı.

"Neden?" Kekelememe engel olamadım ve yüzünde aldatici bir gülümseme belirdi.

Arkamı işaret etti ve arkamı döndüğümde bardan gelen çığlıkların bir testere sesiyle bastırıldığını fark ettim.

Herkes neredeydi? Neden burada bir tek ben varmışım gibi hissediyordum? Hayır.

"Hayır, hayır" diye bağırdım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Ah, şimdiden benim için diz çöktün mü?" Tamamen siyah bir takım elbise giymiş, kravatını boynuna karanlık kurtarıcıma bakarken gözlerim yaşlarla doldu.

"Ne yaptın sen?" Ağlamaklı hıçkırıklar arasında sordum. "Senin sorununu hallettim."

"Her şey kontrolüm altındaydı."

Bir kahkaha attı. "Görünüşe göre tam zamanında geri döndüm, Muse."

"Kendimi kurtardım, pislik."

Ayağa kalkmak için çabaladım, dizlerimi ittim ve kendimi dengeledim. Walsh'un yanından geçerken onu omzundan ittim ama o beni dirseğimden yakaladı.

"Beni rehin tutmayı bırak," diye talep ettim. Kendimi ondan ayırmaya çalıştım ama tutuşu daha da şiddetlendi. "Burada ne yapıyorsun?"

Çok kızmıştım. Bu adam nasıl bir cüretle üç yıl sonra hayatıma girmiş ve beni sokağa atmıştı?

"Benim olanı almaya geldim." Ondan nefret etmeyi o kadar çok istiyordum ki. Ağzından dökülen kelimelerin beni umutsuzluğa ve ıstıraba sürüklemesini istiyordum ama bana "benim" dediğinde iç çamaşırlarımın içinde az önceki ıslaklığın aynısı birikti.

"Peki bu ne olabilir?" Sonunda onun elinden kurtulup kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum. Yanağıma ıslaklık damladı ve başımı kaldırıp baktığımda bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu fark ettim.

"Sen."

EVE DOĞRU YÜRÜRKEN İKİ BLOK ÖTEDE DURDUM VE DÖNDÜM. ONUN

Vücudu gölgelerle birdi ama varlığı hissediliyordu.

"Bu benim." Başımı en yakın apartmana doğru çevirdim.

Koyu ve derin bir kahkaha attı, sokağın sessizliğini yankıladı.

"Şimdi mi?" diye sordu, sokak lambalarından birinin ışığına doğru adım atarak.

"Evet," dedim doğrulurken. Ayılmıştım, bu yüzden yalan söylemek çok daha kolaydı.

"Devam et o zaman. Seni durdurumama izin verme." Walsh'un yüzünde bir gülümseme belirdiğine yemin edebilirdim, ama kısa süre sonra tamamen ilgisiz bir ifadeye geri döndü.

"Tamam. Yapacağım."

Lanet olsun. Düşünmem gerekiyordu. Ondan uzaklaşarak kalçalarımı salladım ve salonun girişine doğru yürürken kıcımla dikkatini dağıtmayı umdum.

apartman kompleksi. Kapıya hızlı bir bakış şansımın tükenmiş olabileceğini söyledi çünkü kapı uzaktan kumandalı bir tuş takımı ile korunuyordu.

Çevirmeli girişten rastgele birini arayabilir ve birinin bir teslimat beklediğini ve rastgele beni içeri alacağını umabilirdim. Cebimden anahtarlarımı çıkararak omzumun üzerinden baktım.

Walsh orada durmuş, ellerini cebine sokmuş, deli gibi sırtıyordu. Başarısız olmamı bekliyordu ama ona yanıldığını kanıtlayacaktım. Sadece bir plan yapmam gerekiyordu, hem de hemen.

Yavaşça kapıya doğru ilerlerken en iyi şansımın bir sürü rastgele kod girip en iyisi için dua etmek olduğunu biliyordum. Kazanmasına asla izin veremezdim. Burada bulunma sebebi her neyse, iyi değildi ve hemen kaçmam gerekiyordu.

Kahretsin, üç yıl olmuştu. Neden üç lanet yıldan sonra geri dönüyordu? Ne istiyordu? Ama merakımın mantıklı düşüncelerimi yönlendirmesine izin veremezdim.

"Ön kapıya ulaşman epey zaman alıyor," diye seslendi arkamdan. Ona omzumun üzerinden bir kuş işareti yaptım, sonra da metal çağrı kutusunun üzerindeki numaraların üzerinde gezindim. Birden kapı tıkladı.

"Merhaba," diye bağırdım apartmandan çıkan adama. "Burada mı yaşıyorsunuz?" diye mırıldandım.

Adam gözlerini benimkilere dikmeden önce yanımda biri olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı. Benden çok daha gençti, parmağında yüzük yoktu ve bir futbolcunun yapısına ve boyuna sahipti. Uzun sarı saçları gecenin karanlığında parlıyordu, saçlarını alnına doğru itiyordu.

"Uh, evet?"

"Bekâr mısın?" Çabucak takip ettim.

"Uh..."

"Lütfen bana cevap verin." Sanki içeri kaçıp kaçmayacağından emin değilmiş gibi kapıyı açık tutuyordu.

"Öyle mi?" Yüksek sesli bir inilti çıkarırken dudaklarımı ağzına bastırdım.

Eğer Walsh bütün bir yılı Cagen'i yanımdaki odada kabaca sikerek geçirip beni çileden çıkarabilirdiyse, ben de bu gece ona bunu yapabilirim.

Şaşkın adamdan uzaklaşırken, "İçeri girmem gerek," diye fısıldadım. Onu geriye doğru ittim, Walsh'un bu adamın sahte olduğunu görebileceğini biliyordum.

"İlk defa birini kışkırtmak için kullanıldığımı söylemeliyim."

İtirafı karşısında tereddüt ettim. "Kıskançlık amaçlı olduğunu nereden biliyorsun?" Pencerenin görüş alanından çıkmak için onu merdivenlere doğru yürütmeye devam ettim.

"Çünkü erkek arkadaşının yüzünde çok kızgın bir ifadeyle bizi izlediğini gördüm." Gözlerimi devirdim ama içimden Walsh'u kendi oyununda yendiğim için küçük bir mutluluk dansı yapıyordum.

"Peki, şimdi planın ne?" diye sordu yabancı. "Evime gelip bu küçük maskaralığı bitirmek mi istiyorsun?"

"Kesinlikle olmaz." Elimi yüzüne doğru salladım. Bir gecede üç kez, benim için bile çok fazlaydı. "Arka çıkış var mı?"

Başını omzunun üzerinden atarak başını salladı. "Arkamızda. Arka tarafta otoparka açılan bir kapı var."

"Güzel. Bunun için teşekkürler." Ben çıkışa doğru yönelmeden önce adam kıkırdadı. "Oh, bu arada?"

Adam durakladı ve bana doğru döndü. "O çok korkunç bir adam ve muhtemelen şu anda aptalca sinirlenmiş durumda, bu yüzden yerinizde olsam dışarı çıkmadan önce bir dakika beklerdim."

"Kahretsin," diye inledi adam yukarı çıkmaya yönelmeden önce. "Düzgün bir Cuma gecesi geçirmeye çalıştığım için başıma gelen bu."

"Özür dilerim!" Kıkırdadım, sonra arka kapıya doğru zıpladım. Tanrım, kazanmak iyi hissettiriyordu.

Evime doğru hızla ilerlemeden önce her iki yolu da kontrol ettiğimde serin gece havası yüzüme çarptı. Köşeyi dönüp misafir evinin bulunduğu ormanın kenarına gelmeden önce iki yabancıyı arka bahçesinden geçtim. Kapıyı açıp araba yolundan aşağı koştuktan sonra, evim dediğim küçük kulübeyle karşılaştım.

Kolu tutmadan önce, Walsh'un beni eve kadar takip etmediğinden emin olmak için arkamı kontrol ettim. Anahtarı kilide soktuğumda kapı gıcırdayarak açıldı ve kaşlarımı çattım.

"Bu çok garip," dedim, çıkmadan önce kapıyı kilitlediğime yemin ederek. Üç kadeh votka içtikten sonra ayrıldığımda ayık değildim, bu yüzden muhtemelen kilitlememiştim. Bu ilk kez olmazdı.

Aceleyle içeri girip kapıyı arkamdan kapattım ve kilitledim.

Sırtımı kapı çerçevesinin serin tahtasına dayayarak aşağı kaydım ve nihayet yere düştüğümde dizlerime sarıldım. Gözyaşları patladı

tüm vücudum titriyordu. Tüm bu olanlardan sonra adrenalin salgılanmış olmalıydı. Ya öyle ya da Walsh Solis'in Isles'a geri döndüğü ve bana saldırmaya bu kadar yaklaşan adama bir şekilde işkence ettiği gerçeği idi.

Daha önce kestirmiş olmama rağmen vücudum bitkin düşmüştü. Zihinsel olarak tükenmiştim. Tek istediğim hayatımda insanların beni sevdiği bir noktaya gelmekti.

Soğuk zemine uzanıp bir topun içine büzülüp gözlerimi kapattığımda zihnim dağıldı.

"OKUL İÇİN KIYAFETLERİNİ TOPLA. FAZLADAN BİR ÇİFT." BÜYÜKANNEMİN

Buruşuk eller sırt çantama koymam için bana fazladan bir çift kıyafet uzattı.

"Okulda kendimi utandırmak istemiyorum. Lütfen evde kalabilir miyim?" Yalvardım. Hazır değildim. Büyükanнем beni bir hanımefendinin okulda nasıl davranması gerektiğine hazırlıyordu. Ailem bana zarar verdiğinde ve odamı dağıttığında yarattığım kişiliği kullanmam için beni teşvik etti. Bunun beni daha sevebilir yapacağını söylemişti. İnsanlar geçmişinde acıklı bir hikayesi olan birini tanımak istemiyordu. Güzel, çarpıcı ve mükemmel bir küçük kız olduğu için zengin büyükannesiyle yaşamak zorunda kalan kızı tanımak istiyorlardı.

"Ya okulda altıma kaçırsam?" On bir yaşındaydım ve altıncı sınıfa geçmek üzereydim ama büyükanнемin evine geldiğimden beri beni rahatsız eden herhangi bir şey olduğunda altıma işemekle ilgili bir sorunum vardı. Babamın gelip değerli eşyasını alacağını düşünmek beni dehşete düşürüyordu.

"Yapmayacaksın." Dirseklerimden tutarak beni kendisine yaklaştırdı ve yaşlı yüzüne bakmaya zorladı. "O okula sanki oranın sahibiymişsin gibi gireceksin, çünkü öyle. Sen benim bir parçamsın, benim kanımdansın. Biz zorluklar karşısında eğilmeyiz, dimdik durur ve onlara orta parmağımızı gösteririz."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey. Pantolonunu ıslatmayacaksın. Oraya gireceksin ve en popüler kız olacaksın. Kimse senin mücadeleni bilmeyecek çünkü son birkaç aydır üzerinde çok çalıştığımız şey hayata geçecek. Her şeyin üstesinden geleceksin."

"Ya yapamazsam?"

"Başka seçenek yok, tatlım. Yapmalısın."

"Neden?"

"Çünkü bazı insanlar bu tür bir dünyaya doğarlar. Bazı insanlara yemek yemeleri için gümüş kaşık verilir, ama bize değil. Sizin çalışmanız gerekiyor. Numara yapmanız gerekiyor. Sahip olduğunuz zor içselliği bırakın ve kendinize saklayın. Eğer bu dünyada yaşadığınız mücadeleleri kolunuza takıp dolaşırsanız başınıza korkunç şeyler gelecektir."

Başımı salladım, büyükannemi pek anlamamıştım ama okula gittiğimde amigo kızların kaptanıyla arkadaş oldum. Bana seçmelerin bu hafta olduğunu söyledi ve jimnastikte iyi olup olmadığını sordu. Yalan söyledim ve ona çocukluğumdan beri jimnastik yaptığımı söyledim.

Hikâyeme inanmış görünüyordu ve bana denememi söyledi. Küçük arkadaş grubu ailemin nerede olduğunu sorduğunda ben de yalan söyledim ve Avrupa seyahatinde olduklarını ve beni büyükanneme emanet ettiklerini söyledim. Bana sorduklarında tam olarak böyle söylememi söylemişti. O gün altımı hiç ıslatmadım. Sporcularla, playboylarla ve kızlarla takılmaya davet edildim.

Şaşırtıcı bir şekilde, oldukça iyi işledi. Öğle yemeği masalarına oturmak için davet edilmek etkileyiciydi ve baş amigo kızın evinde takılmak için daveti şok ediciydi. O anda, alternatif benliğimi giymeden asla dolaşamayacağımı biliyordum. Eğer yeterince güçlü olursam, asla daha önce olduğum yere geri dönmek zorunda kalmayacaktım. İnsanların benden faydalandığı yere. Bana değer vermesi, beni sevmesi ve koruması gereken insanların beni kırdığı yere. Bir daha asla ama asla kimsenin beni incitmesine izin vermeyecektim. Dokunulmaz olacaktım. Görünür olacaktım.

CNARIEA ELEVEF

F Yolda kameraların arasından onu izledim. Yerde top gibi kıvrılmış yatarken saçları etrafına dağılıyordu. *Benim küçük ilham perim.* Kendi ölümümde çözülmem için bana ilham veren tek kişi. Göğsü yükseldi ve sanki evinin sahte güvenliğinde rahatlamış gibi düzenli bir şekilde düştü.

Evin arkasından dolanırken, ön tarafta oturan profesörün tatilde olduğunu biliyordum. Güvenlik sistemlerini ele geçirmiştım, böylece beni ele vermeyeceklerdi. Birkaç metre , ormanın kenarındaki küçük kulübede uyuyan kadın kurnaz biriydi. Daha önce beni başka bir dairede bir adamla yaşadığına ikna etmeye çalışmasına rağmen, gölgesinde kaldığımdan habersiz eve koşarken yüzünde beliren sinsi sırıtiştan zevk alıyordum. Her zaman orada olacak, onu izleyecektim - çünkü onu kendime ait kılacaktım.

Baro ikilemindeki yardımımı kabul etmemesi veya minnettarlığını ifade etmemesi derin bir saygısızlıktı ve sadece bana olan ihtiyacını vurguluyordu. Bir öğretmene, ona gerçek güvenliğin ne demek olduğunu gösterebilecek birine ihtiyacı vardı.

Bunu ona sağlamam gerekiyordu. Isles'a doğru yol alırken, babamın seçtiği eşle asla evlenemeyeceğimi fark ettim. Benim yaşam tarzıma ayak uyduramazdı ve bir kez olsun kontrolü ele almam gerekiyordu. Tahtımda bir kraliçe olsun istiyordum. Ne de olsa ben lider olmak için doğmuştum. Babamı bunun doğru yol olduğuna ikna etmeliydim.

Kulübenin arka tarafına geçtikten sonra banyo penceresini kaldırdım. Duştan sonra nemi dışarı atmaya sevdiği için kilidi açık bırakıyordu. Aksi takdirde,

Yaptığım anahtarı kullanırdım ama o zaman da kapının yanında uyuyakaldığı için onu rahatsız etme riskini almış olurum.

Evinin içinde dolaşırken, odaların köşelerini süsleyen her küçük bibloda durdum. Küçük oturma odasındaki bir sandalyenin üzerinde kürkü yanmış küçük bir pelüş hayvan duruyordu. Ait olduğu yere geri koymadan önce onu inceleyecek kadar meraklıydım.

"Hangi sırları saklıyorsun?" Madison'ın yerde yattığı yere doğru yürürken fısıldadım. Yanına çömelip onun masum uyku halini ve her nefes alışında göğsünün nasıl inip kalktığını seyrettim.

"Küçük bir yalancısın, ilham perisi." Onu kollarımda gelin gibi kaldırdım. Ölü gibi uyuyordu. Adrenalin ve içkinin birleşimi vücudunu alt etmiş olmalıydı.

Onu kollarımda tutarken içimde bir şeyler koptu. Dışarıdan bakıldığında her yönüyle acımasız bir adamdım, güç arzuluyordum ve dünyaya neler yapabileceğimi göstermek için derin bir arzu duyuyordum. Ama bu küçük kulübenin içindeyken, bu ihtiyaçların hiçbiri canlanmadı, sadece Madison'ı koruma ihtiyacı duydum.

İlk tanıştığımızda ve o zamandan beri her an aynı duyguyu hissediyordum. Üç uzun yıl boyunca onu takip etmem saçma mıydı? Kesinlikle saçmaydı. Aileden biri öğrenirse, tamamen mahvolur muydum? Muhtemelen. Onunla birlikte olmak için her şeyi riske atmayı düşünüyor muydum? Evet, düşünüyordum.

"Siktir," diye homurdandım. Bu düşüncelerin gerçekleşmemesi gerekiyordu. Amaç, kız kardeşime yaptığı her şey için onu cezalandırmak ve geçmişte ailemize yaptığı her şey için intikam almaktı. Yine de, ne zaman onun yanında olsam, onda her şeyi karmaşıklaştıran bir şey vardı.

Onu yatağa taşıırken, rahatlamış haline hayran kaldım. O herkes için Maddy'ydi ama benim için sırlarımı tek kızdı. Bunca yıldan sonra bir şekilde onu hâlâ görüyordum.

"Sen bir yalancıdan başka bir şey değilsin," diye fısıldadım kulağına. Bir sevgilinin paylaşacağı ninninin tonunu taşıyordu ama kelimeler sertti. Aileme zarar vermişti, o halde neden onu kollarımın arasına alma ihtiyacı hissediyordum? Onun yanındayken dünyam kendi ekseninde dönüyordu.

Yanıdaki kahverengi deri okuma koltuğuna oturmadan önce onu yatağına yatırdım.

Telefonumu çıkarıp müstakbel eşimin fotoğraflarını taradım, sonra önümde uyuyan, kızıl saçları yastığın üzerine yayılmış prensese baktım.

Sandalyeden kalkmadan önce "Düşün," dedim.

Yavaşça topuklu ayakkabılarını çıkardım. O kadar kısa bir tişört giymişti ki göğüslerinin çoğu açıktaydı ve uzanıp pembe meme uçlarıyla oynamamak için kendimi zor tuttum.

Kot pantolonunun düğmelerini açtım ve çıkardım; içinde uyumak için rahat olamazdı. Ya da belki de bu, küçük iniş şeridi düzgünce kesilmiş, açıkta duran amına hayran olmak için bir bahaneydi. Ellerim kremi teninin üzerinde gezindi ve ne kadar yumuşak ve pürüzsüz olduğunu neredeyse unutmuştum.

Odaklanmam gerekiyordu. Kararlılığım, İtalyan Mafyası'nın başı, tüm yeraltı çevrelerinin en önde gelen lideri olarak yükselmek ve kendi imparatorluğumu kurmak için bir rota çizmeye sabitlenmişti. Ancak, paradoksal bir şekilde, kendimi geçmiş yılları anımsatan duyguların yankılarına kapılmış buldum. Onun varlığında çözüldüm, bir zamanlar donmuş olan kalbim onun yaydığı sıcaklıkla çözüldü.

Ve Tanrım, ona ne kadar iyi hissettirebileceğimi, parmaklarımla ya da sikimle nasıl çözüleceğini ve amının beni mahvedeceğini bildiğim için sikim zonkluyordu. Kahretsin, bu kasabaya ayak bastığım ve onun barda ağladığını duyduğum anda boku yediğimi biliyordum. O adamın aletini ateşe verip küle çevirdiğimde, onu görmek, izlemek için yaptığım plandan çok uzaktı. Bunu saf öfke ve adrenalinle yaptım. O, sahip olduğumu sandığım kontrolün sonuydu.

Bacaklarından birini battaniyenin içine soktum, ama diğerini dışarı çıkardım, karnını ve amını tam teşhirde bıraktım. Koltuğa yaslanıp uyurken kirpiklerinin uçuşmasını izledim. Onun takipçisi olmak, onu şahsen izleyebildiğimde daha eğlenceliydi. Grenli pikselleşme ya da hayal gücüne bırakılmış herhangi bir şey yoktu. Hayır. O tam oradaydı.

Kot pantolonumun fermuarını indirdim ve sertleşmiş sikimi dışarı çıkardım. Bu kadının yanında sahip olduğum kontrolün her bir zerresi test ediliyordu. Kraliçem yanımda huzur içinde uyurken ucumdan prekum akıyordu. Şaftıma tutunarak kendimi birkaç kez pompaladım ve dirseklerimden birini dizlerimin üzerine koyarak eğildim. Ondan gelen tatlılığı tatmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederken, kolanımı tutabildiğim kadar tutuyordum.

Dilimi sadece onun tümseğini kaplayan kızıl saç şeridine iniş yapan bir uçak olarak hayal edebiliyordum. Etrafımda kenetlenirken ıslak amından damlayan her tatlılık lokmasını kucaklayacaktım. Onun varlığında kontrolümü kaybetme düşüncesi, elimin tahrik olmuş sikimi daha hızlı çalıştırmasına neden oluyordu.

Kendimi okşarken, onun küçük amcığının, dilimin gücüyle her bir hassas noktasını fiskelerken hayal ettim. Hassas dudaklarını ısırır ve deliklerimden akan kıpkırmızı damlaların tadını çıkarırdım. Kendimi içeri iterken kanın sikimi kaplamasına izin verirdim. Uyuyan kadınlara ve kana karşı her zaman bir ilgim vardı ama ilham perimin onunla herhangi bir şekilde oynamama izin vereceğini bilmek beni orgazma daha da yaklaştırıyordu.

Küçük kirli sırrımızı kimseye söylemeyecekti. Çünkü ilham perim de en az kadar sapıktı. Son üç yıl boyunca, yere emdirilmiş dokuz inçlik yapay penisinin üzerinde zıplarken boynuna bir kravat bağlayışını izlemiştim. İlham perim oyuncağının üzerinde patlamadan önce boğulmayı ve bayılma noktasına getirilmeyi severdi. Şu andan itibaren oyuncağına güvenmeye gerek yoktu, tabii onu daracık deliğini sikmek için kullanmıyorsak.

Asla -orgazmım doruğa ulaşırken zonklayan sikimi daha hızlı pompaladım- başımı sandalyenin arkasına yasladım- beni terk etmeyecekti.

Elimin her yerine boşaldım ve başımı kaldırdığımda patlayıcı bir inilti dudaklarımdan kaçtı ve sperm ipleri yere damladı.

Dağınıklığı temizlemek için bir bezi ıslatırken başımı salladım ve bezi yere düşürdüm.

"Uyanmak için küçük bir hatıra," diye fısıldadım ve beni tam bir patlamaya nasıl gönderdiğinden habersiz uyuyan güzelimin yattığı yere doğru yürüdüm, elim yerine onu beceriyor olmayı diledim.

"Zamanı gelince." Bu ona sürekli tekrarladığım bir sözdü ama bu sefer saat en büyük düşmanımdı.

Küçük bir tutam saçı iterek yanağına bir öpücük bıraktım. Bu hiç paylaşmadığımız tek şeydi. Dudaklarına hiç dokunmadım çünkü dudaklarının neler yapabileceğini hayal bile edemiyordum. *Dudaklarımız birbirine değdiğinde ne kadar kontrolüm kalacaktı?*

Varlığının her zerresi kalmam için yalvardı ama kendimi ondan uzaklaştırmak zorundaydım.

Ön kapıdan çıktım ve arkamdan kilitledim.

"Kahretsin," diye inledim, başıma dökülen siyah saçlarımı çekiştirerek.

Bunun çok yanlış olmasının iki nedeni vardı. Birincisi, bu kadının benim üzerimde sahip olduğu kontrol ve gücün miktarı aşamazdı. Bu beni çileden çıkarıyordu; hiç kimse benim üzerimde güç sahibi olmamıştı.

İkincisi mi? Bu, kız kardeşimin nefret ettiği kızdı. Kız kardeşimi çok seviyordum ve gelse ona dünyaları verirdim.

Yıllarca. Madison onun yanında değildi; kaba davrandı, onu defalarca tehlikeye attı ve erkek arkadaşı öldüğünde kampüsün geri kalanıyla birlikte onu da suçladı.

Bunun kız kardeşimin intikamı olması gerekiyordu. Başka biriyle evlenmek zorunda kalacağımı bilsem bile, Madison'ı görmek için duyduğum bu karşı konulmaz arzuyu kontrol etmem gerekiyordu. Madison Ryan olmadan eve dönme düşüncesi beni çılgına çeviriyordu.

Telefonumu elime aldım ve kayınbiraderimin numarasını çevirdim. "Hey Walsh," Rain'in sesi telefonun hoparlöründen yankılandı.

"Bu gece av kulübesini ödünç almam gerekiyor," dedim, soru sormayacağını umarak. Isles'a ayak basmayalı üç yıl olmuştu ve o da bunu biliyordu.

"Isles'ta mı?"

"Evet. Kendimi burada... iş için buldum."

Garip bir duraklama oldu. "Baban akşam yemeği için burada ve Seattle'daki bazı üniversite arkadaşlarını ziyaret etmek için ara verdiğini söyledi?"

Sikeyim.

"Yalan söyledim. Bu gayri resmi bir iş." Arabayı park ettiğim bara doğru çakıllı yolda yürürken oflayıp pufladım.

"Bunun yakında nişanlanacak olmanızla bir ilgisi yok mu?"

Rain'i severdim. Kız kardeşimin kocasıydı ve her ne kadar zor bir başlangıç yapmış olsak da son birkaç yılda bir şekilde dostluk kurmuştuk. Ona değer vermesini ve bu konuda inatçı olmasına rağmen onu korumasını seviyordum. İkisi de yeraltı dünyasına bulaşmak istemiyordu, bu yüzden ikisi de yazardı ve herhangi bir işten uzak durmayı tercih ediyorlardı, özellikle de Rain'in Kartel ile olan önceki ilişkisinden dolayı.

"Hiçbir şey kesin değildir," dedim isteksizce, caddeyi geçip en sevdiğim simsiyah Ferrari'ye doğru ilerlerken. Isles'ta bir başparmak gibi göze çarpıyordu. Arabaların çoğu *Alacakaranlık*'taki Bella Swan'ın kullandığı gibi külüstür kamyonetlerdi. Dalga geçme. O film efsaneydi ve küçükken kız kardeşim bana binlerce kez izletmişti.

"Yani, Isles'a olan bu yolculuk-" "Hayır. Bu konuda konuşamam." "Eğer konuşmak istiyorsan..."

"Açıkçası bilmiyorum." Sinirlenmeye başlamıştım ve bu noktada, yemek yemeyeli tam bir gün olmuştu, bu yüzden ben de acıkmaya başlamıştım.

"Tamam, sana kodu ve mesaj atarım." Bana gönülsüzce bilgileri gönderirken küçük bir rahatlama hissi yaşadım.

"Teşekkürler."

"Sanırım kız kardeşin her ne yapıyorsan orada olduğunu bilmemeli?" Sesi sanki odadaki başka kimsenin duymasını istemiyormuş gibi alçaktı.

"Sadece... Siktir. Bilmiyorum. Eğer sorarsa söyle, ama sormazsa, o zaman belki de bunu gizli tut."

İç çekti. ". Kendine dikkat et."

"Her zaman," dedim telefonu kapatıp kapıyı açarken, arabaya atladım ve Rain'in kulübeye için ATV'yi tuttuğu yere doğru hızla yola koyuldum.

"Sadece bir plana ihtiyacım var," diye mırıldandım boş arabaya. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı, sadece henüz aklıma gelmemişti.

On iki CnARIEA

İ ertesi sabah ya da öğleden sonra, bana ait olmayan bir yatakta uyandım. Sabah 5:00'e kadar ayaktaydım.

Bu çılgınlığa bir çözüm bulmak, babamı İrlandalı kadınla evlenmeden kaptan olmama izin vermeye ikna etmenin yollarını hesaplamak için sayısız saatler harcadım.

Sorunumun çözümü, İrlandalı başkanın kızıyla evlenmemi içermeyen bir uzlaşma bulmaktı. Bir bok bulamadım, bu da karakterime o kadar aykırıydı ki beni çıldırtıyordu.

"Ember," diye inledim. Eve kolumda Madison Ryan'la gelirim kız kardeşim benden nefret ederdi. Çok ve babamla benim aramda bir seçim yapmak gerektiğinde benim tarafımı tutacak tek kişiyle kavga etmek istemiyordum.

Ona Madison'ın eskisi kadar kötü olmadığını göstermem gerekiyordu; o sadece şeytana karşı bir savaş yürütmeye çalışıyordu -asla kazanamayacağı bir şeydi ama o zamanlar bunu bilmiyordu. Kız kardeşim eninde sonunda yola gelecekti; her zaman gelirdi. Sadece onu Madison fikrine ısındırmak ve babamla İrlandalıları yatıştırmak için bir plana ihtiyacım vardı.

Duş aldıktan sonra, bir şekilde buradaki temiz havanın ve kulübenin yalnızlığının bana biraz berraklık sağlayacağını ummuştum ama tek düşünebildiğim Madison'dı.

Normalde Cumartesi sabahları yaptığı gibi uyuyup uyumadığını ya da bazen kampüsteki avluda verdiği yoga dersine katılıp katılmadığını bilmek istedim. Buraya gelerek ihtiyacımı karşılayıp gideceğimi düşünmüştüm ama dün gece onu uyurken izlemek? Artık daha fazla

Bağımlıydım ve başka türlü bağımlı bir kişiliğe sahip biri olarak, onu beslemediğim sürece bunun tedavisi yoktu. Uyuşturucum, babamın hor gördüğü, kız kardeşimin yarıya kadar toprağa gömülmesini istediği ve benim onunla hiçbir şey yapmak istemediğim ateşli bir kıızıldı.

Son kısım yalandı. Eğer iki doğru ve bir yalanı oynuyor olsaydık, bu benim söylediğim olurdu. Çünkü üzerinde yürüdüğü toprağı yakmak istediğim kadar, ona var olan son toprak parçasıymış gibi tapmak da istiyordum.

"Neyin var senin Solis?" Evini kontrol etmek için kamerayı açtığımda gözlerimi devirerek kendi kendime sordum. Gitmişti, bu da yoga dersinde olduğu anlamına geliyordu.

"Bir tadımlık daha. Onu ayıkken ve sıkıntı içinde değilken görürsen, bahse girerim onu inanılmaz derecede sıradan bulacaksın." Kendimi ikna etmek için çok uğraşıyordum. Giyindim, siyah yarım fermuarımı çektim ve arabamı alıp doğruca kampüse gitmek üzere ATV'ye doğru yola çıktım. Bu, zihnimin bana oynadığı oyunun sonu olacaktı. Öyle olmak zorundaydı.

TAM OLARAK NEREDE OLDUĞUNU BİLİYORDUM ÇÜNKÜ ALIŞKANLIKLARI OLAN BİR YARATIKTI. Son birkaç yıldır rutinleri monotonlaşmıştı, muhtemelen iyi kız kişiliğini tekrar yerine oturtmak için. Sosyal olarak kabul edilebilir görünen ve hissettiren şeylere bağlı kalırsa, belki diğerleri ona akın ederdi, ama o hala yalnızdı.

Son sınıfta Ember ile yaptığı gösteri onu gerçekten . Kız kardeşime davranışları yüzünden pek çok arkadaşını kaybetmekle kalmadı, aynı zamanda aşırı derecede içmeye başladı. Üniversitedeki insanlar parti yapmayı ve çılgınlaşmayı ama sarhoş birinin etrafında olmak istemezlerdi. Mesafemi koruduğum için bana giderek daha fazla kızmaya başlayınca, onu kendimden uzaklaştırdım ve bana karşı açtığı savaşı asla kazanamayacağını gösterdim.

Ve böylece, tatlı ilham perim kolunun altına düzgünce sıkıştırdığı yoga matıyla caddede yürüyordu. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, siyah tayt ve siyah sporcu sütyeni giymişti. Göbeği açıktaydı ve hızından ve kollarını karnının üzerinde kavuşturmasından donduğu anlaşıyordu.

Yağmur damlaları düşmeye başladı ve adımlarını hızlandırmadan önce sessizce lanet okuyarak gökyüzüne baktı. Caddenin karşısına geçmek üzereyken şemsiyemi çıkardım ve ona doğru ilerledim.

"Cumartesi sabahları yoga dersi hâlâ var mı?" diye sordum. Başını çevirdi ve ellerini yüzüne götürdü.

"Oh hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Uzak dur. Sen değil." Arkasını döndü ve evine doğru koştu.

"Senin evin şu tarafta değil mi?" Elimle sokağın aşağısını işaret ederek, beni yaşadığına dair yalan söylediği sahte apartman kompleksine götürdüğü yönü gösterdim.

"Oh-uh." Aniden topuklarının üzerinde döndü ve kendine sıkıca sarılmadan önce bana baktı. Başını kaldırıp üzerine yağın yağmura bakmadan önce düşüncelerinin döndüğünü görebiliyordum.

Şemsiyemi açmak için düğmeye bastım ve şemsiye açılıp beni hava koşullarından koruduğu anda Madison küçük bir inilti çıkardı. Gökyüzüne baktı ve yanağına küçük bir damla gözyaşı düştü. Yanına gidip ona sarılmak istedim ama ben sarılmayı seven biri değildim.

"İşin bitti mi?" Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak sordum. Kendi duygularımı kontrol altına almaya çalışıyordum. Başını kaldırıp bana baktı, yüzünün rengi solmuştu.

"Nerede yaşadığımı biliyorsun, Walsh," diyerek bana tükürdü ve arkasını dönüp evine doğru ilerledi.

Sessizce birkaç blok yürüdük.

"Nereden biliyorsun?" Birkaç adım gerisinde durarak sordum.

"Ben asla çıplak uyumam."

"Bu yakında değişecek," diye mırıldandım ve o da dönüp bana baktı.

"Neden? Neden şimdi? Benden ne istiyorsun? Birdenbire, senin için uygun olduğunda, benim... düşündüğün kukla gibi oynamama hazır olduğuna mı karar verdin?"

Burada, Isles'ta olmanın benim için durumu daha da kötüleştirdiğinden haberi yoktu. Bütün geceyi birlikte olabileceğimiz yolları düşünerek geçirmiştik. Biz bir oksimoronduk. Her ne kadar yaptığı şey için onu incitmek istesem de, hayatında onu benim vereceğim hayattan koruyan tek kişi bendim.

"Kız kardeşini incittiğim için cezam bu mu?" diye mırıldandı, kollarını tekrar vücudunun üzerinde kavuşturarak.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bence sen bir akıl hastasısın. Dün gece sana aitmişim gibi davranarak buraya geldin, beni misafirhaneme kadar takip ettin" -takibimin boyutunu bilmiyordu- "sonra yoga dersimden sonra ortaya çıktın çünkü burada olacağımı biliyordun, benden tam olarak ne talep ediyorsun? Bunca zaman sonra senin varlığın benim lanet cezam mı?"

Aramızdaki mesafeyi birkaç adımda kapattım, yanaklarından tuttum ve onu gözlerimin içine bakmaya zorladım. "Eğer seni cezalandırıyor olsaydım, Muse, bunu bilirdin."

Onu bıraktığımda, şemsiyemin korumasından birkaç adım geriye doğru tökezledi. "Bana cevap vermiyorsun. Neden buradasın?"

Aralıksız düşünmeyi, bitmek bilmeyen hesaplamaları ve sonuçsuz kalan plan yapma girişimlerini durdurdum çünkü hiçbir şey sonuç vermiyor gibiydi. Bakışlarım, yağmurun ıslattığı kirpiklerinin hafifçe dalgalandığı büyüleyici yeşil gözlerine sabitlendi. Birinin onu kurtarmaya gelmesine ihtiyaç duyan küçük bir kız gördüm. Onun içindeki çocuğu gördüm ve sanırım o da o anda benimkini gördü.

Ve onun yanındayken kontrolümü kaybettiğim için, "Benimle evlenmeni istiyorum" diye ağzımdan kaçırdım.

ΣΠΑΡΙΑ ΤΠΙΑΙΕΕΕ

U söylediklerine inanamıyordum, aslında hayal ettiğimi düşünüyordum, beynim onun Isles'taki varlığını ve burada olmasının bir Boktan hayal gücümün bir ürünü.

Onun durduğu yere doğru uzandım. Bir kez olsun üstünlük . Dilinden döküldüğünde, benim için çaresiz olduğunu anladım.

Ellerim parmaklarının etrafında dolanırken bana baktı. Şemsiyeyi kavradım ve ondan kopardım.

"Vay be, işler nasıl da değişti." Misafirhaneye doğru yürümeden önce kıkırdadım.

Bu sabah evimdeydi; uyandığımda belden aşağım çıplaktı ve yatağa sıkışmışım. Fiziksel ve duygusal olarak bitkin düşmüştüm ama pantolonum üzerimdeyken kapımın önünde yerde sızdığımı hatırlayacak kadar bilincim yerindeydi. Çıplak uyumak nefret ettiğim bir şeydi çünkü ben baygınken bir böceğin kıcıma gireceğine dair garip bir korku vardı.

Ayağa kalktıktan ve yatağımın yanındaki zeminde döl lekesini gördükten sonra, kim olduğunu tam olarak biliyordum. En kötü rüyam ve en çok beklediğim kâbusum.

Kapıyı açtım ve şemsiyeyi kapattım. Yolun geri kalanında eve kadar suratını asmıştı.

"Çay? Kahve?" Şaka yapıyordum ama bir kez olsun üstünlük sağlamanın verdiği his hoşuma gitmişti. Ayrıca itirafı beni biraz meraklandırmıştı. Üç yıl sonra sadece merak ettiği için geri dönmüş olamayacağını biliyordum, bir art niyeti olmalıydı ve cevabımı buldum.

"Bir bardak kırmızı tercih edilirdi," diye kanepeye uzanırken.

"Mükemmel," dedim küçük mutfığa doğru , profesörlerin yıllar boyunca bana hediye ettiği kaliteli şarapları sakladığım dolaba uzandım. Birkaç bardak çıkarıp kalan cesaretimi topladım. "Hazır elin değmişken bana bıraktığın hediye de temizlesene.

Yerde mi?" Gözlerimi devirdim, şarabı doldurdum ve Walsh'un oturduğunu düşündüğüm yere yaklaşmak niyetiyle arkamı döndüm. Bunun yerine sert bir karın duvarıyla çarpıştım ve şarap dökülme tehlikesi geçirdi.

"Komik olduğunu mu ?" diye sordu.

Küçük bir tebessüm ettim. "Çok komik," diye takıldım.

"Devam edersen alaycı ağzını başka bir şeyle meşgul edeceğim," dedi ve bardağını elimden almak için uzandı.

"Peki o zaman kiminle evleneceksin?" diye sordum.

Dudaklarının kenarları sadist bir gülümsemeye dönüştü. "Başka seçeneklerim de var, Madison."

Bu beni duraksattı. Bundan daha fazlası olmalıydı. Isles'a gelip onunla evlenmemi talep ettikten sonra başka seçenekleri olduğunu söylemesinin imkânı yoktu. "Bu çok aptalca." Oflayıp puflayarak oradan uzaklaştım ve çalıştığım ve yemeklerimin çoğunu yediğim küçük masaya oturdum. "Bu konuda neden bu kadar heyecanlandığımı bile bilmiyorum. Evlenmek bile istemiyorum.

sen."

Hafifçe sırtarak sandalyeyi çekti. "Sana ihtiyacım var için."

Gözlerimi devirdim. "Bu çok dramatik, Walsh. Senin için bile."

Tahta sandalyede arkasına yaslandı. "Ben ciddiğim. Sana ihtiyacım var benimle Dansport'a gel ve evimde yaşa. Ormana yakın bir yerde yaşıyorum." "Hayır," dedim bardağımı yere bırakarak. "Benim okulum var."

Walsh Solis'le evlenemememin pek çok nedeni vardı ama en önemlisi sakladığım sırdı. Sevmeye ya da biri tarafından sevmeye layık değildim. Benim için aşk evliliği peri masallarındaki gibi bir şeydi. Gerçek hayatta evlilik, birbirlerinden beslenen iki zehirli insandan ibaretti.

Eğer benim kadar kırgın ve zehirli olan Walsh ile evlenirsem, bir şekilde sonumuz ailem gibi olacaktı, ellerinde sadece çocuk oldukları için yaralar olan çocuklarla. Bunun olmasına izin veremezdim.

"İnternette bitirebilirsin," diye yanıtladı. "Her şey için bir cevabın var mı?"

"Evet," dedi bir başka orantısız sırtışla.

"Anlamıyorum." Gerçek gözyaşları dökülmek üzereydi. "Bunların hiçbir mantıklı değil. Benden hoşlanmıyorsun bile. Seni en son mezuniyet töreninde evinin önünde görmüştüm. Bana bir gün bir şekilde hayatımı mahvedeceğini ve kız kardeşine yaptığım şey yüzünden zamanımın geldiğini söyledikten sonra beni bir arabanın arkasına tıkmıştın. Ember'den bahsetmişken, o da bu plana katılıyor mu?"

Alnındaki bir tutam saçı savurdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayır. Hiçbir fikri yok. Kimsenin yok."

"Bunu yapmayacağım. Üç yıl boyunca beni görmezden geldikten ve ondan önceki bütün bir yıl boyunca beni kasıtlı olarak yalnız bırakarak cezalandırdıktan sonra karar veremezsin-"

"Bunu ben yapmadım. Bunu kendine sen yaptın." "Lütfen benim üzerimden konuşma," diye rica ettim.

"Tamam, dinliyorum," dedi ve kadehini masaya bırakmadan önce şarabından bir yudum aldı.

Doğrusu, isteğimi geri çevirmesine şaşırmıştım. Benimle her konuda kavga eden bir tipti, bu yüzden bu... yersiz geldi.

"Buraya gelip benden taleplerde bulunamazsınız, Walsh Solis. Uğruna çok çalıştığım bir hayatım, gurur duymaya çalıştığım bir hayatım var."

"Dün gece ne oldu-" Bir elimi kaldırdım ve parmaklarıyla ağzını kapatma hareketi yaptı.

"Dün gece olanlar bir şanstı. Barda bana yardım ettiğin için minnettarım ama yorgunum Walsh. Kız kardeşinle olanlardan sonra kim olduğumu anlamaya çalışmaktan yoruldum. Seni cezalandırmaya çalışırken kendimi kaybettim. Ember'ı günah keçisi olarak kullanarak hayatını mahvetmeye o kadar kararlıydım ki kendimi kaybettim."

"Hayır." Tekrar kıstırdı, kaşlarını çatıttım ama elleri bana uzandı. Onları tutmayı reddettim ama yine de uzattı. "Olduğunu sandığın kişiyi kaybettin."

Durakladım, yorumunu anladım. "Ama ben yine kendimin o versiyonu olmak istiyorum. Sırf beni daha iyi tanıdığını düşündüğün için dünyaya hangi yönlerimi göstereceğimi dikte edemezsin, ki bu arada etmiyorsun."

"Bahse girerim."

"Aman Tanrım." İnledim. "Sözümü kesmeyi bırak." "Hayır, ama cidden. Bana bilmediğimi düşündüğün bir soru sor."

"En sevdiğim dondurma çeşidi mi?" Başımı eğdim. Dondurmadan nefret ederdim, bu yüzden hileli bir soruydu.

"Hiç. Biraz laktoz intoleransınız var, bu yüzden bir şeyler yemek zorunda kalırsanız, İtalyan buzu veya sorbeyi tercih ediyorsunuz."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum, sonra bir elimi kaldırarak cevap vermek üzereyken onu durdurdum. "Hayır, fikrimi değiştirdim. Bilmek istemiyorum."

Walsh her zaman benim hakkımda bir şeyler bilme konusunda garip bir yeteneğe sahipti, bazen ben bilmeden önce bile. İlk tanıştığımızda, sanki üzerimde bir GPS takip cihazı varmış gibiydi, kampüste nerede olduğumu ve ne yaptığımı her zaman biliyordu. İlk başta bunun sadece alışkanlıklarımdan kaynaklandığını düşünmüştüm, ama ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler daha vardı.

"Bana yaralarımдан bahset o zaman." Durakladı.

"Bilmiyorum."

Alay ettim. "Nedense buna inanmıyorum. Hakkımdaki her ayrıntıyı biliyor gibisin ama yaralarım...?" Bilmek zorundaydı. Her gazetede yazıyordu. O zamanlar reşit olmamama ve gazetelerin adımı yayınlamamasına rağmen, bunu anlamış olmalıydı.

"İstilacı olmak istemedim. Bunun bana söylemek isteyeceğin bir şey olduğunu düşündüm."

"İstilacı değil mi?" Güldüm.

Derin bir iç çekerek kendimi şimdiki zamana odaklamaya çalıştım, anın elimden kayıp gittiğinin farkındaydım. "Sadece tükendim, biliyor musun?" Söyleyeceklerime içten bir ilgi göstererek bana doğru eğildiğinde bakışlarım onun gözleriyle buluştu. "Kolay hedef olmaktan, çaresizce herkesin kalıbına uymaya çalıştığı için kendisinden kız olmaktan bıktım. Kendi hayallerimin peşimi bırakmamasından, beni her gece korkularımı bir şişenin dibinde boğmaya itmesinden bıktım."

Onunla daha derin bir seviyede bağlantı kurmak için bir an durakladım. "Herkesin hor gördüğü kişi olmaktan yoruldum. İster zorlu bir uyumsuz gibi görüldüğüm için olsun, ister kız kardeşinde olduğu gibi intikam girdabına sürüklendiğim için olsun, sonunda kalpsiz sürtük rolünü oynuyorum ve doğruyu söylemek gerekirse, dönüştüğüm kişiden nefret ediyorum. Artık sadece kendimin içi boş bir versiyonu olmaktan, kendimden nefret etmek beni içten içe tüketirken burada ortada durmaktan nefret ediyorum."

"Seni olduğun gibi seviyorum," diye mırıldandı ama ben her kelimesini duydum.

"Beni tanıımıyorsun, Walsh. Bir kez karşılaştık. Sen benim oda arkadaşım ile çıkarken takılmıştık." Hayatımın o dönemini hatırlayarak iç çektim. "Sen onunla tanışmadan önce, olmayı sevdiğim kişi oydu. Popüler biriydim ama o kaybolunca bir yanlış düzeltmeye çalışmayı saplantı haline getirdim. Yaşamak için çok çalıştığım hayatı mahvettin, çünkü herkes Cagen'in gizemi için o kadar üzgündü ki beni unuttular. Cenazesine bile davet edilmedim. Ben onun oda arkadaşıydım."

"Çünkü sen olmadığın biriydin."

"Lanet olsun." Sandalyeden fırladım ve bağırdım, "Beni dinlemiyorsun. Sana anlatmaya çalışıyorum. Sen. Yapma. Bilmiyorsun. Bilmiyorsun. Beni." Kimse beni tanıımıyordu, kendim bile.

Kadehi yerine bırakıp oturduğu yerden kalkmadan önce şarabından bir yudum daha aldı. Bana yaklaştı, parmakları benimkilerle iç içe geçerken ellerim titriyordu, dokunuşu bir kucaklaşma gibiydi. Zaman durmuştu, zihnindeki düşüncelerin yaygarası ve kendimden şüphe duymanın ısrarlı acısı arka plandaki sessiz bir melodiye dönüşmüştü.

Eğer dokunuşu böylesine rahatlatıcı bir sihir yaratabiliyorsa, içinde barındırdığı duygu ve teselli senfonisini ancak hayal edebilirdim.

"Depresyondayım," diye sızlandım göğsü yaklaşırken. Nefeslerimiz, ruhani fısıltılar gibi, senkronize oldu ve paylaşılan kırılganlığın hassas bir dansını yarattı.

Kelimelerim dünyanın ağırlığını taşıyordu. Göğsüm sürekli çöküyormuş gibi hissediyordum ve sadece yoga yaparken ya da yeni bir hiperfiksasyonumla takıntılı bir şekilde çalışırken rahatlıyordum.

Beni tüketti. Çoğu gün bitkin düşüyordum. İçimde bir canavar yaşıyordu, ruhumu yiyen ve korkunç bir insan olarak dışarı tüküren bir canavar. Onu evcilleştirmeye çalıştım ama çok yorucuydu.

"Biliyorum," diye mırıldandı, başını saçlarıma gömdü ve derin derin içine çekti.

"Aynaya bakmaktan nefret ediyorum. Bana nedenini sor," diye fısıldadım. "Neden, Muse?"

Bu tanıdık lakap karşısında irkildim. "Çünkü kim olduğumun yansımasından nefret ediyorum. Neye benzemem ya da neye dönüşmem gerektiğini bilmiyorum." Fiziksel yaralarımın bana geçmişimi hatırlatmasından da nefret ediyordum.

"Biliyorum," diye tekrarladı.

Nezaketi beni hazırlıksız yakalayıp ortaya çıktı. Ortak kucaklaşmamızdan çekildi, gözleri benimkilere öyle bir yoğunlukla kilitlendi ki

kırılğanlığımın perdesini delip geçti. Bakışlarından, her zamanki soğuk tavrından çok farklı bir sıcaklık yayılıyordu.

Yanağımı okşamak için elini kaldırdı, dokunuşu beklenmedik bir yumuşaklık taşıyordu. En karanlık geceyi yaran şafağın ilk ışıkları gibi hissettirdi.

Başparmağı elmacık kemiğim boyunca nazik bir yarım daire çizdi. Sanki o kısacık an için gölgelerden çıkmış ve ortak geçmişimizin karmaşıklığıyla gizlenmiş bir yönünü görmeme izin vermişti.

"Çırpınışını izledim," diye konuştu, sesi yatıştırıcı bir mırıltıydı. "Ve seni bağlayan zincirlerden kurtulmanın zamanı geldi."

Her zamanki halinin aksine sergilediği kırılğanlık beni hem şaşırttı hem de büyüledi.

"Peki bunu nasıl yapacağım?" Yanağımda duraklayan elini tutarak "Bunu nasıl yapacağım?" dedim.

"Evlen benimle," diye fısıldadı.

Bunu düşünmek için durdum. Bir saniyeliğine de olsa, birlikte yaşayacağımız hayat düşüncesi hızlı bir film gibi aklımdan geçti. Mutlu olabilirdik. Beni koruyabilirdi ama birbirimiz için zehirliydik. Kız kardeşi, nişanlısı ve muhtemelen ailesindeki diğer herkes beni hor görüyordu. Birlikte iyi olabileceğimiz bir dünya yoktu.

"Hayır." Sözcük ağızımdan çıkar çıkmaz, dokunuşu yanağımı yaktı. Onu ittim, yatağıma doğru döndüm ve buranın birdenbire ne kadar küçük geldiğini düşünerek hayıflandım.

"Sana sormuyorum Madison. Sana benimle evlenmeni söylüyorum." Ah. İşte tanıdığım o soğukkanlı adam.

"Ben de sana hayır diyorum."

Bana doğru bir adım attı. "Sana ihtiyacım var."

Yalvarıyordu ve yanım yine üstünlüğün bende olmasını seviyordu. "Bunu yapmak için neden bana ihtiyacın var?"

"Çünkü babam beni başka biriyle evlenmeye zorluyor." "Ne?" Bocaladım, yatağımanın ayakucuna geri döndüm ve düştüm.

Geri. Koşarak kalktım ve oturdum.

"Mafyanın ne olduğunu biliyor musun aşkım?"

İn ve Alfa evinin gerçekte ne olduğu hakkında söylentiler duymuştum. Etrafta her zaman karartılmış büyük cipler dolaşırdı ve insanlar buralarda para kadar tokalaşmayla da anlaşıyor gibiydiler.

parçalar. Bir de insanların kaybolduğu bahar şenliği ateşi vardı. Başka bir şey olduğunu düşünmüştüm. Söylentilere göre o gece Mafya ve Kartel birbirine girmiş ve barışı korumak için yaptıkları anlaşma bir şekilde yılın bir gecesinde ortadan kaybolmuştu.

"Evet."

"Benim ailem Luchesse ailesidir," dedi sanki bir konservenin içindekileri okuyormuş gibi.

"Mafyanın içinde misin?" Sesim birkaç oktav yükseldi. Yine şaşırmamam gerekirdi ama bunu onun ağzından duymak şok ediciydi.

"Babamın soyadını kullanıyoruz ama ailemiz anne tarafından geliyor, yani evet." Ellerini yüzünün önüne düşen güzel, uzun siyah saçlarında gezdirerek durakladı. Bugünlerde çok daha uzundu ve çene çizgisinde yüz hatlarını bir şekilde vurgulayan küçük bir kirli sakal bile vardı. Güzelliğini inkâr etmek zordu. "Ve babam bu hafta biriyle evlenmemi istiyor. Yarın Dansport'a döndüğümde nişanım ilan edilecek."

Kalbim ayaklarımın dibine çöktü. Oda etrafımda dönüyordu.

Bu habere neden bu kadar içgüdüsel bir tepki veriyordum? Neden bu kadar önemsiyordum? Onu üç yıldır görmemiştim ve ondan önce sadece bir kez konuşmuştuk, o da bana bağırmişti. Yine de vücudum, Walsh Solis'in evleneceği gerçeği yüzünden açık bir şekilde kendini kapatıyordu.

"Kime?" Bana sırtını döndüğünde söyleyebildim. Sonra yatağın ucunda, Walsh'un bavulunun üzerinde duran bir kâğıt fark ettim ve hemen alıp okumak için çabaladım.

Garip bir şekilde tanıdık gelen güzel bir kadının resimleri vardı ama onu daha önce nerede gördüğümü tam olarak çıkaramıyordum.

"Ona."

"Kim o?" Gazeteyi ona doğru fırlatarak sordum. *Umurunda değil.* Zihnimde doğru olması için kendime sürekli tekrarlamam gereken şey buydu.

"O İrlanda mafyasının bir parçası. Onunla siyasi nedenlerle evlenmem gerekiyor ama onunla evlendiğimde Madison, bunca yıldır içinde sakladığını bildiğim o küçük umut kırıntısı da yok olacak. Artık yapamam-"

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Lütfen yapma."

Kemiklerimde bulabildiğim tüm cesareti toplayarak yataktan kalktım. "Benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Sen hiç kimsesin. Tüm bana neden anlattığını bilmiyorum. Gizli amacının ne olduğunu bilmiyorum,

ama seninle evlenmiyorum. Dansport'a geri dön ve gereken kişiyle evlen."

"Ama-"

"Aması yok. Biz asla lanet bir hatadan başka bir şey olmadık, Walsh. İkimiz de yanlış kararlar verdik, sonra ben bunu çok ileri götürdüm ve aileni mahvettim. Sen bana bir yıl boyunca sessiz kalmamı sağladın, sonra da sözlerinle beni mahvettin. Ödeşтик. Bu iş bitti."

O bir şey söylemeden önce söylemem gereken şeye devam etmeden önce derin bir nefes aldım. "Sana yardım etmek için seninle evlenmek istemiyorum. Yardıma ihtiyacım olduğunda neredeydin? Dört yıl önce beni istemedin, bugün neden birdenbire isteklerine boyun eğeyim?"

"Çünkü-"

"Agh," diye bağırdım. "Bu lanet olası retorik bir soruydu."

Dudaklarının köşelerinin küçük bir kıvrımının utangaç bir sırıtışa yol açması, biraz eğlendiğinin tek göstergesiydi. "Tamam, Muse."

"Çık dışarı." Aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu kapıya doğru geri ittim. "Sakin geri gelme. Çık dışarı."

Yıllarca yoga yaptığım için oldukça güçlü olmama rağmen, gücüm demir bir duvarla karşılaştı. Gitmesi için tüm vücudumla itmeme rağmen bir santim bile kıpırdamadı.

"Bir soru," dedi ve ben de onu itmeyi bıraktım.

"Tamam." Ona hiçbir şey borçlu değildim ama bu isteğini yerine getirebilirdim. "Yeni tanışmış olsaydık ve geçmişimizde hiçbir şey olmamış olsaydı. Kız kardeşim kanının dökülmesini istemeseydi" -ifadesinden

irkildim- "bunların hiçbiri olmasaydı,

talebimi değerlendirir misiniz?"

Bir an için düşündüm. "Birbirimize yabancı olsaydık ve sen bana rastgele yaklaşıp seninle evlenmemi isteseydin?"

"Evet," diye mırıldandı. Eli yüzüme doğru uzandı ve alnımdaki saç tutamlarını süpürdü.

Söylenmesi gereken çok şey vardı ama ortak geçmişimiz ve yadsınamaz bağımız büyük ölçüde ortaya çıkmıştı. Bu, kontrolümüz dışındaki güçler tarafından yaratılan, hem büyüleyici hem de bağımlılık yapan yakıcı bir ateşti. Bir ateş topu gibi anında ısıtıyor, bizi canlı hissettiriyor ama kontrolden çıkmasına izin vermememiz için bize meydan okuyordu.

"Başka bir zamanda sadece biz olsaydık?" Açıklığa kavuşturmaya çalıştım.

"Evet, ilham perisi," diye fısıldadı, dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirmek için alçaldı. Kıpırdamadan durdu ve kısacık bir an için, şeytanın önünde durdum.

Gölgeleriyle sarmalanmayı ve yaydığı karanlıkla rahatlamayı arzuluyordum. Yine de bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum.

"Bunun cevabını biliyorsun," diye mırıldandım. O beni sadece işine geldiğinde ararken, ben kırılan şeyleri onarmak için yıllarımı harcamıştım.

"Söyle," diye talep etti. "Başka bir zamanda, teklifimi değerlendir miydin?" Gücümü geri kazanmak için bir şans mı? Şehirde bir ev? Ne pahasına olursa olsun beni koruyacak adam mı? Kendimi içinde bulduğum tartışma gerçekten bu muydu? Bu

Cevap çok açık görünüyordu. "Tabii ki isterim."

"Benimle evlenir misin, Muse?"

Hamile bir duraklama oldu.

"Evet." "Bilmem gereken tek şey buydu."

"Bu hiç adil değil!" Evden çıkarken bağırdım. Yalınayak arabadan aşağı koştum, kayalar ayaklarıma zarar veriyordu. "Bu adil bir istek değil, Walsh."

Hiçbir şey söylemedi ama ben arkasından bağırmaya devam ettim. "Devam et ve git, en iyi yaptığın şey bu. Umarım bu yeni kızla evlendiğinde beni rahat bırakırsın. Bu yıllarca süren bir işkenceydi ve artık bununla başa çıkamıyorum."

Dizlerimin üzerine çöktüm, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Sağanak yağmurun ortasında, soğuk çakılların üzerinde diz çöktüm, kalbim ve zihnim savaştaydı. Bir yıl boyunca, büyükannemin öğretilerini parçalayan, statümü sabote eden ve geleceğimi yok eden ondan intikam almaya çalıştım. Beni yalnızlığın akbabalarına terk etti.

O gecenin içinde kaybolurken içimde bir fırtına koptu. Manyetik karanlığı, yasak dünyasının cazibesi ve mafya bağlantıları entrikayı artırdı. Şeytanın kendisi hayatıma dans ederek girmiş ve kaos bırakmıştı.

İntikam, reddedilme ve Walsh Solis'e doğru açıklanamaz bir çekimin karışımıydı. Nefretim, amansız bir dansın içindeki iki karşıt güç gibi, rahatsız edici bir çekimle iç içe geçmişti. Acıya rağmen, bir parçam hâlâ onu arzuluyordu.

Şeytan teklifini yapmıştı ve her yağmur damlası çelişkili kalbimi yankıladı. Birkaç dakika içinde, vahiy çöktü: Walsh'un yaklaşan bir evlilikten savunmamı delip geçti ve midemde mide bulandırıcı bir çalkantı bıraktı.

Karşılaşmamızın nihayete ermesi beni şaşkına çevirdi. Walsh'un başka birine bağlanmaya hazır bir şekilde yoluna devam etmesi beni çok etkiledi. Onunla birlikte

Benim olabilecek bir hayata adım atan yeni biri düşüncelerime musallat oldu. Bir kayıp ve pişmanlık duygusuyla boğuşurken göğsümdeki ağrı şiddetlendi.

Bir zamanlar beni ondan koruyan duvarlar şimdi beni çelişkili duygularla boğuyordu. Tüm ailesi benden nefret ediyordu; birlikte çalışabileceğimiz bir dünya yoktu, yine de karanlığın kayıp gitmesini arzuluyordum. Şeytan gitmiş, yerini bir boşluğa bırakmıştı.

O kısacık anlarda, onu kaybetmenin mi yoksa paylaştığımız kaotik dansın mı yasını tuttuğumu sorguladım.

Yatağın diğer tarafındaki küçük dolabıma doğru yürüdüm ve akordeon kapaklarını açtım. Düşüncem sıcak bir şeyin içine girip sızdıyordu ama damarlarımda adrenalin dolaşıyordu ve asla uyuyamayacağımı biliyordum.

Ama burada kalırsam, yatakta uzanıp uykunun beni ele geçirmesini beklersem, düşüncelerimin beni delirteceğini de biliyordum. Annem ve babamın beni nasıl önemsiz hissettirdiğini hatırlayarak burada sıkışıp kalacaktım. Evimin yandığını ve evden koşarak çıkarken benzinin kokusunun değerli pelüş hayvanlarımı yaktığını hatırlama döngüsüne saplanıp kalacaktım.

Annemle babamın yaktığı bir yangını asla unutmayacağım; o yangında oyuncaklarımdan birini kaptığım gibi kaçmışım ve bu sırada yanmışım. Yangının canlı görüntüleri aklımda kaldı. Ateş beni yakarken çıkan acı sesleri bir daha asla hayal etmek istemediğim bir şeydi.

"Siktir et," dedim ve bir kot pantolon ile krem rengi büyük bir kazak aldım. "Ben sarhoş olmaya gidiyorum."

Anahtarlarımı aldım ve kot pantolonumun ön cebine koydum, ardından telefonumu arka cebime yerleştirdim. Misafirhaneden çıktım, kapıyı arkamdan çarparak kilitlemeden çıktım. Çünkü karanlığın içinde beliren her neyse, artık ondan korkmuyordum. Artık beni korkutabilecek hiçbir şey yoktu. Her şeyi görmüştüm.

Ana Cadde'ye yaklaştığımda barın önünde kocaman bir "Geçici Olarak Kapalı" tabelası vardı.

Başka bir bara varana kadar caddede yürürken "Hak ettiğini buldu," diye mırıldandım. Bu bar şehrin merkezinde olduğu için çok daha popülerdi, bunu sevmiyordum ama içki varsa işimi görürdü.

Maçı düzinelerce TV'den izlemek için içeri dolu olan kardeşlik gruplarından uzakta, ortadaki devasa barın köşesinde bir koltuğa oturdum.

Duvarlarda asılı çeşitli spor oyunlarını oynuyordum. "Bir
duble viski ve kola," dedim.

ΣΠΑΡΙΑ ΕΘΝΑΙΕΕ

Ι Yıllar önce üniversitede en sevdiğim barlardan birinde durmuş, müstakbel eşimin bir grup sarhoş kardeşlik derneği üyesinin etrafında geçit törenini izliyordum.

Sabahleyin.

Ziyan olmuştu. Hayır, sarhoştan da kötüydü. Sarhoştı ve sonu iyi bitmeyecek bir durumun içindeydi. Sarı saçlı bir sporcunun kucağına oturmuştu ve başka bir adam parmaklarını onun saçlarında döndürüp duruyordu. Hayır, *saçımda*.

Bir saattir arkada oturmuş onu izliyordum. Daha önce evden çıktığında sonunun buraya varacağını biliyordum. Ama daha önceki konuşmamız ve itirafı beni ateşlemişti.

O benim karım olacaktı. Hayatımda bir kez olsun, planımda olmayan bir şeyi yapacaktım. Hayır, Madison Ryan'la evlenmek düşünmem gereken son şeydi ama yine de yapacaktım. Çünkü bu İrlandalı kızla evlenemezdim. Bunun beni ailenin kaptanı olarak sağlamlaştırıp sağlamlaştırmayacağı umurumda değildi. Ailelerimizin siyasi bir ittifak kurmasıyla sonuçlanıp sonuçlanmayacağı umurumda değildi. Açıkçası, Madison'ın ona yaptıklarından sonra Ember'ın bunu öğrendiğinde beni parçalayacak olması bile umurumda değildi.

"Buraya gel prenses." Kucağında oturduğu adam onu kasıklarının üzerine gelecek şekilde kaydırды.

"Önce ben tadına bakayım," dedi yanındaki daha uzun boylu esmer adam. "İkiniz de yapabilirsiniz." Kadın kıkırdadı.

"Hadi gidelim buradan." Sarışın oturduğu yerden kalktı ve Madison neredeyse önündeki soğuk metal bar tablasına düşecekken onu belinden tuttu.

Ayağa kalkmadan önce gözlerimi kapatıp yuvarladım ve Glock'umun belimde olduğundan emin oldum. Bütün gece göndermekte tereddüt ettiğim mesaj

sonunda Enzo'ya gönderildi ve ilham perimi bu istenmeyen kişilerden geri alma niyetimin sinyalini verdi.

"Onu güvende tuttuğunuz için teşekkür ederim beyler. Şimdi onu elinizden alacağım," dedim otoriter bir ses tonuyla ve sınırlarımı test etmenin ne akıllıca ne de tavsiye edilebilir olduğunu açıkça belirttim.

"Kimsin sen?" diye bağırdı sarışın, Madison'ın tepkisinden korktuğu anlaşılan bir soruydu bu.

Ellerini yüzünde gezdirerek, "Yine mi o?" diye sızlandı.

Esmer adam sırtını dikleştirdi ama ben onun üzerinde yükseldiğim için çabasına rağmen yine de yetersiz kaldı. "Seni tanıyor gibi görünmüyor," dedi ve aşağı bakarken tereddütlü bir adım attı. Cebimdeki silahı görebilmeleri için ceketimi yana yatırdığımda geri sıçradı ve diğer adamla çarpıştı.

"Al onu," diye bağırdı sarışın. Hiç tereddüt etmeden Madison'ı neredeyse üzerime fırlatılacakken yakaladım. İtirazlarına ve kürek kemiklerime vurmasına rağmen, onu bir patates çuvalı gibi omuzlarımın üzerine kaldırdım.

"Yürüyeblirim. Beni yere bırak," diye ısrar etti bardan çıkarken. Müstakbel eşimi korudukları için iki kişiye minnettarlığımı ifade ettim ve Madison'ı, Enzo'nun karartılmış bir SUV içinde bizi beklediği yere götürdüm.

"Neden buradasın? Gittiğini sanıyordum," dedi Madison serin gece havası bizi karşıladığında. Enzo'ya elimle işaret ederek bizi almasını söyledim.

"Sana gitmeyeceğimi söyledim," diye cevap verdim ve onu SUV'un arkasına yerleştirip yolculuk için ona katıldım.

"Nereye, Patron?" Enzo emirlerimi yerine getirmeye hazır bir şekilde sordu.

"Kilise." Arabanın siyah deri koltuğunda oturan güzel ilham perime baktım. Onu arabaya bağlamak için uzandığımda yere düştü ve başı mükemmel bir şekilde kucağıma yerleşti. Mükemmel bir uyum.

"Kilise," diye mırıldandı uykulu gözlerle. "Oraya tüm günahlarımı itiraf etmeye mi gidiyorum?"

Şaka yapmaya çalışıyordu, ama bilmediği bir şey vardı, oraya Günah.

On dakika sonra Enzo arabayı kilisenin önüne park etti. Ben de Ailenin çoğunun gittiği Dansport'taki kiliseden bir ricada bulunmuş ve rahip bizim için hızlı bir evlilik töreni yapmayı gönülsüzce kabul etmişti.

Kilise sabahın üçünde ürkütücü bir sessizlik içindeydi ve mum ışığının yumuşak parıltısıyla yıkanıyordu. Madison kollarımdayken karanlık sedir kapıya yaklaştım. Kilisenin soğuk sessizliği etrafımızı sarmıştı ve tek ses yıpranmış zeminde ayak seslerimizin belli belirsiz yankılanmasıydı. Titreyen alevler ahşap sıralara ve taş duvarlara dans eden gölgeler düşürerek uhrevi bir atmosfer yaratıyordu. İçerideki hava sanki zamanın kendisi durmuş gibi ağır bir durgunluk hissi veriyordu.

Ön tarafta, mihrabın yanında duran yalnız bir figür bizi bekliyordu. Rahip kıyafeti giymiş olan adam dua kitabından başını kaldırdı. Loş ışık yüz hatlarını gizliyor, varlığına gizemli bir hava katıyordu. Tek bir kelime etmeden, törenin konuşulmayan anlayışını kabul ederek yaklaşmamızı işaret etti.

Madison'ı kilisenin daha da içine taşıdım ve titreyen mumlar yüzünü aydınlatarak şaşkınlık ve merak karışımını ortaya çıkardı. Gözleri hâlâ uykudan kapalıydı ve daha önce aldığı alkolden dolayı buğulanmıştı.

"O gün için beyaz bile giymişsin," dedim ve adama yaklaşıırken onu ayağa kaldırdım. Kazağını düzeltmeye çalıştım ama o benden uzaklaştı.

"Neden buradayız, Walsh?" Bana bakarken kaşları çatılmıştı.

"Çünkü, Muse. Ben her zaman istediğimi alırım ve seni çok uzun süre karanlıkta bıraktım. Haklıydın Madison. Her şeyi berbat ettim. Seni gerektiği gibi koruyamadım ve burada bir yanlış düzeltmeye çalışıyorum."

Gözleri birkaç adım duran rahibe doğru kaydı. "Hayır. Lütfen, hayır."

"Tek yolu bu."

Deniz ayakları üzerinde topallayarak yürüdü. "Yine bencillik ediyorsun. Ben bunu istemiyorum ama sen beni buna zorluyorsun."

Başparmağımı yanağında gezdirdim. "Hayır. Bana tüm sorunlarımız ortadan kalkarsa teklifimi değerlendireceğini söylemiştin. Bu yüzden tüm sorunlarımız yokmuş gibi davranıyorum ve sana istediğini veriyorum."

"Ama ben bilmiyorum. Ve sorunlarımız var."

"Hazır mısın?" diye araya girdi rahip, Madison'a bakmadan önce. Ellerini itiraz edercesine havaya kaldırmaya çalışırken buğulu gözleri kısıldı. "Eğer sarhoşsa, geçemeyiz-"

"Sanırım yaptığımız bağışın bu olayı gizli tutmanız için yeterli olacağını göreceksiniz. Ayrıca iki katına çıkarılabilecek bu bağışın

Bu belgeyi iki gün içinde dosyalayacaksınız."

Rahip bir an tereddüt etti, bu cömert bağışın ne anlama düşündü ve sonunda kabul ederek kilisenin önüne geri döndü.

"Muse," diye ısrar ettim.

"Hayır."

"Artık sormuyorum. Eğer mecbur kalırsam, seni ayağa kaldırıp 'Evet' dedirteceğim. Bunu senin için yapmaya çalıştığımı görmüyor musun?" Haykırdım, sesimde hayal kırıklığı belirgindi.

"Benim için mi?" Alay etti. "Bu her zaman senin ne istediğinle ilgiliydi, Walsh."

Onun yanlış anlaması içimde bir kırılmayı tetikledi. Gerçek onun anlayışından o kadar uzaktı ki ona bağırmak istedim. Bu, onunla tanışmak, lanet bir sapık gibi saplantılı olmak, asla planın bir parçası değildi.

İtirazlarını görmezden gelerek, onun dengesiz halini kaldırdım ve rahibin önüne koydum.

Madison'a bakan rahiple göz göze gelerek, "Yap şunu," dedim. "Şimdi."

Rahip başıyla hızlıca onayladı ve yeminleri okumaya başladı. "Daha hızlı," diye ısrar ettim, rahip evlilik yeminlerini aceleyle okurken hem Madison'ın hem de rahibin yüzlerindeki rengin kayboluşunu izledim.

Rahip yemin etmeye devam etti, her kelime göğsümdeki aciliyeti yansıtan bir hızla art arda söyleniyordu. Madison ayaklarının üzerinde sallanıyordu, gözleri donuk ve odaklanmamıştı. İkimiz için de "Evet," dedim.

Sonunda kendim için bir şey yapıyordum. Bu plandan ikinci kez sapışım; ilki eski kız arkadaşımın onun dairesindeydi. İkisinde de Madison Ryan, hayır, Solis'leydim. Sonunda benim olmuştu.

Rahip en önemli noktaya gelip "Şimdi gelini öpebilir misin?" dediğinde - bu bir açıklama değil, bir soru olarak söylenmişti- Madison'a doğru döndüm.

"Beni öpmek mi? Hayır," diye tükürdü, sözlerinden küçümseme damlıyordu. Onu görmezden gelerek eğildim, doğaçlama birlikteliğimizi bir öpücükle mühürlemenin zaferini ilan etmeye hazırdım ki Madison yüzünü buruşturdu ve kustu.

Dışkı, tertemiz İtalyan deri ayakkabılarıma sıçradı ve pis koku havaya yayıldı.

Geriye çekildim ve şımarık ayakkabılarıma baktım. Rahip boğazını temizledi.

Madison omuz silkti. "Bu senin hatan," diye mırıldandı.

Orada öylece durdum, hayal kırıklığı ve sempati arasında gidip geldim. Kaosa ve beklenmedik gelişmelere rağmen rahip bizi karı koca ilan etti. Madison, hala gözleriyle hançerler fırlatarak çıkışa doğru tökezledi.

Kilisenin kapıları gıcırdayarak açılıp karanlık ortaya çıktığında Enzo'ya ve onun kilisenin önüne park edip bizi beklediği arabaya doğru koşuyordu ki arabanın arkasına yayılıp bayıldı.

Rahibe başımla onay verdim ve ruhsat için iki gün beklemenin önemini tekrarladım. Evrak ben Dansport'a dönmeden önce dosyalanamazdı, aksi takdirde ben Madison'la birlikte dönmeden önce babamın haberi olurdu.

Lanet olası bir plana ve zamana ihtiyacım vardı. İkisi de yetersizdi ama uyuyan güzel arabamın arka koltuğunda huzur içinde yatarken doğru kararı verdiğimi biliyordum, bencilce ama doğru bir karar.

"Hadi kulübeye gidelim." Enzo'ya işaret ettim, o da bana başıyla onay verdikten sonra arabayı kenara çekip ATV'ye doğru ilerledi.

СПAРIEA EИFIEEF

"M Ommy?" Pencereden dışarı bakıyordum ve ayağımın altında küçük kırmızı bir kesik gördüm. Ön tarafa geçmek için bir sürü alkol kutusuna takıldım, muhtemelen bu yüzden kanıyordu. Hiç kimse cevap verdi.

Arka planda televizyon çalışıyordu. Kendimi yatağa atmadan önce kapatmıştım ama kimse yoktu. Sonra dışarıdan sesler duydum.

Parmak uçlarımda ön bahçeye bakan pencereye doğru yürüdüm. Bu neredeyse her gece olurdu. Annem ve babam arkadaşlarıyla dışarı çıkar, beni kendi başımın çaresine bakmakla baş başa bırakırlardı. Sadece sekiz yaşında olmama rağmen kendime kahvaltıda mısır gevreği ve akşam yemeğinde Ramen bile yapabiliyordum.

Ben de sandviç yapmak için fıstık ezmesini kavanozdan nasıl çıkaracağımı bulmaya çalışıyordum ama fıstık ezmesi çok sert olduğu ve son kullanma tarihi geçtiği için bazen bıçak içine sıkışıyordu. Kimse onu çıkarmak için orada değildi. Okulda herkesin böyle yaşamadığını öğrendim ama onlardan alınmaktan o kadar korkuyordum ki sırlarımızı sakladım. Bütün gece içtiklerini ve bana bağırdıklarını kimseye söylemedim. İyi bir evlat olmaya ve onlara daha iyi olabileceğimi göstermeye çalıştım.

Pencereye ulaştığımda sesler daha da yükseldi. Dışarı baktığımda annemin çıplak olduğunu ve babamın başka bir adama bağırdığını gördüm. Annemin boynunun her yerinde iyi görünmeyen morluklar vardı. Belki de dışarı çıkıp ona bir yara bandı getirmeliydim?

"Seni yalancı, hilekâr fahişe," diye bağırdı babam ona. Olamaz. Bu kulağa hiç hoş gelmiyordu.

"Seninle olmayı hiç istemedim. Hamile kaldın ve beni yaşamaya zorladın. Şimdi şu haline bak," diye kustu babam. Keşke başka bir erkeğin annemin boynunu ilk kez morarttığını söyleyebilseydim, ama öyle değildi. Birbirlerini sık sık aldatırlardı, bu ne anlama geliyorsa artık, ama bu kelime çok kullanılırdı.

Dizlerimi göğsüme çekerek cama yaslandım. Bazen keşke beni sadece sevecek ve koruyacak biri olsaydı diyorum. Büyüdüğümde bir prensle evlenmek isterdim. Birinin bana böyle davranmasına asla izin vermezdim. Beni seven biriyle birlikte olmak isterdim.

BAŞIM AĞRIYOR.

Hayır, güneş bilmediğim pencerelerden içeri girerken zonkluyordu ve ben de uyanmak ve etrafımı kavramak için çaresizce bilmediğim yatakta kayıyordum. Kafamın içindeki çarpıntı aksini iddia ediyordu. Gecenin olayları tamamen bulanıktı; hatırlayabildiğim tek şey yeni bir barda olduğum, birkaç erkek arkadaşla takıldığım ve bazılarının aşırı derecede el ele tutuştuğuydu.

Yanımda büyük bir ağırlık hissederek ayağa fırladım. Başımdaki zonklama azaldı.

"Siktir," diye mırıldandım, sisin içinden göz kırpmaya çalışarak. Büyük, kaba yontulmuş kirişlere sahip kütük bir kulübe rahat bir atmosfer yaratıyordu. Odanın ortasındaki taş şöminenin sıcaklığı hâlâ devam ediyordu. Yan taraftaki mini mutfak ahşap dolaplarla süslenmişti ve şirin bir yemek alanı rustik cazibeyi tamamlıyordu. Pencereden dışarıya hızlı bir bakış, ormanda bir yerde olduğumu gösteren ağaç gövdelerinin arasındaki konumumu doğruladı.

Yorganları çekip çıkardığımda, kalçalarımın arasından serin bir esinti geçti. Üzerimdeki tuhaf büyük boy tişörtü kaldırarak, iç çamaşırı ve pantolon olmadığına dair şüphelerimi doğruladım. "Anne. Sikik," diye tısladım. Bu yine nasıl oldu? İnleyerek nihayet dikkatimi yanımdaki kişiye çevirdim.

Eğer isteğim dışında bir şekilde ormanda bir kulübeye düşmüş olsaydım, aklımı kaçıırırdım.

"Hava çok soğuk," diye inledi bir adam, çıkardığım örtüleri tutup tekrar yukarı çekerken. Bu güç beni yatağın üzerine doğru yuvarladı. Kalkmaya çalıştım ama sadece çözülmüş çarşaflara dolandım.

Uzun siyah saçları dağınıktı ve bronz teni karmaşık dövmelerle kaplıydı. Kasları omuzlarını belirginleştirdi, sonra arkasını döndü - Walsh Solis. Şaşırtıcı bir durum olmasına rağmen, o anki

Ona karşı hissettiğim uyarılma. Varlığının tanındıklığı ve vücudunun görüntüsü içimde bir şeyleri harekete geçirdi.

"Walsh," diye fısıldadım. Tabii ki . Başka kim ki? Yüzümdeki bir tutam saç fırçaladı. Her zamanki hareketi.

"Madison," dedi, sabahki hırıltılı ses tonu adımı okşuyordu, her hece kadifemsi bir sıcaklıkla sarılmıştı. Kahverengi gözleri benimkilere dikilmişti, öyle güçlü bir sevgi besliyordu ki sanki kopmaz bir bağ gibiydi, içinde bulunduğumuz durumun kaosunu aşan yoğun bir bağ.

"Kendimi ormana kaçirtmış olabileceğimi düşünmeye başlamıştım ve şimdi bu düşüncelerimin muhtemelen doğru olduğunu düşünüyorum."

Eli boynuma dolanıp beni kendine çekmeden önce dudaklarının kenarları hafif bir sırıtışa dönüştü. Burnu yanağımı okşadı.

"Dün gece ne oldu?" Aramıza biraz mesafe koymaya çalışarak sordum ama beni daha sıkı kavradı.

"Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Başımı salladım. Beni bırakmadan önce iç geçirdi ve ellerini saçlarında gezdirdikten sonra tavana doğru inledi.

"Bu konuyu konuşmadan önce kahvaltı etmeliyiz." Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi göğsümün içinde çarpıyordu. Bu hiç iyi değildi. Hayır. Hayır. Hayır.

Zihnim neler olabileceğini düşünmekle meşguldü. "Birlikte yattık."

Aklıma gelen tek sonuç buydu. Bunun beni üzeceğini biliyordu. Onunla yatakta, üzerimde pantolon olmadan, gömleğinin içinde oturuyordum. Beni üzeceğini bilseydi kahvaltıda bu konuşmayı yapmamız için başka bir neden olamazdı.

"Lütfen."

Yatağın yan tarafına, duvara bakacak şekilde oturdu ve omuzları esnedi. Bir yanım ona dövmeleri ve içlerindeki karmaşık tasarımların ne anlama geldiği hakkında daha fazla soru sormak istiyordu.

"Önce kahvaltı," dedi ayağa kalkıp atılmış bir gömlek giyerken.

"Beni giydirdiğini varsayıyorum?" diye sordum. "Şey, soydum, sonra tekrar giydirdim."

Küçük mutfığa doğru yürürken başını salladı, bir tava aldı ve küçük buzdolabından birkaç yumurta kırdı.

"Burası nasıl bir yer böyle?" Yataktan kalkarak sordum. Küçük pencereye yaklaştığımda Walsh'un gömleği uyluğunun ortasına kadar sarkıyordu.

yer.

"Ormanın içindeyiz," dedi.

"Şaka yapmıyorum. Yani kaçırılma teorim doğru."

"Tam boyutunu bilmek bile istemezsin," diye homurdandı, biraz yumurta çırpıp tuz ve karabiber ekledi.

"O zaman söyle bana, lanet olsun," dedim, neredeyse yanına koşarak. "Dököl işte."

Sadece başını kaldırıp baktı, perili gözleri bitkin görünüyordu.

"Lanet olası varlığında bir kez olsun, birinin bana gerçeğı söylemesini isterdim. Sana işkence etmekten zevk alan, isteyebileceğın her şeyi, bir aileyi mahveden ebeveynlerle yaşamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Gözlerimden sıcak yaşlar boşandı. "Babam velayetimi kaybettikten ve annem aşırı dozdan öldükten sonra büyükannemle yaşamak zorunda kaldım." Keşke ona her şeyi anlatabilseydim ama kelimeler bir türlü oluşmuyordu.

"Madison." Ocağı kapatırken sesi .

"Lütfen bana sempati duyma. Sana bunu söylüyorum çünkü gerçeğı benden saklamana izin veremem. Neler olduğunu bilmem gerekiyor çünkü daha dün gece seni bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm. Gerçi aptalın tekiydim çünkü bir şekilde kendimi burada bulacağımı biliyordum."

"Bu yüzden şok olmadın."

"Hayır. Burada durduğuma şaşırdım ama şok oldum mu? Hayır. Birilerinin birlikte olmamız için yanıp tutuştuğunu ve biz bunu fark edene kadar kendimizi tekrar birbirimizin önünde bulacağımızı biliyordum."

Küçük banyoya girdim, odadaki gerginlikten kurtulmaya çalışıyordum. Ayna farklı bir hikâye anlatıyordu. Dinlenmiş görünüyordum. Saçlarımı at kuyruğı yaptım ve ana odaya geri dönmeden önce dişlerimi ekstra bir diş fırçasıyla fırçaladım. Pişmekte olan pastırmanın kokusuyla midem guruldadı. "Sanırım evlenmeden önce bir kez daha sevişmek istersin diye düşündüm."

"Ye." Tabaklara biraz yumurta ve domuz pastırması koydu ve bir fincana biraz sıcak kahve doldurdu. Sonra köşedeki iki sandalyeli küçük, ev yapımı masayı işaret etti. Başımı salladım, onu yatıştırana kadar onunla bir çözüme ulaşamayacağımı biliyordum.

"Burası senin yerin mi?" Yumurtaları ağzıma tıktırarak sordum. Midem beni yemeye zorladığı için minnettardı, çünkü bütün gece içtikten sonra açlıktan ölüyordum.

"Hayır." Verdiği cevap karşısında iç çektim. Sanırım bu sabah sadece tek kelimelik cevaplar alacaktım.

"Kimin bu?" Ses tonum sinirlenmenin sınırlarında gezinirken sordum.

Tabağına bakarken nefes nefese kaldı. "Bu Ember ve Rain'in."

"Ne oluyor lan?" Çatalımı fırlattım ve çatal tabağa çarptı. "Burada olduğumu biliyor mu? Beni buraya getirdiğin için çok kızacak."

"Senin burada olduğunu bilmiyor, sakın ol." Bir parça pastırmayı kalın dudaklarına götürdü ve bir ısırık aldı.

Onun evinde olduğum gerçeğinden nefret ediyordum. Özel hayatın ihlali gibi hissediyordum. Ona karşı tam bir kaltaktım ama son birkaç yılımı aramıza mesafe koymaya ve bunu korumaya çalışarak geçirmiştım. Yüzüme bir tokat attığında şok olmuştım ama bunu hak etmiştım, hatta daha fazlasını. Bir arkadaş olmalıydım ama kardeşinden almam gerektiğini düşündüğüm intikamı almak için ona bir yol gibi davrandım.

Ama şimdi bana bak, kulübesinde kardeşinin gömleğinden başka bir şey giymiyor.

"Yani, seviştik. Ve şimdi evlenmek için gidiyorsun." Alçak sesle kıkırdadı.

"Evlendim." Durakladım, sözlerinin aklıma yerleşmesine izin verdim.

Ona bakarken kelimeler zihnimde yankılanıyor, her tekrar cevaptan çok soru doğuruyordu. Walsh Solis olan bulmacayı çözmeye çalışırken gözlerimde bir kafa karışıklığı girdabı dans ediyordu.

"Bir dakika... Evlendin mi?" Kelimelerin havada asılı kalmasına izin verdim, netlik arıyordum.

Bakışlarımı karşıladı, ifadesi okunamıyordu. "Evet," diye onayladı ama verdiği yanıtın basitliğı anlaşılması zor bir şeydi ve beni mantıklı bir anlatıyı bir araya getirmeye bıraktı.

"Yani, dün gece Dansport'taki düğününden rastgele döndün ve sonra... nasıl oldu da birlikte yatağa girdik?" Umutsuzca önceki gecenin olaylarının ipuçlarını çözmeye çalışarak sorguladım.

Sanki ne kadarını açıklayacağını düşünüyormuş gibi iç çekti. "Karmaşık bir durum," diye itiraf etti ve bu sözlerin ağırlığı odaya yerleşti.

Karmaşık. Bu kelime unutulmaz bir nakarat gibi yankılanıyordu. Durumun belirsizliğıyle boğuştım, duyguların çapraz ateşine yakalandım.

"Anlamıyorum," diye itiraf ettim, sesim yüzeyin altında fokurdayan hayal kırıklığını ele veriyordu. "Bana evlendiğini söylüyorsun ama işte buradayız..."

"Her şey görüldüğü gibi değildir Madison. Bunun katmanları var, seni içine sürüklemeyi hiç istemediğim katmanlar."

Öfke ve kafa karışıklığının bir karışımını hissettim. "Beni bunun içine mi sürükledin?"

Gözleri yumuşadı, bir kırılmalılık titreşimi yüzeye çıktı. "Bunların hiçbirini planlamamıştım. Bazen hayat beklenmedik dönüşler yapar ve kendimizi hiç düşünmediğimiz seçimlerle boğuşurken buluruz."

Oda söylenmemiş gerçeklerle doluydu ve beni bilinmezliğin içinde asılı bırakmıştı. Öfke yüzeyin altında fokurduyordu ve yumurta ve pastırma parçalarından oluşan tabağı yüzüne fırlattığımda, bu ikimizi de şaşırtmadı.

Sola doğru kaçtı, tabak duvara çarparak parçalandı ve ben ona bakarken yemek yere düştü.

"Siktir git. Tüm bunlar için siktir git. Anlaşılması zor yalanların için siktir git. Her ne oyun oynuyorsan beni kandırdığın için siktir git. Ne zaman büyüüp bana gerçeği söyleyeceksin?" Ayağa kalktım, sandalye yere çarptı.

"Kahretsin, Madison." Ayağa kalktı, aramızdaki mesafeyi kapatırken belimi kavradı ve beni kendine doğru çekti. Kavrayışının altında kıvrandım. "İşleri berbat eden tek kişi sen değilsin. Ben de batırdım."

Koyu kahverengi gözleri sanki aklımı okumaya çalışıyormuş gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Kontrolü seviyorum. Gücümü seviyorum. Hayatta beni her zaman hayalini kurduğum nihai liderlik rolüne götürecek çok iyi formüle edilmiş bir plana sahip olmayı seviyorum. İlk kez yattığımızda seninle olamamamın tek nedeni buydu. Bir şekilde, bir kasırga gibi içeri girdin ve her şeyi mahvettin," diye itiraf etti, sesinin temposu içsel bir mücadelenin yankılarını taşıyordu.

Söylenmemiş şeylere gebe bir duraklama oldu. "Yıllar önce seninle takılmak gibi bir niyetim yoktu. Hayatımın gidişatında bu yoktu. Seni önümde lanet bir simit gibi katlanmış gördüğümde, ayaklarına kapanmak istedim. Seni gördüğüm güne kadar bu dünyada yürüyen bir tanrıçayla hiç tanışmamıştım."

Sözleri havayı deldi ve nefesim kesildi. Yoğun bakışları bakışlarımı delip geçerken, içimde çelişkili duygulardan oluşan bir fırtına koptu. Gözlerimi kaçırmak istedim ama manyetik çekim beni onun bakışlarına kilitledi.

"Ama dün gece her şey boka sardı," dedi, sesine acı bir ton sızarak. "Çünkü yarın Dansport'ta nişanımı ilan etmem gerekiyordu ve şimdi oraya kolumda bir eşle gidiyorum."

Vahiy bir fırtına bulutu gibi havada asılı kaldı ve nefesim ciğerlerime doldu. Yapbozun parçaları yerine oturdu ve görmek istemediğim bir resim oluşturdu.

"Ne demek istiyorsun... karım?" Bu kelime yaklaşan bir fırtına gibi aramızda asılı kaldı.

Gerçekle yüzleşmeyi reddederek gözlerimi kapattım, korktuğum gerçeği için zayıf bir girişimde bulundum. Yine de, yaklaşan karanlıkta, bir sonraki sözleri ortaya çıkmayı bekliyordu.

Bakışlarımı soğuk, inatçı bir kararlılıkla karşıladı. "Dün gece. Seni kardeşlik derneğindeki çocukların partisinden kurtardım. Oraya gittiğimde seni orada buldum ve sana ihtiyacım olduğunu fark ettiğimde, bu istediğim şeyi sağlamlaştırdı. Yeminlerimizi ettik ve rahip bizi sessiz şapelde karı koca ilan etti."

İnançsızlık ve şok içimde dönüp duruyor, bir duygu fırtınası yaratıyordu. Sözlerini reddetmek, hepsini çarpık bir uydurma, sadistçe bir oyun olarak sınıflandırmak için can atıyordum. Yine de gözlerindeki soğukluk, itirafındaki hesaplanmış kesinlik şüpheye çok az yer bırakıyordu.

"Neden?" Kelime dudaklarımdan fısıltılı bir yalvarış, beni sürüklediği uçuruma dair umutsuz bir sorgulama olarak döküldü. "Şaka yaptığını sanmıştım. Gerçekten her şey yolunda olsaydı seninle evlenirdim demek istemedim. Yolda olduğunu sanıyordum-"

İçini çekti ama nefes verirken pişmanlık yoktu, sadece bizi içine sürüklediği boktan durumu kabullenmişti. "Planlı değildi. Büyük bir tasarımın parçası olarak düzenlenmemiştir. Böyle olmasını istememiştir ama koşullar ellerini oynattı ve işte buradayız."

Bunu çok kolay söyledi. Sanki biriyle evlenmek sadece yapılacaklar listesinden çıkarması gereken bir şeymiş gibi. Beni bir duygu girdabı sardı. Öfke, kafa karışıklığı ve garip bir kırılganlık birbirine karıştı. Sarhoş bir haldeyken farkında olmadan mantığa meydan okuyan bir birlikteliğe adım attığımın farkına varmam, beni kutsal olmayan bağımızın gerçeküstü kabusuyla boğuşmaya itti.

Öfke, üzüntü ya da kafa karışıklığının yerini alarak ağırlaştı. "Seni orospu çocuğu," diye tükürdüm, her kelimem zehirle doluydu, sanki öfkem onun ortaya çıkardığı gerçekliği yok edebilirmiş gibi. "Bütün bu saçmalığı sen düzenledin, değil mi? Evlilik, yeminler, hepsi."

Yüzüne attığım tokattan dolayı elim acıdı.

"Koşulları değıştirmedim, Madison. Onlara uyum sağladım. Planı değıştirme konusunda ne kadar başarılı olduğumu herkesten iyi biliyor olmalısın."

İçimdeki öfke beni tüketmekle tehdit eden bir fırtına gibi dönüyordu. "Uyum sağlamak mı? Siz buna böyle mi diyorsunuz? Manipüle etmek, kandırmak, hayatları mahvetmek

-Bunlar eylemlerinizi için daha doğru terimlerdir."

Dudaklarında, neden olduğu kaostan duyduğu keyfin ürpertici bir yansıması olan çarpık bir gülümseme belirdi. "Her zaman çok anlayışlısındır, Muse. Yine de buradasın, hatırlamadığın bir evliliğin içinde, hiç katılmadığın bir oyunun piyonusun."

Yumruklarımı sıktım, tırnaklarım avuç içlerimi ısıırıyordu. "Bu kâbustan kurtulmak istiyorum. Bu sahte evliliği iptal et."

Kıkırdadı, sesi alaycı bir şekilde yankılanıyordu. "Ah, saflık. Fesih o kadar basit değil Madison. Özellikle de benim amacıma hizmet ediyorsa."

İhanet ve manipölasyonun körüklediği içgüdüsel bir duygu olan nefret içimde fokurdadı. "Amacın mı? Bu hangi hastalıklı, çarpık amaca hizmet ediyor olabilir?"

Gözleri rahatsız edici bir memnuniyetle parlıyordu. "Sana yanımda ihtiyacım var. Bir eşe ihtiyacım var. Bunu sana dün de söyledim. Çok basit, Madison."

Bunların hiçbiri basit değildi. Evliydim. Okulun son senesindeydim, aman Tanrım, okul.

Yere düştüğümde gözyaşlarımı tutamıyordum. Görüşüm bulanıklaştı ve ciğerlerim çökme tehlikesi geçirdi. "Dün bana şartlar farklı olsaydı benimle evleneceğini söylemiştin. Bunu dikkate aldım."

Benimle bir annenin yeni yürümeye başlayan bir çocuğu azarlayacağı şekilde konuşuyordu. Çocukçaydı ve ayağa kalkıp göğsüne bir tokat attım, ancak kendi elimin karın kaslarının sertliğine karşılaştım. "Ben bunu asla kabul etmedim. Koşullar farklı değil. Ailen benden nefret ediyor."

Kendimi bunalmış hissederek kapıya doğru koştum, o da bana seslendi ama kapıyı menteşelerinden sökerek açtım ve soğuk havanın ciğerlerimin derinliklerine işlemesine izin verdim. Merdivenlerden aşağı tökezleyerek indim, öğleden sonra olmasına rağmen üzerimizdeki çamların kalınlığı nedeniyle karanlık olduğunu fark ettim.

Kulaklarım çınladı ve soğuk, ıslak çamurun içinde dizlerimin üzerine çöktüm. "İçeri gel, donacaksın."

Başımı ona doğru çevirdim. "Şimdi de bu durum hakkında ne hissedebileceğimi mi önemsiyorsun?"

Gözlerini kapattı, sanki bu onu rahatsız ediyormuş gibi nefes alıyordu. Kısık bir inilti çıkardım. "Şimdi ne yapmamız gerekiyor? Sadece seninle mi gelmem gerekiyor? Okula mı? Lütfen. Okulu seviyorum." Sesim çatlıyordu ve gözyaşlarım serbestçe akıyordu.

"Tüm derslerini internet üzerinden tamamlayacak şekilde ayarlayacağım. Şimdilik Dansport'a gelip benim evimde yaşayacaksın ve benim zaten evli olduğumu nasıl duyuracağımızı bulmamız gerekecek."

"Hayır. Seninle geri dönmeyeceğim. Beni asla seçme şansımın olmayacağı bir şeyi yapmaya zorlamış olabilirsin ama seninle isteyerek gelmeyeceğim." Aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Anlamıyorsun, Muse. Başka seçeneğin yok. Seni tekmeleyerek ve bağırarak götüreceğim ama benimle geri döneceksin." Gözlerimi kapattım. Bu benim gerçekliğim, yeni hayatımdı ve ben bununla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Walsh Solis ile hiçbir şey yapmak istemiyordum.

"Ember öğrendiğinde senden nefret edecek." Cevap vermesini ya da bunun için bir bahane bulmaya çalışmasını bile istemedim, bu yüzden sadece ağladım ve altımdaki çamura battım. "Neden ben?"

Derin bir nefes aldım ve ona baktım. "Çünkü sen olmak zorundaydın. Çünkü hep sendin. Her zaman sen olacaktın. Çünkü hayatımda bir kez olsun bencil olmam ve seni kendime ait kılmam gerekiyordu."

"Benden ne istediğinizi anlamıyorum. Eğer yaptığım şey için beni cezalandırmaya devam etmenin yolu buysa-"

"Öyle değil." Sesi yumuşadı.

"Baban o kızla evlenmediğin için çok üzülecek. Teraziyi dengelemen gerekiyordu Walsh, kendi lehine çevirmen değil. Gitmene izin vermeye hazırdım. Dört yıldan fazla oldu ve sadece bir kez takıldık. Neden gitmeme *izin vermedin*?" Son birkaç kelimeyi bağırarak söyledim. Vücudumdaki her bir kemikte bulunan tüm nefreti ona karşı serbest bırakırken çaresizlik beni sardı.

Arkamdan yürüdü ve beni gelin gibi kollarına aldı. Hem onun gömleğini hem de benimkini darmadağın ediyordum.

Beni kulübenin sıcaklığına geri götürürken kulağıma fısıldadı, "Yakında anlayacaksın. Şimdilik gerçeği kabul et, ben senin kocanım. İnkâr et, karşı çık, bu yeminle bağlı olduğumuz gerçeğini değiştirmeyecek."

Sözlerinin ağırlığı çökerken, içimde iltihaplı bir nefret kök saldı. Tıpkı çocukken ailemin yaptığı gibi seçim hakkımı elimden almıştı. Onlar hiçbir zaman beni korumak, kurtarmak ya da bana yardım etmek için orada olmadılar. Hayır, beni en çok sevmesi gereken iki insan, beni karanlık bir şekilde incitti. Tıpkı Walsh gibi.

СПAРІЕА SІXІЕЕF

"I Seninle gelmiyorum," diye bağırarak göğsüne bastırdım. Beni kulübeye bıraktıktan sonra dondurucuyu açtım, içinde biraz votka olduğuna şükrettim. Kapağını açtım ve şişeden bir yudum aldım.

Evet, öğleden sonraydı ve sert alkol alıyordum, ama ihtiyacım vardı acıyı uyuşturmak için. Dünyam ve uğruna çalıştığım her şey giderek elimden kayıp gidiyordu.

"Okulu bitirmek istiyorum," diye sızlandım. Kapının olduğu yere baktım, normalde sıcak olan kabine hâlâ soğuk havanın süzüldüğünü fark ettim. Walsh kapıyı açmış duruyor, ben içkiyi yudumlamaya devam ederken beni izliyor ve uyuşmanın geçmesini bekliyordu.

"Yapacaksın, Muse. Yemin ederim." Yüzü öncekinden daha yumuşaktı. Bir an için yaptıklarından dolayı kötü hissettiğini düşündüm.

"Ben burada kalıyorum. Dansport'a geri dönebilirsin. Okulu bitireceğim ve sonra-"

"Hayır. Benimle geliyorsun ve bir saat içinde ayrılıyoruz."

"Hayır. Ben burada kalıyorum." Suratımı astım ve kollarımı göğsümde birleştirerek koruyucu bir duruş sergiledim.

"Çantalarınız hazır. Araba bizi bekliyor. Gidiyoruz." Önce şişeye, sonra tekrar ona baktım. Toprağın içinde erimek ve bir şekilde yok olmak istiyordum. Bu benim en kötü kâbusumdu.

Durumu daha da kötüleştiren şey ise bu konuyu konuşabileceğim kimsenin olmamasıydı. Hiç arkadaşım yoktu. Ailemden kimse kalmamıştı. Bu dünyada yalnızdım ve ona güvenilebileceğimi söyleyen tek kişi hiçbir zaman güvenilebileceğim biri olmamıştı.

"İster sarhoş olup sızmış ol, ister biraz ayık ol" -eliyle tuttuğum şişeyi işaret etti- "Umurumda değil. Arabaya bin Madison."

"Bir saat alabilir miyim?" Fısıldadım. Ses tonum çaresizdi ve bir an için maskesi düştü. Karşımda tanımak istediğim Walsh Solis vardı - nazik yanı, tatlı yanı, her gününü saran karanlık değil.

"Lütfen." Tek yaptığı başını sallamak oldu, ben de kulübenin köşesindeki küçük banyoya doğru yöneldim.

Kapıyı kapattım ve arkamdan kilitledim, eğer banyoya girmek isterse tek yapması gerekenin kapıyı kırmak olduğunu çok iyi biliyordum. Etrafımı kontrol ederken önümdeki rafta birkaç havlu buldum. Banyo vücudumun uzunluğundan daha büyük değildi, bu yüzden her şey sıkıştı, ama duş aklımı olanlardan uzaklaştırmak ve belki biraz ayılmak için yeterince büyüktü.

İçki damarlarımdan süzülürken, duşu ısıcağa çevirdim, yere düşmeden önce buharın küçük alanı doldurmasına izin verdim, arkamdaki ahşap kapıya sırtımı dayadım.

Kapının diğer tarafında yere düşen bedeninin ağırlığını hissettim ve elimi hafifçe kapıya bastırdım.

"Neden ben?" Yumuşakça sordum.

"Çünkü her zaman sen oldun."

Cevap kulağa çok basit geliyordu ama çok karmaşıktı. Doğrusu, ruhumu dolduran karmaşık duyguları tanımlamak için doğru kelimenin karmaşık olduğunu bile düşünmüyordum.

"Söz veriyorum..." Durakladı ve boğazında bir düğüm duyduğuma yemin edebilirdim. "Seni güvende tutacağıma söz veriyorum. İzin verirsen sana göz kulak olacağıma söz veriyorum."

Asıl soru buydu. Eğer ona izin verseydim. Çizgilerin nerede aşıldığından - düşmandan sevgiliye, sonra tekrar düşmana döndüğümüzden- emin değildim. Neden sebebin ben olduğuma karar verdiğini ve yıllardır uyguladığı planı şimdi bozacağını bilmiyordum.

"Seninle yatmak zorunda mıyım?" Gülümseyerek sordum.

"İlham perisi," diye fısıldadı. "Bunun için bana yalvaracaksın. Sikimin ıslak ağzının içinde nasıl hissettirdiğini hatırladığını biliyorum. İnlerken başını nasıl geriye attığını, beni nasıl içine aldığı..."

Hayır. Bunun olmasına izin veremezdim. Bu her şeyi karmaşıktırır.

Ağrıyan kalbim, beynimden ya da kalbimden farklı bir hikâye anlatıyordu.

Dur. Onunla oraya gidemezdin. Tanrı aşkına, sarhoşken benden faydalandı ve benimle evlendi. Buhar küçük odayı kaplarken ayağa kalktım.

"Hayır, ilgilenmiyorum," dedim ve kıyafetlerimi çıkarıp duşa atladım. Düğmeyi soğuğa çevirdim ve gözlerimi kapatıp yukarıya küfrettim.

Dört yıl önce, bu anın tadını çıkarırdım.

-Walsh Solis kapımda, sevgim için yalvarıyor. Bu benim için muzaffer bir an, zaferimin bir kanıtı olabilirdi. Ancak Walsh'un zaferleri yenilgiye dönüştürme gibi bir huyu vardı. İlişkimiz bir oyundu ve ben bunun sona ermesini istiyordum. Tek istediğim, gösterişe ihtiyaç duymadan, gerçek benliğimle el üstünde tutulmaktı.

Yıkandım, havluyu göğsüme sarmadan önce biraz ayıldım ve banyodan çıktım. Kirli gömleği giymeyi düşünmüştüm ama pastırma kokusu ve çamurla kaplıydı.

Kulübenin ana bölümüne girdiğimde, gözlerim köşede değişen çıplak forma takıldı. Gözlerim sırtında dolaştı, önce omuzlarındaki karmaşık kıvrımları ezberledi, sonra kışının kemerinin olduğu yere .

Tanrım, değişirken bu adamın vücudunu izlemek yasadışı hissettiriyordu. Bir şekilde bir şeyi bölmüşüm gibi hissettim-

"Bakmaya devam edecek misin?" Kısık, hırıltılı sesi her geçen saniye daha da küçülen küçük kulübede yankılandı.

"Oh, uh-"

Derin bir kahkaha attı. "Lütfen, misafirim olun. Ne de olsa benim karımsın." Yavaşça döndü, kalın siki sert ve damarlıydı.

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandım ve onun kapüşonlu gözleri benimkilerle buluştu. "Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım.

"Biliyorum." Bana küçük bir adım attı. "Havluyu bırak."

Neden bu elektrik dalgası aramızda titreşiyordu? Neden onun emri altında katlanmak istiyordum? Lanet olsun, neden amım sırlıskılandı ve onu nasıl esneteceğini hayal etmek için çaresizdim?

"Yap İlham Perisi," diye mırıldandı, bir adım daha yaklaşarak.

"Senden nefret ediyorum." Havluyu bıraktım ve bakışlarımı tekrar yukarı çekmeden önce yere dökülmesini izledim.

Bunu yaptığımda, sanki aç bir yırtıcıyla göz göze gelmiş ve onun çaresiz avı olmuştum.

Bir adım daha yaklaştı ve kendimi hiç bir insanın önünde bu kadar savunmasız ve çiğ hissetmemiştim. Sanki her bir katmanımı tıraş etmişim ve hayatımda ilk kez Madison Ryan'dım.

Bu adamın beni ne kadar etkilediğini fark ettiğimde gözlerim yaşardı. Bütün bir yılımı ondan intikam almaya çalışarak geçirmiştim, o zamanlar kulağa delice geliyordu ama şimdi her şey anlam kazanmıştı. Çünkü Walsh Solis'in beni bu kadar... gerçek hissettirmesi, gerekirse her şeyi tekrar yapmamın nedeniydi.

"Sen bir tanrıçasın," diye mırıldandı, göğsü benimkine belli bir samimiyetle bastırıyordu. Elleri kalçalarımın üzerinde gezinirken benden yumuşak bir kıkırdama kaçtı, temas etmiyordu ama görünüşe göre vücudumun kıvrımlarını ve hatlarını haritalandırıyordu.

"Göklerin beni onaylayacağını sanmıyorum, bu yüzden belki de bir tanrıça olmam gerekmiyor. Yaptığım her şey için cehenneme ait olduğumu düşünüyorum," diye mırıldandım. Parmaklarının uçları nihayet kollarıma temas etti ve nazikçe yüzüme doğru ilerledi. Dokunuşu onun kişiliğiyle tam bir paradokstu: nazik, yumuşak ve neredeyse pürüzsüzdü, oysa kendisi soğuk ve sertti.

"Ben bulmak sen içinde ve Alevler, Muse," o açıkladı. As onun Elleri dudaklarıma yaklaştı, geri çekildi. Gözleri anlık olarak kapandı ve bir sonraki his, karnıma karşı uyarılmışlığının titreşen sıcaklığı oldu. Buz gibi tavrına geri dönerek, "Diz çök," diye emretti. Maske ve kaçmak imkansız bir başarı gibi görünüyordu.

Emrini tekrar duyana kadar duraksamam çok uzun sürdü. "Dizlerinin üzerine çök."

Yutkundum. "Senden nefret ediyorum," diye tükürdüm.

Yalancı. Bu bizim oyunumuzdu. Ben ihtiyaçtan ıslanmışım, o da kovalamak için yanıp tutuşuyordu.

Yanaklarımı kavradı, bana bakıyordu. "Benden istediğin kadar nefret edebilirsin, *karım*. Ama vücudun bana aksini söylüyor."

Sağ eli yanağımda kalırken, serbest eli kalçalarımı ayırdı ve bir parmağını amımın üzerinde gezdirdi. Sırılsıklam olmuşum ve ona açtım.

"Çok ıslaksın, Muse. Benim için çok ıslaksın. Tüm bu nefret seni tahrik ediyor mu?"

Başımı salladım.

"Güzel," diye hırladı. "Get. Bin. Dizlerinin. Dizlerinin."

Bıraktığında öne doğru tökezledim ve soğuk ahşap zemine düştüm.

Üzerimde yükselen ona bakmaya zorlandığımda, karnındaki her dalgalanmayı görebiliyordum. Her dövmesi görünüyordu ve umutsuzca onları ezberlemeye çalıştım. O benim kralımdı ve bana dik dik bakarken zaman dondu.

Onun merhametine kalmıştım, onun emrine . Ben . Her zaman onun olacaktım.

Konuştuğunda sesi alçak, çaresiz ve muhtaçtı. "Ne görüyorsun Madison?" Kirpiklerim dalgalandı ve siki net bir şekilde göründü.

Ama onun sorusu bu değildi. Yüzeyin altında ne gördüğümü bilmek istiyordu.

"Seni görüyorum. Dövmelerini görüyorum. Gözlerini görüyorum. Kalbini görüyorum."

Son kelime havada asılı kaldı. Yüksek sesle söylemek istemediğim bir itiraftı ama kendimi o ana kaptırmıştım.

Dudaklarının köşelerindeki yavaş kıvrım, cevabımdan tatmin olduğunu gösteren tek işaretti, sonra başını arkaya attı ve neredeyse hayvani bir ses çıkaracak kadar derin ve dehşet verici bir hırıltı çıkardı - avına hazırlanan bir yırtıcı.

Sanki tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi ağzımı açtım. Elleri şaftının üzerinde geziniyor, birkaç kez pompalayarak tepesindeki prekumun boncuklanmasını sağlıyordu. Mantar kafası ağzımın sıcaklığını arzuluyordu ve ben de onu memnun etmek için fazlasıyla istekliydim. Son birkaç yıldır yapmak istediğim tek şey onu tatmak, ona dokunmak ve onu becermekti.

Aletin başı şiş dudaklarıma değdiğinde "Aferin kızıma," diye inledi. "İyice aç."

O içeri girerken çenemdeki tüm gerilimi serbest bıraktım. Her kasımı gerdi. Ne kadar kalın olduğunu unutmuşum.

Aletin ucu boğazımın arkasına dokunduğunda, kısık bir inilti odada yankılandı. Elleri at kuyruğumun etrafına dolandı ve beni üzerine itti. O içeri iterken dilimi etrafında gezdirdim ve ağzımın onu kurutmasına izin verdim.

"İşte bu yüzden seninle evlendim," diye mırıldandı boğazıma saldırırken. "İşte bu yüzden benim karımsın."

Cevap veremiyor ya da soru soramıyordum. Beni gittikçe daha hızlı içine alırken beynim düzgün çalışmıyordu. Saçlarımı okşarken ve ağzımın onu tamamen emmesine yardım ederken başım sikiğin üzerinde aşağı yukarı sallanıyordu.

Shlop. Shlop.

Tükürüğümün şaftının üzerinde kayarken çıkardığı sesler o kadar yüksekti ki, içimdeki cinsel arzusun daha da alevlenmesine neden oldu.

"Bana ayak uydurabileceğini biliyordum, Muse. Beni hiç kimsenin cesaret edemeyeceği şekillerde memnun edebileceğini biliyordum."

Islak ağzımın içinde nabızı atıyordu ve yakın olduğunu biliyordum. Dudaklarımın onun sikini iki kez tatmış olması ama onunkinin bana dokunmaya hiç cesaret edememiş olması bir ironiydi. Orgazma yaklaştıkça iniltileri daha da yükseliyordu. Eli beni daha hızlı çalışmaya itti. İkimiz de ihtiyaçtan sayıklıyorduk.

"Çok güzel," diye mırıldandı. Gözlerimi kocaman açtım ve üzerimde yükselen ona baktım. Ağzımın içinde kelimenin tam anlamıyla parçalanırken gözleri geriye kaydı ve yüzü tavana doğru eğildi.

Tanrım, bunu onun için yapabilecek tek kişinin ben olduğumu bilerek onun açılmasını izlemek hoşuma gidiyordu. Tüm kontrolünü kaybettiği kişinin ben olduğum gerçeğinden zevk aldım. Bir şekilde tüm büyük planlarını alt üst eden bendim. Önünde eğildiği bendim.

Dilim başını oynattı ve bir hamleyle daha ağzımın içine patladı. Gözlerimi kapatıp tohumunu yutarken bir sıcaklık boğazımın arkasını okşadı.

Evet, efendim. O benimdi ve bunu biliyordum, ama henüz ona bu zevki tattırmak istemiyordum.

Boşalıp doyduktan sonra yerden kalktım ve ağzımdaki suları sildim.

"Sisteminden çıktı mı?" Utangaç bir tavırla odanın kenarına doğru yürüdüm, dünden kalan kıyafetlerimi aldım ve üzerime geçirdim.

Omzumun üzerinden baktığımda Walsh'un yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade gördüm; korku. Gözleri kocaman açılmış ve kırışmıyordu, ağzı hayal bile edilemeyecek bir şeye tanık olmuş gibi hafifçe açıktı. Genelde sakın olan yüz hatları şok içinde iki büklüm olmuştu, sanki tek bir korkunç düşünce onu inanılmaz bir inançsızlığa sürüklemişti.

"Yanından bile geçemezsin Muse," diye öyle alçak sesle fısıldadı ki, kulübede ürkütücü bir sessizlik olmasaydı duyamazdım. "Dansport'a gidiyoruz."

Onunla tartışmamaya karar verdim. Arabasına binmenin bir yolunu bulacak ve bu adam kaçırma maskaralığını bitirdiğinde buraya geri gelecektim.

"Peki," diye homurdandım.

"Güzel." Kot pantolonunun fermuarını çekti. "Ağızına küçük bir alet aldın ve birden bu kadar itaatkâr mı oldun? Bir dahaki sefere bunu hatırlamam gerekecek." Havlumu ona doğru fırlattım.

Güldü. Gerçek bir kahkaha, her gün duymak istediğim bir şey. İlbaharda ya da güneşin teninizde eridiği günlerde çiçeklerle dolu bir vadide yürümek gibiydi.

Kalbimin bir parçası eridi.

CNARIEA SEVEFIEEF

T Ağaçların sıklığı giderek azalıyor ve yaklaşmakta olan şehrin ışıkları uzakta belirliyordu. Dağdan Dansport'a geri dönmeyi başarmıştık. Neredeyse akşam olmuştu ve kış tatiline yakın olduğu için, tüm süslemelerden gelen ekstra ışıklar her şeyin daha güzel görünmesini sağlıyordu. bu açıdan biraz daha büyülü.

"Hep bu iğrenç aracı mı kullanıyorsun?" Ellerim karartılmış Lamborghini'nin siyah deri iç kısmında gezindi. Durmak için vites küçültürken eli düzgün bir şekilde debriyajın üzerindeydi.

"Her zaman, Madison." Gözlerimi devirdim çünkü bu gerçekten gösteriliydi. "Arabam nerede?" diye sordum. "Bekle, eşyalarımın geri kalanı nerede?"

"Zaten evde. Arabanızı buraya getirmeye çalışıyoruz ama bu arada benimkilerden şoförü olan herhangi birini ödünç alabilirsiniz."

Tabii ki, birden fazla var.

Siyah metal kapıların açılması için hızlıca bir kod girdiği küçük bir yola girdik. O kadar hızlıydı ki ezberleme şansım olmadı.

"Yani plan benim burada gizlilik içinde yaşamam mı?" diye sordum. Yolculuğumuzun büyük bölümünde pek konuşmadık ama ona benim rolümün ne olmasını beklediğini sordum. Kulağa aptalca geldiğini biliyordum ama çocukluğumda izlediğim tüm mafya filmlerinde, örneğin *Baba'da*, eşler her zaman erkekleriyle takılır ve onlara yardım ederdi. Benim de öyle olacağımı düşünmesini istemedim.

Ellerini saçlarında gezdirdi ve kapı açıldığında ileri doğru sürdü. "Hayır. Bilmiyorum. Siktir."

Bu onun yeni bir yönüydü. Daha önce kelimeleri karıştırdığını hiç duymamıştım. Her zaman çok bilgiliydi, ama önümde kırılıyordu.

İğrenç bir malikane yerine, ormanın içinde, doğanın sırlarını fısıldayan huzurla çevrili büyüleyici bir kulübeydi. Ahşap dış cephesi beni hazırlıksız yakalayan bir sıcaklık ve rustik bir zarafet yayıyordu. Bu, Walsh Solis ile ilişkilendirdiğim ihtişam değildi.

Kulübenin köşesini döndüğümde beni hoş bir sürpriz bekliyordu. Arka tarafta küçük bir ahır gururla duruyor ve pitoresk manzarayı tamamlıyordu. Tüm ortam bir masal kitabından fırlamış gibiydi. Tam onu çözdüğümü sandığım anda beni şaşkına çevirdi.

Ben daha sahneyi algılayamadan arkamdan Walsh'un sesi geldi. "Odan orada." Ahıra doğru işaret etti. Baktım.

Sonra da topuklarımın üzerinde dönüp onunla yüzleştim.

"Özür dilerim. Sanırım sizi yanlış duydum." Duraksadım çünkü neyi kastettiğinden gerçekten emin değildim. "Ben... ahırda mı kalıyorum?"

Walsh başını salladığında, ağır bir hayal kırıklığı dalgası üzerime çöktü. Beni uzaklara gönderiyor, kirli bir sır gibi ahırın üstündeki daireye hapsediyordu. Duygusal karmaşa dayanılmazdı ve ihanet duygusu kalbimi kemiriyordu.

", beni lanet bir hayvan gibi bir ahırda mı saklıyorsun?" Sesimin titremesine ve gözyaşlarımın dökülme tehdidine engel olamıyordum. Buraya bir çözüm bulma umuduyla gelmişim ve o benimle sarhoşken evlenmişti, beni bir ahırın üstündeki daireye tıkmak için mi?

Ailem de aynen böyle yapmıştı. Beni bir çöpmüşüm gibi bir kenara attılar. Aileden değillerdi, sadece beni yetiştiren iki kişiydiler ama o uğursuz geceye kadar uzun süre onların evinde mahsur kalmıştım. Walsh bana tam olarak bunu yapıyordu.

Etrafta kimse yokken eve girebileceğimi söyledi ama olmuştu. Reddedilmişlik ve ihanete uğramışlık duygusu beni etkiledi. "Yine yaptın," diye fısıldadım, kelimeler ihanetinin farkına varmanın ağırlığıyla ağırlaşmıştı. "Bana ihanet ettin."

Cevabını beklemedim. Aramızdaki hava gerginleşti ve onu iterek geçip küçük ahıra doğru ilerledim. Her adım sadece ondan değil, kısa bir süreliğine titreşen umuttan da uzaklaşmak gibi geliyordu. Düşüncelerimi toparlamam gerekiyordu.

"Benden bu kadar mı nefret ediyorsun ki bana daha az muamele ediyorsun?" Arkamı dönmeye cesaret edemeyerek yüksek sesle bağırdım. "İyi, çünkü ben de senden nefret ediyorum."

Yalandı. Sadece aramızdaki gidip gelmelerden bıkmıştım.

"Bu sadece geçici bir durum," dedi, ben onunla ahır arasındaki yolu yarılamişken.

"Geçici mi?" İçimde kabaran öfkeyle alay ettim. "Bunu benimle sarhoşken evlenip beni Dansport'a geri götürmeden önce düşünecektin. Daha da iyisi, bu *geçici* durumu dört lanet yıldan sonra hayatıma tekrar girmeden önce anlamalıydın."

Durakladım, kızgınlığın sözlerime sızmasına izin verdim. "Senin tek gecelik bir pişmanlık olman gerekiyordu, seni pislik. Ama istediğin bu tür bir eşşe, saklı biri, yapacağım. Hayatın cehenneme dönecek."

"Beni bir kez geçmeye çalıştın Madison. Bir daha denememeni tavsiye ederim."

Başımı arkaya attım ve ormanda yankılanan bir çığlık attım. Yapraklar tepki olarak titriyor gibiydi. Öfkemin yankısı kaybolduğunda, bakışlarımı onun buz gibi bakışlarıyla buluşmak için indirdim. "O zaman bu sefer yapacağım. Sana karşı resmen yürüttüğüm savaşı kazanacağım. Sana daha önce vereceğim beyaz bayrağı unut. Savaş mı istiyorsun? Hadi gidelim, sürtük."

Kıkırdadı. "Kaltak mı?"

"Tabii ki evet. Sen acınası küçük bir pisliksin." Cevap vermesine fırsat vermeden ona sırtımı döndüm, orta parmağımı havaya kaldırdım ve ahıra kadar olan yolun geri kalanını yürüdüm.

"Beni özlediysen bu gece kapıyı açık bırak," dedi ve neredeyse kışına tekme basmak için oraya geri dönecektim ama derin bir nefesle kapıyı iterek açtım ve tam bir sinir krizi geçirmeden önce kapattım.

Vücudumdaki her kas öfkeyle titredi. Ne için saklanıyordum? Bencilce benimle evlenmeye karar vermişti ve şimdi *onun* seçimlerinin sonuçlarına katlanmak zorundaydım.

Beni başka biriyle karıştırmış olmalı. Yıllar içinde yolumu kaybetmiş, yumuşamış olabilirim ama ben bir savaşçıydım. Her zaman öyleydim. Eğer oynamak istediği oyun buysa, ona cehennemi yaşatmaya hazırdım.

ÖFKEMİN YATIŞMASI İÇİN BİRKAÇ DAKIKA GEÇMESİ GEREKTİ.

çevreme uyum sağladım. Küçük ışığı yaktığımda eskiden muhtemelen atlar ya da diğer hayvanlar için ahır olarak kullanılmış ama boşaltılmış bir yer gördüm.

Ahırın önünde bir merdiven vardı, ben de sağa kaçtım ve körlemesine yukarı çıktım.

Merdivenlerin tepesinde büyük bir kapı vardı ve onu açtığımda nefesim kesildi.

Daire sanki benim tarafımdan yaratılmış gibi görünüyordu. Koyu, derin mobilyaları ve bir şekilde sorunsuz bir şekilde bir araya gelen eklektik parçalarıyla sıcaklık yayıyordu. Dekorun koyu renkleri rahat bir atmosfer yaratıyordu.

Geniş oturma odasında pelüş mobilyalar vardı ve büyük bir adaya sahip modern mutfak hiç beklenmedik bir şeydi. Yatak odasının kapısını açtığımda, iyi döşenmiş alanın davetkâr görüntüsü beni karşıladı. Odanın ortasında kocaman bir sayvanlı yatak ve üzerinde pelüş krem rengi bir nevresim vardı. Odanın köşesinde okul metinlerimin bulunduğu küçük bir masa ve zevk için okuduğum ve henüz okumadığım kitaplarla dolu bir kitaplık vardı.

Banyoda, çevredeki çam ağaçlarının ve ana evin nefes kesici manzarasını sunan tabandan tavana bir pencerenin önüne ayaklı bir küvet yerleştirilmişti. Ayrıca ahır ile ana ev arasındaki havuza da bir göz attım. Kışın bile sıcak küvet davetkâr görünüyordu.

Yaşam alanında dolaşırken fark ettim ki mutfak bıçaklarımdan banyo malzemelerime ve küçük bibloları kadar her bir kişisel eşyam mucizevi bir şekilde bana geri dönmüştü. Her bir eşya, sanki paketi açan kişi her şeyin tam olarak nereye ait olduğunu biliyormuş gibi özenle yerleştirilmişti.

Merakım beni yatak odasına geri götürdü ve dolaba girdiğimde içimi bir şaşkınlık dalgası kapladı. Orada, düzgünce asılmış tüm kıyafetlerim, beni şaşkına çeviren detaylara dikkat edilerek düzenlenmişti. Sanki birisi benim tercihlerimi anlamak için zaman ayırmış ve inkar edilemez bir şekilde bana ait olduğunu hissettiren bir alan yaratmıştı.

Aklımda sorular dönüp duruyordu ama bir şey giderek daha da netleşiyordu -Walsh bunu planlamış, eşyalarımı beni hem şaşırtan hem de tedirgin eden bir şekilde titizlikle düzenlemişti. Hayatım hakkında böylesine mahrem bilgilere sahip olduğu düşüncesi tüylerimi diken diken etti ve bu rahatsız edici duyguyu üzerimden atamadım.

Yatağın üzerine düştüm, gözlerim ana eve bakan pencereye doğru kaydı. O oradaydı. Hissedebiliyordum, hissediyordum. Bununla sabah ilgilenecektim ama bu gece uykuya ihtiyacım vardı.

ΣΠΑΡΙΑ ΕΙΓΠΙΕΕΕ

A Onun için bir planım olmamasına rağmen, onu korumam gerektiğini biliyordum. Evimde olmak, özellikle de tatiller yaklaşırken, hangi kastedilen benim baba ve Kor vardı bağlı için dur Madison Ryan'ı görmelerini istemedim, Solis... lanet evimde beni siken iç çamaşırlarıyla yatıyordu.

Yaptığım her şey onu korumak içindi, ama o bunu göremeyecek kadar inatçıydı, bu yüzden benimle asla kazanamayacağı bir savaş yürütmeye çalışıyordu. Her zaman ondan bir adım öndeydim, bu adım titrek bir zeminde duruyormuşum gibi hissettirse bile.

Isles'taki rahibin belgeleri dosyalamasına kadar bir günüm daha vardı. Odasının ışığı kapalıydı. Uyuyor olmalıydı ve oraya gidip vücudunun benimkiyle nasıl birleştiğini hissetmemek için kendimi zor tutuyordum.

Enzo içeri girip yanıma oturdu ve bana buzlu bir viski ikram etti. "Bir gün," dedi ve ben de başımı salladım, zamanımızın tükenmekte olduğunu biliyordum.

Zaman.

"Yara bandını yırtıp atmam ve onlara evlendiğimi ve bir karım olduğunu söylemem gerekiyor. İkisi de bununla başa çıkmayı öğrenmek zorunda kalacak." Enzo köşedeki küçük ıslak bara doğru yürüdü ve kendine de bir bardak viski doldurdu.

Hiç arkadaşım yoktu, dünyanın pek çok yerinde gücü olan zengin tanıdıklarım vardı ama gerçek dostlarım yoktu. Enzo bir arkadaşına sahip olduğum en yakın şeydi.

"Benden ne kadar nefret edeceğini düşünüyorsun? Yıllardır onunla birliktesin." Bardağı dudaklarıma götürdüm, soğuk sıvıyı yudumladım, keyiflendim

damarlarımı ısıtıyor.

"Oh, çok kızgın ve yüzde yüz senin ölümünü planlıyor." Yanaklarındaki gamzelere yayılan bir gülümsemeyle ahır evini işaret etti. "Ama o da eninde sonunda seni affedecek. Umarım yine yıllar sürmez ama ikiniz bir şekilde birbirinize bağlısınız."

"Evet, çünkü o artık benim karım."

Sırıttı. "Elbette patron." Benimkinin yanındaki kadife sandalyeye yayıldı. "Endişelenmeniz gereken İrlandalılar."

"Bunun hakkında düşünüyordum. Bir planım var... Biraz."

Enzo bana doğru bir göz attı. "Biraz mı? Sanırım ilk kez elinizde somut bir şey yok."

"Siktir. Biliyorum ama sanırım her şey meyvesini verecek."

Sandalyede arkasına yaslandı ve bana eşlik etmesi için sakladığım puro kutularından birini açtı. İtalyan erkekleri hala klişelerine göre yaşamayı tercih ediyor ve iş toplantıları sırasında sarılmayı seviyordu.

Enzo ailesi tarafından yetiştirildi, ancak ailesi hiçbir zaman hiyerarşide ona avantaj sağlayacak kadar yüksekte olmadı. Birlikte Alfa evindeyken ondaki potansiyeli görmüştüm. Liderlik için ne gerekiyorsa yapmaya her zaman hazır ve istekliydi. Bir yaş küçük olduğu için, Enzo Isles'tan mezun olduğunda ona şans verdim. Yıllar içinde, en değerli ve gizli operasyonum olan ilham perimi izleme görevi ona verildi. Sürekli iletişimimiz sayesinde yıllar içinde bir yoldaşlık geliştirdik.

Bir puro sardı ve ikimiz arasındaki esrarengiz yakınlığı fark ettim. İkimiz de siyahlar içindeydik. İkimizin de uzun siyah saçları vardı ama Enzo'nun saçları yanlardan daha kısa ve önden daha uzundu. Enzo'nun ayrıca kulağında birkaç piercing ve burnunda bir halka vardı - kendimi hayal edebileceğimden biraz daha keskin.

Tepsiyi bana uzattı, ben de reddettim ve sandalyemde arkama yaslanırken viskimden bir yudum aldım.

"Peki... şu büyük planını dinleyelim."

Kıkırdadım. "Ne düşündüğünü biliyorum."

Beni durdurmak için elini kaldırdı, normalde bunu bir saygısızlık işareti olarak algıladım ama Enzo olduğu için şimdilik görmezden geldim.

"Hiçbir şey düşünmüyorum," diye ekledi Enzo. "Hadi ama. Çıkar ağzındaki baklayı."

İçimi çektim. Öylece ortaya çıkamazdım; ne söylemek istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Yarım yamalak bir plandı ve bu beni çok rahatsız ediyordu.

"Yarın onun evine gideceğim. Hafta sonu üniversiteden tanıdığım biriyle evlenmeye karar verdiğimi söyleyeceğim. Sonra da bir sepet dolusu özürle İrlandalılara gideceğim. Onlara bir tür iletişimsizlik olduğunu ve aslında uygun bir bekar olmadığımı söyleyeceğim. Sonra da onlara seninle evlenmeyi teklif edeceğim."

"Ben mi?" Enzo'nun gözleri büyüdü ve neredeyse purosunu yere düşürecekti. "Beni piyonun olarak mı kullanıyorsun?"

Başımı salladım. Sigarasından uzun bir nefes çekerek bir saniye düşündü. "Onu görmeme izin ver."

Ayağa kalkıp yanına gittim ve CV'sini kucağına bıraktım. "Çok yakışıklı."

"Sana kötülük yapmıyorum, ama babam aile işini bana verdiğine göre, ikinci adamım olmanı istiyorum ve bu nedenle, ikimizin de evlenmesi imajımız için iyi olur. Eğer benim sağ kolum olursan, İrlandalılar bu kadar alınmazlar."

Enzo çarşafın üzerinden birkaç kez baktı. Boynunu iki yana kırdı, sonra tekrar bana baktı. "Tamam."

"Tamam mı?" Dürüst olmak gerekirse, bunu bu kadar çabuk kabul etmesini beklemiyordum. Daha fazla yalvarmam gerekeceğini düşünmüştüm.

"Dinle..." Doğruldu, sonra dirseklerinin üzerine yaslandı. "Bunu ben de en az senin kadar istiyorum. Ben de senin gibi kana susamış durumdayım. Isles'ta onu izlemem için bana güvenmeni takdir etsem de, aksiyonun olduğu yerde olmak istiyorum."

"Toplantıların bir parçası olmak ister misin?" Başını salladı.

"Güzel." O zaman karar verilmişti. Onunla evlenecekti ve İrlandalılara bunu söyleyen ben olacaktım.

Enzo kadife koltuğunda arkasına yaslandı. "Şimdi, kız kardeşin mi? Bu sana yardım edebileceğim bir konu değil. Çok kızacak ve haklı olarak kızacak."

Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve yutkundum. "Biliyorum."

"Onda ne buluyorsun bilmiyorum Solis. Kız kardeşini becerdi ve ona kaltak gibi davrandı."

"Bunu sadece benden intikam almak için yapıyordu," diye ekledim. "Bunların hepsi yapmaya çalıştığı ama başarısızlıkla sonuçlanan bir planın parçasıydı."

"Evet, ama bu arada Ember'la olan tüm ilişkisini de mahvetti."

Durakladım, sözlerinin aklımda yer etmesine izin verdim. "Katılmıyorum. O benim kız kardeşim ve beni seviyor. Ash öldüğünde onun için çok şey yaptım, bu yüzden bence yola gelecektir."

Bana inanmamış gibi güldü ama sözlerime inanmak zorundaydım çünkü Ember'ın başka seçeneği yoktu. Herhangi birimizin hoşuna gitse de Madison benim karımdı.

"Yani, sabah mı?" Enzo sordu.

"Evet. Sabah birlikte babama gideceğiz. Saat sekizde burada görüşürüz." Başımı salladım.

Tavandan tabana pencereye doğru yürüdüm ve arka planda ahırın olduğu havuza doğru baktım.

"Çok soru sormam," dedi Enzo arkamdan. Ses tonu tereddütlüydü. "Ama en azından onunla ne yaptığını biliyorsun, değil mi?"

Tereddüt ettim. Hayır. Doğrusu ne yaptığım ya da neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Evet."

Ağzımdan çıkan en kolay yalandı bu. "Sabah görüşürüz."

Arka kapıdan çıkmadan önce ona el salladım, Enzo'nun arkasından kapıyı kilitleyeceğini biliyordum. Babam, kız kardeşim ve güzel eşimle birlikte kapıdaki kabul listesinde yer alan birkaç kişiden biriydi.

Onu Dansport'a geri getirmek istediğimi anladığımda, ahırının onun sevdiği her şeyle donattım. Evin geri kalanından ayrı, kendini güvende hissedeceği bir yeri olduğundan emin olmak istedim.

Doğrusu, onu tekmeleyerek ve çığlık atarak sürüklemek zorunda kalmayı bekliyordum ve kendi isteğiyle ya da bir şekilde gelmesi sürpriz oldu. Bir şeyleri çözmem ve onu korumam gerekiyordu.

Dışarıda ahıra doğru yürürken ayakkabılarımın altındaki çimler çıkırdıyordu. Onun beni beklediğini düşünmek sikimin seğirmesine neden oldu.

Ahır ana evden çok uzakta değildi. Gün ışığının yokluğunda tek yol gösterici ışık uzaktaki jakuziden geliyordu. Her biri beklenti ve iç gözlem ağırlığıyla yüklü adımlarım sessiz gecede yankılanıyordu.

Büyük ahırın gıcırdayan kapısını açtıktan sonra merdivenleri çıkarak yukarıdaki daireye açılan küçük kapıya ulaştım. Tırmanış bana sonsuzluk gibi geldi. Endişe ve arzusun karışımıyla kapıya yaklaştım, kola dokunmadan önce tereddüt ettim. Çok yavaşça çevirdim. Ciğerlerim bir an için durdu. Açık bırakıp bırakmadığını görmek için yanıp tutuşuyordum.

Benim için.

Ama durdu.

"Siktir," diye mırıldandım. Kapı kilitliydi. Beni dışarıda bırakmıştı.

"Siktir..." Verdiğim bencilce karar yüzünden pek çok insanla aramdaki pek çok şeyi düzeltmem gerekti. Kendi kalbimin sesini dinlemeye çalıştığım için başıma gelen buydu.

Uğruna çok çalıştığım her şeyi çözebilecek tek kişi beni dışarıda bırakmıştı. Kapıyı kırmayı ya da evde sakladığım yedek anahtarı kullanmayı düşündüm ama beni orada istemiyordu.

Bunu onunla onarmak gerekliydi; karıma yanımda ihtiyacım vardı. Benim olduğu için övünmek zorunda kalacaktı. İrlandalıların, kızlarıyla evlenmek istemediğim için Madison'ı benimle evlenmeye zorladığıma inanmalarına izin veremezdim.

Bu gerçeklerden çok uzaktı. Kalbim bir zamanlar çok soğuktu - annemin öldüğünü ve babamın ağzının tıkanıp sandalyeye bağlandığını gördüğüm an donmuştu - sonra o küçük kış dairesinde onun ateş gibi kızıl saçlarını gördüm ve kalbim ısındı. Göğsümde hiç kimsenin bana veremediği bir şey hissettim.

Ve bağımlısı olmuşum.

СпАRIEA NIFEIEEF

H daireme girmeye çalıştı. Ahırın ana kapısından somurtarak çıkıp eve dönerken pencereden onu izledim.

Bir an için onu içeri almayı düşündüm. Merdivenlerin başında duraksadığında, kapıyı açıp ona bağırmayı ve tekmelemeyi düşündüm ama ona bu zevki tattırmayı reddettim.

Hayır.

Bu bir savaştı.

CNARIEA TWEFIY

T Ertesi sabah, kalbimde intikam ateşiyle uyandım. Ana görevim arabamın herede olduğunu ve Isles'a nasıl geri dönebileceğimi bulmaktı. İkinci hedefim ise profesörlerime e-posta gönderip ikinci dönem için sanal ortama geçeceğimi bildirmektir. Üçüncü hedef, fesih yasalarının ne olduğunu bulmaktı, çünkü sarhoş olup evlenmekle ilgili bir şeyler yazılmış olmalıydı. Öyle görünüyordu. çok...yasadı.

Evet, Walsh ailesinin mafyanın bir parçası olduğunu itiraf etmişti ama bu onunla evli olduğum için benim de öyle olduğum anlamına gelmiyordu. Hâlâ uyması gereken kurallar vardı ve beni sonsuza kadar burada tutamazdı. Ayrıca, kapana kısılmış hissetmekten nefret ederdim. Bu benim en büyük korkularımdan biriydi, çocukluğumdan kalma bir şeydi.

Ama bir arabam varsa, kaçışım da vardı ve bunu korumam gerekiyordu. Arabam, yazları parklarda ve Walmart otoparklarında uyumak zorunda kaldığım tüm zor zamanlarımda yanımdaydı.

Benim için rahatlatıcı bir eşyaydı ve bana ayrılmak için bir yol verdi. Bana özgürlük veren tek şeydi. Aileme olanlardan sonra, araba kullanmayı öğrendiğimde, bu benim bir parçamı iyileştirdi. Arabam olmadan sıkışıp kalmıştım.

Tanrım, hayır. Temizlemek ve kişiselleştirmek için çaba sarf etse de asla lanet bir ahırın içinde uyumayı tercih etmem.

Ayrıca, bir kutunun eksik olduğunu fark ettim ve hepsini Isles'taki misafirhanemde bıraktığını düşündüm ve seks oyuncaklarımı geri istedim. Eğer yakın zamanda buraya gelmeyeceksem, en azından oyuncaklarımın bana eşlik etmesini istiyordum.

Dişlerimi fırçalamak için banyoya girdiğimde, sıcak küvetin cazibesine kapılmış gibi hissederek iç çektim. Bir yanım dün gece evime girmeye çalıştıktan sonra ne yaptığını merak ediyordu. Fazladan bir anahtarı olmadığını düşünecek kadar saf değildim ama bir yanım da sınırlarıma saygı duymasını takdir ediyordu.

Çok küçük bir parçam.

Havuza bakarken, ağızımdaki fazla diş macununu tükürmek üzereyken, ön bahçeye doğru bakmaktan kendimi alamadım. Çakıllı garaj yolundan bir araba geliyordu.

"Hmmm..." Başımı yana eğdim ve bir süre önce tanıdığım yaşlı bir adam arabayı park edip evin önüne doğru ilerledi.

Yine simsiyah giyinmiş olan Walsh, elleri havada ön kapıdan koşarak çıktı ve buradan bakıldığında çığlık atıyor gibi görünüyordu.

Pencere açılmadı, yoksa ne konuştuklarını dinlemeye çalışırdım ama Walsh kızgın görünüyordu. Walsh'un beni sakladığı kişi bu olmalıydı.

Sonra kafama dank etti. O adamı Ember'ın dairemize taşındığı günden beri tanıyordum. Babasıydı.

Aralarındaki benzerliği hemen göremeyecek kadar uzaktaydım ama Walsh'un üzgün olması ve adamı itip kakmaması akraba olduklarına dair bir ipucuydu. Ayrıca, aynı yorgun duruşu paylaşıyorlardı, omuzları öne doğru çökmüştü.

Walsh kollarını salladı, sonra pencereme doğru baktı.

Babasının burada olduğumu bilmesini istemiyordu. Bay Solis durduğu yerden içeriyi göremiyordu ama ben yine de ona ters ters baktım, sonra lavaboya doğru yürüdüm, diş macunumu tükürdüm ve aynada kendime baktım.

"Oyun ." Gün için yaptığım tüm planların canı cehenneme. Tatlı kocamı ezmek üzereydim. Beni saklamak istiyorsa, bunu daha çok düşünmeliydi.

Dolabıma girip mayolarımı bulmaya çalıştım ama sadece spor salonunda su aerobiği öğretirken giydiğim tek parça mayoları bulabildim.

"Orospu çocuğu." O küçük pislik bilerek bütün iki parçamı geride bıraktı.

Tamam, iki kişi bu oyunu oynayabilir. Sanırım içine girmek için basit bir siyah tanga bulmam gerekecekti. Islak olduğunda çok can sıkıcı olurdu, ama her neyse, daha sonra ilgilenirdim.

Yanında küçük çiçek detayları olan siyah bir dalgıç sütyen ekledim. Eğer beni evinde saklamak isteseydi, bunu onun için kolaylaştırmazdım.

Eski arkadaşlarımdan birinden aldığım büyük boy kapüşonlu Isles Üniversitesi tişörtünü üzerime geçirdim.

Saçlarımı açıp yumuşak buklelerimin omuzlarımdan aşağı dökülmesine izin verdim, sonra biraz far ve dudak parlaticısı ekledim. Normalde kayınpederimle ilk kez tanışırken böyle giyinmezdim ama Walsh ve onun aptallığı için mükemmeldi.

Kendimi çok tatmin olmuş hissederek kapıdan çıktım ve merdivenlerden aşağı indim, ardından ahırın gıcırdayan ahşap kapısını açtım.

"Enzo?" diye sordum. Kapıda nöbet tutuyordu, simsiyah giyinmişti ve belinde bir silah vardı.

"Hey, Madison." Göz kırptı. *Ne oluyor lan?*

"Yogada geri dönen en sevdiğim müşterimdin..." Aman Tanrım. Bunca yıldır beni izliyormuş. Hayatıma tesadüfen girdiğini sanıyordum ama hiçbir şey tesadüfi değildi.

"Sürpriz." Gülümsedi.

"Senden nefret ediyorum." Ona ters ters baktım ama o omuz silkti. "Ben de ondan nefret ediyorum."

Kapı aralığından çıkıp havuza doğru yöneldim ama Enzo dirseğimi tuttu.

"Yapamam," dedi ve beni ahırın gölgelerine doğru geri çekti.

Pencerelerin olmaması içimde bir endişe dalgası yarattı. Göğsüm sıkışarak nefes almamı zorlaştırdı ve kalbim sanki sınırlarından kaçmaya çalışıyormuş gibi hızla çarpmaya başladı.

Etrafımdaki dünya bulanıklaştı ve sanki kendi kargaşamı uzaktan gözlemliyormuşum gibi bağlantısız hissettim. Düşünceler zihnimde çarpışıyordu, korku ve şüphelerin kaotik bir senfonisi. Kapana kısılmışlık hissi yoğunlaştı ve duvarların üzerime kapandığı, beni ezmekle tehdit ettiği hissinden kurtulamadım. Hayatımın o enkaz gibi hissettiğim dönemine geri döndüm.

Ahırdaki hava ince, nefeslerim sık ve yetersiz geliyordu. Kendimi dengelemeye, hızla akan düşüncelerimi yatıştırmaya çalıştım ama bu ellerimle duman yakalamaya çalışmak gibiydi. Endişe nöbeti beni ele geçirmişti ve onun amansız pençesine yakalanmıştım.

Enzo'nun ağzı hareket ediyordu ama hiçbir kelime kaydedilmiyordu. Seslere odaklanamıyordum, sadece etrafımı saran kaosa odaklanabiliyordum. Bir zamanlar tanıdık bir yüz olan Enzo'nun varlığı şimdi ek bir hapsedilme katmanı gibi hissettiriyordu. Onun rahat tavırları içimdeki kargaşayla çatışıyordu. Özgür kalmaya, nefes alacak bir alan bulmaya ihtiyacım vardı, yoksa endişe beni tüketecekti.

"Madison," diye seslendi biri ve dizlerimin bağı çözüldü ve yere düştüm. Başım birinin kollarına düştü ve onlara teşekkür etmek için sesimi bulmayı diledim ama dünya etrafımda karardı.

"MADISON," DIYE MIRILDANDI BİR SES, GÖZLERİMİ KIRPIŞTIRARAK AÇTIĞIMDA. Bir şekilde beyaz atlı prens beni alıp götürecekti ama ben ahırın ortasında eski bir saman yığınının üzerinde yatıyordum.

Her parçam kaçmak istiyordu, ben de gözlerimi kapattım. Ölmek istemiyordum ama sık sık yaşamayı bırakırsam ne olacağını düşünüyordum. Çoğu gün hayattan bezmişim, ölüm için bile çok yorgundum.

"Buradayım," diye homurdandım birkaç kez göz kırıp kendimi oturma pozisyonuna getirirken. Saman iğneleri parmaklarıma batarak yaralarımın üzerinde çentikler bırakırken gözlerimi kapattım.

"Ben gidiyorum." Kendimi kaldırmaya çalıştım ama arkamda oturan Enzo sırtıma biraz destek verdi.

"Sen... yapamazsın." Sözlerini bitirirken sanki benim için üzülmüş gibi bir hali vardı. "Ne oldu?"

"Anksiyete geçirdim. Bazen oda üzerime kapanıyormuş gibi hissettiğimde oluyor." Omuz silktim. Bunu hiç yüksek sesle söylememiştim ve kocam için çalışan Enzo'ya söylemek tuhaf gelmişti ama incinmişim. Gerçekten incinmişim.

Ve sonunda birinin içimden geçen acıya tanık olması güzeldi... on dakika öncesine kadar yoga derslerime gelen bir müşteriye olmasına rağmen.

"Ona söyleyecek misin?" diye sordum.

Enzo'ya döndüm. Dışarıdan bakan biri için pozisyonumuz yanlış görünebilirdi. -Ben bacaklarının arasına oturmuştum ama o sadece beni dengeliyordu, tekrar tökezleyebileceğinden endişe ediyordu.

Enzo, "Bunu yapmamın ikimiz için de faydalı olacağını sanmıyorum," dedi.

Aşağıya baktım ve sutyenimi ortaya çıkaracak kadar yukarıya çıkmış kapüşonlu bir tişört giydiğimi fark ettim ve iç çamaşırım tamamen ortadaydı.

Panik ataklarımı nasıl yöneteceğimi biliyordum... genellikle, ama her şeyin bir sırası vardı. Yapraklara odaklanmam gerekiyordu, ağaca değil.

"Güzel. Bir at ahırında beni okşadığını ona söylemeyeceğim, ama bu jakuziye gideceğim anlamına geliyor," dedim.

Enzo sözlerimin ne anlama geldiğini anlayarak hızla benden uzaklaştı. Walsh, ne kadar dost canlısı olursa olsun, böyle bir görüntüyü hoş karşılamazdı.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Sadece sana yardım etmeye çalışıyordum-"

Omuz silktim. "Bana bir bahane gibi geldi." Kıyafetlerime bakarak ekledim, "Ve bayıldığımda kim bilir neler oldu. Tek hatırladığım eşofmanımın yukarı çekilmiş ve kırımın açıkta olduğu bir şekilde uyandığım."

Kasıtlı olarak kışkırtıcı davranarak onu bir köşeye sıkıştırdım. "Siktir, Madison!" diye bağırdı, bir elini uzun saçlarında gezdirirken.

"Karma böyle bir şey işte," diye karşılık verdim, ahırdan çıkarken. "Yoga konusunda bana yalan söylememeliydin."

"En azından evden uzak dur... lütfen. Yakalanırsan ikimizi de öldürür." Jakuziye doğru ilerlerken zafer duygusunun tadını çıkarıyordum.

Sonunda Walsh Solis'ten hep istediğim intikamı .

СПAРIEA TWEFİY-OFE

I onu gördüm.

Dondurucu soğukta sadece bir çift iç çamaşırıyla dışarıda durarak beni çok kızdırıyordu. Bir saniye bekler misin? Dün gece Enzo'yla birlikte olduğum ofisteki büyük pencereye doğru yürüdüm.

Babamın öfkesini kendime yöneltmeye çalıştım ve dikkatini dışarıdaki sinir bozucu sahneden başka yöne çekmeyi umdum. Evlendiğim için beni azarlamaya devam etti ve günümün hiç hayal etmediğim şekilde gelişmesine neden oldu.

Enzo demişken, o hangi cehennemdeydi? Bunların hiçbirisi olmasın diye onu bilerek kızımın kapısına göz kulak olması için görevlendirmiştım. Babam beni azarlayıp hakaret üstüne hakaret yağdırırken onun korunmasına ve babamdan uzak durmasına ihtiyacım vardı.

Babamın beni azarlamasına izin verdim, bağırışlarını ve eleştirilerini içime çektim. Bu sabah gazetelerde çıktığı anda haberi gördüğünü biliyordum. Kasabanın en nüfuzlu ailesinin oğlunun evlenmesinin medyada bu kadar çabuk yer bulması inanılmazdı. Neyse ki haberi sadece küçük bir yerel gazeteyle sınırlı tutabildim ve İrlandalıların haberi almaması için internetteki tüm haberleri sildim.

"Bana danışmadan evlendiğine inanamıyorum, Walsh. Aklından ne geçiyordu?" Yüzü öfkeden kızarmıştı. Koyu renk saçları mükemmel jöleli tarzının dışına dökülüyordu.

"İşler değişti," diye karşılık verdim, Madison dışarıda doğaçlama performansına devam ederken hararetli bir tartışma görüntüsünü korumaya çalışıyordum.

Yine de beni azarladıkça, Madison'ın dışarıdaki hareketine tanık olmasını engelleyebildim. Onun eski bir elbise giyeceğini tahmin etmemiştim.

erkek arkadaşının sweatshirt'ünü giydi ve beni dehşete düşüren bir gösteri için jakuziye girdi.

Suya dalan güzel karıma bakışlarım donup kalmıştı.
Bugün biri kovulacaktı.

"Kendini ne güzel bir karmaşanın içine sokmuşsun. Açıkla kendini," dedi babam ve dikkatimi tekrar odaya çekti.

"Kendimce sebeplerim var baba. Senin onayını istemiyorum," diye cevap verdim, neden olduğu rahatsızlıktan zevk alıyor gibi görünen Madison'a göz ucuyla bakarak.

"Bu aileyle alay ediyorsun. Sonuçları umurunda mı?" Sesi kreşendoya ulaşarak devam etti.

"Bir planım var," dedim.

"Hepsi öğrenecek. Her yerdeydi. Haberler hızla yayılıyor, özellikle de eşler arasında. Ve kız kardeşin-"

"Ember biliyor mu?"

Kırsal kesimde olduğunu sanıyordum ve çoğu zaman Wi-Fi konusunda berbatlar.

Madison'ın neden olduğu dikkat dağınıklığından dolayı içten içe sinirlenerek içimi çektim. "Bak, bunu bütün gün tartışabiliriz ama ben kararımı verdim."

Babam hoşnutsuzluğunu dile getirmeye devam ederken, dışarıda yaşanan Madison şeklindeki kargaşayı ele alabilmek için umutsuzca yüzleşmenin bitmesini diledim.

Oh, güzel. Kendini jakuziye indiriyordu, su onu yeterince örtüyordu, böylece jetlerin girdapları tam göğüslerinin altındaydı ve onları suda zıplatıyordu. Mükemmeldi ve benim olmuştu.

Bakışlarım amaçladığımdan daha uzun süre onun formuna sabitlendi. O benim Aşıl topuğumdu, iyi hazırlanmış planlarımın bozucusuydu. Gözlerimi ondan ayırmam gerektiğinin giderek daha fazla farkına varmama rağmen, kendimi bunu yapamaz halde buldum. Yaptığım her stratejik hamleyi yerle bir etmekte ustaydı.

Dikkatimin bir anda, babam ilgisizliğimi hissederek bana katılmak için yerinden kalktı. Aklımdan kaçma dürtüsü geçti, yaklaşan yüzleşmeden kaçmak gibi geçici bir düşünce. Yine de kaçınılmaz olanın yaklaştığını, süresiz olarak kaçamayacağım bir karşılaşma olduğunu biliyordum.

"Ne yaptığını çok iyi biliyordu," diye mırıldandım nefesimin altında, dikkatimi çeken kadına yönelik alçak bir mırıltı.

"Bu o olmalı..."

"Yapma," diye yalvardım, kendimi kaçınılmaz olarak takip edecek olan incelemenden kurtarmaya çalışıyordum.

"Walsh Ersilio Solis," diye azarladı, hem bir liderin hem de bir babanın sert tonunu benimseyerek.

Gözlerimi bir an için kapattım ve yaklaşan uyarıyla yüzleşmek için döndüm. "Bunu lideriniz olarak değil, babanız olarak söylüyorum."

Kendimi hazırlayarak azarlanmayı beklemeye başladım. "Kız kardeşini gerçekten incitti. Ember bunu öğrenirse çok üzülecek."

Derin bir iç geçirdim. "Biliyorum."

Ortada bir durum vardı ve ben bu durumun gerektirdiği karmaşıklığı aşmak için henüz bir plan yapmamıştım. "Lütfen ona söyleme. Ona söylemenin bir yolunu bulmama izin ver."

"Oğlum, eğer o senin karınsa, etrafta olacak, özellikle de ailenin yanında. Kız kardeşinin de bu işe dahil olacağını biliyorsun."

Bir kez daha ihmalinin gerçekliğiyle yüzleştim, göz ardı etmeyi seçtiğim sonuçların keskin bir kabulü.

Babamın sözleri gerginliği yarıp geçti, sesi babalık endişesinin ağırlığını taşıyordu. "Walsh" -ses tonu hayal kırıklığı ve sertlik karışımı- "sana bir şey öğrettiysem, o da ailenin her zaman önce gelmesi gerektiğidir."

Kızgınlığım yüzeye çıkarken bıkkın bir şekilde iç çektim. "Biliyorum baba," diye cevap verdim, sesimdeki gerginlik belirgindi. Aile sadakati ve onunla ilgili çözülmekte olan koşullar arasındaki hassas dans, tahmin ettiğimden daha zorlayıcı oldu.

Sert bir elini omzuma koydu, bakışları benimkini arıyordu. "Kız kardeşin bunu kendi başına öğrenirse incinecek. En iyisi dürüst olmak ve sonuçlarıyla bir aile olarak yüzleşmek. Tüm ailenin katılacağı bir tanışma yemeği ayarlayacağım. İkinizin de katılması gerekecek ve bunu bir hafta sonraya erteleyeceğim. Ember'a yemekten önce söylemeniz gerekiyor. Onu gafil avlamayın."

"Ben hallederim," diye iddia ettim, zihnim zaten serpintiyi hafifletmek için en iyi yaklaşımı hesaplıyordu. Ancak, gözümün ucuyla Madison'ın jakuziden çıktığını görünce dikkatim dağıldı.

Şehvetli bir zarafetle hareket ediyor, su damlacıkları tenine yapışarak vücudunun cazibesini artırıyor. Suyun etkisiyle dağılan kıvılcıklar, meydan okuma ve entrika karışımı bir yüzü çerçeveleyordu. Beline bir havlu sararken canlı ve inatçı yeşil gözleri benimkilerle buluştu.

Ailevi sorumluluklar ve onun zahmetsizce uyguladığı manyetik çekim arasında kaldığımda, kendimi bir an için suskun buldum. Tedirginliğimi hisseden babam sırtımı sıvazlayarak gerginliği kırar gibi oldu. "O zaman izin ver de dışarı çıkıp yeni gelininle tanışayım." Resmen beni itti. Beni kenara çekti ve ben itiraz edemeden çoktan ofisten çıkıp koridordan geçerek bahçeye açılan büyük kapıyı açtı.

"Baba," diye seslendim arkasından, sesim Madison'a geldiğini haber veriyordu ve o da havluyla kurulandığı yerden başını kaldırıp baktı.

Neredeyse ona doğru koşan babama, sonra da bana baktı. Yüzümde yazılı olduğunu bildiğim tereddütlü ifadeyi görünce havlusunu bıraktı ve sadece bikiniyle babama doğru yürüdü. Daha yakından baktım. Hayır. Lanet sütyenini giymişti.

"Merhaba Bay Solis. Bu çok güzel-"

"Yeter." Kadının kendisine uzattığı eli sıkmaya zahmet etmedi. "Kim olduğunu biliyorum."

Yüzünde en ufak bir tereddüt görmek için bekledim ama hiçbir şey yoktu.

"Siz sözümü kesmeden önce, sizi tekrar görmenin ne kadar güzel olduğunu söyleyecektim."

Ben durakladım. Babam durakladı. Havluyu almak için eğilip sonra göğsüne sararken saçlarından damlayan suyu duyabiliyordunuz. Cüretkârlık. Madison Ryan -daha doğrusu Solis- az önce kayınpederine, tüm toplumdaki, hatta tüm dünyadaki en güçlü adamlardan birine seslendi. Ülke. Bir parmak şıklatmasıyla boynu kırılabilirdi.

Babamın yüzünde bir gülümseme belirmeden önce oldukça uzun bir duraklama oldu. Bana döndü. "Cazibesini görebiliyorum."

Yanına kaydım, ellerimi beline doladım ve onu kendime doğru çektim.

Bana doğru baktı ve ben de babamın hatırı için ve belki de kendi merakım için gözlerinin içine baktım. Dikkatimizi tekrar babama çevirmeden önce ona verdiğim tek şey, geri çekilmediği için hafifçe başımı sallamak oldu.

"Madison, çok üşümüş olmalısın. İçeri girip ısınmalıyız," diye teklif ettim, sonra içeri girmemizi işaret ederek bizi geri götürdüm. Elim Madison'ın eline gitti ve o da diğer eliyle havlusunu tutarken parmaklarımızı kenetledi. Bu hareket, onunla ilk tanıştığımda çarpan kalbimi yerinden oynattı, Tekrar çekiştirdik. Birbirimize karşı ilk kez romantik davranıyorduk ama bir rol oynuyorduk. Onu çırılçıplak soymak ve tokatlamak istememe rağmen

şımarıklık yaptığı için onu doldurmam için yalvarana kadar güzel amcığı, sadık bir koca maskaralığını seçtim - şimdilik.

Babam sahneye daldı ve yasadışı düşüncelerimi yarıda kesti. Kendimi gizlice ayarladım ve Madison, kötü kalpli büyücü, gözlerinde muzip bir parıltıyla bana baktı, karıştırdığı çıkmazın farkındaydı.

"Duyduğuma göre tatil yemeğinde bize katılacaktıydın," dedi babam, farkında olmadan gerginliği bozarak. Zihnim allak bullak oldu ama Madison, her zamanki gibi alternatif kişiliğinin efendisi olarak, içindeki kargaşayı gizleyerek soğukkanlılıkla cevap verdi.

"Gerçekten mi?" diye söze karıştı, sesi soğukkanlı bir hava taşıyordu, ikinci deriden kişiliği sıkıca yerindeydi. Başkalarına sakın görünse de, onun iç fırtınasının istenmeyen izleyicisi olan ben daha iyi biliyordum.

"Evet. Tatil partisine katılacaksınız ve evliliğinizi ilan edeceğiz. Ondan sonra da oğlum İrlandalılarla olan 'sorununu' onlar kafayı yemeden halletmek zorunda kalacak," diye gündemi açıkladı babam.

"Peki ailede liderlik rolünü kim üstlenecek?" Madison başını eğip kollarını kavuşturarak sordu. Etrafımızdaki dünya durdu. Ember dışında hiçbir kadın geleneksel aile yapımızdaki yerleşik rolleri sorgulamaya cesaret edememişti.

Cinsiyetçilikle dolu muydu? Kuşkusuz. Kadınların daha fazla söz sahibi olması gerektiğine inanıyor muydum? Kesinlikle inanıyordum. Ama bunu, kadının rolünün mutfakla sınırlı olduğuna inanan yaşlı amcama anlatmaya çalışın.

Babam donup kalmıştı, hemen cevap vermedi. Nefesimi tuttum ve Madison'ın cesur sorgusunun başıma iş açmaması için dua ettim.

Babamın sükûneti biraz olsun bozuldu ve şöyle dedi: "İrlandalılarla bu işin nasıl sonuçlanacağını göreceğiz. Bu tam olarak beklediğim şey değil. Bu konuyu kızımınla da konuşmam gerekecek." Ölçülü sözleri olayların beklenmedik bir şekilde geliştiğini ima ediyor ve odada bir belirsizlik havası bırakıyordu.

Babam bana çok kızmıştı ve sakın kalmak için elinden geleni yapıyordu. İrlandalılar çok kızacaktı ve bu durum onlarla aramızdaki ilişkiyi riske atacaktı. Özür dilemek için söz verdiğim gelinin ailesiyle konuşmam gerekiyordu.

"Ama önce ben onunla ve Yağmur'la konuşana kadar bekleyecek. Değil mi... Baba?"

Yavaşça başını salladı.

"Ama Madison, kimsenin ailemin arasına girmesine izin vermeyeceğimi anlamalısın ve buna çocuklarımın korumak için çok çalıştıkları ilişki de dahil."

"Anlıyorum." İlham perim ayaklarının üzerinde kaydı. Birkaç dakika önce jakuzide kendinden çok emin adımlarla yürüyor gibiydi ama yine kayıyor, ham halini ortaya çıkarıyordu.

Krem rengi bir battaniyenin asılı olduğu büyük kahverengi deri kanepeye doğru yürüdüm ve battaniyeyi omzuna attım. Gözlerimiz birbiriyle dans ederken bana ettiği tek teşekkür sessiz bir teşekkürdü. Hâlâ üzgündü, bu çok açıktı, ama en azından geçici bir süre için bana ayak uydurduğu için minnettardım.

Babam kapıya doğru yöneldiğinde gerginlik had safhadaydı. "Bir haftanız var. Ondan sonra, tüm geniş aileyle birlikte tatil yemeği devam edecek. En yeni üyeyle tanışma vakti geldi."

Madison oturma odasında dururken, "Ember'a söyle," diye fısıldadı.

"Söyleyeceğim." Başımı salladım ve gözlerimi kapattım.

"Bu senin normalde vereceğin türden bir karar değil Walsh. Çok hesaplı ve düşüncelisin. Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur." Kapıyı arkasından çarptı. Kapanan kapının yankısı sessizlikte yankılandı ve sonrasında içim sızladı. Ayrılan ayak seslerinin altında çakıllar çıtırdıyordu ve tek istediğim hayal kırıklığıma açığa çıkarmak, çığlık atmak ve bir şeyleri parçalamaktı.

Çıldırıcı derecede haklıydı. Gerçek, kara tahtaya çakılmış çiviler gibi içimi gıcıkladı, her zamanki rasyonelliğimi parçaladı ve beni rahatsız edici duygular alemiyle yüzleşmeye zorladı. Oturma odasına doğru dönerken öfke beni tüketti. Öfkemi içime yönelttim, duygularımın kararlarımı gölgelemesine izin verdiğim için kendime kızdım. Karım oturma odasından beni izliyordu, kendi hoşnutsuzluğuyla kaynıyordu ve ona bir hayat sağlamak için ne kadar uğraştığımdan habersizdi.

Onun için özenle bir dünya hazırlamış, uygun anı beklemiştim ama sabırsızlığım beni alt etti. Onu buraya getirdim, onunla evlendim, bu sefil gezegendeki her günü onunla paylaşmaya karar verdim. Yine de niyetlerime karşı inatla kör kaldı ya da belki de ben ilgimin derinliğini göstermekte sefil bir şekilde başarısız oldum.

Ona doğru attığım her adım duygularımın közünde tepinmek gibiydi, öfke damarlarımda kabarıyordu. Babamın sözleri ağır geliyordu,

Liderlik vaadi parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Bunun farkına varmanın fiziksel ağırlığı üzerime çöktü. Oturma odasına ulaştığımda içimde adrenalin ve nefret dolaşıyordu.

Madison döndü, gözlerinde kararlılık ve meydan okuma karışımı bir ifade vardı. Eğer bu savaşa tekrar girmek istiyorsa, ben galip gelecektim. Yaklaşan aile toplantısı için geri sayım başlamıştı ve sahne, hikâyemizin yeniden tanımlayacak bir sırlar ve ifşaatlar çatışmasına hazırdı. Onun için şekillendirdiğim bir hikâye... Ama o henüz bunu göremiyordu.

Ben de onu yapardım.

СПAPIEA twefiy-two

"D Battaniyeyi kaldır." Emri havada asılı kaldı ve beni olduğum yerde donmuş, üzerime örttüğü battaniyelere sarılmış halde bıraktı.
Ölçme ve tanıdık olmayan Oda, I aldı içinde ve beklenmedik

Evine ilk kez davet edildiğimin farkına vararak çevreyi inceledim. Modern ama davetkâr bir ambiyansa sahip olan evin geniş, açık bir alanı ve odanın ortasına yerleştirilmiş büyük boy kahverengi deri bir kanepesi vardı. Bulunduğum alan mutfak ile oturma odasını birbirine bağlıyordu. Gözlerim bir duvara monte edilmiş büyük bir televizyona takılırken, kükreyen odun ateşiyle yanan büyük bir şömine odaya sıcak bir parıltı yayıyordu.

Modernlik ve sıcaklığı dengeleyen dekor, dağınık, kolejli çocuk havasından ziyade sofistike bir bekâr evi estetiği öneriyordu. Bana doğru yaklaşırken dikkatim Walsh'a yöneldi.

"İyi bir maç çıkardık." Ona ukala bir sırıtiş attım. "İyi bir koca taklidi yapıyorsun. Elimi tuttuğunda neredeyse sana inanacaktım."

Durdu ve gözleri kısıldı. "Sahte bir koca mı?" "Evet."

O kadar alçak ve derin bir sesle homurdandı ki odada yankılandı ve beni dehşete düşürdü. "Madison. Sen benim karımsın."

"Hayır." Dudaklarımı büzdüm. "Çünkü senin karın olsaydım, bu evde seninle birlikte . Eşyalarım burada olurdu. Kıyafetlerim burada olurdu ve mutlu bir evli çift gibi aynı yatağı paylaşıyor olurduk."

Şakaklarını ovuşturarak tekrar inledi. Onu yine kızdırıyordum, ki bu da planımın bir parçasıydı.

"Enzo'yu öldüreceğim."

"Hayır!" Enzo'ya bir şey olmasını istemiyordum. Beni korumaya çalışıyordu ve Walsh'a panik atağımdan bahsetmesini istemiyordum. "Gizlice kaçtım."

Walsh'a kolayca yalan söyledim, özellikle de kendimi korumak istediğimde. "Seni öldüreceğim," diye ekledi.

Bu sefer kıkırdadım. Walsh herkes için büyük kötü kurttu ve evet, bana başka şekillerde zarar vermek istiyordu ama bana asla elini sürmeyeceğini biliyordum.

"Tamam, Walsh-y, bunun gerçekleştiğini görmeyi çok isterim."

"Güzel lakap," diye karşılık verdi. " yapıyorsun."

Gülümsedim. "Biliyorum."

"Buraya gel, velet." Şimdi derin bir arzuyla kaplanmış gözleri ona doğru adım atmam için beni çağırıyordu. Olduğum yerde sabit kalmak için tüm irademi kullandım.

"Hayır." Sesimdeki titremeye engel olmaya çalıştım ama yüzüne bir sırtıma yayıldığı anda bunu duyduğunu biliyordum.

"Sen çok kötü bir kızdın." Yavaşça bana doğru yürüdü. "Burada babamın önünde iç çamaşırlarınla dolaştın, etrafta caka sattın, dikkatimi dağıttın."

Geriye doğru adım attım. "Dikkatin dağıldıysa, bu senden başka kimsenin suçu değil."

"Ah." *Cık cık etti.* "İşte burada yanıliyorsun. O jakuziden çıkarken attığın her adımda güzel kışın sallanıyordu. Kızıl saçlarınız omuzlarınızdan aşağı dökülürken bir o yana bir bu yana sallayarak suyun damlamasına izin verdiniz."

"Mm-hm?" Söylediği kelimeleri zar zor dinleyerek bana doğru ilerleyişine odaklandım.

"Yine de şefkatli eş rolünü iyi oynadın. Ne kadar iyi bir öğrenci olduğunla gurur duyuyorum."

Lanet olsun. Eğer onun huzurunda olmaktan zaten sıırılsıklam olmamışsam, şimdi sıırılsıklam olmuşum. Belki de doğuştan insanları memnun eden biri olduğum içindi, ama bu övgü bana bir şeyler yaptı. Sıcak bir battaniye gibi hissettirdi, beni garip bir şekilde iyileştirdi.

"BEN..." Hiçbir şey yoktu. Kafamda hiçbir kelime oluşmuyordu, düşüncelerim onun aletinin beni gerdiğini hayal etmeye takılıp kalmıştı. "Senden nefret ediyorum."

Sonunda bir şeyler söyledim ama kelimeler ağzımdan çıktığı anda gerçeklerden çok uzak olduklarını anladım.

Bir adım geri çekildiğimde, bir şekilde şöminenin yanında bir köşeye sıkıştığımı fark ettim, ocağın sıcaklığı soğuk bedenimi ısıtıyordu.

Bacaklar.

"Biliyorum." Gözleri tarif edilemez bir açlıkla doluydu. Battaniyeyi bırakarak arkamdaki duvara . Soğuk sıva, şömineden yayılan sıcaklıkla bir tezat oluşturuyordu. "Benden ne kadar nefret ettiğini göster bana."

Başımın arkasından tuttu, saçlarımı çekiştirdi ve başımı yana yatırdı. "Seni tatmama izin ver."

Dudakları boynumda gezinip köprücük kemiğim boyunca öpücükler bırakırken talebi şiddetliydi.

"Çok mükemmel," diye fısıldadı. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı ve Walsh bir an durakladı, bana hayranlıkla bakmak için geri çekildi.

Gözleri tüm vücudumu taradı. "Kıvrımlarının her ayrıntısını alıyor ve hafızama kaydediyorum."

Geçmişte kaslı fiziğim konusunda kendimi mahcup hissederdim. Ancak zaman beni uyum sağlama arzusundan uzaklaştırdıkça, atletik yapımı kucakladım ve sergiledim.

"Büyüleyicisin." Beni tekrar içine hapsederken dudaklarında bir sırıtiş belirdi, vücudu bedenime baskı yaparak beni duvara sabitledi. Dili açıkta kalan tenimin her santiminde gezindi.

Kızdığım adam buydu. Benim koruyucum olması gerekirken beni kendinden uzaklaştırıyor, yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşemiyordu. Bedenim tehlikeyi anlamayarak bana ihanet ediyor gibiydi. O ilerledikçe ben geri çekiliyor, yaklaşan varlığından kaçmak için umutsuzca duvarla birleşmeye çalışıyordum.

"Bacaklarını aç," diye buyurdu. Duvara tutunarak ve başımı yana doğru çevirerek bunu yerine getirdim. Dudaklarımdan kaçan sesler o kadar kabaydı ki, onları yutmam mümkün değildi.

"Benden o nefret ediyorsun ama yine de ortalığı kirletiyorsun."

İnledim.

Sonra Walsh Solis, onu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm bir şey yaptı. Dizlerinin üzerine çöktü, her iki bacağımı da kavradı ve bana baktı. Koyu kahverengi gözleri benimkilerle kilitlendi ve o anda birbirimizi ham savunmasızlığımızla gördük. Kendini bana açtı, gözleri cevap arıyordu.

Kahretsin, onun varlığında bu kadar çabuk katlanabilmemden nefret ediyordum. "Seni tatmama izin ver, karıcığım."

Yutkundum. Kelimeler yine göğsümün içinde sıkışmış, cevap bulamıyordu ve içim, dilinin bana dokunması için çaresizce kasılıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı.

Olamaz.

Yalvarıyordu. İlk defa. Bir şekilde gücünü birleştirmiş ve bana da tattırmış gibi hissettim. Ellerim nemlendi çünkü onun için vahşileşirken, bu anın aramızda ne anlama geldiğini biliyordum.

"Tamam," diye fısıldadım. İnledi, kalçalarımı kavradı ve beni iyice açtı, dili kıvrımlarımı yaladı. O anda boşalabilirdim. Ağzının sıcaklığıma karşı verdiği hisle eriyebilirdim. Dilinin ucu klitorisimin üzerinde gezindi. Elimden geldiğince duvara tutundum, sessizce tutunmam için tutacak ya da başka bir şey koymasını diledim.

Dili bana karşı ne kadar hızlı hareket ederse, o kadar çok yıldız görüyordum. Kendimi dik tutabileceğimden emin değildim. Birdenbire kükreyen şöminenin yanında olmak kötü bir fikir gibi göründü çünkü vücudum yanıyordu. Bunun nedeni Walsh'un dilinin klitorisime çizdiği şaheser değil, ateşten yayılan sıcaklık olmalıydı.

"Aman-" diye bağırdım, umutsuzca kendimi dengelemeye çalışıyordum.

"Üzerimde dur." Bu, ileriye doğru birkaç adım atmam gerektiği anlamına geliyordu, bunu yapabileceğimden emin değildim ama denedim, arkamdaki duvarla kendimi sabitledim. Kalçalarımı yüzüne doğru kaldırırken ben de onun üzerinde durdum, böylece omuzlarına binmiş oldum. Bana ihtiyacım desteği vermişti, böylece devrilmeyecektim ve yüzünü amıma saldırmaya devam etmek için mükemmel bir konuma getirdi.

"Tadın en tatlı meyve gibi, Muse," diye inledi.

Son üç yıldır her boşaldığımda neden onun adını inlediğimi şimdi hatırlıyordum. Vücudumu ne kadar iyi hissettirdiğine dair anılar hızla geri geldi ve eğer bir şey varsa, hayatımın geri kalanında bunu deneyimlemek için burada sıkışıp kaldığım için mutluydum.

Bu adamdan nefret ediyor olabilirdim, varlığımın her zerresi onunla sürekli savaş halinde olmak istiyordu, ama beni tattığında eriyip bir su birikintisine dönüştüm. Dili bir içeri bir dışarı gidip geliyor, ateşli bir çılgınlıkla amımın etrafında dönüyor ve sonra beni yüzünde patlayacağım noktaya getirmek için durgun vuruşlarla klitorisimle ilgileniyordu.

Benden uzaklaşıp beni önünde dikerken, orgazmım tam oradayken hareketsizliğe düştüm. Ayağa kalktı, dudakları sularıyla kaplıydı.

"Neden durdun?" Nefes nefese kaldım.

Dudaklarının kenarları yavaşça kıvrıldı. "Çünkü sikimin üzerine boşalmanı istiyorum, karıcığım."

Islaklığımı elinin tersiyle sildi. Onun için ne kadar sıırıslıklam olduğumu görünce birden utançla yıkandım.

Beni belimden tuttu, sonra başparmağını dudaklarıma doğru kaldırdı. "Aç kapıyı."

Başımı salladım, başparmağını ağzıma sokarken dudaklarımı ayırdım. "Tadın çok güzel, değil mi?"

Dişi gözlerim onun aç kilitlendi. "Lütfen beni becer," diye başparmağının etrafında.

Beni sıkıştırıyordu. Boşalmayı çok istiyordum ama bir planı olduğunu biliyordum çünkü Walsh Solis her zaman bir şeyler buluyordu. Onun cinsel arzularının bir piyonu olmaktan bile nefret ediyordum.

"Ah, yani şimdi evliliğimizi tamamlamak mı istiyorsun?"

Ugh. Konuşmayı kes. Çenesini kapamasını ve anı mahvetmeden onu becermeme izin vermesini istedim. Ona ne kadar kızgın olduğumu unutmak ve bunu sürekli hatırlatmamak istiyordum.

"Kapa çeneni," diye homurdandım, onu itmeye çalıştım, ama eli etrafımda daha sıkı dolandı, beni kendine çekti, böylece dudaklarımız bir kıl genişliğinde uzaktaydı.

"Benden nefret ettiğini söyle," diye fısıldadı. Diğer eli kalçalarımın arasına uzandı ve onları birbirinden ayırdı.

"Benden nefret ettiğini söyle," dedi ve eli amımın üzerinde kaldı.

"Senden nefret ediyorum," dedim, bulabildiğim tüm özgüveni toplayarak. Yüzünde bir sırıtma daha oluştu, sonra keskin bir tokat saplandı.

Vay anasını. Amımı tokatladı. "Ah," dedim, aşağı bakmaya çalıştım ama eli yukarı kalktı. Walsh Solis beni tokatladı ve ben bunu garip bir şekilde seksi buldum.

"Uzan." Beni büyük kanepenin üzerine bıraktı. Mağazada gördüğünüz, vücudunuzun içinde eriyip gitmesine neden olacak kadar büyük mobilyalardan biriydi.

"Senden çok nefret ediyorum Walsh," diye bağırdım, bir damla gözyaşı dökülmek üzereydi. Gözleri o bitmek tükenmek bilmeyen açlığıyla üzerimde kaldı ama yine de bir yumuşaklık vardı. "Al beni, ilham perisi." Başımı salladım, kelimeler bulamıyordum. "Ger amını

uzunluğumun etrafında."

"Lütfen... daha fazla," diye bağırdım.

"Bana odaklan." Üzerimde durup kıyafetlerini çıkarırken gözlerim onun vücuduna odaklandı. "Gözlerini buraya dik," dedi.

"Aferin kızıma," diye övdü ve ben de oturur pozisyona geçtim. Elleriyle gömleğinin eteklerini kavradı, sonra başının üzerinden kaldırdı. Yırtık göğsündeki mürekkep girdapları canlandı.

"Beni izle," diye emretti. Sonra çırılçıplak soyunarak önümde kendini teşhir etti. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Beni içine düşmek üzere olduğum nefret ve kendinden nefret etme düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Kelimenin tam anlamıyla beni seksle oyalıyordu.

"Bu bizim ilk seferimiz," diye fısıldadım, elleri ve dizleri üzerinde kanepeye uzanıp üzerimde sürünürken.

"Öyle."

Eli çenemi eğdi, böylece gözlerimiz birleşti. Bu izin istemenin sessiz bir yoluydu ve bakışlarımız kilitlendiğinde her şeyin değişeceğini biliyordum.

Bir anda beni kalçalarımın tutup kaldırdı, böylece bacaklarım onun kalın kalçaları arasında olabildiğince geniş açılmıştı.

Sağ elimle göğsünü desteklerken diğer elimle dövmelerindeki karmaşık girdapların izini sürdüm. Aleti karnıma doğru seğirdi.

"Üste çık." Zonklayan aletin üzerinde gezinirken gözleri kapüşonlu ve açtı.

Emrini yerine getirdiğimde yanağımı okşadı. "Benim karım."

Saçlarımı omuzlarımın üzerinden attım, tavana bakarak beni nasıl gereceğine hazırlandım. Prekum ile boncuklanan ucu, horozunun üzerine kaymamı sağladı. Kalçalarımı iterken, dolgunluk karşısında haykırdım. Beni her yönden geriye itiyordu ve aynı zamanda bana güç veriyor, ondan ne kadar alacağımı kontrol etmeme izin veriyordu.

"Bir kadının bana binmesine asla izin vermedim," dedi onu daha derine götürürken cinsel inilti arasında. "Ama sen, Muse? Bütün gün kalçalarının içime nasıl girdiğini izleyebilirim."

Gözlerimi kapattım, onun varlığıyla ve beni çevreleyen duygu dalgasıyla sarmalandım. Dokunuşundan, içimdeki mükemmelliğinden ve aramızdaki duygusal engelleri ortadan kaldırdığının farkına varmaktan bunalmışken, her şey başa çıkamayacağım kadar ağır gelmeye başladı. Yine de ondan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bedenim ondan daha fazlasını talep ediyordu, bu yüzden inişimi tamamladım ve beni tamamen doldurmasına izin verdim.

"Yıllardır bunun hayalini kuruyorum," diye bağırdım, sonra üstünde zıpladım ve parmaklarının arasında meme uçlarımı yuvarladım.

Bu pozisyonda tüm güç bendeydi ve onun neden kontrolü elinde tutmaktan hoşlandığını anlayabiliyordum. Burada, bu şekilde olmak bana kendimi en yüksek dağa tırmanabilirmişim gibi hissettiriyordu. Ben ona zevk verdiğim için onun zevk almasını izlemek tarif edilemezdi.

Hareketlerimi dengelemek için kalçalarımı ve dizlerimi kullanarak zıplama ve nabız atma arasında geçiş yaparak onun üzerinde döndüm. Kukum onun taşaklarını tokatlarken tenimizin çıkardığı sesi seviyordum.

Parmakları kalçalarımı tutuyor, hareketlerim daha durgunlaştığında bana yardım ediyordu. Görüşümde yıldızlar belirirken bitkinlik baş gösterdi. Her şey ve hiçbir şey aynı anda beni bunaltıyor gibiydi. Bu bile tek başına beni uçurumun kenarına getirmeye yetmişti.

Orgazmımın içinde patladım ve şaftı içimde sıkılaştı ve zonkladı. Kollarında gevşemeden önce odada bir mırıltı senfonisi yankılandı.

Üzerinden yuvarlanarak, bana bir bulutu anımsatan kabarık battaniyenin üzerine düştüm.

Aramızda derin bir sessizlik vardı ve göğsüm vücudumdan fırlayacakmış gibi hissediyordum. Orgazmın yoğunluğu daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Ancak, coşkunun ortasında bir tükenmişlik hissi üzerime çöktü. Kendimi açıkta, çığ ve savunmasız hissettim - nefret ettiğim duygular.

Bunalmış bir halde gözyaşlarımı tutamadım. Geçen yıl cinsel psikoloji dersimde bu konu hakkında bir şeyler okuduğumu hatırladım. İnsanların yüzde doksan ikisinden fazlası orgazm olduktan sonra yoğun üzüntü duyguları da dahil olmak üzere bir tür duygusal boşalım yaşıyordu. Bu, insanların kendilerini neredeyse dehşete düşürecek kadar açıkta hissettikleri büyük bağlantı zamanlarında oluyordu. Bunun ne anlama geldiğini anladığımı ve bu istatistiğin bir parçası olduğumu resmen söyleyebilirim.

Walsh sessiz kaldı ve ben de onun bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemedim. Aramızdaki bağ hem iyileştirici hem de korkutucuydu. Onu küçümseme isteğime rağmen, açıklanamaz bir bağ bizi birbirimize bağlıyordu. Seviştığımızde sanki gökyüzü paramparça oluyor ve onu tekrar bir araya getirmeye çalışan biz oluyorduk.

Öksürerek beni sersemliğimden kurtardı ve ayağa kalktı. "Ben, ben, ben bir havlu getireceğim." O da hissetmiş olmalı.

Sesi sakinleşti. "Bırak seninle ben ilgileneyim."

Sonra kaybettim. Her ne oluyorsa benim için dehşet vericiydi. Ondan ve buradan uzakta olmam gerekiyordu. Bu duygusal karmaşayı atlatmam gerekiyordu.

başka bir panik atak geçirmeden önce.

Ayrılmak yanlış mıydı? Kesinlikle, ama önceliği kendime vermem gerekiyordu.

Battaniyeyi aldım, etrafıma sardım ve parmak uçlarımda sürgülü kapıya doğru ilerledim ve ses çıkarmaması için yavaşça açtım. Ahırın önündeki büyük kapıya geldiğimde durup ana eve baktım. Walsh'un pencereye yaslandığına yemin edebilirdim ama bunu kafamdan silip kapıyı açtım ve merdivenlerin üstündeki küçük daireye doğru ilerledim.

Daireye girdikten sonra banyo yapmaya karar verdim. Ilık suda ıslanırken uzaktaki ana eve baktım ve duygularımın taşmasına izin verdim. Kapana kısılmışlık hissi kara bir bulut gibi üzerimde asılı duruyordu.

Son zamanlardaki fiziksel yakınlığımız özgürlük fikrini aklıma getirmişti ama gerçekler yüzüme sertçe çarpmıştı. Yabancılarla yiyeceğimiz akşam yemeğini düşünmek ve her zamanki benliğimin arkasına saklanamamak beni korkutuyordu.

Saatlerce banyoda kaldım, gözyaşlarım suya karıştı. Dizlerime sarılarak duygularımın dökülmesine izin verdim ve kalbimi derin, amansız bir hüznle doldurdum.

Hava tekrar kararınca kadar banyodan çıktım, üzerime büyük bir sweatshirt giydim ve yatağa uzandım. Bana mesaj atıp atmadığını görmek için telefonuma baktım ama hiçbir şey yoktu. O da bunu hissetmişti. uçurum o kadar büyümüştü ki. Geri dönüş yoktu ve bu dehşet vericiydi.

ΣΠΑΡΙΑ ΤΩΕΦΙΥ-ΤΠΑΕΕ

TErtesi sabah, Isles'tan eşyalarımı geri almaya kararlıyım. Büyük boy bir kazak ve kot pantolon giymiştim, coşku yansıtmaya çalıştım, önümüzdeki zorluklarla yüzleşmeye hazır.

Buzdolabını boş bulunca, yiyecek ve Walsh'un sakladığı arabanın anahtarlarını almak için isteksizce ana eve yöneldim. bir korku kapladı. Walsh'la karşılaşma düşüncesi, özellikle de dün geceki duygusal çalkantıdan sonra, beni tereddüte düşürdü ama gözyaşlarımın dinmesiyle birlikte, Walsh Solis'in karısı olarak yeni gerçekliğime uyum sağlamaya karar verdim.

Arka kapıya yaklaşırken, neşeli bir gülümsemeyi zorladım ve önceki günün duygularını bir kenara ittim. Walsh'un başkalarının yanında takındığı rolün aynısıydı bu. Görünüşümü korumaya kararlı bir şekilde eve girdim ve davetkâr bir sofranın tezgâhı süslediği mutfığa doğru ilerledim.

Walsh'un varlığını beklerken, yemek pişirmeye dalmış yaşlı bir kadınla karşılaşınca şaşırdım. Saçları zarif bir topuzla ve mütevazı siyah elbisesini bir önlük süslüyordu.

"Merhaba canım. Bay Solis yakında uyanacağınızı söyledi ve bir şeyler yemeniz için ısrar etti." Masayı işaret etti.

"Pastırma, yumurta ve tost hazırlayacağım, başka bir şey ister misiniz?"

Bir sandalye çektim ve ona bakmadan önce oturdum. "Özür dilerim, siz kimsiniz?"

O daha cevap veremeden odanın öbür ucundan tanıdık, derin bir ses yankılandı. Walsh'un beni takip etmesini bekleyerek ayağa kalktığımda umudum arttı ama kapıdan gelen Enzo'ydü.

"Bayan Luchesse bizim ev yöneticimiz. Evi düzenli ve karnımızı tok tutar." Kendine özgü siyah kıyafetini giymiş olan Enzo, adadan bir tabak tatlı almadan önce onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Ah," dedim, duygularım hayal kırıklığı ve rahatlama arasında gidip geliyordu. Hayal kırıklığı çünkü Walsh'la başka bir karşılaşma bekliyordum, şakalaşmaya ya da yüzleşmeye hazırdım. Rahatlama çünkü ona cevap vermek için yeterli donanıma sahip olmadığımı hissediyordum.

"Teşekkür ederim." İşine dalmış olan bayana baktım ve sadece başımı salladım. İştahım kaçtı ve tabağımdaki yemeğe olan ilgimi kaybettim.

"Ye. Eğer yemezsen çok kızacak." Şimdi yanımda oturan Enzo, ağzına kürekle yemek attı.

"Nerede o?" Kısık bir sesle sordum.

"Uzakta" diye kısa bir cevap geldi. Daha fazla baskı yapmamayı tercih ederek arabamı geri almaya odaklanmak istedim.

"Bir yere gidebilir miyim?" Bir çocuğunkine benzer bir kırılganlık hissettim. "Evet. Seni bekleyen bir şoför var; ona nereye gitmek istediğini söyle.

Git." Beklediğim yanıt beni aptal gibi hissettirdi, bu yabancı evde sıkışıp kalmıştım ve son derece yalnızdım.

"İsles'taki evimden kendi arabamı almak istiyorum." Kendimi Enzo'nun önceki gün ahırda yaşadıklarımızı hatırlatan olası öfkesine hazırladım.

"Hayır. Araba açık artırmada satıldı. Çok değerli değildi ama Walsh parayı hesabınıza yatırdı." Endişe geri geldi ve ciğerlerimdeki havanın yerini aldı. Tam araya girmek üzereydim ki Enzo devam etti. "Yiyeceklerin yanındaki tezgahta senin için siyah bir AMEX kartı var. O yokken ihtiyacın olan her şeyi almak için kullan."

"Nereye gitti?" Ses tonuma kasıtlı olarak kızgınlık katarak tersledim. Barların tanıdık çevresi ya da okul ödevlerinin yoğunluğu olmadan kapana kısılmış, yalnız ve çaresiz hissediyordum. "Bana istediğim yere arabayla gidebileceğimi söyledi. Bana bir araba sözü verdi."

"O uzaktayken, güvenliğiniz için burada kalmanız gerekiyor. Bay Solis'in çok fazla düşmanı var."

"Bu ona lanet arabamı satma yetkisi vermez. Bütün gün ne yapmam gerekiyor?" Enzo metanetini korudu. Aslında benim patlamamdan rahatsız olmuş gibiydi.

"Bilmem... yoga yapar mısınız?" Ayağa kalkarken gözlerimi devirdim, sandalyem gücün etkisiyle geri fırladı.

"Siktir et."

Enzo ayağa kalktı ama benden daha yavaştı. "Size gidebileceğinizi söyledim ama yanınıza bir şoför almanız gerekiyor."

Aramızdaki mesafeyi geçtim ve kapüşonunu tuttum. "Lütfen. Bu evde sıkışıp kalamam. Benim için kaçış yolu olmayan bir yere hapsolmuş hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun. Bu bende çok fazla korku uyandırıyor."

Kendi başıma araba kullanabilmem gerektiğini anlamasını sağlamaya çalıştım. Bir an için Enzo'nun gözlerinde üzüntü gördüm ama o sadece geri çekildi.

"Özür dilerim." Omuz silkti ve ben düşündükten sonra gözyaşlarım akmaya başladı

Dün yeterince içmişlerdi.

"Lütfen" diye fısıldadım.

Beni eve hapsetmişti, ki bu en büyük korkumdu. Kanepeye kıvrılıp ağladım ve dakikalar odanın köşesindeki saatten gürültüyle akıp geçti.

"Lütfen. Beni tuzağa düşürme."

CPARIEA TWEFIY-EQUA

I Birkaç saat uzaklıktaki Seattle'ın eteklerindeki İrlanda yerleşkesine doğru ilerlerken güvenlik kamerası görüntülerinden onu duydum.

Dizlerini göğsüne çekerek bir saatten fazla ağladı. Enzo'ya arabasını alıp Isles'a dönmesi için yalvardığında onu duydum. Onun güvenliği için gidemeyeceğini açıkladığında onu duymuştum.

Gözyaşları içinde olması benim hatamdı, ama dün gece beni mahvetti ve dışarı çıktığında kafamı toparlamam gerektiğini biliyordum.

Yatak odasında bir kadının beni kontrol etmesine hiç izin vermemiştim. Bir kadının bana binmesine, ne zaman ve ne kadar baskıya ve itmeye ihtiyacı olduğuna karar vermesine hiç izin vermemiştim. Orgazmım içimde patladığında, olanların etkisi çok yoğun ve dehşet vericiydi. Hayatımda bir kez olsun, benim için çok önemli olan tek şeyi vermiştim ve beni çıplak, çığ ve açıkta görmesi dehşet vericiydi.

"Siktir!" Direksiyonu daha sıkı kavradım ve hedefime doğru daha hızlı sürdüm.

Tuvaletten döndüğümde o gitmişti, onun da bunu hissettiğini biliyordum - ikimiz de kontrolümüzü kaybetmiş ve bir şekilde ruhlarımızı birbirimizin derinliklerine gömmüştük. Umutsuzca başkaları için yaşamaya çalışan iki kayıp insandık ve o anda ikimiz de birbirimizin önünde korunmasız ve savunmasızdık.

Babam bu sabah beni arayıp İrlandalıların bu hafta sonu beni beklediklerini söylediğinde, kafamı toparlamak için biraz erken kalkmam gerektiğini düşündüm. Madison'ı karşılama partisi için bana süre verip vermeyeceğini sordum ve o da tatilden sonra yapmanın daha iyi olacağını kabul etti.

Madison artık hayatımdaydı, onunla evlenme kararım ne kadar düşüncesizce alınmış olursa olsun. Onu korumam ve güvende tutmam gerekiyordu.

Bunu nasıl yapacağımı bilmemin tek yolu mesafemi korumaktı. Çünkü onun yanındayken dağılıyordum. Benden uzak durması gerekiyordu ve ben de onu koruyacaktım çünkü buna yemin etmiştim ama bu onu benden korumak anlamına geliyordu.

Benden uzakta olduğu sürece onu güvende tutabilirdim. Çünkü hayatımdaki herkes her zaman tehlike hattındaymış gibi görünüyordu. Cagen'le çıkarken, şenlik ateşine koşmak teknik olarak onun hatası olsa da, o vurulmuştu.

Ama bu sefer tehlike bendim. Madison'ın ayrılması gereken kişi bendim çünkü çözüliyordum. Hayatımdaki tüm kontrolümü kaybetmiştim ve ona tekrar yaklaşımadan önce kontrolümü daha iyi ele geçirmem gerekiyordu.

Kaldığım otele doğru ilerlerken elimi saçlarımda gezdirdim. "Lanet olsun."

Kalbimle bir halat çekme oyunu gibiydi. Ne yapmak istediğimi biliyordum, evde onunla olmak istiyordum, ama birlikte olduktan ve o kaçtıktan sonra, etrafta olursam onu daha fazla incitmeye devam edeceğimi hissettim.

Gözlerimi kapattım ve bir an için çok uzun süre kapalı tuttum. Onu en büyük iblis olan kendimden korumanın yanı sıra, kendilerinden biriyle evlenmeyeceğimi öğrendiklerinde duyacakları öfkeden de korumam gerekiyordu.

Erken gelecektim ve bir süre eve dönmeyi planlamıyordum, bu yüzden Enzo'yu onun koruması olarak tuttum ve İrlandalılarla ilgilenmesi için babamın iki adamını yanımda getirdim.

СПAРІЕА twefiy-Elve

H Üç gündür ortalıkta yoktu. Eğer Enzo, Walsh'un her öğünde yemek yemem gerektiği yönündeki direktifini iletmeseydi, onun ölmüş ya da beni terk etmişti.

O gittiğinde, ayık kalacağıma dair kendime söz verdim. Isles'tan beri alkol yasaktı; şeytanlarımı onunla maskelemek artık bir seçenek değildi. Değişmek istiyordum ve gerçekten deniyordum ama onun yokluğu beni şişeye doğru çekiyordu. Direnmek için dikkatimi dağıtmaya odaklandım, çoğu zaman günün büyük bölümünde uyumaya başvurdum.

Bu tanıdık bir cezaydı, bana yıllar önce nasıl davrandığını anımsatıyordu. Beni donduruyor, bir kenara fırlatıyor ve açıkça görmezden geliyor, beni kendi suçluluk duygum içinde bırakıyordu. Tarihin tekrerrür etmesine izin vermemek için çok çabalıyordum ama her geçen gün bunu daha da zorlaştırıyordu. Yataktan kalkmak için mücadele ediyor, öğleden sonraya kadar orada kalıyordum. Bayan Luchesse kapımı çalıp küçük dairemi temizlemek için ısrar etmeseydi, bütün günü yatakta geçirebilirdim. Eğer beni eve davet etmeyecekse, ben de gitmeyecektim.

Yavaş yavaş eski benliğimin sadece bir kabuğuna dönüşüyordum ve bundan nefret ediyordum. Önceki gün e-postamı kontrol ettiğimde hocalarımın dönemi internet üzerinden tamamlamama izin verdiklerini öğrendim. Öncelikli olarak tezimi tamamlamaya odaklandığım için, tatilden sonra derslerimi uzaktan tamamlamamı uygun görmüşlerdi.

Ancak, bu önemli boşlukla birlikte, o zamana kadar kendimi meşgul edecek hiçbir şey bulamadım. Bayan Luchesse oturma odasında koşuştururken ben de bir çift eşofman ve kapüşonlu bir tişört aldım. Her zamanki öz kaynaklarım

Güven, saçım ve makyajım ihmal ediliyordu ve kendimi iyi hissetmiyordum - çünkü doğrusu hiç iyi hissetmiyordum.

Ana eve gitmek üzereydim ki, dairenin ön odasını süpüren Bayan Luchesse dirseğimi tuttu. Ona dönüp baktım ve arkasındaki pencerenin yansımasında yüzümü gördüm.

"Biliyorsun, beni buraya seni kontrol etmem için gönderdi." Durakladım, sözlerinin beynime işlemesine izin verdim.

"Kontrol etmek için geri gelebilirdi," dedim, bana yansıyan insan kabuğuna ters ters bakarak.

Gözlerimin altında derin koyu halkalar vardı, bir zamanlar parlak yeşil olan irislerim kararmıştı. Kıyafetlerim normalden daha boldu. Aynı şey Walsh mezuniyette beni bir kenara attığında da olmuştu.

Koyu kahverengi gözleri beni içine çekerek, "Kendini kaybetmiş," dedi. "Uzun zamandır onun için çalışıyorum ve hayatı boyunca onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Eve birini getirdiğini bile hiç görmedim."

"Ben de öyle." Kapıdan çıkmak için dönmeden önce dudaklarımı büzerek gülümsedim. Ben de kaybolmuş ve korkmuştum ama ona ihtiyacım olduğunda hiç yanımda olmamıştı.

Ahıra inerken soğuk havanın beni kucaklamasına izin verdim, ayak seslerim sessiz yalnızlıkta yankılanıyordu. Ormanın melankolik senfonisiyle sarmalanmış bir şekilde arazide amaçsızca dolaştım. Ayaklarımın altındaki yapraklar çıtırdıyor, kırılğan bir don tabakası sonbaharın kalıntılarına yapışıyordu. Yukarıda, kuşların kahkahaları havayı acı bir tatlılıkla dolduruyordu.

O zaman anladım ki bana ihtiyacı olduğunda onun yanında olamamıştım. Öfkeyle dolup taşarken ve normal olduğuna inandığım hayat çizgim olan Cagen'i sözde benden aldığı için onu suçlarken gerçeği görememiştim. Onu benden o almamıştı; o bağı ben koparmıştım. Hiçbir zaman gerçekten ait olmadığım bir yere uyum sağlamak için umutsuzca çabalarken, eylemlerimin sonuçlarını göz ardı ettim.

Büyükannemin rehberliğini ve kaçınılmaz olarak başarısız olduğumuz zamanlar için bir planı özlemle bekledim. Keşke beni genç bir kızken, insanların bocalayabileceğini bilerek hazırlasaydı. Bunun yerine soğuk, hesapçı ve kindar biri oldum; başarıya giden tek yolun bu olduğunu düşünen acımasız bir kız.

Ana eve yaklaşırken patikadan heybetli metal kapılara doğru yürüdüm. Ön kapılardan Enzo'nun dikkatli bakışlarını hissediyordum, bana bir nebze özgürlük için minnettardım. Yoldan bir araba geçerken, kendimi kendi kulesinde kilitli bir mahkum gibi hissederek metal parmaklıkları sıkıca kavradım. I

Kendi mezarımı kendim kazmıştım ve açık olmak ve kırılganlıklarımı onunla paylaşmak yerine, onu yok etme dürtüsü tarafından tüketilmiştim.

Ruhunu açtığında, ortaya koyduğu açıklığa değer vermeliydim. Oysa biz duygularımızı nasıl yöneteceğimiz ya da anlayacağımız konusunda hiç eğitilmemiş iki kişiydik. İletişim kurmadaki yetersizliğimiz bizi başıboş bırakmış, aramızdaki duygusal uçurumu kapatamamıştı. Bayan Luchesse'in dediği gibi, o kaybolmuştu. Hissettiklerini nasıl yöneteceğini bilmiyordu, ben de bilmiyordum.

Ama o benim için her şeyi riske attı. Onu beklemeliydim ama o beni asla ikinci plana atmamalıydı.

Duraksadım, arkamı dönmeye cesaret edemedim ama bunu onunla paylaşmam gerektiğini fark ettim. Enzo son birkaç gündür gölgem olmuştu ama küçük daireme çekildiğimde dışarıda durmuş, beni düşüncelerimle baş başa bırakmıştı.

"Ne zaman dönecek?" Enzo'nun beni duyacağını bilerek sordum.

"Bilmiyorum." Omuzlarım öne doğru çöktü.

"Yalancı," dedim ona doğru yürürken.

"Söz veriyorum Madison. Ben sana göz kulak olmak için buradayım, o ise kuzeydeki İrlandalılarla iş yapmaya gitti ama ne zaman döneceğini gerçekten bilmiyorum." Enzo elini ateşkes ilan eder gibi havaya kaldırdı.

Oflayarak yanından geçtim ve eve girerken omzum onunkine çarptı. Uzun koridordan oturma odasına doğru ilerlerken karnım guruldadı. Bir şeyler yemem gerekiyordu. Ön kapının arkamdan kapanma sesi evin içinde yankılandı. Buzdolabını karıştırırken Enzo'nun varlığını hissettim ve odanın ortasında durduğunu görmek için döndüm.

"Bayan Luc'u arayabilirim-"

Bir elimi kaldırdım. "Yapma."

"Dinle, Madison..." Buzdolabını açtım, yiyecek bir şeyler bulmaya çalışır gibi içine baktım ama aslında tekrar ağlamamak için çaresizdim. Ağlamaktan bitkin düşmüştüm ve devam etmek istemiyordum, en azından şimdi ve neredeyse bir yabancı olan bu adamın önünde. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Seni izlememi istedi çünkü senin için endişeleniyordu. Çarpık görüldüğünü biliyorum ama seni gerçekten önemsiyor."

Buzdolabının serinliğini terk ederek kapıyı kapattım, sonra histerik bir şekilde güldüm.

"O Şimdi nerede?" Feryat ettim. "Bunu bana s  ylemek için Şimdi nerede? Burada olmalıydı. Onun yerine, lanet k  peği burada ve benden   z  r diliyor-"

Enzo odayı geçti ve   n  mde durdu. "Ben lanet bir k  pek değilim. Ben Walsh'un ikinci adamıyım."

Durakladım ve onun   fkeli bakışlarına baktım. "Ben de burada olmak istemiyorum Madison. Walsh'un olduğu yerde olmak, Walsh'un kendileriyle evlenmek yerine d  Ő ncesizce seninle evlenmeye karar vermesine kızan, ne yapacağı belli olmayan ve   fkeli İrlandalılarla uğraşmak istiyorum."

"Ben sarhoşken..."

"Ne olursa olsun, bunu yaptıda, kendisi ve bizim için belirlediği t  m y  r  ngeyi mahvetti. O y  zden l  tfen bunu hem onun hem de benim için kolaylaŐtır. Bu işe senin dışında dahil olan bir s  r   insan var, o y  zden debelenmeyi bırak ve bununla başa  ık."

Suratına bir tokat atmak istedim ama fiziksel olarak   ok bitkin ve zihinsel olarak t  kenmiŐ olduğumu fark ettim.

Sonsuz koridorda hızla ilerledim, sonuna ulaŐana kadar ayak seslerim yankılandı. Enzo'nun acı s  zleri aklımdan çıkmıyor, derin bir sızıya neden oluyordu. Eğer Walsh için   nemimden dolayı beni korumak için buradaysa, bu beni derinden yaralıyordu.

Walsh ve ben, hasarlı ruhlar, d  nyadaki yerimizi belirlemeye çalıŐtık, her Şeyi parçalamaya istekliydik. Kaos ve kavgaya rağmen, benim için hayatını askıya alan Walsh Solis için   ok   nemli hale gelmiştim. Bu onun için sadece kağıt   zerinde bir evlilik değildi.

Aramızdaki bağ fiziksel olanın   tesine geçerek savunmalarımı ortadan kaldırdı ve ham, savunmasız benliğimi ortaya çıkardı. İlk kez, tıpkı çocukken olduğum gibi açık, korumasız ve korunmasızdım. Yine de Şimdi, kendi d  nyamda bunu fark edemeyecek kadar sarılmış olsam bile, bana korunmanın nasıl bir Şey olduğunu g  steren biriyle birlikteydim.

Duygularımın karmaşıklığı bir paradokstu; beni iyileŐtirme ya da incitme g  c  ne sahip bir adama ruhumu a tığımı bilmek, aynı anda hem korku hem de   zg  rleŐme hissi veriyordu.

Gerçeklik geri geldi ve d  Ő ncelerimden sıyrıldım. Derin bir nefes alarak elimi kapının koluna g  t  rd  m, parmaklarım soğuk y  zeyini sıyırdı. Kapı hafifçe gıcırdayarak açıldı ve Walsh'un yatak odası olabilecek bir yer ortaya  ıktı.

Yatak odası, ahırın üstündeki küçük dairenin şık ve temiz çizgilerine benzer şekilde modern ve rahat bir havaya sahipti. Renk paleti yatıştırıcı ve abartısızdı, sakin bir atmosfer yaratıyor ve zevkli vurgular karakter katıyordu. Yumuşak aydınlatma hafif bir ışıltı yayarak sükuneti arttırdı. Minimalist mobilyalar lüks bir dokunuşa sahipti ve detaylara titizlikle dikkat edildiğini gösteriyordu. Walsh'un yatak odasının nasıl olacağını tam olarak hayal etmiştim.

Bir elimi yorganın üzerinde gezdirdim. Burada uyduğunu bilmek bir parçamı sakinleştirmişti.

"Kocam," diye fısıldadım. Eğilerek burnumu çarşafıya gömdüm ve bilinçli bir şekilde içime çektim. Keskin çam kokusu ve çıtırdayan şenlik ateşinin kalıcı aroması duyularımı doldurdu. Sanki... evimdeymişim gibi hissettim.

Yatağa çöktüğümde gözlerimden yaşlar boşandı. Beni tutan tek engelin korku olduğunu fark etmediğim için aptallık etmişim, tam bir aptaldım. Doğru, onun da dilemesi gereken özürler vardı ve ben bunu göremeyecek kadar kör değildim. Kimsenin beni ikinci plana atmasına asla izin vermemiştim ama geçtiğimiz haftalarda farkına vardım ki yaptığı her şey benim içindi. Benimle biraz daha fazla zaman geçirmek için zor kazanılmış hayatının temelini feda etti. Çünkü Walsh Solis tarafından yönetilen karanlıklar diyarında ben sadece bir eş değil, onun dengi, kraliçesi olmayı arzuluyordum.

СпARIEA twefiy-Six

I Otel odamda oturmuş, Enzo'nun onunla konuşmasını izliyordum. Üst kata fırladı, kapımı açıp yatağa atlamadan önce tereddüt etti. Çarşafıya doğru ağlamak için eğildiğinde, onu seks yaptığımız zamanlar dışında hiç bu kadar savunmasız görmediğimi fark ettim. Bir çocuk gibi görünüyordu. Korunmaya ihtiyacı vardı ama yapayalnızdı.

Jetimizle bir saat içinde eve dönebilir, dizlerimin üzerine çökebilir, özür dileyebilir ve sonunda onu öpebilirdim. Ama korkuyordum. Büyük kötü kurt olarak tanınmama rağmen, göğsümdeki çekişmenin ne anlama geldiğinden korkuyordum. Dikkatle kontrol ettiğim dünyanın çözülmesinden korkuyordum. Yıllarca onun etrafındaki kontrol edilemez şeyleri kontrol etmeye çalıştım. Ama onu öyle görünce, mahvolduğumu anladım.

Yine de buradaydım, kendime kurduğum kalede saklanıyordum, kendi çözülmemle yüzleşmekten korkuyordum.

Telefonum çaldı ve ekranda kız kardeşimin adı belirdi. Bu ilk arayışı değildi, bu da muhtemelen babamla haberler hakkında konuştuğu anlamına geliyordu. Görmezden gel tuşuna bastım, onunla konuşacak havada değildim.

Saniyeler sonra, Rain'in adı vızıldayan ekranımda belirdi.

Telefonu elime aldım ve cevapladım. "Merhaba, Ember."

O benim bilmediğimi düşünse de ben ablamın numaralarını biliyordum. "Rain seni aradığında cevap veriyorsun ama beni aradığında vermiyorsun?"

"İşe koyul Ember. Neden aradığını biliyorum." Seattle'daki Four Seasons'taki odamdaki büyük boy sandalyeye yaslanarak iç geçirdim. Hava da benim içerde hissettiğim kadar kasvetliydi.

"Evlendin mi lan?" Telefona o kadar yüksek sesle bağırdı ki kulağımdan çekmek zorunda kaldım.

"Evet." Babamın gelinimin kim olduğunu açıklamamış olmasını umuyordum. "Kime?" Ve işte . Hiçbir fikri yoktu. Tanrıya şükür.

"Üniversiteden bir kızla."

"Yine mi sır saklıyorsun?" diye karşılık verdi kız kardeşim, sesi buz gibi çıkmıştı. Uzun zaman önce kız kardeşim, ölene kadar sessiz kalacağıma yemin eden biriyle çıkıyordu. Kartel'in başı olan babasını atlayarak tüm mal varlığını Ember'a vermeyi planlamıştı. Ölmeden önce, Ember'ın sonunda onları almasını sağlamak için bana tüm belgeleri verdi, ancak Ember bulmacayı kendisi çözene kadar ona söyleyemezdim. Onu güvende tutmanın önemli olduğunu bildiğim için istediğini yaptım, ancak neredeyse ilişkimize mal oluyordu, bu yüzden bu düşük bir darbe oldu.

"Hayır, Ember. Sadece onun kimliğini paylaşmaya hazır değilim. Bu konuyla ilgilenecek kadar rahat hissetmeden önce halletmem gereken işle ilgili pek çok şey var." Bu cümleyi defalarca prova etmiştim, bu yüzden sonunda ona söylediğimde doğal geldi.

"Babam Seattle'da olduğunu ve tatilden sonra onunla tanışabileceğimi söyledi."

"Doğru," diye cevap verdim. Tanrı'ya şükür babam büyük bir çatlağa neden olacağını bildiği için şımarıklık yapmıyordu.

"Ama Noel arifesi yarın. O zamana kadar evde olacak mısınız?" Şakaklarımı ovuşturdum. Bu benim de düşündüğüm bir şeydi. Toplantım ayın yirmi beşinden sonraya kalıyordu ama evde olmak istemiyordum, Madison'a ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyordum, bu yüzden burada kalmayı tercih ettim.

"Bilmiyorum Ember. Seattle'da bir işle uğraşıyorum." Öfkelendim. Konu ailemizin iç işleyişine geldiğinde kız kardeşim hâlâ çok saftı. Babam ona işten ayrılması için dokunulmazlık vermişti, ama bu onun ve bizim güvenliğimiz için bilmemesi gereken pek çok konuşmanın dışında kalması anlamına geliyordu.

"Bu çok boktan. Senin evinde tek başına. Belki uğrarım-"

"Hayır!" Koltuğumda daha dik oturdum. "Kesinlikle eve gitmeyeceksin. Sorularınızla onu bombardımana tutmanıza izin verilmeyecek."

"Yapmayacağım-"

"Kesinlikle yapacaksın. Senin muazzam nezaketine rağmen, Ember, bazı insanların biraz alana ihtiyacı vardır. Onun da biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var, lütfen ona bunu sağlayacak kadar bana saygı göster." Ciddi olduğumu anlaması için sonda sesimi alçalttım.

Kız kardeşim tekrar konuşmadan önce aramızda hamile bir duraklama oldu. "Bu çok üzücü, Walsh. Tatillerde etrafının insanlarla çevrili olması gerekirdi."

"Senin için üzuldüm, Ember." Dizüstü bilgisayarım ve kahvemle kurduğum küçük çalışma masasına yaslandım. "Lütfen bunu benim için yap, kardeşim."

İç çekti. "Tamam. Onu yeni yılda partide göreceğim. Dört gözle bekliyor olacağım. Hazırlık için yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver."

Küçük bir rahatlama nefesi bıraktım. "Olur. Rain'e selamımı söyle." Aramayı sonlandırdı ve ciğerlerim bir kez daha rahatladı.

Onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmak üzere olduğumu bildiğim için kız kardeşime yalan söyledim. Döndüğümde, bu ne zaman olursa olsun, onun öfkesine maruz kalacağımın farkındaydım.

Telefonuma tekrar bakarak kameraya odaklandım ve Madison'ı tüm yokluğum boyunca olduğundan daha huzurlu bir şekilde uyurken buldum... benim yatağında.

Ve işte yine oradaydı - kalp tellerime hafif bir dokunuş, insanlığımın bir hatırlatıcısı. Gerçek duygulara sahip olma ve hayal edebileceğimden daha fazla eşit hissettiğim birine aşık olma olasılığını ima ediyordu.

Düşüncelerimi İrlandalılarla nasıl başa çıkacağımı bulmaya yönlendirerek kamera görüntüsünden çıktığımda, bu çekiş kısa sürdü.

СПAРІЕА TWЕFІY-SЕVЕF

I gece yarısına kadar uyudum. Uyku düzenim tamamen . Gözlerimi açtığımda Walsh'un odasında sızdığımı fark ettim.
Oda.

Sırt üstü yuvarlandım, düz beyaz tavana baktım, gözlerimi kapadım ve hayatımı farklı bir şekilde hayal ettim. Ya bir şekilde Peter gibi biriyle evlenmiş olsaydım? Beni yıllarca incitmiş olurdu. Beni seks için ve kendisine sağlamayı uygun gördüğü diğer şeyler için kullanırdı. Böyle bir insan olmak zorundaydım, hayır, böyle bir insan olmama izin vermiştim ve seçimlerimin ve sonuçlarının sorumluluğunu üstlenmem gerekiyordu.

İçimi çektim. Bayan Luchesse ortalıkta olmadığına ve korumalar da bu saatte evin dışında olduğuna göre, ana evin etrafını kolaçan edecektim.

Yataktan kalkıp koridorda yürüdüm ve sağdaki ilk kapıdan içeri bakmaya karar verdim. Odadaki tek şey bir egzersiz bisikletiydi. Omuz silktim, dışarı çıkmadan önce odanın normalliği neredeyse tuhafıma gitmişti. Merdivenleri geçtim ve neredeyse koridorun sonuna gelmişim ki gözüme bir şey takıldı. Sağdaki odanın kapısının altındaki çatlaktan küçük bir parıltı geliyordu.

Kapıda bir el tarayıcısı vardı, yani burası bir ofis olmalıydı. Alt katta herkese açık bir ofis vardı ve dün merak ettiğimde oraya girmiştim ama hiçbir şey bulamamıştım. İlk kez üst kata bakıyordum, o yüzden bunu hiç görmemişim.

Elimi tarayıcıya doğru kaldırdım, muhtemelen dokunuşuma yanıt vermeyeceğinin tamamen farkındaydım. Güvenlik önlemi sadece Walsh için kodlanmış olmalı, muhtemelen gizli aile meselelerini gizliyor. o ise

Mafyanın bir parçası olduğundan bahsetti, bunun gerektirdiği karmaşıklıklar benim kavrayışımın ötesindeydi. Yine de merakım beni denemeye zorladı.

Sürpriz bir şekilde kapı açıldı. Ayrıcalıklı olduğu varsayıldığına göre açılmamalıydı. Kapıyı araladığımda, alt kattakinin neredeyse aynısı olan, sıcak ahşap mobilyalar, duvarları kaplayan yüksek kitap rafları, büyükçe bir masa ve yüzeyine ve zemine dağılmış çok sayıda ekranla süslenmiş bir ofis buldum.

Ekranlara dikkatle yaklaşırken, Walsh'un odaya girme girişimimi tahmin etmiş olması gerektiğini anladım. İlk ekrandaki video gözetimi evin önünü kapsıyordu, ardından küçük ahırın dışını ve yatak odası da dahil olmak üzere ana konutun çeşitli alanlarını yakalayan ek açılar geldi. Sinirli ama meraklı bir şekilde bir sonraki bilgisayar setine geçtim, titreyen ellerim endişemi ortaya koyuyordu.

Ekranlarda kapıların dışından, bilmediğim sokaklardan ve hatta ahırın üstündeki küçük dairemin içinden görüntüler gösteriliyordu ve banyonun rahatsız edici bir görüntüsü vardı. "İğrenç," diye mırıldandım. Ancak, beni nefessiz bırakan son bilgisayar seti oldu. Isles'taki misafir evimin içine ve çevresine stratejik olarak yerleştirilmiş kameralar vardı.

"Vay anasını," diye nefes nefese kaldım ve Walsh'un bunca yıldır beni izlediğini doğrulayarak her hareketimi nasıl bildiğini açıkladım.

Walsh ile yollarımız ilk kesiştiğinde, kampüsteki konumumu esrarengiz bir doğrulukla saptama konusunda ürkütücü bir yeteneğe sahipti. Sadece bir tesadüf gibi görünse de, sabahları yoga dersi vermekten akşamları barda gevşemeye kadar rutinimi takip ederek biliyordu. Isles'ların evinin dışındaki küçük kameraya bakarken, yaklaşık yedi yıllık evime bir daha asla dönemeyeceğimi fark ederek bir kayıp acısı hissettim. Garip bir şekilde, onun istilacı gözetlemesinden öfke duymak yerine, bir sakinlik hissettim. Tüm bunları görmemi istemişti, bunun beni kırmızı bayraklar ve korkuyla doldurmak yerine bana bir güvenlik duygusu sağlayacağını biliyordu.

Nerede olduğumu ya da sağlığımı hiç umursamayan ebeveynlerle büyümüş biri olarak, Walsh'un titiz ilgisi bana çarpık bir şefkat biçimi gibi geldi. Hareketlerimin ve rutinlerimin, hatta Isles'taki küçük kulübedeki varlığımın farkında olması tuhaf bir rahatlık sağlıyordu. Kayıtsızlığın sürekli yoldaşım olduğu bir dünyada, Walsh'un gözetimi var olduğunu fark etmediğim bir boşluğu doldurdu. Kameralar, istilacı olsalar da, sessiz muhafızlar gibi hissettim.

Hayatımın farklı açılarını gösteren ekranlar arasında , Walsh'un bir ağ ördüğü hissinden kurtulamadım. Yine de

Görölmenin ve kabul edilmenin tuhaf sıcaklığı devam etti. Mahremiyetin ihlali ile garip bir güvenlik duygusu arasında karmaşık bir dansı ve beni çelişkili duygularla baş başa bıraktı.

Duraksadım, kapıya doğru döndüm ve bu gece için yeterince şey gördüğüme karar verdim. Odadan sürünerek çıktıktan sonra, kapanırken ses çıkarmaması için kapıyı tutarak yatak odasına geri döndüm, orada başka bir şey bulup bulamayacağımı merak ediyordum.

Hayatının her yönünü titizlikle kontrol eden Walsh'u tedirgin etme korkusu dehşet vericiydi. Güç dinamiği değişmişti ve bunun sonuçları devam ediyordu. Walsh'un kontrol ihtiyacı, seviştiğimizde gösterdiği savunmasızlıkla çatışıyordu.

Mesele sadece kameralar ya da gözetim değildi, hatta benimle sarhoşken evlenmek bile değildi; mesele kontrol, güven ve kırılganlığın karmaşık dansında yol almaktı. Her zaman savaş halindeymişiz gibi görünüyordu, ama sadece gerçek benliklerimizle sevilme istediğimizi fark ettim. Korunmak için duvarlar örmüştük ama onlar sadece bize zarar vermişti. Aramızda savaş yoktu; aynı taraftaydık ama ikimiz de bunu bilmiyorduk.

Uyuyamayınca pencereden dışarı, havuza baktım. Gece yarısı yüzmek iyi bir dikkat dağıtıcı gibi görünüyordu. Ev ile ahır arasındaki mesafeyi düşündüm, karanlık ormana girmek istemiyordum. Güvenlik görevlisini aramak gereksiz bir iş gibi geldi.

"Burada işe yarar bir şeyler olmalı," diye mırıldandım dolabın içinde dururken. Sıra sıra dizilmiş siyah gömlekler arasında gezinirken bu adamın gardırobunu genişletmem gerektiğini fark ettim. Biraz renge ihtiyacı vardı.

Dolabını karıştırıp havuzda giyecek bir şeyler ararken tanıdık bir kutu gördüm.

"Aman Tanrım!" Ona doğru hamle yaptım ve üstündeki kartonu yırttım. Seks oyuncaklarım, bikinilerim ve iç çamaşırlarım vardı. "Seni orospu çocuğu."

Kutuyu karıştırırken hafif bir tıkırtı duydum. Gündüz vakti ormanın sesini bastıran bir şeydi bu ama karanlığın sessizliğinde, gölgelerin arasında kaybolmuşken yüksek sesle duydum.

"Elbette," diye fısıldadım. Kutuyu dolaptan çıkarıp odanın ortasına koyarken, ofise girmek için avucumu kullandığım anda muhtemelen alarma geçtiğini fark ettim. Kameraları gördüğümü ve beni izlediğini biliyordu.

"Gösteri mi istiyorsun?" Odadaki video kayıtlarını nereye sakladığını çok iyi bildiğim için sordum. "Sana bir gösteri vereceğim."

Ama bu sefer onu cezalandırmak istemedim. Hayır, beni buraya neden getirdiğini hatırlamasını istedim. Son birkaç gündür etrafımı saran melankoliyi değil, ruhumdaki şiddeti hatırlamasını istiyordum. Artık beni ağlarken görmesini istemiyordum.

Yatarken giydiğim taytları çıkarmadan önce omuzlarımı düzelttim. Siyah dantelli erkek şortum, üzerimdeki büyük boy tişört tarafından büyük ölçüde kapatılmıştı ama kutuyu karıştırmak için eğildiğim anda kığım ortaya çıkacaktı.

Her biri farklı bir amaca hizmet eden çeşitli renkli vibratörleri çıkardım, ama özel bir hediye arıyordum. Bir gece bir hevesle satın almıştım, o ay bir sınıfa yardım ederek kazandığım parayı tüketmiştim. Kurtulmak için çaresizdim ve hiçbir şey işe yaramıyor gibiydi. Aradığım şeyi bulmak için kutunun derinliklerine indim ve sonunda en dipte eyerimi buldum.

Tamamen siyahtı ve bir at eyeri büyüklüğündeydi. Arkasındaki birkaç düğme titreşim türünü, hızını ve yoğunluğunu kontrol ediyordu. Üst kısmı, üzengileri olmayan bir eyere benziyordu ve ortasında ekstra oyuncaklar ekleyebilme özelliği vardı. Üzerinde sürtünmenin verdiği hissi çok sevdim. Oyuncak üzerinde sahip olduğum gücü sevdim. Muhtemelen yaptığım en iyi yatırımdı.

Peki ne zaman gerekiyordu? Ne yapacağını iyi biliyordu.

Ekstra klitoris uyarıcı ile yapay penis eklerinden birini bağladım, sonra gömleğimi yırtıp sert göğüslerimi ortaya çıkardım.

"Bana göstermek için evde olmadığına göre, baba, sanırım bunu kendim yapmak zorunda kalacağım," dedim, Walsh'un bana doğru yaklaşırken nasıl göründüğünü hayal ederek. Her zaman gölgelerin arasında sanki onlarla dans ediyormuş gibi gizlenirdi.

Ölümün vücut bulmuş hali gibi görünüyordu ama yine de hayatımda gördüğüm en güzel insandı. Gözlerimi kapatıp tenindeki dövmeleeri, mürekkebin sanki canlanıyormuş gibi döndüğünü hayal ettim.

Eyeri pencerenin yanına getirdim. Dışarıdaki muhafızların geçerken beni oyuncağıma binerken görüp görmeyeceklerini ve bu kahrolası gezegenin neresinde olursa olsun beni izleyen... *kocam*... için gösteri yapıp yapmayacağımı merak etmekle ilgili bir şey vardı.

Onu yere koydum ve dizlerimin üzerine çökerek üzerine çıktım. Parmaklarım sıırıslıklam amıma daldı, uyarılmamı topladı, sonra onları ağzıma getirdim ve yalayarak temizledim.

"Hepsi senin için," diye ağladım. Çünkü öyleydi. Tüm hayatımın onun için burada olduğu gerçeğine kendimi teslim etmişim. Onun geri gelmesini istiyordum. Birlikte kırılmamızı ve birlikte iyileşmemizi istiyordum. Biz çok korkmuş iki insandık ve onu buraya getirmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Onunla bir konuşma gerekiyordu ve yalvarmalarımın alay edeceğini biliyordum ama belki de bunu yeterince cazip hale getirirsem eve gelmek zorunda kalabilirdi. Bu insandan bir parça isterdi.

İç çamaşırlarımı çıkardım, sonra eyere uzandım ve arkamdaki titreşim düğmesini açtım. Zaten ileri geri sallanmasını tercih ettiğim şekilde ayarlanmıştı. Sonra yoğunluğu artırdım ve makine kükreyerek canlandı, omurgamdan aşağı bir heyecan gönderdi.

Yapay penisin üstüne oturmak için öne doğru kaydım ve yavaşça beni doldurmasına izin verdim. Bir parçam hayal kırıklığıyla doluydu çünkü bu aylar önce işe yaramış olsa da, Walsh'un sikiyle kıyaslanmasının hiçbir yolu yoktu.

Eyerin yan tarafına tutunduğumda, titreşim beni çevreledi. İnledim. Dizlerimle dengede durmak can sıkıcıydı ama dikkatlice yukarı aşağı kaydım, ıslaklığım koltuğu ıslatıyordu.

"Siktir." Eyerin tepesine yerleştim ve orgazmıma doğru yol aldım. Yapay penisin ucu klitorisime dikkatli titreşimler gönderiyor, tüm vücudumu zevkle ısıtıyordu. Titreyen eyerin üzerinde yavaşça zıpladım. Küçük oyuncağımı ve bana verdiği cinsel özgürlüğü özlemiştim.

Dışarıya baktığımda gölgeli bir figür görebileceğimi umuyordum ama kimse yoktu, genellikle evin arka tarafında devriye gezen bekçi bile. Bu garipti ama bunu saatleri karıştırdığıma yordum ve başımı arkaya attım.

Yoğunluğu gidebileceği en yüksek seviyeye çıkardım ve titreşimlerin beni alıp götürmesine izin verdim.

"Walsh," diye haykırdım adını, orgazmı tam orada hissediyordum. Gözlerinin nasıl geriye doğru yuvarlandığını, aramızdaki yoğunluğun odanın içinde nasıl titreştiğini hayal ettim. Tanrım, aletin içimi nasıl doldurduğunu, beni patlamanın eşiğine getirdiğini hayal ettim.

Sonra orgazmım vücudumu sarstı. Her bir hassas parçamı parçaladı ve nihayet sona erdiğinde, eyerin titreşimleri bu hassas parçalara titreme gönderdi. Göbeğimi mahvetmeden önce bacağımla hızla makinenin üzerine attım, sonra da kapattım.

Yere çöktüm ve tavana bakarken dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirdi. Eğer bu onun dikkatini çekmediyse

ne olurdu.

Oyuncaklarımı ve kendimi temizlemek için banyoya gittim ve işim bittiğinde yatağının üstüne atladım ve yanımdaki telefonumu çıkardım.

Bilinmeyen bir numaradan gelen bir dizi mesaj vardı.

BILINMEYEN NUMARA:

Performansınız yüzünden tüm muhafızları göndermek zorunda kaldım.

BILINMEYEN NUMARA:

Şu sesler....

BILINMEYEN NUMARA:

Sen kazandın. Güzel. Sikeyim. Neye ihtiyacın var?

СпARIEA twefiy-Elgni

*Tüm dikkatimi ona verdim.
Çok gurur duydum.*

CPARIEA TWEFIY-NIFE

Tertesi sabah yine Walsh'un yatağında uyandım. Güneşin odaya süzülüşünden anlaşıldığı kadarıyla öğleden sonraydı. geç. Bu yatak dairemdekinden çok daha rahattı. Ayrıca, burada kendimi daha güvende, bir şekilde ona daha bağlı hissediyordum, özellikle de dün gece cevap vermediğim bir dizi mesajdan sonra.

Burada daha iyi bir insan olmaya çalışıyordum ama aynı zamanda öfke nöbeti içinde biraz kaynamasını da istiyordum. Güldüm, çekmecesinden tişörtlerinden birini aldım, hepsi ahırda olduğu için iç çamaşırlarıyla uğraşmadım.

Adımlarımda ekstra bir coşku vardı. Zamanımı en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıyım, okul için bir şeyler yapmayı ya da şoförden beni bir yere götürmesini istemeyi düşündüm. Bir yanım Walsh'un yakında evde olacağını, işini bitirip döneceğini umuyordu. Elbette sonsuza kadar saklanamaz ve beni saklı tutamazdı... değil mi?

Hayır. Başımı salladım. Bunu yapmazdı.

Aşağıya indim, Bayan Luchesse Enzo'ya bir tabak dolusu biftek ve yumurta yediriyordu.

"Uyudun mu?" Kahvaltı için çok geç olduğunu bildiğimden tabağına bakarak sordum.

Omuz silkti. "Sen de öyle."

Kendime bir fincan kahve almak için bir kupa çıkarırken yüzümün kızarmasını istemediğim için gözümü ondan kaçırdım. O tekrar konuşana kadar gayet iyiydim.

"Uzun bir gece geçirmiş olmalı. Walsh'un beni neden aradığı hakkında bir fikrin var mı?

yatak odasının penceresinden geçmeye cesaret etti?"

Kafamı o kadar hızlı çevirdim ki yemin ederim kırabilirdim. İşte o zaman tüm yüzüm kızardı. Yanaklarımdan sıcaklık yayıldı ve Enzo sadece güldü.

"Bu kahveyi üzerine dökmeliyim." Kupama doldurduğum sıcak kahveyi işaret ettim.

Dudakları hâlâ hafif bir gülümsemeye dönüşmüştü. "Siz ikiniz birbirinize çok benziyorsunuz, çünkü bu söylediğiniz çok Walsh bir şeydi."

"Bu kadar saçma sapan konuşabildiğinize göre yakın olmalısınız," dedim mutfak adasında onun yanındaki sandalyeye kayarak.

"Kızım," dedi Bayan Luchesse ve bardağım için bir bardak altlığı getirdi. İlk başta kullanmadığım için azarlanacağımı düşünmüştüm ama sonra sesi değişti. "Ahırını kontrol etmek isteyebilirsin."

Kafam karışmıştı, sessizce ahıra açılan arka kapıyı işaret etmeden önce başımı eğdim. "Benim dairem mi?" Kalbim hızla çarpmaya başladı. Ya Walsh oradaysa? Hazırlıksız olmamın tüm nedenlerini zihninden geçirirken paniğe kapıldım: dağınık saçlar, yedek kıyafet yok ve dişlerimi fırçalamaya umutsuzca ihtiyaç duyuyorum.

"Telefonunu kap. Bunun fotoğrafını çekmek isteyeceksin," diye ekledi Enzo, ikisinin de yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Siz ikiniz böyle gülümseyen bir grup aptala benziyorsunuz," diye şaka yaptım ama soğukkanlılığımın altında onların baş döndürücü heyecanını yansıtıyordum. Koltuktan atlayıp arka kapıdan ahıra doğru koşarken telefonumu çıkardım. Kapının diğer tarafında Walsh'u bekleyerek derin bir nefes aldım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Hava bugün farklı kokuyordu ama nedenini tam olarak kestiremiyordum.

Yavaşça kırmızı ahırın kapısını açtım ve dairemin bulunduğu merdivenlere doğru baktım. Ancak, alttaki ahırlardan birinde bir şeylerin çıtırdadığını fark ettiğimde dikkatim başka yöne kaydı.

"Ne oluyor lan?" Boş ahırların olduğu ahırın arka tarafına doğru yürürken haykırdım. Ahşap çıtaların arasından sızan güneş ışığıyla birlikte karanlık hüküm sürüyordu.

Gürültülü bir kışneme sesi yankılandı ve tökezleyerek geri çekildim, betonun üzerine düştüm. Bir at mı?

"Bu da ne-" Ayağa kalktığımda kendimi bir atla yüz yüze buldum.

Vızıldayan telefonuma bakarak beklenmedik hayvana yaklaştım, ancak telefonum çalmaya devam etti, ben de onu çıkardım ve hatırladım

Enzo ve Bayan Luchese'nin söylediklerini.

BILINMEYEN NUMARA:

Canınız yeniden bir şeyler sürmek isterse diye....

Durakladım. Sonra içimde bir kahkaha patladı. O kadar gürültülüydü ki, önümdeki zavallı yaratığı korkuttu ve geriye doğru şaha kalktı.

"Aman Tanrım. Üzgünüm, tatlı çocuk." Elimi hayvana doğru uzattım. Bana lanet bir at almıştı. Başımı salladım. Ağzımda öyle geniş bir gülümseme vardı ki, bugün günümü mahvedecek bir şey olması imkânsızdı.

BILINMEYEN NUMARA:

Hayır, teşekkür .

Beni buradan izlediği kesin olan tuhaf kameraya bir orta parmak kaldırdım. Her hareketimi takip etmeyi de içeren ders dışı hobilerini öğrendikten sonra, bununla yaşamaya karar vermiştim. "Bahse girerim senin adını da ben koyacağım," diye fısıldadım at nihayet yerleşirken Heyecanımdan düştüm.

BILINMEYEN NUMARA:

Ve numaramı telefonuna kaydet, karıcığım.

Telefona baktım ve tahta çıtalardan birinin üzerine koymadan önce küçük bir kıkırdama daha çıkardım. Gözlerim dolaştı, birkaç fırça ve diğer aletleri gördüm. Bir yerlere saklanmış bir eyer olup olmadığını merak ettim.

Fırçaları ahırın dışında tutarken, çocukluğumdan anılar canlandı. Tek istediğim bir attı ve çocukken, büyüdüğümde ve ailemden uzakta bir atım olmasını hayal ederdim. Büyükanнемle yaptığım bir konuşmayı hatırladım, bana popülerlik ve başarı hayallerimi sormuştu. Ben de masumca tek istediğimin biriyle evlenip bir ata sahip olmak olduğunu söylemiştim.

Bana dilini şaklattı ve basit bir hayvandan daha büyük hayallerim olması gerektiğini söyledi. İstersem tüm yarış pistine sahip olabileceğimi ama benim hep küçük bir at istediğimi söyledi. Neden bilmiyorum ama hayvanları seviyordum. Onlar özgürlüğü temsil ediyordu. Bir keresinde televizyon açıktı ve eski tarz bir kovboy filmi oynuyordu. Haydut çaldığı şeyle kaçıyordu ama atın hareketleri bana özgürlüğü, koşup kaçabilmeyi hissettiriyordu.

Bunu ilk tanıştığımız zamandan hatırladığını fark ettim. Benden ona doğru bir şey söylememi istemişti çünkü ona yalan söylediğimi düşünüyordu.

Güzel kahverengi çeyrek atın durduğu ahıra yavaşça girdim. Açıkçası, Walsh'a yarış pistinin bu hayvanlarla dolu olmasını istediğimi söylesem, eminim onları alırdı. Fırçaları yere bıraktım ve yumuşak bir tane alıp hayvana yavaşça yaklaştım, çünkü hala çocukluğumun acı tatlı anılarında kaybolmuştum. Hatıralarımın derinliklerine indikçe kalbimdeki sızı da artıyordu. Gençlik hayallerime rağmen, yetiştirilme tarzımın gerçekliği pastoral olmaktan çok uzaktı. Ailem hayallerimi ya da özlemlerimi umursamıyordu; kendi kaotik hayatlarına çok dalmışlardı.

Saman ve sıcaklık kokusunun sarmaladığı ahırda dururken Walsh'a hayret ettim. Şaka olsun diye aldığım bu at bana kendimi özel hissettirdi. Sanki acı ve hayal kırıklığı katmanlarının altına gömdüğüm hayallerimi anlıyor gibiydi.

Gözlerimden yaşlar boşandı. Ata ve getirdiği neşeye değer versem de, gerçekten arzuladığımın o olduğunu fark ettiğinden şüpheliydim. Mesele jestler ya da eşyalar değildi; onun varlığını ve anlayışını arzuluyordum. Atın getirdiği neşeye rağmen, onun yokluğunun belirsizliği günüme gölge düşürdü.

Ahırın sessizliğinde, geçmişte yaptıklarımın yankıları, her bir pişmanlık melankolimi arttırıyordu. Duvarlar, aramızdaki bağa zarar vermiş olabilecek kavgaları, kışkırtmaları ve meydan okumaları fısıldıyor gibiydi. Düşüncelerimle baş başa kaldığımda, seçimlerimin sonuçlarıyla boğuştum. Sessizlik, beni gerçekten sevebilecek ve başka hiç kimse gibi koruyabilecek birini kaybetmenin acısını hatırlatıyordu.

ÖĞLEDEN SONRASININ GERİ KALANI ATLA GEÇTİ. BİR NOKTADA, Üzerime kot pantolon ve sweatshirt giymek için üst kattaki daireme koştum. Ahırın arka tarafında küçük bir takım odası keşfettiğimde, kullanıma hazır bir dresaj eyeri ve nöbetçi bir eğitmenin numarasını buldum. Günün bu geç saatinde eğitmeni rahatsız etmek istemediğimden, atı kendi başıma tanımayı tercih ettim.

Ona Ateş adını vermek, kafasındaki ince kehribar rengi çizgiden ve benim süregelen alev korkumdan esinlenerek uygun geldi. Zar zor fark edilen ama büyüleyici çizgi bu muhteşem yaratığa çok yakışmıştı. Ateş'le birlikte teselli buldum ve mevcut gerçekliğimin karmaşıklığından hoş bir şekilde uzaklaştım. Onun yanındayken zaman daha çabuk geçiyor gibiydi.

Ahırın sükûneti dışarıdan gelen ve pek de hayra alamet olmayan bir duruma işaret eden gürültülerle bozuldu. "Pekala Ateş, gitmem gerek. Görünüşe göre dışarıda bir şeyler oluyor." At şakacı bir şekilde başını omzuma yasladı, cüssesi neredeyse beni devirecekti. Kıkırdadım. "Yakında döneceğim."

Fire'ı isteksizce ahırında bırakırken, havada bir önsezi hissi . Dışarıdaki beklenmedik kesinti, hem gerçek hem de mecazi bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu gösteriyordu ve beni bekleyen gerilimi görmezden gelemezdim.

Uzun zamandır ilk kez telefonumu elime almaya karar verdim, kontrol etmeyi umursamadım çünkü eğer isterse bana bağırımları için yardakçılarını gönderebilirdi. Ayrıca, bir yerlerden beni izliyordu. İşte o zaman ondan gelen birkaç aramayı cevapsız bıraktığımı fark ettim, ki bu karakterime aykırı bir durumdu ve bir dizi çilgınca mesaj aldım.

BILINMEYEN NUMARA:

İçeri gir.

Bir dakika sonra.

BILINMEYEN NUMARA:

Kıçını yukarı kaldır, kapıyı kilitle ve pencerelere yaklaşma.

BILINMEYEN NUMARA:

ŞİMDİ.

BILINMEYEN NUMARA:

Lanet olsun Madison.

Bunların on beş dakika önce gönderildiğini fark ettim, ancak dışarıdaki yaprakların etrafında bir insan kalabalığı çıtırdarken kargaşa daha da arttı. Ne konuştuklarını zar zor anlayabiliyordum ama sonra telefonum elimde tekrar çaldı. Kimse beni aramamıştı, bu yüzden numarasını görünce şaşırdım.

"Siktir git yukarı," diye homurdandı diğer hattın. Sesi öylesine yoğun bir korkuyla doluydu ki, iki kez düşünmedim bile.

Merdivenlerden yukarı fırlıyor.

"Kapıyı kilitle," diye tekrar rica etti. Kilidi arkamdan çevirerek yerine getirdim. "Güzel."

Ve beni aradığı gibi hemen telefonu kapattı. "Ne oluyor lan?"

Merakıma yenik düştüm ve dairemin arka tarafına, banyodaki tavandan tabana pencereye doğru yürüdüm. Dizlerimin üzerine çöktüm ve dikkatlice küvetin üzerinden baktım. Telefonum mutfaktan tekrar çaldı ama artık onu görmezden geliyordum. Burada olduğum için beni azarlayabilirdi ama beni gerçekten korumak isteseydi burada olurdu.

Enzo.... bir kadınla birlikte koşturuyordu. Kadın evin içinde çılgınca koştururken siyah saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Enzo ellerini saçlarında gezdirirken tanıdık ya da tanımadık bir yığın muhafız da onunla birlikte koşturuyordu. Tam bir kaos vardı ama kimse ateş etmiyordu ve ölümcül bir şey oluyormuş gibi görünmüyordu.

Bekle... bir kadın mı? Belki de Walsh'un evleneceği kızdı? Kahretsin, belki de kız arkadaşı ya da seks arkadaşıydı. Son dört yıldır neyin peşinde olduğunu kim bilebilirdi ki? Bekâr kalmasının imkânı yoktu, bu yüzden hor görülen bir sevgili de olabilirdi.

Kadın ellerini havaya kaldırdı. Bir noktada, Enzo'yu havuzun kenarına o kadar yaklaştırdı ki, kadın tam bir depar atmadan önce Enzo tökezleyerek ilerlemek zorunda kaldı...

Oh lanet olsun. Tam bana doğru geliyordu. İkinci kattaydım, bu yüzden tam olarak kim olduğunu söylemek zordu. Enzo, silahını bana doğrultmuş başka bir muhafızla birlikte onun arkasından geldi.

"Siktir," diye homurdandım.

Ahır kapısı açılırken altımda gerçekleşen konuşmanın parçalarını duyduğum ön kapıya doğru geri döndüm.

"Ona bir at mı aldı?" diye bağırdı kadın sesi. Ön kapıya dayanmış, başka bir şey duymaya çalışıyordum ama sadece alçak sesler duyuluyordu. "Onu gerçekten seviyor olmalı, onu benden sakladığına göre bu çok ironik."

"Ember, içeri gel. Onunla tanışabileceğini söyledi..."

Sonra bir sürü kargaşa oldu. *Bekle, lanet olsun.* Dışarıdaki Ember miydi? Walsh'un çılgına dönmesine şaşmamalı. Lanet olsun, artık ben bile mantıksızlaşıyordum. Ateş'in kirlenmiş kıyafetlerime ve saçlarıma baktım.

dağınık bir at kuyruğu vardı. Eminim at kılı ve saman gibi kokuyordum. Ona böyle söylemek istemezdim.

Telefonumu aldım ama sessizdi.

BEN:

Sana çok kızgıyım. Burada olmalıydın.

Üç küçük baloncuk cevap yazdığını göstermeden önce bir duraklama oldu.

BİLİNMEYEN NUMARA:

Biliyorum

Bir duraklama daha.

BİLİNMEYEN NUMARA:

Sanırım , Muse.

Bu sözleri göğsümün derinliklerinde hissettim. Sadece bir mesajdı ama Walsh gerçekten de yenilgiyi kabul etmişti. Bu büyük bir olaydı ve ayak sesleri merdivenleri dövdüğü için düşünemiyordum.

BEN:

Lütfen eve gel.

Cevap verme zahmetine girip girmediğine bile bakamadım çünkü kapıya vuruluyordu.

"Orada olduğunu biliyorum. Söz veriyorum ısırmayacağım." Kapı çalmaya devam etti. "Kardeşimin evlendiğini ve ne zaman ya da kiminle evlendiğini bilmediğimi öğrenmenin nasıl bir sürpriz olduğunu tahmin edebilirsiniz."

Gözlerimi kapattım. Bunun böyle olacağını hayal etmemiştim.

"Sadece merhaba demek istiyorum ve buradaki tüm bu pislikler bunu zorlaştırıyor. Tanrı aşkına, bir ahırın tepesinde tecrit edilmiş durumdasınız, bu yüzden şu anda hayatta olduğunuzu ve kardeşimin vahim bir hata yapmadığını umuyorum."

Lanet olsun. Bununla yüzleşmem gerekiyordu. Artık hatırladığım Maddy Ember değildim; Madison'a dönüşmüştüm. İyileşme sürecindeydim ya da en azından iyileşmeye çalışıyordum. Ona yaptıklarından ve ona karşı ne kadar kötü davrandığımdan sonra kırılmışım ve şimdi farklıydım.

Tanrı aşkına, onun kardeşiyle evliydim. Ben... bir zamanlar tanıdığım kişiden farklıydım. Mükemmel olmayabilirdim, aslında, ondan çok uzaktım, ama ben

abalıyordum ve son 24 saat içinde bunda çok iyi bir i çıkardığımı fark ettim. Ayrıca, her neyse onu bir şekilde onarabilirsem, belki de Walsh'u benimle konuşmaya ikna etmeme yardımcı olabilir - bu kadar korkmaması için.

Yapmak üzere olduğum şeyin beni mahvedeceğini bilerek derin bir nefes aldım. Tüm şeytanlarımla, sakladıklarımla yüzleşmek üzere olduğumu ve kendim -gerçek halim- olmak zorunda kalacağımı çok iyi biliyordum.

Kapıya vurulmaya devam ederken derin bir nefes daha aldım. "Enzo, beni sürükleyip . Yemin ederim Rain'e söyleyeceğim ve sonra-"

Kapının mandalını açıp kapıyı çektiğim anda durdu. "Hey, Ember," dedim toplayabildiğim en sessiz, en yumuşak tonda. Enzo ikisi de küçük üst basamakta dengede durmaya çalışırken kolunu Ember'ın beline dolamıştı. Kendimi bir filmin içindeymişim gibi hissettim. Sanki beş duyumla birlikte zaman da donmuştu, çünkü Ember enesi yerde önümde dururken dışarıdaki kargaşayı duymayı ve üzerimdeki saman kokusunu almayı bırakmışım.

"Bırak lan beni." Beni itmeden önce Enzo'nun elinden kurtulmaya çalıştı ve daireye baktı. Ben de çerçeveye yaslanmış Enzo'ya baktım. Telefonum tezgahın üzerinde durmadan çalıyordu ama açmaya cesaret edemedim.

"dönecek," diye fısıldadı Enzo.

"Defol git buradan," dedim ve Enzo başını salladı.

"Cesedimi iğnemen lazım," diye karşılık verdi Enzo.

Ember sessiz tartışmamızı böldü. "O haklı. ıkın buradan. Maddy ile konuşmam gerek." Eski lakabımı duyunca ürperdim.

Walsh'un bana uyum sağlamaya çalışırken kullandığım ismin Maddy olduğunu söylediği günü asla unutmayacağım. Başımı iki yana salladım ve Enzo'ya yalvaran bir bakış attım.

"Kapının dışında bekliyorum." Ember başıyla onu onayladı, ben de kabul ettim. Telefonum hâlâ tezgâhın üzerinde çalıyordu, ben de kapatma düğmesine bastım. Eğer bu konuda bana yardım etmek için burada değilse, o zaman ihtiyaç duyduğu her an bana ulaşamazdı. Ayrıca, lanet kameralar ondaydı. İzleyebilirdi.

"İçecek bir şey ister misin?" Kollarımı önümde kavuşturarak sordum. Ember kanepeye oturmadan önce sadece başını salladı. Ben de onu takip ederek oturma odasına girdim ve odanın karşı tarafındaki bir sandalyeye .

"Yani-"

"Walsh," dedik aynı anda.

"Önce sen gidebilirsin," diye teklif ettim, bana fırlatacağı şeye karşı kendimi hazırlamıştım. Ama kollarını açmış kanepede oturuyor, sanki beni inceliyormuş gibi bana doğru eğiliyordu.

"O... seninle mi evlendi?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Bu benden öç almak için miydi? Beni mı? Senden uzun zamandır haber almadım. dört yıl, Maddy."

"Evet. En son burnuma yumruk attığından beri değil." Ciddi olmadığımı anlaması için ona bir gülümseme verdim.

"Bu da ne böyle?" Kanepede arkasına yaslanıp doğrudan havuza açılan pencereden dışarı bakmadan önce dairenin etrafını işaret etti.

"Ah, şu anda yaşadığım yer," diye cevap verdim. Tanrım, bu çok karmaşıktı.

"Bu hiç komik değil." Ember sırtını dikleştirdi. "Sen neden buradasın? Kardeşim nerede? Neler oluyor?"

"Aslında Walsh'un nerede olduğunu

bilmiyorum-" "Bilmiyor musun?"

Başımı salladım, sonra sordum. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Nerede olduğuna dair genel bir fikrim var."

Endişenin tekrar içeri sızmasını engellemek için alt dudağımı ısırdım. Kız kardeşi onun nerede olduğunu biliyordu. Uzun zamandır o kadar yakındılar ki, onun iç dünyasını biliyor olabilirdi ama benim onun nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim kadarıyla gezegenin öbür ucunda da olabilirdi.

Sesim ölçülüydü ama "Walsh'un nerede olduğunu gerçekten bilmiyorum" dediğimde beni rahatsız eden belirsizliği açığa vuruyordu. Bağlantımız karmaşıktı ve son olaylar bu karışıklığı daha da arttırdı."

Ember'ın gözleri şüphecilik ve endişe karışımı bir ifadeyle benimkilere dikildi. "Nasıl karmaşık?" Bastırdı.

Derin bir nefes alarak ona her şeyi anlatmak istedim ama en baştan başlamam gerekiyordu. "Birlikte yaşadığımız dönemde sana eski oda arkadaşım hakkında anlattığım hikâyeyi hatırlıyor musun?" Tepkisini ölçmek için duraksadım.

Ember başını salladı, yüz ifadesi ciddiydi. "Evet, kaybolduğunu."

İtirafımın ağırlığıyla mücadele ederek yere baktım. "Evet.

Daha fazlası vardı." Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırarak itiraf ettim.

Gözleri kısıldı. "Sende her zaman daha fazlası var," diye araya girdi ve açıklama girişimimi yarıda kesti.

"Beni dinle. Kardeşin oradaydı. Onunla o yıl şenlik ateşinde tanışmıştım. O zamanlar oda arkadaşım olan Cagen ile çıkıyordu."

"Ne?" Ember neredeyse oturduğu yerden sıçrayarak haykırdı.

"Lütfen oturun. Bırak da bitireyim." Başını salladı, kanepeye daha yakın, pencereden uzak bir yere oturdu.

Onunla Cagen ve ailemle ilgili hikâyelerimi paylaştım. Onların eylemleri, hayatımın acı dolu bir bölümü olan ayrılığımıza yol açmıştı. Ailemin her şeyi mahvettiği ve beni hiç tanımadığım bir büyükanneyle yaşamak zorunda bıraktığı geceyi anlattım. Büyükanneimin beni daha iyi bir insana dönüştürmek için büyük bir planı vardı; beni amigoluğa itiyor, rol icabı giyiniyor, popülerlik ve zenginlik için çabalıyordu. Bu, ailemle aynı kaderi paylaşmamak için umutsuz bir girişimdi.

Ona Walsh ile tanıştığım anı ve nasıl hissettirdiğini anlattım, hatta onunla takıldığımı itiraf ettim. Sonra Cagen'in kaybolduğu gece, oda arkadaşımın kaybolmasından çok kendi geleceğim hakkında nasıl endişelendiğimi anlattım.

Kelimeler bir musluk gibi akmaya başladı çünkü bunu paylaşabileceğim hiç kimse olmamıştı. Birine nihayet gerçeğin ne olduğunu açıklamak için şimdiye kadar taktığım tüm maskeleri ve etrafıma ördüğüm tüm duvarları indirdim.

En derin sırlarımızı paylaşıyor olmam umurunda değildi. Bu çok özgürleştiriciydi.

"Kendimden nefret ediyordum Ember. Cagen uzun süre kayıp kaldıktan sonra öldüğü açıklandığında, bunun uğruna çalıştığım her şeyin sonu olduğunu düşündüm. Artık kendimden bir parçanın ortaya çıkmasıyla yaşamak zorundaydım. Herkes onun kaybolmasıyla o kadar ilgiliydi ki, haklı olarak, beni unuttular. Artık onlar için hiç kimseydim. Sonunda onun için düzenledikleri cenazeye bile davet edilmedim ve ben onun oda arkadaşıydım." Gözyaşları döküldü. Ona bakamıyordum, bu yüzden pencereden dışarı baktım, ama o kanepede daha yakına kaydı.

"Yine bir hiçtim ve içimdeki bir şey, içinizdeki çocuk incindiğinde ortaya çıkan o duygusal tepkiyi tetikledi. Ben de yeniden inşa etmek için yapabileceğimi düşündüğüm şeyi yaptım, bir duvar ördüm." İçimi çektim.

"Peki kardeşime ne oldu?" Ses tonundaki ısırik için hazırlandım ama hiç gelmedi. Ben de gururumu ayaklar altına aldım.

"Kendimi çok kaybetmişim Ember. Tüm kurbanı olduğun için çok üzgünüm. Gençtim ve gerçekten canım yanıyordu." Ellerimi kendi ellerime gömdüm.

Ben durmaksızın ağlarken. "Onu incitmek istedim. Korunduğunu hissetmemenin nasıl bir şey olduğunu bilmesini istedim. Ondan nefret ettim. Bunu bana onun yaptığını düşünüyordum. Beni kurtlara bıraktı ve ben sadece yenecek bir koyundum. Hayatım boyunca ailem gibi olmamak, beni koruyacak bir topluluk bulmak için çalışmışım ve lanet olası bir gecede elimden alındı." İçime dolan hıçkırıklarla boğuldum.

"Yani ona yaklaşmak için beni yem olarak kullandın." Başımı kaldırmadan önce başımı salladım. O kadar büyük bir utanç içinde yaşıyordum ki, bu duygu beni bütünüyle yutabilirdi.

"Ama senden gerçekten hoşlanıyordum. Oda arkadaşırken çok çelişkideydim çünkü gerçekten arkadaşın olmak istiyordum ama sonra onun bir fotoğrafını görüyordum ya da birçok farklı kızla takılırken onu izliyordum ve kıskançlığım çılgına dönüyordu."

"Ve seni tanıımıyormuş gibi mi davrandı?" Sorusu karşısında başımı salladım. "Seni de her zaman partilere davet ederdi."

"Evet, ama beni oraya hiç getirmede."

Gözlerini kısmıştı. "Bana oraya gittiğini söylemiştin."

"Gizlice giriyordum çünkü onu görmek istiyordum, o ben yokmuşum gibi davransa bile. Ona bağımlıydım."

"Şey...kahretsin. Bu yılki bingo kartlarımda bu yoktu." Elini koltuğun koluna doğru uzattı, ben de kaşlarımı çatmışım.

"Tut şu lanet elimi. Ağlıyorsun ve ben kötü değilim." Ona tutunmadan önce dudaklarımın kenarlarında küçük bir bükülme belirdi.

"Peki, tüm bunlardan sonra ne oldu?" Mezuniyet gününü hatırlamayı bırakmışım. Beni kovduğunda çok üzülmüştüm. Kalbim paramparça olmuştu ve o gün hayatımdaki her şeyi mahvettiğimi fark ettiğim gündü.

Walsh'un da sıcıp batırdığı gündü. Bencilce davrandığı için beni kendinden uzaklaştırdığı gün. Geleceğe dair planlarına kendini o kadar kaptırmıştı ki, değer verdiği tek kişiye de zarar verdiğini unutmuştu. Ben de bunu Ember'a anlattım. Hepsini.

Muhtemelen bu bilgiyi kocam Walsh'un kız kardeşiyle paylaşmamalıydım ama şu anda bir arkadaşına ihtiyacım vardı... umutsuzca. Bu hikâyeyi daha önce kimseye anlatmamışım ama gerçekten de uzun zamandır sosyal bir arkadaşım olmamıştı.

Konuşmam bittiğinde Ember'a baktım, gözlerim zar zor onun bakışlarına ulaşıyordu. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatmıştı. Ember konuşmaya başlamadan önce usulca bana baktı.

"Senden gerçekten nefret ediyordum. Yani, senden çok ama çok uzun bir süre nefret ettim. Hayatımın yas tutmam gereken bir dönemini mahvettin. Ash öldüğünde yıkılmışım ve bana yardım etmeni, arkadaş olmanı ve yanımda olmanı bekliyordum. Orada olmamakla kalmadın, beni uzaklaştırdın." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Elini hafifçe sıktım çünkü kelimeler beynimde şekillenmiyordu. Ne kadar korkunç bir insan olduğumu hayal ederken göğsümde bir baskı hissettim.

Bencildim.

"Ben de kendimden nefret ediyordum" diye fısıldadım.

Hıçkırıklar bedenimi harap etti. Onca yıl öncesinin acısı varlığımın her zerresine sızmıştı. "Artık kim olduğumu bilmiyorum ama şu anda gerçekten iyi bir insan olmaya çalışıyorum."

Ember başını salladı, gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyordu. "Walsh'a ne oldu?"

Ben de ona onu mezuniyet töreninde gördüğümü ve beni nasıl gönderdiğini anlattım, sonra onu bir sonraki görüşüm beni bir barda korkunç bir durumdan kurtardığı zamandı. Taciz olayını bilerek anlatmadım. Sonra ona nasıl sarhoş olduğumu anlattım ve bir de baktım ki evlenmişiz.

"Özür dilerim... Ne?!" Ember çığlık attı. "Seninle evlendi ve sen her şeyi hiç mi hatırlamıyorsun?"

"Bu doğru." Sis çamların arasından süzülüyordu ve ellerim hâlâ Ember'inkilerle iç içeydi.

"Maddy-"

"Artık Madison'ı kullanıyorum." Bu bir zeytin dalıydı. Gerçek beni, sakladığım tüm katmanların altındaki kişiyi tanınması için bir barış teklifi.

"Madison," diye tekrarladı, yüzünde yumuşak bir gülümseme belirmişti. Ember kırışan burnuyla muhtemelen at pisliği olan kokuya baktı.

"Demek kardeşim sana bir at aldı?"

Başımı salladım. "Öyle görünüyor." At kıllarını vücudumdan temizlemek imkânsız bir işti.

"Atlara alerjisi olduğunu biliyorsun, değil mi?" Güldü. "Seni gerçekten yanında tutmak istiyor olmalı."

Bekle... Alerjisi mi var? Bana sonsuza kadar mülkünde yaşayacak lanet bir hayvan aldı ama alerjisi olduğu için onun etrafında bile olamıyor mu?

"Ah, hayır." Kıkırdadım, bir süredir içimden gelen ilk gerçek duyguydu, çünkü kulağa çok inanılmaz geliyordu. "Hiçbir fikrim yoktu." Şimdi histerik bir şekilde gülüyordum ve Ember bana baktı, sonra da kahkahalara boğuldu.

İkimiz de sakinleşip tekrar elimi tuttuğunda, "Kardeşim pek çok şeydir," dedi, "ama özünde bir lider olmak için yetiştirilmiştir."

Orada sessizce oturdum ve devam etmesi için onu cesaretlendirdim. "Her zaman sevdiği çok az şey ve insan üzerinde güçlü, kuvvetli bir koruyucu olmak istedi. Annemiz öldüğünde, sanırım bu rolü çok güçlü bir şekilde hissetti."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. "Sanırım sadece benimle ilgilenmesine izin verdim, kendi kişiliğimi kazanamadığımı hissettim. Kendi hayatımda çok sıkışmıştım ve bir anlamda Walsh'un da aynı şey olduğunu düşünüyorum. O da bu rolün peşine takılmıştı ve bunun kendisi için gerçekleşmesini sağlamak için mümkün olan her şeyi yaptı."

"Birine bağlı olduğunu hissetmesine izin vermek de dahil." Bunu içimden gelen bir düşünce olarak saklamak istedim. Ember elimi sıktı.

"Aynen öyle." Durakladı. "Ve bence belki de seninle tanıştığında gerçekten bir şeyler hissetmeye başladı ve bu onu korkuttu. Tüm bu durumu olabilecek en garip şekilde ele aldı, ama belki de tüm bir anlamı vardır."

Bu onun felaketi idi. Öyle olduğunu biliyordum... Öyle olduğumu biliyordum. Çünkü yıllarca bu dansı başkaları için yapmış ve bir şekilde içimizdeki kendimizi unutmuştuk.

"Olanlar için, yıllar önce kim olduğum için gerçekten üzgünüm."

Ember ayağa kalktı. "Dediğim gibi, bu yıllar önceydi. Zaman geçti ve her şey değişti."

"İyi misin?" Onunla göz hizasına gelmek için ayağa kalktım. "Başına gelen onca şeyden sonra mı?"

"Ash ile mi?" Başımı salladım. Rain Fortin'le evliydi ama yaptığımız güzel sohbetten sonra onu kontrol etmem gerektiğini hissettim.

"Her gün farklı. Zamanın yaralarımı iyileştirmeyeceğini, sadece onun anılarına daha çok değer vermemi sağlayacağını söylediler."

"Ve mı?" diye sordum. "Evet...oldu."

Başını salladı ve ben de tam cesur davranıp akşam yemeğine kalmak isteyip istemediğini soracaktım ki sözümü kesti. "Her neyse, akşam yemeği için eve dönmem gerekiyor. Aslında yan taraftaki kulübemizde kalıyoruz."

"Komşu olduğunuzu fark etmemiştim." Birden kendimi yeniden rahatsız hissettim.

"Evet, burayı önce benim bulduğumu, sonra da kardeşimin bu güzel manzarayı kıskandığını düşünmek hoşuma gidiyor."

"Evet," diye mırıldandım, kalmadığı için biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Düzgün insan sohbetlerini ne kadar özlediğimi unutmuşum.

"Dinle" -bana doğru yürüdü- "Seni davet ederdim ama bugün Noel arifesi ve ben seni affetmeye ne kadar hazır olsam da kocamın aynı duygulara sahip olduğundan emin değilim."

Yağmur. Yüzüm düşmeden önce, umursamaz yüz ifademi takınmayı başardım. "Sorun yok-"

"Yapma bunu." Eli dirseğimi sıyırdı. "Bu konuda kendini iyi hissetmemen sorun değil, ama gelecektir. Sadece onunla her şeyi konuşmam gerekiyor. Bu büyük bir sürpriz."

"Hayır, tabii ki." "Anladım" diye ekledim.

Sonra Ember'ın söylediği bir şey beni çok etkiledi. "Bekle, bugün gerçekten Noel Arifesi mi?"

Bana şaşı gözlerle baktı. "Sanırım zaman çok çabuk geçti." Bunun için hiçbir mazeret yoktu. Telefonum tarihi söylüyordu ama burada tek başıma olmak yorucuydu ve hangi gün olduğuna dikkat etmeyi umursamamıştım.

"Evet. Walsh bu gece evde olmalı?" Başımı salladım ve gelip özrümü dinlediği için teşekkür ettim. O da bana sarıldı.

"Hey, dinle. Bu kapıları çok iyi koruduğunu biliyorum ama ben buraya ormanın içinden yürüyerek gelebildim. Sadece arka tarafa git, sağa dön ve çeyrek mil sonra bu yerleşke kadar korunmayan arka bahçemi göreceksin." Kapıya doğru ilerlemeden önce kıkırdadı. Ben de hemen arkasından onu takip ettim.

"Ve hey," dedi, "hala burada olmanızın ve orada olmamanızın bir nedeni olmalı." Birkaç metre önümüzde duran ana evi işaret etti. "Eğer bir kaçışa ihtiyacın olursa, söz veriyorum, soru sormak yok, evime gel."

Kapıyı açtığında "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sonra ayak sesleri merdivenlerden aşağı doğru kayboldu. Kapı kapandığında yere çöktüm ve serin ahşap yüzeye yaslandım. Noel arifesiydi, paylaşacak bir ailem olmadığı için genellikle kaçındığım bir gündü, ama bu yıl tatil her yere yayılan yalnızlığımı daha da yoğunlaştırmıştı.

Odayı tarayarak gizli kameraları aradım. "Lütfen." Gözlerimden yaşlar süzüldü. Yalvarmak yaptığım bir şey değildi, özellikle de biri için, ama Ember'ın ziyareti ve tatil beni bitkin ve yalnız bırakmıştı. "Lütfen, Walsh."

Yalvarışımın tekrarı boş odada yankılanıyor, hissettiğim derin yorgunluk ve ıssızlığı pekiştiriyordu. Vücudumu harap eden bu duyguları temizleyecek bir içki bulmak için çaresizce evi aramaya çok yaklaştım.

Hayatımda bir kez olsun, içime akan şeyi hissetmek istedim. Beni görmesini ve bir şey için çaresiz olduğumu bilmesini istiyordum. Yine de ne aradığımdan tam olarak emin değildim ama ona ihtiyacım olduğunu biliyordum. Burada olması gerekiyordu ve onun yokluğu beni neden, nerede ve ne yaptığıyla boğuşmak zorunda bıraktı.

"Lütfen." Bu kelime havada asılı kaldı, beni unutulmuş bir çocuk olma hissine geri götüren umutsuz bir çığlıktı. Terk edilmiş ve yalnız.

ΣΠΑΡΙΑ ΤΠΙΑΙΥ

"F Kahretsin," diye ağladım, onun çöküşünü izlerken. Yıllar boyunca onu odasında tek başına pek çok kez ağlarken görmüştüm. Kız kardeşimle yaptığım konuşma, kalbimde o aptal çekişi hissetmeme neden oldu ve bana şunu fark ettirdi

her ne yapıyorsam bitmişti.

Hâlâ Madison'la birlikte Dansport'ta olan Enzo'yu aradım.

"İrlandalıları aramanı istiyorum. Toplantıyı iptal et."

"Ama iki gün sonra?" dedi.

"Sonuçlarını sikeyim," diye tısladım telefonda. Ne yaptıkları umurumda değildi. Eve gitmem gerekiyordu.

Mantıken, iki gün sonra yapılacak toplantı için burada kalmam gerektiğini biliyordum, o zaman her şey yoluna girecekti. Eğer gitmeye cüret edersem, her şey dümenimde parçalanacaktı. Her şeyi berbat ettiğim için benim omuzlarıma yüklenecekti. Enzo'nun sesindeki tereddüt bile belliydi.

"Umurumda değil."

Şehre bakmak için döndüğümde diğer uçta uzun bir sessizlik oldu. Duygularımdan kaçtığım için buradaydım ama son yirmi dört saat içinde tüm bunlar değişmişti. Madison'la her şey çok farklıydı.

"Sana bu gece bir uçak bileti ayarlasam, sonra da toplantı günü erkenden seni oraya geri göndersem?" Enzo sordu. Büyük süitimde volta atmayı bıraktım.

"Bana neyi yapıp neyi yapamayacağımı mı söylemeye çalışıyorsun..." Cama o kadar sıkı tutunmuştum ki, çift camlı olmasaydı muhtemelen paramparça olacaktı. "Benim. Lanet olası. Karım."

"Hayır, efendim. Sadece toplantıya gelmemenizin sonuçlarını anladığınızdan emin olmak istiyorum. Eğer gelmezseniz, iki kez rencide olacaklar ki bu hiç de iyi bir şey değil-"

"Kapa çeneni," diye bağırdım ve modern süite doğru döndüm. Yatağın üzerindeki krem rengi yorgan ortasından buruşmuştu ve kıyafetler odanın her tarafına dağılmıştı. Kamera ve gözetleme sistemi kurarken her şeyi titizlikle düzenleyen takıntılı yapıma rağmen, kişisel alanımda bir düzensizlik havası vardı. Profesyonel uğraşlarıma eşlik eden titizliğim özel hayatıma pek yansımıyor, onu biraz dağınık bırakıyordu.

Çenemi ovuşturdum, buraya geldiğimden beri tıraş olmadığımı hatırlatan kirli sakalımı parmaklarımda hissettim.

"Özür dilerim efendim," diye mırıldandı Enzo.

"Karımla makul bulduğum her zamanı geçireceğim. İrlandalılar bekleyebilir, çünkü dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbirisi onları ilgilendirmiyor." Yüzüme düşen saçlarımla silkeledim.

"Doğrusu onlara ihtiyacımız yok. Paramızı aklamak için onların işlerine ihtiyacımız yok. Zaten her zaman federaller tarafından yakalanan kirli silah tüccarlarına da ihtiyacımız yok. Onların adamlarına ihtiyacımız yok."

"Senin yerine ben gidebilir miyim?" Enzo sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Onlarla yeterince uzun süre bekleme oyunu oynadım. Siktir et onları."

"Anladım," dedi Enzo boş boş.

"Benim için çalışmak ve rütbelerini yükseltmek istiyorsan, şu andan itibaren karımın öncelikli olduğunu anlamalısın."

Son birkaç gündür bir otel odasında saklandığım için ikiyüzlülüğün farkındaydım. Ancak Madison'ın benim davranışlarım yüzünden çözüldüğüne tanık olmak içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Sanki bir düğmeye basılmıştı ve sürekli birbirimize karşı yürüttüğümüz bu saçma savaşta, ikimiz de beyaz bayrak sallıyorduk ve buna bir son vermek için umutsuzca çabalıyorduk.

Enzo ile konuştum, Dansport'a dönmek için planlar yaptım. Madison'ın gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzü, hem kalkanım hem de işkencecim haline gelen güvenlik kameralarından görülebiliyordu.

"Bunu yapmaya devam edemem Enzo," diye itiraf ettim, sesim fiziksel olmanın ötesine geçen bir yorgunlukla ağırlaşmıştı. Diğer hattaki arkadaşıma ulaşmayı umarak iş için kullandığım soğuk ton düşmüştü. "O parçalanıyor ve ben buna seyirci kalamam."

Her zaman anlayışlı olan Enzo, sadece güvenilir bir sırdaşın sağlayabileceği düzeyde bir anlayışla karşılık verdi. "Eve dönme vakti geldi patron. Burayı bir arada tutuyorsun ama bazen bize en yakın olanların dış tehditlerden korunmaktan daha fazlasına ihtiyacı olur."

O göremese de başımı salladım. "Haklısın. Büyük resme, babamla ve ailemle ilgili her şeyi sağlam tutmaya o kadar odaklandım ki, gözümün önündekini görmezden geldim."

Durakladım. "O iyi mi?" Onunla birlikte olduğunu bildiğim için sormakta tereddüt ettim. Evet, saat başı güncellemeler gönderiyordu ama ben daha fazlasını, daha derin bir şey istiyordum.

"At yardımcı olmuş gibi görünüyordu, kız kardeşinizin ziyareti de öyle."

Kahretsin, Ember'ın evimdeki istenmeyen varlığını algılamak için bir saniyem bile olmamıştı. Konuşmalarının çoğunu izledim ve dinledim, iyi bir sohbet ettikleri gerçeğini takdir ettim ve bundan keyif aldım. İkisi de özür diledi ki bu Madison için çok büyük bir şeydi.

İçimi dökmem gereken bir gerçek daha vardı. O gece olan her şeyi ona anlatmalıydım. Bilmeyi hak ediyordu.

Bu farkındalık beni bir vahiy gibi çarptı. Birbirimizden sürekli kaçıyorduk, oysa belki de birbirimize doğru koşmanın zamanı gelmişti. Dansport'a dönme kararım sadece bir lider olarak sorumluluklarımı yerine getirmekle ilgili değildi, aynı zamanda beni Madison'a bağlayan kişisel bağların da farkına varmamdı.

Enzo'yla yaptığım görüşmeyi sonlandırarak, dönüşümü ayarladım, jetin bir sonraki saat içinde kalkması için rezervasyon yaptırdım ve uzun zamandır üzerimi örten kopukluk pelerinini bir kenara bıraktım. Bavulumu hazırladım ve havaalanına doğru yola koyuldum, tatil sonrasına kadar İrlandalılarla ya da babamla ilgilenmeye zahmet etmedim.

Kaçmayı bırakıp önümüzde duran zorluklarla yüzleşmeye başlamanın zamanı gelmişti.

СΠΑΡΙΑ ΤΠΙΑΥ-ΟΦΕ

I Gecenin ilerleyen saatleriydi ve ben ana binada bulunmayı reddettim çünkü Enzo ve görevli diğer birkaç gardiyan "The Italian Noel Eşeği", Bayan Luchesse ise onlara büyük bir jambon yaptı.

Walshun ne yaptıklarını bilip bilmediğini ya da çalışmadıkları için üzülüp üzülmediğini merak ettim. Umurumda değildi. Bir gün ışıklı, altında hediyeler olan bir Noel ağacı dikecek biriyle evleneceğime ve yeni bir hayat yaşayacağıma dair bir umut ışığına tutundum. Büyükanнем benim için bunu umut etmişti ve biraz zorlama gibi görünse de, bir parçam hep bunun mümkün olabileceğini hayal etti. Hayaller olmadan gerçekliği yaşamak çok zor geliyordu.

Hiçbiri beni davet etmeye cesaret edemediği için içimde oluşan küçük hayal kırıklığını silkip attım. Neden davet etsinler ki? Ben aslında burada bir tutsaktım, patronları onlara para verdiği için korumaları ve güvende tutmaları gereken biriydim, beni önemsedikleri için değil.

Umutsuzca birilerine ulaşmak istediğimde, elimi tutacak kimseyi bulamadım. Üzüntüm kanımda kaynayan öfkeye dönüştü. Beni kilitlemek için nasıl ya da neden benimle evlenmişti? Her zaman yalnız olursam nasıl hayatta kalmamı bekliyordu?

Pencereden gece gökyüzünü izlerken banyomun zeminine kıvrıldım. Birkaç kar tanesinin düşmeye başladığını gördüğümü sandım. Sadece eve gitmek istiyordum ama evin gerçekte nerede olduğunu bilmiyordum. Belki Isles'a geri dönmek bundan daha sıcak gelebilirdi. Ana caddede yürümeyi, barlara gitmeyi ve bir şeyler içmeyi arzuluyordum.

Telefonum yanımdaki tezgâhta çaldı. Almak için uzandım ve arayanın Ember olduğunu gördüm.

EMBER:

Mutlu Noeller demek için buradayım. Onu aradım. Cevap vermedi.

Farkına vardım ve yeni bulduğum kararlılıkla telefonumu kapıp Ember'ın numarasını çevirdim. Kendimi soğuk granit tezgâha yaslayıp telefonun hoparlörünü açtığımda zil sesi banyoda yankılandı.

"Hey, iyi misin?" Ember'ın endişe ve aşinalık karışımı sesi beklenmedik bir rahatlık hissi verdi.

Tereddüt ettim, böyle bir talepte bulunmanın utancı ve mahcubiyetiyle boğuşuyordum. "Ben, uh, bilirsin..."

"Çıkar ağzındaki baklayı, Madison." Tam adımı kullanmak bir ağırlık taşıyordu, ilişkimizin gergin bir geçmişten daha fazlası olduğunu hatırlatıyordu. Bu, ikimizin de birbirimize taahhüt ettiği yeni başlangıcın bir parçasıydı.

"Acaba arabalarınızdan birini ödünç alabilir miyim?" Isles'ı ziyaret etmem gerektiğini açıklayarak isteğimi aceleyle ilettim.

"Durun. Ormandan geç. Honda'nın anahtarlarını arka paspasın altına saklayacağım ve Rain onu ödünç aldığını anlayacak."

"Ama Walsh..."

"Benden koca bir yıl boyunca bir sır sakladı, o yüzden sen ne yapman gerektiğini bulana kadar biraz bekleyebilirim."

İçimi bir rahatlama dalgası kapladı. Ember'ın yardımını için minnettar olsam da dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. Beni izliyordu ve bu kaçıışı hassas bir şekilde gerçekleştirmem gerekiyordu. Ahıra gidiyormuş gibi yaparak, kameraların sunduğu küçük kör noktalardan yararlanarak ormanın içinden sıvışmayı planladım.

Bir kot pantolon, büyük boy bir sweatshirt ve bir bralette aldım. Çabucak birkaç at fırçası ve şampuanı bir çantaya doldurdum, kameraların çantayı yakınlaştırma ihtimaline karşı. Bunların yanı sıra, bir kıyafet ve birkaç tuvalet malzemesini de gizlice sokmaya çalıştım, ihtiyatlı olmak için hızlı bir çaba sarf ettim.

Aşağıya indim, bir fırça çıkardım ve dikkatli gözler için bir cephe oluşturarak hareketleri yaptım. "Merhaba Ateş," diyerek atı selamladım, bir havuç verdim ve yakında döneceğime dair fısıltıyla söz verdim.

Ahırı son bir kez daha gözden geçirirken, kendimi beklenen sonuç için hazırladım. Eğer o hiçbir açıklama yapmadan günlerce ortadan kaybolabiliyorsa, ben de kaybolabilirdim. Kapana kısılmış olmanın verdiği boğucu hissi hatırlamak içimde şiddetli bir tepki uyandırdı. Çeşitli rollere bürünerek, her zaman olmadığım biri olmak için çabalayarak geçirdiğim bir ömrün anıları zihnimi doldurdu. Yüksek lisansımı yaparken bile

psikolojide kendimi kapana kısılmış gibi hissettim. Okul bir sığınak olmuştu ama sürekli uyum sağlama baskısı beni özgürlüğe hasret bırakmıştı.

Göğsümde yanan kararlılıkla derin bir nefes aldım, beni çok uzun zamandır bağlayan zincirlerden kurtulmaya hazırdım. Geçmişteki esaretin yankıları geleceğimi belirleyemeyecekti. Orman beni çağırıyordu ve ben de önümdeki belirsizliği kucakladım.

Kaçışını titizlikle planlamış olan Walsh'un aksine benim bir planım yoktu. Evin tanıdıklığını arzuluyordum ve onu bulmak için çaresizdim. Herkes kutlama yaparken yavaşça arazinin kenarına doğru ilerledim. Tatil nedeniyle dikkatleri dağılmışken gitmek için mükemmel bir zamandı. Eve son bir kez başımı sallayarak, bir daha döndüğümde bunun kendi şartlarımla olmasını umdum.

Ember'in arka bahçesine giden yolu bulmak için yanımda getirdiğim küçük el fenerini kullandım. Zor olmadı ve fazla uzağa gitmeme de gerek kalmadı. Arka bahçede birkaç ışığı açık bırakmıştı.

Anahtarın saklı olduğu arka verandaya yaklaştığımda, mutfak penceresinden gelen yumuşak ısıltı ahşap çıtaların üzerine sıcaklık yayıyordu. Verandaya doğru dikkatlice ilerleyip içeriye hızlıca bir göz atarken, özgürlük hissini geri kazanmaya bir adım daha yaklaştığımı bildiğim için kalbim hızla çarpıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, pencerenin ardında beni bekleyen şey saf bir ev mutluluğu sahnesiydi. Ember ve Rain rahat mutfakta dans ediyor, kahkahaları tanıdık bir tatil melodisinin tınlarına karışıyordu. Parıltıyan ışıklar ve süslerle bezenmiş Noel ağacı, daha önce deneyimlemediğim bir sevinç gösterisiydi. Ortak bir yemeğin basit hazzını yaşıyorlardı, odaya nüfuz eden ve soğuk karanlığa yayılan bir sıcaklık.

Orada, gölgelerin arasında gizlenmiş bir şekilde dururken, derin bir farkındalık içimi kapladı. Önümdeki ev sadece bir konut değil, bir yuva, sevgi ve kahkahalarla dolu bir sığınaktı. İlk kez, uzun zamandır benden kaçan gerçek bağı tanıdım. Walsh'un evinde hissettiğim, ondan yoksun boşlukla tam bir tezat oluştuyordu.

Arabanın anahtarı için gizlice dolaşma kararım artık daha derin bir anlam taşıyordu. Sadece kaçmıyor ya da saklanmıyordum; evim gibi hissettiren, sevgi ve mutluluğun geliştiği bir yer arıyordum. Önümdeki ev özlemini çektiğim her şeyi temsil ediyordu - gölgelerden bir sığınak

bana musallat olmuştu. Aradaki tezat aşikârdı; onların evi sahicilik yayarken benimki gösteriş ve illüzyondan ibaret bir yerdi.

Bu kez kaçışım ondan kaçmak ya da gerçek benliğimi gizlemekle ilgili değildi. Bu kasıtlı bir kendini koruma eylemiydi; gerçek, otantik benliğimi korumak için bir yolculuktu. Anahtarı paspasın altından çıkarırken, çıktığım yolun beni sadece fiziksel bir varış noktasına değil, aynı zamanda gerçek sevgi ve aidiyetin yankılarıyla yankılanan bir evin keşfine götüreceğini biliyordum.

Elimde anahtar, parmak uçlarımda evin etrafında dolaştım. Ön tarafa ulaştığımda bir an tereddüt ettim, birilerinin fark edebileceği endişesiyle. Yine de gece sessizdi, herhangi bir alarm ya da muhafızların gürültüsü yoktu. Sanki evren bana bu kaçış anını bahşetmiş, fark edilmeden sıvışmama izin vermişti.

Ember'ın arabasına yaklaşıırken, motorun tanıdık uğultusuyla teselli buldum. Yumuşak mırıltı özgürlük vaadini yankıladı ve arabayı garaj yolundan aşağıya indirdim, Isles'a giden dolambaçlı dağ yoluna açılan küçük sokaktan süzıldüm. Dışarıdaki dünya uçsuz bucaksız görünüyordu, dağa tırmanırken serin gece havası ve çam kokusu beni kucaklıyordu.

Gözetlenmediğim ve takip edilmediğim için kendimi özgür hissediyordum. Ay ışığının aydınlattığı sessiz yollarda ilerlerken, araba altımda hafifçe mırıldandı.

Dolambaçlı yollarda ilerlerken içimde beklenti, korku ve umut karışımı bir duygu dönüyordu. Gece ve karanlık hareketlerimi gizliyordu. Araba virajları kucaklıyor, beni dağlara ve Dansport'tan uzağa taşıyordu.

Yükseldikçe çevrem değişti; hava daha da keskinleşti, sessizlik daha da derinleşti ve dağ gölgeleri yalnızlık ve dayanıklılık hikâyeleri anlattı.

Isles'ın girişine yaklaşıırken büyük taş kemer beni karşıladı. Sessiz sokaklarda ilerlerken arnavut kaldırımlı sokaklar tekerleklerin altında hafifçe gümbürdüyordu. Sarmaşıklar ve tarihle bezenmiş eski binalar kasabanın hikâyelerinin sessiz tanıkları olarak duruyor, pencereleri sıcak, kehribar rengi ışıklarla parlıyordu.

Kasabanın kenarına doğru ilerlerken, kaldırım taşları yerini daha dar bir patikaya bıraktı ve beni bir zamanlar olan misafir evine götürdü. Araba sessizliğe gömüldüğünde kendimi

Geçmişin , kimliğimin parçalarının yeniden keşfedilmeyi beklediği bir yerin eşiğinde duruyordum.

Arabadan dışarı adımımı attığımda, gecenin keskin havası beni tanıdık bir serinlikle karşıladı, Isles'ta geçmiş kış gecelerinin sırlarını fısıldayan türden bir serinlik. Konuk evi bilindik anlamda bir "ev" ağırlığı taşımasa da, tanıdıklığı umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir sığınak sağlıyordu. Girişe doğru yürüdüm, ahşap çerçevesi içinde sayısız anıyı barındıran şirin bir kapıydı bu.

Bir zamanlar oraya yerleştirdiğim saksı bitkilerinin altında hâlâ saklı duran yedek anahtarı keşfettiğimde minnettarlık duygusu içimi kapladı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve loş alana girdim. Eşyalarım Dansport'a taşınmış olsa da, konuk evinin özü aynı kalmıştı.

Çantamı umursamadan bıraktım, kapıyı kilitlemeden çıktım ve Ana Cadde'ye doğru ilerledim. Genelde kahkahalar ve sıcaklıkla dolu olan barlar uzakta beni çağırıyordu. Noel arifesinin sessizliğine bürünmüş kasaba nefesini tutmuş gibiydi.

Arnavut kaldırımlı yolda yürürken, Walsh'la buraya en son ne zaman geldiğimi hatırlamadan edemedim. Beni bulduğu ve takip ettiği yer burasıydı ve buluşmamız alışılmadık olsa da, sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi göğsümde bir çekilme hissettim.

"Belki de telefonumu getirmeliydim," diye fısıldadım. Beni bulmasını ya da takip etmesini istemiyordum ve bir geceye ihtiyacım vardı. Eğer günlerce yanımda olamıyorsa, o zaman bensiz birkaç saat idare edebilirdi. *Kim bilir, belki de o daha kameralara girmeden Dansport'a dönmüş olurum.*

Barlar göründü, ışıkları kaldırıma yumuşak bir parıltı yayıyordu. İçimde heyecan ve korku karışımı bir his vardı, kapıların ardında beni nelerin beklediğinden emin değildim. En yakın işletmenin kapısını iterek açtım, seslerin sıcaklığı ve mırıltısı beni tanıdık bir kucak gibi sardı.

Barın şenlikli havası beni karşıladı, hava eskimiş ahşap kokusu ve kahkaha melodileriyle doluydu. Etrafa bir göz attığımda kutlama için toplanmış yerli halkın rahatlatıcı görüntüsünü gördüm ve buradaki tek kişi olmadığım için minnettardım.

Barda boş bir tabure buldum, cilalı ahşap parmak uçlarımin altında serindi. Yerleştiğimde havada bir nostalji karışımı vardı. Bu gece, Noel arifesinde, Isles'ın yankıları arasında teselli aradım ve

Uzun yıllar boyunca kaybettiğim parçalarımı yeniden keşfetme olasılığı.

İki Kışılık

"O "Lanet kapıyı aç, Rain!" Bağırdım, yumruklarım kız kardeşimin evini dövüyordu. İner inmez eve koştum ve herkesi eşimin nerede olduğundan habersiz buldum. İçeri fırladım

Madison'ın ahırın üstündeki odasında, tezgahın üzerinde cep telefonunu buldum. Çaresizlik içinde, Enzo boş yere bana onu bulacağına dair güvence verirken tüm daireyi darmadağın ettim.

Güvenlik kamerası görüntülerini izlerken kalbim göğsümün derinliklerine gömüldü. Ormana girmeye cesaret etmişti. Kız kardeşimle yaptığım konuşmayı tekrar izledim ve onun iki evi birbirine bağlayan ormandan bahsettiğini fark ettim.

"Karım hangi cehennemde?" diye bağırdım.

"Tanrı aşkına, Walsh. Noel'deyiz," Ember'ın sesi diğer taraftan geldi. Kapıyı açmak için ayaklarını sürüyerek ilerledi.

"Beni dinle," dedim, evine girip onu geriye doğru iterek. "Aileden ayrılmak istedin, bununla bir ilgin yok, ama bu benim lanet hayatıma karışamayacağın anlamına geliyor." Öfkeliydim, parmak eklemlerim acıdan bembeyaz olmuştu.

"Ember'dan uzak dur," diye alçak, bariton bir ses arkasından müdahale etti. Adam birkaç uzun adımda fuayeyi geçerken kadın ona doğru uzandı.

"Onunla bir ilgisi var-"

"Hayır." Rain elini kaldırdı ama Ember onu tutup aşağı çekti ve Rain'in önüne geçti.

"Açıklamama izin verin. Bir şekilde sizinle evlenmeye zorladığınız bir karın var, sonra onu şuradaki kalenin içine kilitledin.

kaç."

"Ama bu değil-"

Ember Rain'i bıraktı ve benim durduğum yere doğru yürüdü. "Kesinlikle öyle oldu. Onu orada bir tutsak gibi bıraktın. Ona tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama onu ters yöne itecek tek şeyi yaptın. Daha önce hiç kimsesi olmamıştı ve sen orada değildin."

Azarlayıcı sözleri beni irkiltti. Acı gerçek ruhumu delip geçti ve farkına varmam çok zor oldu. Son yirmi dört saat boyunca boğuştuğum tüm düşünceler gerçek oluyordu. Kontrolümü kaybetmeme neden olan, bana kontrolümü kaybetme özgürlüğünü veren tek kişiyi kaybedebilirdim. Aptaldım ve çok derinde olduğumu düşünüp kaçtım.

"Annemi kaybettiğimiz gibi onu da kaybedeceğimden çok korkuyorum," diye fısıldadım. Bu acı gerçek dudaklarımdan döküldüğü anda söylediğime pişman oldum. Kız kardeşimin önünde dağılmama hiç izin vermemiştim. Her zaman onun için kendini bir arada tutan ben olmuşum.

Yüz ifadesi gecenin gölgelerinde karardı, fuayeyi geçti, sonra beni kucakladı ve ben yıkıldım. Gözlerim yaşardı ve kontrolümü kaybettim.

"Oh, Walsh," diye fısıldadı ben ona sıkıca sarılırken. "Keşke bunu bana daha önce söyleseydin."

"Bilmiyordum," diye bağırdım, sesim çatlıyordu. "Gerçekten bilmiyordum ta ki... ona kadar."

"değil, nerede olduğunu biliyorum."

Ondan geri çekildim, gözlerim alışılmadık bir sıvıyla dolmuştu. Kahretsin, ben hiç ağlamazdım. Hiç kimse beni gözyaşlarına boğmamıştı.

"Isles," dedi Ember uzaklaşırken ve Rain'e başımı sallayıp kapıdan aceleyle çıkmadan önce ona hızlıca sarıldım, Isles'a giden yolu olabildiğince hızlı bir şekilde yaptım.

Buranın tam olarak onun olacağı yer olduğunu neden fark etmediğimden emin değildim. Bilmem gerekirdi.

Telefonum çaldı, arayan Enzo'ydu ve zaten bildiğim bir şeyi teyit ediyordu. Madison eski evine girmiş, sonra da bir yere gitmek için ayrılmıştı.

Umarım çok geç kalmamışımdır.

ΣΠΑΡΙΑ ΤΠΙΑΥ-ΤΠΑΕΕ

H bar kapısı çarparak açıldığında varlığı havayı soğuttu. Onun arkamdan sinsice yaklaştığını hissettim önce ben döndüm etrafımda onaylamak için benim şüpheler. Beni her zaman bulacaktı.

"Neden bu kadar zorlaştırmak zorundaydın?" diye sordu, eğilip elimdeki içkiyi çekerken sıcak nefesi kulağıma çarptı. Dürüst olmak gerekirse, tek bir yudum bile almamıştım. O yanıma geldiğinde ayık olmak istiyordum.

"Kolaydı ve bunu sen de biliyorsun," diye cevap verdim, sözlerim döner bar taburesinin gıcirtısıyla noktalandı. Yüzümü ona döndüğümde, loş ışıklı fonda silüetinin oluşturduğu kontrast dikkatimi çekti. Uzun, dağınık siyah saçları yanaklarındaki kirli sakallarla süslü yüzünü çerçevesliyordu. Koyu kahverengi gözlerindeki yorgunluk, ayrı geçirdiğimiz zamanın bedelini ortaya koyuyordu. Siyahlar içindeki varlığı hem hükmedici hem de çekiciydi, görmezden gelinmesi imkânsızdı. Gözlerimiz kilitlendiğinde zaman yavaşlıyor gibiydi, aramızda söze dökülmeyen bir gerilim vardı.

Sesim çatallaştı, "Merhaba."

Herhangi bir sorun arar gibi beni baştan aşağı süzerken gözleri yumuşadı.

"Merhaba," diye fısıldadı.

"Geldin." Yüzünü avuçladım ve bu sefer bana izin verdi. Kirli sakalı pürüzsüz ellerime karşı pürüzlüydü.

Sanki dünyamızda başka kimse yokmuş gibi, sadece onu görebiliyor ve gevrek, keten çarşafların ve misk kokusunun inceliğini koklayabiliyordum. Hiçbir şey yoktu.

O barda bizden başka kimse yoktu.

"Her şeyi berbat ettim." Sözleri barın uğultusuna karşı yumuşaktı, sanki sadece benim için söylenmiş gibiydi.

"Ben de öyle," diye itiraf ettim. "Sana söylemem gereken çok şey var."

"Seni eve kilitlemek istememiştim." Sesi sakın ve sessizdi ama onu daha iyi görebilmem için kenara çekildi. Sırtımı barın çıtalarına dayayacak şekilde beni köşeye sıkıştırdı ve benimle göz hizasına geldi. "Bunu seni korumak için yaptığımı sanıyordum, seni bir şekilde kurtarmak için-"

Bir parmağımı ağzına bastırdım. "Sonra," diye mırıldandım. "Seni eve götürebilir miyim?"

Gözyaşlarım yüzümden aşağı kaymaya başladı. "Evimin nerede olduğunu bilmiyorum." Cümlenin sonunda sesim çatallaştı.

"Dur sana göstereyim." Bakışları benimkilere kaydı ve Noel arifesindeki bu berbat üniversite barında... yoksa Noel günü müydü... görebildiğim tek şey buydu.

Ve Tanrım, ona çok kızmıştım. Beni terk ettiği için kızgındım. Birbirimize ihtiyacımız olduğunu fark etmemiz bu anı aldığı için çok sinirliydim. Gözleri dudaklarıma kaydığında, alt dudağının titrediğine yemin edebilirim.

O Walsh Solis'ti, herkes için güçlü bir liderdi ama o anda benim kocamdı.

"Madison." Alçak ve hırıltılı sesi bardaki hafif müziği kesiyordu. Elleri çekingen bir şekilde kalktı, kendi ellerini indirirken parmakları çeneme uzandı. Gözlerimiz kilitli kaldı ve kalbimin çarpıntısı kulaklarımda yankılandı.

"Hayatımda hiç kötü bir karar vermedim, Madison. Attığım her adım dikkatlice planlanmıştı, seninle ilgili olanlar hariç. Seni onun dairesinde gördüğüm an, benim olman gerektiğini biliyordum." Alçak sesi, başparmağının çenemde çizdiği nazik dairelere eşlik ediyor, bakışlarımı ona sabitlemem için ikna ediyordu.

"Ama seni gördüğümde, tüm planlarım pencereden dışarı çıktı. Kendim için özenle hazırladığım yol artık umurumda değildi. Tek istediğim seninle daha fazla zaman geçirmek, ne yaptığını bilmek ve seninle birlikte olmaktı. Konu sen olunca o kadar çok korkunç karar verdim ki kontrolden çıkmaya başladım." Durakladı, belki de sesini çatlatan duyguyu gizlemek için öksürdü.

"Evde birlikteyken, kontrolü ele almana izin verdiğimde ve dakikalar sonra gittiğinde, doğru olanı yapmaya çalıştım. Düşündüm ki

Boşluğa ihtiyacım vardı, belki de çok güçlü geldim ve her şeyi berbat ettim. Artık benimle başa çıkamayacağını düşündüm."

"Hiç de öyle değil." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Lütfen, bitirmeme izin verin."

Başımı salladım ve devam etmesi için onu teşvik ettim.

"Senin gibi bir kadını hak ettiğimi fark etmemiştim Madison. Bana çok benziyorsun. Güçlü ve gerçek benliğini göstermekten korkan, kendi maskesinin gölgeleri altında saklanan. Ama çok güzelsin ve bunu bilmeni istiyorum. Benden istediğin kadar nefret edebilirsin ama Dansport'ta gittiğini gördüğümde kendimi kaybettim."

Durakladı, gözlerini bana kilitledi. "Ruhumun bir parçasını kaybettiğimi sandım," fısıldadı ve ben onun acı dolu gözlerine baktım.

"Beni eve kilitledin," diye fısıldadım. "Bunu bir daha yapamam. Bu ne-" Hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladım ve o da yanaklarımı okşadı.

"Bunu yapmak istememişim. Yemin ederim bunu seni korumak için yapıyordum." Sesi bir oktav alçaldı, böylece bardaki başka kimse onu duyamadı. "Ben çok tehlikeli bir adamım Madison. Benim ölmemi isteyen ve en nihayetinde senin ölmeni isteyecek çok fazla insan var. Bunu seni korumak için yapıyordum. Öyle hissettirmediyse özür dilerim."

Kalbim hızla çarpıyordu. Sanırım bu şekilde düşünmemiştim. Kapana kısılmışlık hissi ve bunun bana ailemi ve onların yaptıklarını hatırlatması beni çok meşgul ediyordu. "Bunun benim korunmam için olduğunu fark etmemiştim."

"Sana bir daha asla böyle hissettirmeyeceğim. Nereye gidersen git yanında korumalar bulundurmana gerek kalmayacağına söz veremem çünkü beni arayanlar seni bulursa Muse? Yok olurum."

"Yok mu edildi?" Tekrarladım. Bu konuşma o kadar savunmasızdı ki, her şeyi sindirmekte zorlanıyordum.

"Evet," diye itiraf etti, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Nasıl edeceğimi bilemezdim. Sen benim dünyam oldun ve sen olmazsan her şey paramparça . Seni bir daha asla tehlikeye atmak istemiyorum. Benim için çok şey ifade ediyorsun ve seni kaybedemem, ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

"O zaman neden beni terk ettin?" Umutsuzca cevaplar ararken sordum.

Derin bir nefes aldı, gözlerinde pişmanlık ve samimiyet karışımı bir ifade vardı. "Madison, ayrıldım çünkü çok korkmuştum. Birinin önünde bu kadar savunmasız ve çığ olmaktan korkuyordum. Ben her zaman uzaktan gizlenen büyük kötü kurt oldum ve bu farklıydı, korkutucuydu.

"Zayıflık göstermenin ölümcül olabileceği bir dünyada büyüdüm. Duygular bir sorumluluktur. Ama sonra sen hayatıma girdin ve inşa ettiğim tüm duvarların arkasını gördün. Gerçek beni gördün ve bu beni çok korkuttu. Bununla nasıl başa çıkacağımı, seninle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Seninle evlenerek ve sonra uzak durarak, seni kaotik dünyama sürüklemeyerek seni koruduğumu sanıyordum. Daha iyisini, sana normal bir hayat verebilecek birini hak ettiğine inanıyordum. Ama yanıltmışım. Uzak durarak ikimize de daha çok zarar verdim.

"Sanırım ben-" Durakladı, sanki söyleyeceği sözlere inanmıyormuş gibi başını salladı. "Sadece bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Sana söz veriyorum, bir daha kaçmayacağım. Yolumuza ne çıkarsa çıksın birlikte yüzleşeceğiz ve bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Walsh?" Sorguladım.

"Mm-hm?"

"Öp beni artık," diye mırıldandım. Daha önce hiç öpüşmemiştik, bu ana kadar öpüşmek istediğimizi hiç fark etmemiştik. Korkutucu Walsh Solis, beni alaşağı edip mahvetmeye çalışan adam artık karşımda durmuyordu. Şimdi bana istediği tek şeymişim gibi bakıyordu. Gözlerinde herhangi bir tereddüt belirtisi ararken, ağzı benimkinin üzerinde gezinirken hiçbiri gelmedi.

Acele etmeden, kendisine ait olanın tadını çıkararak derin bir nefes aldı. Barın küf kokusundan başka bir şey kokladığını anlayamasam da, ağzının kenarları yumuşak bir gülümsemeye dönüştü.

Ve sonra ağzı benimkinin üzerine düştü.

Dudakları yavaş ve kasıtlı bir dansla benimkilerle buluştu. Öpücük, bir tuvali arzu darbeleriyle fırçalamak gibi, şefkat ve aciliyetin bir karışımını barındırıyordu. Dudaklarının yumuşaklığı içimin derinliklerinde bir coşkuyu ateşledi. Her hareket kasıtlıydı.

Parmaklarım içgüdüsel olarak saçlarına uzandı ve onu kendime yaklaştıırken saç tellerinin arasından geçti. Uzun, siyah bukleleri şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Kirli sakalının yanağımdaya yarattığı his, Walsh'u tanımlayan ham gücün bir hatırlatıcısı olarak omurgamdan aşağı ürperti gönderdi.

Öpüşme derinleştikçe, elleri sırtımın alt kısmında bir dinlenme yeri buldu ve ben de sandalyeden hafifçe kalkarak bedenlerimizi birbirine bağlayan bir bağlantı oluşturdum. Dünya önemsizleşti ve geriye kalan tek şey sarhoş edici alışveriş oldu.

Dudaklarımız nihayet ayrıldığında, havada soluksuz bir gerilim vardı ve gözlerimiz söylenmemiş bir anlayışla kilitlendi. Öpücük bir köprü haline gelmişti, adım attığımız keşfedilmemiş bölge hakkında çok şey anlatan sessiz bir anlaşma.

O anda, bar ortamının loş ışığının ortasında, Walsh ve ben bilinmeyen bir şeyin uçurumunda durduk, çalkantılı gelişimimizin ardından iyileşme ve bağlantı vaat eden bir şey.

Sadece hafifçe geri çekildi ve barın üstünde duran içkiye doğru başını salladı. "Sen içmedin mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Sadece... evimde gibi hissetmek istedim." Kulağa aptalca geldiği için omuz silktim, sonra Walsh elimi tuttu.

Artık evin nasıl bir his olduğunu.... tadının nasıl olduğunu biliyordum ve bir daha asla böyle bir kafayı bulamayacaktım.

"Eve gidebilir miyiz? Bir sürprizim var."

Başımı salladım ve içinde bulunduğum şehvet dolu hayalden sıyrıldım. Walsh barın üzerine bir yüzlük atıp parmaklarımızı birbirine geçirdi ve birbirimize bu kadar iyi uymamızın keyfini çıkardı.

Kapıdan çıktığımızda, tanıdık siyah SUV bizi bekliyordu ve bu sefer Walsh ben binerken kapıyı benim için açık tuttu, sonra yanıma kayd.

"Hadi eve gidelim," diye mırıldandı.

ΣΠΑΡΙΑ ΤΠΙΑΥ-ΕΟΥΑ

A Dansport'a yaklaştığımızda Madison kucagımda huzurlu bir uykuya dalmış, Isles'tan ayrıldığımız anda uykuya yenik düşmüştü. Konukevinde kısa bir mola verip çantasını aldım ve içimde bir sızı yankılandı onu almak zorunda kaldığımda göğüs.

Kaçma ihtiyacı hissettiğini, onun sığınağı olarak tasarladığım yerden kaçtığını fark etmek beni rahatsız etti. Evi bir hapishane olarak algılaması beni derinden etkiledi. Benim ev olarak tasarladığım yer onun için bir hapsedilme kaynağına dönüşmüştü.

Benim yokluğum, ona alan açmak içindi ama ortamı boğucu hale getirmişti. Son birkaç saat boyunca, tatil sırasında mevcut olan sınırlı insan gücüyle, durumu düzeltmeye kararlı bir şekilde yorulmadan çalıştım. Her karar onun rahatı düşünülerek verildi ve mekânı isteyerek geri döneceği bir yer haline getirmeyi amaçladım.

Malikânenin metal kapılarına yaklaştığımızda karanlık evi sarmıştı. Araba durduğunda içimi beklenti ve endişe kapladı. Madison kıpırdandı, gözleri irkilerek açıldı. Gösterge panelinin ışıklarının yumuşak parıltısı yüz hatlarını aydınlatıyordu ve nefes kesici derecede güzel görünüyordu.

Kızıl saçları omuzlarına dökülmüş, uykudan dağılmıştı ve yanaklarında narin bir kızarıklık vardı. Onun kırılganlığı içimde bir dizi duyguyu harekete geçirdi. Bir an için, dönüştürülmüş alanda teselli bulma potansiyelini gördüğümde çabalarımın ağırlığının haklı olduğunu hissettim.

"Sana bir şey göstermek istiyorum uykucu," diye mırıldandım onu arabadan çıkarıp ana eve götürürken.

Durdu ve ahırın üstündeki küçük daireye baktı, beni durmaya zorladı, böylece neye baktığını görmek zorunda kaldım. Ama yüzünde görmeyi beklediğim acı yerine yumuşak bir gülümseme dudaklarını süsledi.

"Ona Ateş adını verdim." Neden bahsettiğini anlamadığım için kaşlarımı çatmıştım. "Görünüşe göre alerjin olan at."

Ben gülmeye başlamadan önce uzun bir duraklama oldu. "Seninle ilk tanıştığımda söylemiştin. Senden bana doğru bir şey söylemeni istemiştin ve sen de hep bir at istediğini söylemiştin."

Kelimelerin beyninde dönüp durduğunu görebiliyordum. "Hatırladın."

"Tabii ki önemsedim," diye cevap verdim, sanki söylediği en aptalca şey buymuş gibi, çünkü gerçek buydu. Onun yaptığı her şeyi önemsiyordum. Her zaman önemsedim.

"Teşekkür ederim." Ayak parmaklarının ucuna kadar yükseldi ve bir an beni öpmekte tereddüt etti.

"Ne?" Geri çekildim.

"Sadece orada olup olmadığımızdan emin değilim, mesela şimdi seni özgürce öpebilecek miyim?" Sinirli bir nefes aldım.

"Elbette öylesin." Yavaşça çekilmeden önce dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Konuşacak çok şeyimiz var ama önce sana bir şey göstereyim."

Tanıdığım herkesi içeride bir kış harikalar diyarı kurmaya çağırdığım ön kapıdan onu çekmeme izin verdi.

Evin büyük çift kapısını açtığımda, Noel ışıklarının sıcak parıltısı bizi karşıladı. Havaya çam kokusu yayılmıştı ve arka planda hafifçe çalan tatil müziğinin hoş bir karışımı vardı. Süslemelerin cazibesi bizi kucakladı; Ember, Rain ve personelim son birkaç saat içinde titizlikle hazırladığı bayram ruhunun bir kanıtı.

Ember'ın evinden ayrıldıktan sonra arayabildiğim herkesi aradım çünkü Madison için özel bir şeyler planlamak istiyordum. Burayı evi gibi hissetmesini istedim. Benim yatağımda uyumasını ve ona hayatımda ikinci bir ip olmadığını hatırlatmak istedim.

Ember'ın geniş koleksiyonundan olduğu şüphesiz olan kitschy Noel Babalar oturma odasının çeşitli köşelerini süslüyordu. Parıldayan ışık dizileri duvarları süslüyordu ve güzelce süslenmiş bir ağaç köşede gururla duruyordu, süsleri odanın yumuşak ışıltısını yansıtıyordu.

Madison'ı sıcacık mekana doğru yönlendirdim ve taze pişmiş kurabiyelerin eşsiz aromasının havaya yayıldığı mutfakta durakladım.

Bayan Luchesse. Bakışlarım Madison'inkilerle buluştu ve gözlerinde şaşkınlık ve hayranlık karışımını görebiliyordum.

Onu şömineye doğru yönlendirene kadar yüzündeki ifade şaşkınlığa dönüşmedi. Şöminenin üzerinde biri onun, diğeri benim adımın yazılı olduğu iki çorap asılıydı. Bu manzara karşısında nutku tutulmuş gibiydi, gözleri inanmamaktan faltaşı gibi açılmıştı.

"Daha önce hiç kimse benim için bunu yapmamıştı" dedi, sesi kırılganlık ve minnettarlık karışımıydı. O anda, geçmişte yaptığım hataların ağırlığı üzerimden kalktı ve yerini yeni bir şey inşa edebileceğimize dair bir umut ışığı aldı, ikimiz için de ev gibi hissettiren bir şey. "Nasıl?"

"Bu tür durumlarda bir ev dolusu personele ve sonsuz bir banka hesabına sahip olmak güzel."

"Çok büyüdü görünüyor," diye fısıldadı, elimi bırakıp şömineye doğru yürüdü ve çorabı dikkatle inceledi.

"Madison Solis."

Küçük bir kahkaha attım ve omuz silktim. "Sen benim karımsın."

Bir süre bana baktı, arkamızda ateş yanan oturma odasında dururken beni içine çekti.

"Senden hâlâ nefret ediyorum," diye fısıldadı kazağını kaldırıp başının üzerinden sıyrırken.

Vay be. Bu beklenmedik bir şeydi. Hoş bir sürprizdi ama kesinlikle bu gecenin böyle geçeceğini düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, daha çok yalvarmam gerekeceğini düşünmüştüm.

"Benim için hazır mısın, özellikle de eyerini yukarıda sürdürdükten sonra? Belki de onu aşağı indirmeliyim ve sen de bana aletimin üzerinde ne kadar iyi öğütebildiğini gösterebilirsin?"

Yüzü soğukkanlılığını koruyordu ama dudaklarının kenarları sinsî bir gülümsemeyle kıvrılmamıştı. Onun benim eve gelmemi bekleyen iyi kaltağım olduğunu biliyordum.

"İstediğin bu mu, Muse?" Ben ona doğru ilerleyip aramızdaki mesafeyi kapatırken başını salladı.

"Sana kolay davranmayacağım," diye fısıldadım, kulağının kabuğuna kadar indim ve kulak memelerini çekiştirmeden önce ona nazik bir öpücük verdim. "Kelimelerini kullan."

"Yapmanı istemiyorum," diye mırıldandı ve küçük bir inilti .

Hafifçe geri çekildim, gözlerinin içine baktım. İçimde neleri ateşlediğine dair hiçbir fikri yoktu. "İhtiyaçlarımın ne kadar derin olduğunu anlamıyorsun, Muse. Arzularımın ne kadar karanlık olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Hiç tereddüt etmedi. Hayır. İşte bu yüzden benim için yaratılmıştı. Her yönden benim dengim.

"Hepsini çıkar," diye talep ettim, hızla takip edip siyah pantolonumu ve gömleğimi çıkardım.

Gömleğimi omuzlarımdan geçirirken ilham perim soluk soluğa kaldı. "Dövmelerini ne kadar sevdiğimi unutmuşum."

Güldüm. "Beni gördüğüne şaşırmış olabileceğini düşündüm."

Kapüşonlu gözleri sevinçle parlayarak tayıtını çıkardı ve üzerinde bir bralette ve erkek şortu kaldı.

"Eğer şimdi benden nefret ediyorsan, Muse. Bundan sonra benden nefret edeceksin."

Elini göğsüme koydu ve köprücük kemiğimde rastgele birkaç mürekkep kıvrımının izini sürdü.

"Ama sana söylemeye çalıştığım tek şey buydu, Walsh."

Gözleri benimkilere bakarken yumuşadı, sanki gün boyu taşıdıklarımın altını görüyorlarmış, sanki benimle birlikte dünyanın yükünü taşıyorlarmış ve beni anlıyorlarmış gibi.

"Ben hep buradaydım. Sen benim için her zaman yeterli oldun ve ben de senin için öyle olmak istiyorum."

Parmaklarım yumuşak teninin yan tarafını çene çizgisine doğru okşadı. "Artık buradayım," diye fısıldadım, içinde çok daha fazlasını barındıran bir sözdü bu.

"Oynamaya hazır mısın, Muse?"

СnARIEA tnlaiy-Elve

I bekleyemedim. Kahretsin, onun için o kadar hazırdım ki damlatıyordum.
"Evet, efendim," diye yarı şaka yaptım, ama çıkardığı ilkel hırıltı
Bu dünyanın dışında bir şey.

"Bunu bir daha söyle, ilham perisi, bakalım ne kadar uzağa gideceksin."
Sonra benden uzaklaştı, kanepeden kabarık battaniyelerden birini aldı ve
şöminenin önüne koydu. Burayı eskisi kadar soğuk hissettirmemek için çok
çalışmış, daha doğrusu başkalarını çalıştırmıştı.

İkimiz de berbat insanlardık ama iyi olmaya çalışıyorduk. Kozmik bir
şekilde, birbirimiz için çok doğruyduk-diğer herkes için yanlış, ama kendi
mükemmellik versiyonumuz.

O başka bir battaniye sererken ben de sütyenimi çıkardım ve o arkasını
dönmüşken erkek şortumdan çıkmadan önce kırılğan dantelleri yere attım.
İşini bitirdiğinde bana döndü ve aleti boxer külotunun içinde kalınlaştı.

"Muse," diye inledi. "Bana ne istediğini söyle."

Tekrar sormasına fırsat vermeden dizlerimin üzerine çöktüm. "Senin iyi
küçük fahişen olmak ve seni emmek istiyorum."

Şeytani bir kahkaha ile inilti karışımı bir ses dudaklarından kaçtı ve
yüzümün kenarlarından tutarak gözlerimi onunkilere kilitlemeye zorladı.

"O zaman yap," dedi soğuk bir tedirginlikle ve tüm bedenimi ürperten bir
sesle.

Ben de öyle yaptım. Külotunu çıkardı ve kalın siki dışarı fırladığı anda
ağzım onun üzerindeydi.

"Unutma," , "çeneni gevşet. Geniş aç."

Başımı salladım, kalınlığını ağzıma sığdırmaya çalıştım. Kahretsin, bu adam kalındı.

Sonunda rahatladığımda, sanki şimdiye kadar yaladığım en iyi buzlu şekermiş gibi damarlı gövdesini ağzıma aldım.

"Çok iyiydi." İnledi ve küçük bir an için ona Benim yakışıklı kralım, gergin vücudundaki tüm kontrolü kaybetmişti.

Sadece. Benim için. Benim için.

"Muse?" dedi ben onu höpürdetirken, ağzım horoz, tükürük ve onun prekumuyla doluydu.

Ellerim taşaklarını çekiştirirken "Mmmm," diye seslendim.

Kendini geri çekti ve yüz hatlarım şokla aydınlandı. "Gözlerini benden kaçırma." Talebi sertti.

Dizlerinin üzerine çöktü ve çene çizgime nazıkçe masaj yaptı. O kadar geniş açılmıştı ki inlemekten kendimi alamadım. "Sadece birlikte gelmek istiyorum."

Sesi yumuşaktı ve birkaç dakika öncesine göre çok daha nazıktı. "Seninle birlikte olmak için dizlerimin üzerine çökmemi izlemek hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," diye nefes nefese fısıldadım.

"Çok özür dilerim." Yüzü düştü ve yere yığılmadan önce onu yakaladım. "Hey..."

Ondan bu duygusal tepkiyi beklemiyordum, özellikle de şimdi. "Hey," diye mırıldandım. "Sorun . Artık buradasın." Onu yatıştırmak için Başparmağımı yanağında gezdiriyordum.

"Seni korkutacağım diye çok korkuyorum," diye itiraf etti.

"Yapabileceğin hiçbir şey beni korkutamaz. Bana ne istediğini göster." Damarlarımda nabız gibi atan bir şevkle bağlanmış bir talepti bu.

Başını eğdi, gözleri ince, baştan çıkarıcı bir cazibeyle doluydu. Onunla geçirdiğim bu anın tadını çıkarmak için işkence görmüş ruhumun diyarlarını seve seve kat ederdim. Önümde özünün çözülüşüne tanık olmak, onu nazıkçe bir araya getirme kutsal görevini bana vermek için. Eğer ona tüm dünyayı bahşedebilseydim, bunu seve seve yapardım.

Halının üzerine uzandı. "Adil olan bu."

"Adil olan ne?" Ona yaklaşıırken sordum.

"Yüzüme otur, ilham perisi." Dudaklarımdan birinin köşeleri vahşi bir memnuniyetle kıvrıldı.

"Mutlulukla, Walsh'ım." Durakladı, ben dizlerimi onun omuzlarına koyacak şekilde kayarken çıplak bedenimi okşadı.

"Tekrar söyle," diye hırladı. Ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarım çatıldı.

"Söyle. Söyle. Tekrar," diye talep etti.

Ah. Tam olarak ne istediğini biliyordum ama ona bu zevki tattırmayacaktım. Hayır, dizlerim başının iki yanına gelecek şekilde yukarı kalkana, elleri kaslı kalçalarımı kavrayana ve göbeğim yüzünün üzerinde duracak şekilde aşağı inene kadar olmazdı.

"Yala beni Walsh, o zaman tekrar söyleyeceğim." Ona baktım ve kızıl saçlarımı at kuyruğundan çekerek ona bir gösteri yaptım.

"Siktir," diye bağırdı, sonra ben yüzüne gömülürken beni kavradı. Dili hızla sıcak, ıslak amımın her bir santimini keşfetmek için çalışmaya başladı.

"Tanrım. Evet." Ağzı şehre gitti, akla gelebilecek her hassas parçaya fiske vurdu ve itti.

"O eyere biner gibi bin bana, Muse," diye inledi altından.

Ben.

Buna mecbur kaldım, kalçalarımın onun ağzında durgun bir şekilde ileri geri hareket etmesine izin verdim.

ıslak amımda çalışmaya devam etti.

"Siktir," diye bağırdım. Görüşümde yıldızlar dönüyordu. Susuz kalmış olmalıydım çünkü yemin ederim tüm evreni gözümün önünde görüyordum. Kalçalarımın hızımı artırarak ağzına sürtünmeye devam ettim ve vücudumdaki her bir kemik mutlak bir heyecanla titremeye başladı.

Tam oradaydım. Amım zonkluyordu, patlamaya hazırdı. "Bu da ne-" Tam boşalmak üzereyken beni ters çevirdi.

Şimdi onun kaya gibi sert vücudunun altındaydım ve devasa kalçaları tarafından sıkıştırılmışım. Ne olduğunu anladığımda, yemin ederim o anda ondan sızan baskınlık karşısında patlayabilirdim.

Az önce avıyla ziyafet çekmiş vahşi bir avcı gibi, ağzının kenarlarından akan tahrik kaynağımla tepemde dikiliyordu. Damarları nabız gibi atıyordu ve beni başka bir evrende yok etmesine duyduğum ihtiyacı hissedebiliyordum. Dehşet vericiydi... ve o benimdi.

"Biz. Geliyoruz. Geliyoruz. Birlikte." Kelimeleri hızlı cümleler gibi künt çıktı.

Talep ettiği şeyi kabul ederek hızla başımı salladım. Tanrım, aynı anda hem korkunç hem de güzeldi.

"Bir şey var mı?" diye tekrarladı.

Ona baktım, çenesinden aşağı döl damlıyordu. "Sana güveniyorum."

Alçak bir hırıltıyla karşılık verdikten sonra şömineye doğru yürüdü; şöminenin yanında büyük boy bir kibrit kutusu bekliyordu.

Merakımı yenemeyip dirseklerimin üzerinde doğruldum ve onun hareketlerini gözlemledim. Ateş zaten yanıyordu, bu yüzden kibritlere neden ihtiyaç duyduğunu anlayamadım.

Konteynırdan kasten bir tane çıkardı, uzun çubuğu dirseğine kadar uzanıyordu.

"Yere yat," diye emretti, sözleri pazarlığa yer bırakmıyordu. Uyudum, alev canlanırken dümdüz uzandım.

Sonra yırtıcı hayvanım bana doğru geri döndü, siki tam teşhirdeydi. İçindeki damarlar, sadece benim içinde serbest bırakabileceğim umutsuz bir ihtiyaçla nabız gibi atıyordu.

Vücudumun bir tarafına diz çöktüğünde sırtımı dikleştirdim.

"Çocukluğumdan beri kontrol ihtiyacım beni hep ateşe karşı garip bir takıntıya sürükledi, Muse." Tahta çubuğu yutarken aleve baktı. Yüzü hâlâ döllerimden yapış yapış ve gözbebeklerinde alevlerin dans ettiğini gördüğüme yemin edebilirim.

"Ateşi sever misin?"

"Ben... Hayır mı? Siktir, bilmiyorum." Aletin seğirdiğine yemin edebilirim.

Alevler bana sadece ailemin evini hatırlattı. Odamın yanlış şeklini. Alevler içinde kalmıştı ve ben onlardan hızla kaçmıştım.

Eğildiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı. "Hikayeni yeniden yazmak ister misin, ilham perisi?"

Biliyor muydu? Her yerde manşetlere çıkan büyük yangından haberdar olmalıydı. Hızlı bir Google araması geçmişimi ortaya çıkarabilir.

"Evet," diye bağırdım Walsh'un yanında kendimi güvende hissetmenin verdiği beklentiyle. Bana fiziksel olarak zarar vermeyecekti.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, kibriti üfleyerek söndürdü. Başını aşağı eğip amımın üstünü yaladı.

"Buna bayılıyorum." Dili düzenli iniş şeridimin etrafında gezindi.

Bundan sonra ne olacağını hayal ederken nefes alışım ağırlaştı. Dili tümseğimin tepesinde dans ederken beklentim bir zevk duygusuyla gölgelendi.

"Sen benim için yaratılmışsın." Saçlarımı kemirirken inledi.

"Korkuyor musun?" diye tekrar sordu, benden uzaklaşarak. Başımı salladım. "Söylediğini duymam gerek."

Artık değil. Özgürdüm. Özgürlük böyle bir şeydi. Gerçek koruma buydu.

"Hayır," diye inledim kendimden emin bir şekilde.

Gözlerinde yeni bir heyecan dans ediyordu. "Güzel."

Ayağa kalkıp şömineye doğru yürüdü ve kol uzunluğunda bir kibrit daha aldı. Kibriti şömineye daldırırken Walsh benimle göz göze geldi. Alevler çocukluğumu mahveden ve maske takıp bir yerlere uyum sağlama ihtiyacımı alevlendiren şeydi.

Şimdi olmaz. Hayır, bu gece Walsh'un yardımıyla onu kontrol edecektim.

Çubuğu göbeğime doğru indirdi, böylece derimden birkaç santim uzakta kaldı. Alevin sıcaklığı beni ısıtırken umutsuzca nefesimi sabit tutmaya çalıştım. "Güvendesin," diye mırıldandı Walsh, bir eli göbek deliğimin üzerinde alevle kalırken, diğeri düştüğünü bilmediğim bir damla gözyaşını silerken. Artık korkmuyordum ve bunu onun da bilmesini istiyordum. Çünkü Walsh ile her şey çok farklı, çok yeni ve çok güvenliydi.

Üzerime diz çöktü ve alevi tümseğime doğru indirdi. "Bacaklarını aç, dizlerinin gevşemesine izin ver," diye mırıldandı. Alev kibrit çöpünün sonuna yaklaşıyor.

Üstümde duracak şekilde yer değiştirdiğinde buna mecbur kaldım, siki içime girmeye hazırды, başı titriyordu.

"Lütfen." Gelmek, hissetmek, herhangi bir şeye dokunmak için çaresizdim. Sikeyim. Bu ihtiyaç beni delirtiyordu.

Sonra alev sönmek üzereyken kibriti amımın üstüne düşürdü.

İçime yakıcı bir acı saplandı. "Ne oluyor-" diye bağırdım ama beni susturmak için parmağını ağızıma bastırdı. Kapüşonlu gözlerinde çaresiz bir özlem havası taşıırken, sikiinin ucu yavaşça açıklığımı çevreledi.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve alevin tam amımın üzerinde sıyrıldığını gördüm.

Vay canına. Kahretsin.

Beni yakıyordu.

Hayır, bekle-

İniş şeridimdeki tüyleri yakıyordu. Ateş tenime yaklaştıkça acı beni kör ediyordu. Zevk ve acının karışımıyla haykırarak sırtımı kamburlaştırdım. Ve tam bu işkenceye daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, alevi üfleyerek söndürdü ve içime derin bir şekilde girdi.

"Aman..." Hıçkırma hıçkırma ağladım. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Bir erkek tarafından hiç bu kadar tahrik edilmemiştim, hele ki kasık kıllarımı yakan bir erkek tarafından.

Beni hiç affetmeden döverken siki beni gerdi. "Çok iyiydin, ilham perisi," diye mırıldandı.

"Seninle çok gurur duyuyorum. Bana ayak uydurabileceğini biliyordum." Beni acımasızca becermeye devam ederken parmakları iniş şeridimi ovuşturarak acıyı dindiriyordu.

"Daha önce orgazm olduğumu sanıyordum, Walsh, ama bu? Bu lanet olası bir sihir."

Bana çarpmaya devam ederken alçak sesle ve acımasızca güldü. Kalçalarım sıkılırken elleriyle kalçalarımı destekledi.

"Dayanamayacağım," diye feryat ettim.

"Biliyorum Muse," diye mırıldandı. "Bırak ."

Ve yaptım da. Tüm vücudum gevşedi, aynı anda göbeğim patladı ve shaftını sıktı. Bir an için başka bir boyuta geçtiğime yemin edebilirim.

Oturma odasına geri döndüğümde çekildi, üzerime geldi ve yanıma yığıldı.

"Buraya gel," diye fısıldadı, beni sıkıca çekerek. Göğsüne döl damlıyordu.

"Yapış yapışsın." Burnumu kaldırdım ama bu sadece beni kollarının arasına daha sıkı çekmesine neden oldu.

"Gitmeni istemiyorum," diye fısıldadı.

Sözlerinin ağırlığını anladım; basit bir "burada kal "dan daha fazla anlam taşıyorlardı. En son birlikte olduğumuzda korku beni kaçmaya itmişti, aramızdaki derin bağdan ve bunun açığa çıkardığı savunmasızlıktan korkmuştum ama bu gece farklıydı. İhtiyacım olan her şeyi barındırıyordu.

"Gitmeyeceğim," diye fısıldadım, her dokunuşumun iliklerine işlemesini, her hecenin ardındaki gerçeği hissetmesini sağladım.

СпARIEA tnlaiy-Slx

I Eğer o bir kilise olsaydı, ona tapınmak için burada dizlerimin üzerine çökerdim. Sırf onunla bir an daha geçirebilmek için tüm günahlarımı itiraf eder ve her duayı okurdum. Kalçalarından aşağı döl damlarken, dudakları şişmiş ve ayrılmışken ve ağzının köşelerinde küçük bir gülümseme bağlılığımın sınır tanımadığı kutsal bir mabet.

Lanet olsun. Göğsümün içindeki bu his de neydi? Bundan nefret ediyordum ama onunla tamamen çözülmüştüm.

"En azından gidip elimizi yüzümüzü yıkayabilir miyiz?" Sanki bu onun için bir şakaymış gibi küçük bir kıkırdama çıkarmadan önce yapış yapış bacaklarını işaret etti.

Yeşil gözlerine baktım ve bu anıyı beynime kazıdım. "Dünya'dan Walsh'a mı?"

"Evet, karıcığım," diye mırıldandım, burunlarımız birbirine değecek şekilde döndüm. "Hadi yukarı çıkalım."

"Ama bekle..." Bir parmağını dudaklarıma götürdü. "Konuşmak istiyorum." Söylenecek çok şey vardı ve sözlerimin doğuracağı sonuçları bildiğim için söylenmemiş kalmasını istediğim çok şey vardı ama ona hayatımda ihtiyacım vardı. Kahretsin, bu gece bir şey gösterdiyse, ona ihtiyacım vardı.

Böyle davrandığım için ben de çaresiz bir aptal gibi görünüyordum ama o benimdi ve kendime ait olanı ölümüne koruyacak biri gibi davranmaya başlamam gerekiyordu.

"Bu hoşuma giderdi," diye itiraf ettim ve ayağa kalkıp onu gelin gibi kollarıma aldım. Evin içinde kıkırdadı, bu sesi ben de duymak istedim.

BANYO ISINDIĞINDA, AYAKLI KÜVETİN İÇİNE ADIM ATTI.

Karımı düzgünce yıkayabilmek için duş dolmaya başladığında duşa durulandım. Karımı. İlham perim. Benim ilham perim.

Saçlarıyla uyumlu bir tonda olan kıpkırmızı dudaklarından tatlı bir iç çekiş kaçtı. Ben küvetin üzerine doğru eğilip başının üzerine bir öpücük kondururken o da suyun omuzlarına kadar gelmesi için aşağıya indi.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandım uzaklaşırken. "Sana kameralardan bahsetmediğim için özür dilerim."

Gözlerini bana dikti, sonra güldü ve suyun dalgalanmasına neden oldu.

"Özür dilediğin ilk şey bu mu? Bu gerçekten üzüldüğüm son şey." Suyla ıslanmış eliyle yüzümü okşadı ve dudaklarıma yumuşak, nazik bir öpücük kondurdu. "Seni öpmeyi seviyorum."

"Sen benim ilkimsin."

Bana doğru döndü, saçlarının uçları sıırılsıklamdı. "Ne?" Kaşlarını çatı.

"İlk öpücüğüm," diye itiraf ettim.

Sanki komik bir anekdot paylaşmışım gibi kahkahaları . "Hayır.

Hadi ama. Cagen ile çıktığını biliyorum."

Başımı salladım ve tüm şüpheleri ortadan kaldırdım. "Hayır. Onu hiç öpmedim." "Sen neden bahsediyorsun? Onu öptüğünü gördüm."

"Bu öyle bir şey değildi Madison. Bu, kelimelerin ötesine geçen bir öpücüktü. Bu beni isteyerek dizlerimin üstüne çökerten bir öpücüktü."

Gülüşü soldu, yerini meraklı bir bakış aldı. "Neden ben?" diye sordu.

"Biliyor musun, dudaklarımız birbirine değdiğinde, güneşin ilk ışıkları gibi hissettim.

karanlığı yararak. Sanki özlemini çektiğim sıcaklık, ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim sıcaklık sonunda beni sarmıştı. Alacakaranlık ve şafak saatleri arasında o kadar uzun süre yaşadım ki, sıcaklığın nasıl bir his olduğunu fark etmedim."

Gözlerinde şaşkınlık ve merak karışımı bir ifade vardı ve devam etmem için beni teşvik ediyordu. "Seni öptüğümde, o anlarda, dışarıdaki dünya yok oluyor ve sadece sen ve ben, özlediğimi hiç bilmediğim bu aşkla kozalandık."

Bahçedeki havuzun titrek ışıklarının yansımasının gözlerinde yumuşak, büyüleyici bir parıltı yarattığını gördüm. "Dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde, paylaştığımız tüm duyguların, söylenmemiş sözlerin, sessizliklerin doruk noktası gibi hissettim.

özlem. Bu sadece bir öpücük değildi; bu bir bağdı - fiziksel olanı aşan ve ruhlarımızın derinliklerine ulaşan bir bağ."

Sözlerimin ağırlığının yerleşmesine izin vererek durakladım. "Yani, sen benim ilkimsin dediğimde, sadece ilk öpücüğü kastetmiyorum. İlk gün doğumunu, karanlığı dağıtan ilk ışığı ve içimdeki soğuk boşlukları dolduran ilk sıcaklığı kastediyorum. Sen her anlamda benim ilkimsin Madison ve başka türlüünü de istemezdin."

Tereddüt etti, gözlerinden ılık küvete yaşlar döküldü. "Ağlama, Muse."

"Nereden biliyorsun?" diye fısıldadı, küvetin kenarından sarkacak şekilde suyun içinde kaydı. Ellerim onunkileri sardı.

Doğrusu, Seattle'daki otel odamdan ayrılana kadar bilmiyordum. Geçmişinin her bir parçasını bulabilecek imkanım var mıydı? Evet, vardı. Üniversitedeyken, Cagen'le çıkarken hiç tutuklanmadığından veya aile şirketleriyle herhangi bir bağı olmadığından emin olmak için hızlı bir kontrol yaptım, ancak bunun dışında, daha fazla kazanmak isteksiz hissettim.

"Biliyorum. Biliyorum." Gözlerini bana diktiğinde şakayla karışık ona biraz su . "Tüm o kameralar yüzünden bunun saçma göründüğünü biliyorum ama onlar sadece merak ettiğim içindi. Araştırmamamın tek nedeni, kasıtlı olarak sakladığın parçaların varmış gibi hissetmem ve onları ortaya çıkaran kişi olmak istemememdi."

"Ne demek istiyorsun?" Tam saçından bir tutam alıp parmaklarımın arasında dolaştırırken başını yana çevirdi.

"Sanki hazır olduğunda bana söyleyecekmişsin gibi hissediyorum." Ona Seattle'dan dönerken nihayet nasıl araştırdığımı anlattım. Beni eve dönüp görmeye iten şey gerçekten de buydu.

"Çok fazla yıkım vardı." Kızımın yanmış evinin görüntülerini görmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladım. Küçük bir kızın alevler içinde kalan odasının çok samimi fotoğraflarını paylaşan düzinelerce makale vardı.

"Lütfen ağlama, Muse." Onu sudan çıkardım ve çıplak bedeninin benimkine sarılmasına izin verdim. "Lütfen."

Çözülüyordum ve kontrolü ele almam gerekiyordu. Kahretsin, içimde çok derinlere işleyen o ihtiyaç, sorunları çözmeyi çok istiyordu.

Onu makyaj masasına bırakmadan önce bulabildiğim en iyi banyo çarşafına sardım. "Burada kal."

Başını salladı ve ben yatak odasına koşup ofisten küçük bir tabure aldım, banyoya getirip aynanın önüne koydum.

"Otur," dedim. Kocaman, güzel yeşil gözleri bana baktı. Havlusunu sıkıca etrafına sararak oturdu.

"Bir saniye daha," dedim, yatak odasına geri döndüm, eşyalarını alıp kaçmıştı; makyaj çantasını çıkardım ve odaya geri dönmeden önce fırçayı aldım.

Bembeyaz banyonun içindeki taburede otururken çok kaybolmuş ve somurtkan görünüyordu. Kahretsin, onun parlak kırmızı saçlarıyla burada olması renkleri ne kadar özlediğimi fark etmemi sağladı. O olmadan her şey çok sade geliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu fırça elimde ona yaklaşırken. "Saçını tarıyorum." Bana bakmak için boynunu büktü, ama ben onu banyo tezgahının önündeki aynaya geri dönmeye zorladı.

Çok yavaş bir şekilde fırçayı saçlarına götürdüm ve ıslak bukleleri ilerledim.

"Söyle bana," diye fısıldadım. "Seni kimin incittiğini söyle."

CPARIEA TPİAIY-SEVEF

"M Ommy?" Diye bağırdım ama kükreyen alevler benim küçük sesimden çok daha yüksekti. Etrafımda çok fazla ateş vardı ve dışarı çıkamıyor gibiydim.

"Dışarı çık ve acele et. Hayat sigortası poliçesini kullanabilir ve bunun bir kaza olduğunu gösterebiliriz," dedi annem ön kapı çarparak kapanırken.

Etrafımı saran boşluğa baktım. Duman odayı buğulandırıyor, yataktan fırladığımda önümde ne olduğunu görmemi zorlaştırıyordu. Bu odada hiçbir şeyi kurtarmam mümkün değildi. Pencereye doğru ilerlerken duman ciğerlerimi yaktığı için elimle ağzımı kapattım.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kapıyı açtım ve tek katlı bir evde yaşadığımız için şükrederek dışarı fırladım.

Sonra koştum. Küçük bacaklarımın beni götürebildiği kadar hızlı bir şekilde komşuların evine koştum ve kapılarını yumrukladım. Kadın kapıya buruşuk pijamaları ve fiyonkla bağladığı saçlarıyla geldi. İsimlerini hiç bilmiyordum ama kapıyı açtıkları için minnettardım. Yanı başlarındaki evin alevler içinde kaldığını gördükleri anda kadın elimden tuttu ve beni içeri götürdü.

Ama tek yapabildiğim tamamen yanmış olan odama bakmaktı. Biriktirdiğim her şey -kitaplarım, eşyalarım- gitmişti. Beni kurtarması gerekenler ailemdi. Beni onlar doğurmuştu, o halde beni onların yetiştirmesi gerekmiyor muydu?

O gece komşumun bana gösterdiği cömertliği asla unutmayacağım. Polis geldiğinde benimle birlikte oturması ve gerçeği söylemem için beni cesaretlendirmesi.

Bana yiyecek sıcak bir şeyler verişini - bir yıldan uzun süredir yediğim ilk şey. O tür bir sevgiyi tekrar arzuluyordum. Hayatımın geri kalanını o duyguyu yeniden yaratmaya çalışarak geçirecektim.

WALSH'UN KORUYUCU KOLLARI BENİ SARMIŞ HALDE YATAKTA UZANIRKEN ailemin acı dolu hikayesini paylaştım. Beni dikkatle dinleyen Walsh sordu: "Daha sonra ne oldu? Raporlar hiç konuşmadığınızı söylüyor." Başımı salladım ve hala ailemi koruma arzusuna tutunarak gerçeği polise nasıl anlatmadığımı anlattım.

"Ailem yangından sonra beni terk etti ve büyükannem bulunana kadar geçici bir koruyucu ailenin yanında yaşamaya başladım." Onunla ilk tanıştığım zamanı hatırlayarak güldüm. Hıçkıra hıçkıra ağlarken bana sarıldı. "İkimiz de var olduğumuzu bilmiyorduk."

"Madison-"

"Bırak da bitireyim." Başını salladı ama beni kaydırarak burun buruna gelmemizi sağladı. "Büyükannemin yanına taşındıktan sonra annemin aşırı dozdan öldüğünü ve babamın kaçtığını öğrendik. Sonunda onu buldum. Kendine çeki düzen vermiş ve ben hiç var olmamışım gibi davranarak Joshua Tree'de bir aile kurmuş."

"Hiç mı? Yapabileceğimi biliyorsun..."

"Hayır. Onunla temas kurmak istemiyorum. Ailesi varlığımdan haberdar değil ve ben de öyle kalmasını istiyorum. Bu seçimi o yaptı. Belki bir gün ben de ama yıllar içinde geliştirdiğim bariyeri oluşturmayı bana öğreten büyükannemdi."

Tekrar konuşmadan önce durakladım. "Keşke bana hiç öğretmeseydi. Çocukken olmadığım kişi olma konusunda saplantılı hale geldim. İnsanların beni sevmesini istedim, uyum sağlamak için o kadar çaresizdim ki zirveye çıkmak için elimden gelen her şeyi yaptım."

"Dolayısıyla, Cagen," diye ekledi Walsh.

"Evet. Çok yaklaştım ya da en azından öyle hissediyordum, sen bana onun takıldığı tüm grubun benden nefret ettiğini söylemeden önce. Sen bunu yüzüme vurana kadar hiçbir fikrim yoktu." Kaşlarını çatı. "Ama bunu yaptığın için memnunum. Kız kardeşine karşı ne kadar korkunç bir insan olduğum dışında hiçbir şeyden pişman değilim Walsh."

"Ve şenlik ateşi." Tıkandım. "Şenlik ateşi en kötü gecelerden biriydi. Her şey için kendimi suçladım. Siz dışarıda ateş yakarken, o sıcaklığın etrafında olmaya dayanamıyordum. Beni dehşete düşürdü ve bana tüm odamı kül eden yangını hatırlattı."

"Madison... Hiçbir fikrim yoktu." Walsh yanağındaki bir damla yaşı silmek için elini kaldırdı.

"Bilemezdin." Sıkı dudaklı, hüzünlü bir gülümseme sundum. "Gittiğim için onun ölümünden kendimi sorumlu tuttum. Belki de yangınla başa çıkacak kadar cesur olsaydım içeride kalırdık ve o da seni kurtarmaya çalışmazdı."

Durakladım. "Ama sonra, beni korumak için orada değildin ve asla birlikte olamayacağımızı biliyordum. Çünkü sen bana kaçtığım insanları ve anıları hatırlatıyordun. Sadece beni koruyacak birine ihtiyacım vardı."

"Denedim." Konuşurken sesi kesildi. "O gece sana koştum ve denedim, ama sen..."

Başını salladı, bunu yaparken saçları alnına düştü.

"Kaybolmuşsun..." diye mırıldandı, burnuma küçük bir öpücük kondurdu. Gecenin sessizliğinde uzanırken krem rengi yorganı bedenlerimizin üzerine çektim. "Orada olmalıydım."

"Psikoloji derslerimde çok şey okudum ve öğrendim."

"Öyle mi?" Uzaklaştı, böylece koyu kahverengi gözleri doğrudan benimkilere baktı. "Ne hakkında?"

"Başkalarına zorbalık yapan insanların bunu içten içe çok kırıldıkları ve etraflarına çok sıkı ördükleri duvarın tehdit edildiğini hissettikleri için yaptıklarını öğrendim."

"Seninle tanıştığımda çok kırılmıştım ve bunun farkında değildim ama tüm duvarımı yıkmakla tehdit etmiştin. Seninle takılarak Cagen'i incitmeye asla cesaret edemezdim ama ben incinmiş bir insandım, insanları incitiyordum. Beni korkuttun, kim olduğun için değil, benim için ne ifade ettiğin için."

Derin bir nefes aldı, konuşmakta zorlanıyordu. Savunmasız ve çiğ benliğimi ortaya koyarken yüzünü görebilmek için dirseğimin üzerinde doğruldum.

"Sen yokken uzun bir süre gerçekten kaybolmuştum. Ne yapmam gerektiğini ya da amacımın ne olduğunu bilmiyordum. Hayatıma geri döndüğünde, kalbimin senin için hissettiklerinden dolayı dehşete düştüm."

Bir süre rahat bir sessizlik içinde bana baktı. "Seni seviyorum, Madison Solis."

Ne? Az önce ne dedi? Kalbim hızla çarpmaya başladı ve avuçlarım terledi. Onunla yüz yüze oturduğum için çok daha kötüydü, gözleri benimkinde bir şey arıyordu.

İlk içgüdüm kaçmak, arkamı dönmek ve bir daha ona bakmamaktı. Pencereden dışarı baktım, küçük dairemin hala orada olduğunu biliyordum.

tüm eşyalarım ile oturuyordum, Ateş'in olduğu yerde. Orası benim sığınağımdı ve oradan ne kadar hızlı çıkabileceğimi ve kendimi bu durumdan ne kadar uzaklaştırabileceğimi düşündüm.

Sonra kollarını omuzlarıma doladı ve dudaklarını sırtıma bastırdı. Yüzüm dışa dönük olacak şekilde ona sokuldu.

"Ben buradayım, Muse. Bir şey söylemene gerek yok. Daha önce korkmuş olabilirim çünkü ben de senin gibi incinmiş biriydim. Benim için inşa edilmiş olanın sınırları içinde yaşamam gerektiğini."

Bir süre tereddüt etti, sonra devam etti. "Annem öldüğünde, küçük kardeşimi şok olmuş ve az önce önünde yaşananlardan habersiz bir şekilde izledim. Ben sadece bir çocuktum ama babamın yüzündeki dehşet ifadesini gördüm. Bütün bir mafya örgütünü yönetmek zorunda kalacağını biliyordu, işin bu noktaya geleceğini hiç düşünmemişti.

"Bilmiyorum." Walsh'un sesi o kadar kısıldı ki, omuzlarımin üstünde küçük daireler çizmeye devam ederken neredeyse fısıltı haline geldi. "Sanırım aileme iyi bakmam gerektiğini düşündüm. Hayatımı, küçükken bile, bu katı şekilde yaşamaya başladım, kimsenin etrafımda fiziksel ve zihinsel olarak inşa ettiğim aşılmaz kaleme saldırmayacağından emin oldum."

Hâlâ arkamı dönemiyor olsam da destek olmak için elini tuttum. "Seni gördüğüm anda, hiç o duvarları yerle bir ettin. Sanki bir şekilde sihirli bir kılıç kullanıyormuşsun gibi, sadece sana baktığım saniyeler içinde bir şekilde içimi görebiliyordun. Sanki taktığın maskeyi görebiliyordum ve sana ikimizin de aynı olduğunu söylemeyi o kadar çok istiyordum ki-"

"Ama bizimki gibi bir hayat kurduğunuzda, böyle birine karşı savunmasız olmaya başlamak zordur," diye ekledim ve sırtıma sokuldu.

"Evet, Muse. Özür dilerim."

Ne? Ne? Arkamı döndüm ve karanlıkta yüzünü aradım. Gözleri daha önce hiç görmediğim derin bir hüznle doluydu. "Hıyarlık ettiğim için gerçekten çok üzgünüm. Seni bu lanet hayattan uzak tutmaya çalışıyordum. Bencilce davrandım."

"Hayır." Nefes verdim. "Nedenini anlıyorum."

Başını eğerek burnumun ucuna küçük bir öpücük kondurdu. "Uyu, ilham perisi."

Göz kapaklarım ağırlaştı, sonra yanındaki masadan yüksek sesli bir vızıltı geldi. "Kahretsin," diye mırıldandı, kimin aradığını görmek için döndü. "Buna bakmam lazım."

Gözlerimi ona diktim, bu şekilde işin içinden sıyrılmaya çalıştığını düşünüyordum. "Oh... Odama geri dönebilirim."

Yorganı yukarı ittim ve kendimi oturur pozisyona getirdim. "Hayır." Telefonunu sessize aldı. "Burası artık senin odan. Benimle uyuyacaksın."

Kendini oturur pozisyona çekti ve çıplaktı, bok gibi savunmasız görünüyordu. "Sen benim karımsın ve sana burada ihtiyacım var."

Bu bir soru değildi, ama eğer onu zorlamaya cesaret edersem, beni tekrar bırakacaktı, ama ben zorlamaktan ve çekmekten yorulmuştum. Onunla birlikte olmak istiyordum... bu onun için her şeyi ortaya dökmek anlamına gelse bile.

"Ben kalacağım."

Başını salladı. "Güzel. Güzel. Eşyalarını buraya taşıyacağım."

"O telefona cevap vermelisin," diye fısıldadım, yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim. Eli, daha önce hiç deneyimlemediği bir okşamanın tadını çıkarırcasına dokunduğum noktaya doğru kalktı.

"Tamam," diye cevap verdi. Kalkmak için döndüğünde, ani bir soğuk ve yalnızlık dalgası tekrar içeri girdi.

"Walsh?" Dirseğinden tutup onu geriye doğru çektim.

Sanki kafamın içinde dönüp duran üç küçük kelimeyi arıyormuş gibi gözleri bana kilitlendi. Kendimi korkak gibi hissettim ama yapamadım. Yalvarmak için ya da sadece zaman geçirmek için yeterli zaman geçmiş gibi gelmiyordu. "Telefona bu odada cevap verir misiniz? Muhtemelen kişisel bir mesele olduğunu biliyorum ama şirket-"

"Evet," dedi nefes nefese.

Walsh benim olmalıydı. Tanrı aşkına, ondan boşanmayı hiç ciddi olarak düşünmemiştim çünkü içten içe, birlikte geçirdiğimiz o tek geceden sonra birbirimize yapışıp kaldığımızı biliyordum. Cagen'le birlikteyken beni almasına izin verdiğim o gecenin her şeyin sonu olduğunu biliyordum. Bütün bir yılı Ember aracılığıyla onu mahvetmeye adanmıştım, bunun o olduğunu biliyordum.

Birbirimize geri dönmenin yolunu bulmak için insanları incitmeye devam eden iki derinden incinmiş bireydik. Hikâyelerimizdeki kötü adamlardık, asla kefareti hak edecek kadar sevimli olmayan dışlanmışlar. Yine de ikimiz de bunu yaşadığımız travma ve ardından gelen acı nedeniyle yaptık.

Sadece iki incinmiş insan, incinen insanlar.

Yine de, dizüstü bilgisayarını alıp yatak odasının diğer tarafındaki sandalyeye yerleştğinde, kaşlarını çatarak öfkeyle yazmaya devam ederken, kendimi onsuz hayal edemiyordum. Bu dünyaya yerleştirilmiş onca insan arasında, bir şekilde birbirimize giden yolu bulmuştuk.

Sevgiye layık olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ailem bana bunu hiç göstermedi ve büyükannem gösterdiğinde de onu benden aldılar.

Belki tüm bunlardan sonra, bu geceden sonra, kendimi onu severken görebilirdim. Belki bana biraz daha özgürlük, yeni bir şeyler için küçük bir şans vaat etseydi, bunu bana verirdi.

Numarayı çevirdi, sonra her kimse onunla konuşurken, onu hâlâ odada istediğimi teyit etmek için bana baktı. Sadece hafifçe başımı sallayarak, aşırı doldurulmuş yorganı burnuma kadar çektim. Kokusu beni sardı; misk ve keten iç içe geçmişti. Derin bir nefes daha çekerek, kokunun beni uykuya daldırmasına izin verdim, içimde dönen çalkantılı duygulardan bir mola.

BİR RÜYANIN ORTASINDA YA DA UYANIKLIK ARASINDAKİ O ARAF DURUMUNDA ve derin bir uykuya dalmışken, Walsh'un sesi bana ulaştı, acil ve kısık, beni huzurlu halimden uyandırdı. Beni neyin uyandırdığını tam olarak kestiremiyordum ama işte oradaydı, yatak odasının penceresinin yanında duruyordu.

Bir eli camdayken diğer eliyle saçlarını savururken çok yenilebilir görünüyordu. Gri bir eşofman altı ve siyah bir tişört giymişti. Bu rahat görünüm beni şaşırtmıştı. Onu sürekli şık görmeye o kadar alışmışım ki. Her ne telefon görüşmesi yapıyorsa, onu strese sokuyordu. Dinlerken kaşları çatıldı ve çenesinin titrediğini görmek için kendimi biraz yukarı çekmek zorunda kaldım.

Uygunun kalıntılarını göz kırparak uzaklaştırırken, loş odada yönümü bulmaya çalıştım. "Sen iyi misin?" Uyandığım için sesim hâlâ kısıktı.

Endişe yüz hatlarına kazınmıştı, odaya dönerken elleri saçlarını karıştırıyordu. Derin bakışları beni delip geçti. Sabahın erken saatleri gibi görünüyordu, şafak sökmek üzereydi. Saati kontrol etmek için dönmekten kaçındım, anın içinde kalmayı tercih ettim.

Walsh telefonun hoparlörünü kapatarak, "Yatağına dön Madison," dedi. Başımı salladım ve tekrar battaniyenin altına girdim. Doğrusu, onunla tartışamayacak kadar yorgundum ve hâlâ

uykulu. Her ne kadar mahremiyetine saygı göstermeye niyetli olsam da, merakım beni ele geçirdi ve boğuk konuşmaya kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım.

Walsh pencere kenarındaki sessiz sohbetine devam ederken oda nefesini tutmuş gibiydi. Duvarlarda gölgeler dans ediyor ve şafağın loş ışığı krem rengi perdelerin arasından süzölmeye başlıyordu. Duyularım arttı ve döşeme tahtalarının her gıcirtısı sessiz odada yankılandı.

Walsh'un elinin ince bariyerinden, cevaplardan çok sorulara yol açan diyalog parçacıkları yakaladım. "İrlandalıların üzgün olması umurumda değil. Bu benim sorunum değil... Tatil planlarını iptal mi ettiler? Bu beni ilgilendirmez. Ben burada karımla birlikteyim... Hayır, Cairn'le birlikte değilim. Madison'la birlikteyim."

Walsh'un sesindeki ağırlık, konuştuğu ilgili hayal kırıklığını ima ediyordu. Karşı taraftaki sesin boğuk tonu aciliyet ve ısrar ifade ediyor, havada asılı duran, dile getirilmemiş bir gerilim yaratıyordu.

Orada uzanırken, konuşmanın ağırlığı üzerimdeydi. O birkaç kelimenin ima ettiği ilişki dinamikleri bir dizi duyguyu harekete geçirdi: kafa karışıklığı, endişe ve korkuya benzeyen bir şey.

Konuşma devam ediyordu ama ben duyduklarımı bir araya getiremiyordum. Mantıklı zihnim bilgileri bir araya getirmeye çalışırken, başka bir parçam "Cairn" ismine takılmıştı. Kulağa çok tanıdık geliyordu, ancak ulaşılması zor anılar dans ediyordu. Bu ismi daha önce nerede duymuştum? Gizem derinleşti ve beni cevaplardan çok sorularla baş başa bıraktı.

"Birazdan yatağa geleceğim, ilham perisi. Gözlerini kapat."

Walsh'un beni hâlâ görebildiğini fark etmemiştim, bu yüzden ona hafifçe gülümsedim. Sonsuza dek anılarıma kazıyacağım bir bakışla bana baktı. Derin gözleri acı verecek kadar yumuşak bir özlemle doluydu. Altındaki halkalar sadece benim görebildiğim bir yorgunluk hikâyesini paylaşıyordu. O kadar yıkıcı bir yakışıklılığı vardı ki, o kadar çok yönden çökmüştü ki, ne yapmam gerektiğini biliyordum. Sabah olduğunda ona nasıl hissettiğimi söylemeye karar verdim.

"Ahıra gidip bir şeyler almam lazım, hemen dönerim," diye fısıldadı ve gitmeden önce yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi. Yatağın sıcaklığı ve rahatlatıcı varlığı. Yorgunluk beni bir kez daha ele geçirirken gizemli isim ve şifreli konuşma yavaşça arka planda kayboldu.

Son bir iç çekişle, Walsh'un varlığının tanıdıklığını ve birkaç saatin vaadini kucaklayarak beni çağırın uykuya teslim oldum.

daha fazla dinlenme saati. Gecenin ve sabahın erken saatlerinde yaşananlar yavaş yavaş kayboldu ve beni rüyaların ne gerçekliğin ağırlığını ne de cevaplanmamış soruların muammasını taşıdığı uykunun yumuşak kucağına bıraktı.

CnARIEA tnlaiy-Elgni

T Sabah ışığı perdelerin arasından süzülerek odaya yumuşak bir parlaklık yayıyordu ama yine de içimde huzursuz bir his vardı. Uyandığımda, Fire'ın sıkıntılı kişnemesinin ritmik sesleri bilincime nüfuz etti. Walsh'un yokluğuyla daha da yoğunlaşan bir aciliyet hissi üzerime çöktü. Örtüler bozulmamıştı, bu da onun yatağa dönmediğini gösteriyordu.

Dün gece.

Kahretsin, nereye gidiyorum demişti? Ofisine mi? Ateş ahırda kişnemeye devam ederken onu bulma göreviyle yataktan . Acemi bir at sahibiydim ama bu ses çok farklı görünüyordu.

Pencereyi açmaya çalışmadan önce bir dakikalığına başımı pencereden dışarı uzattım ama pencere kapalıydı.

"Kurşun geçirmez cam," diye fısıldadım. Bunu şimdiye kadar neden fark etmediğimi anlayamamıştım. "Geliyorum Ateş."

Bakıcı onu günde birkaç kez besliyor ve dışarı çıkarıyordu, yani açlıktan ölmüyordu, belki de bir şekilde evde olduğumu hissetmişti.

"Ben kimim?" Walsh'un düz siyah tişörtlerinden birini giyip Walsh'u kontrol etmek üzere aşağıya inmek için yavaşça kolu çevirirken sordum. Tişörtün kumaşı yeterince inceydi ve hassas meme uçlarımı çekiyordu. Noel'di ama koridora çıktığımda ev başka türlü sessizdi. Bayan Luchesse aşağıda bir şeyler karıştırmıyordu. Dışarıda hiçbir gardiyan telaşlanmıyordu, bu da karda çtırdayan botların olmamasından belliydi. Her şey... tuhaf geliyordu ve yine de neyin yanlış olduğunu anlayamıyordum, sadece doğru olmadığını biliyordum. Noel sabahı şöyle olmalıydı

sıcaklık ve bayram neşesi ile doluydu, ancak bunun yerine evi rahatsız edici bir sessizlik kapladı ve tatilin üzerine bir gölge düşürdü.

Giderek artan bir aciliyet duygusu ve cevaplara duyduğum ihtiyaçla, önce Walsh'un üst kattaki ofisine gitmeye karar verdim. Avuç içi okuyucu geçen sefer olduğu gibi beni tanıdı ve kapı sessizce açıldı. Şık ve modern oda tıpkı ilk keşfettiğimde olduğu gibi görünüyordu.

Ancak içeri girdiğimde beni rahatsız edici bir manzara karşıladı. Genelde aktif olan gözetleme monitörleri sadece durağan görüntü veriyordu. Tüm kamera görüntüleri kasıtlı olarak kapatılmış gibiydi. Her hareketimi izleyen o dikkatli gözlerin yokluğu ürkütücü bir manzaraydı ve beni tedirgin edici bir savunmasızlık hissiyle baş başa bıraktı.

Güvenlikteki ani düşüşü mantıklı kılmak için, belki de tatil ruhunun her zaman her yerde bulunan gözetleme sistemini geçici olarak susturduğunu düşündüm. Belki de Isles'tan döndüğümünden beri kameraların her hareketimi incelemesine gerek kalmadığı fikri tuhaf bir şekilde rahatlatıcı geliyordu. Ne de olsa Walsh beni kazanmıştı ve bu kez kendi isteğimle buradaydım.

Walsh'un ofisinin içindekileri gözden geçirirken, bakışlarım düzgünce düzenlenmiş bir masaya takıldı, bilgisayar ekranı karanlık bir boşluktan başka bir şey yansıtmıyordu. Odadaki hava, gizli bir gerçeği keşfetme beklentisiyle ağırlaşmıştı.

Walsh'un nerede olduğuna ya da tuhaf koşullara ışık tutabilecek herhangi bir ipucu aramak için odanın her santimini inceledim. Çekmeceler açılıp kapanıyor, kâğıtlar karıştırılıyor ama hiçbir cevap ortaya çıkmıyordu.

Ne kadar çok ararsam o kadar az şey bildiğimi fark ettiğimde hayal kırıklığı ve endişe daha da arttı ama paniğe kapılmayacaktım. Muhtemelen aşağıdaydı, hâlâ çalışıyordu. Walsh'un içinde her zaman o parça olacaktı, asla olmak istemeyen ama içinde bulunduğu rolün kalıbına girmiş çalışkan lider.

Merdivenlerden inerken, midemin çukuruna hissedilir bir huzursuzluk duygusu yerleşti. Ayak seslerim büyük koridorda yankılandı ve konağın boşluğu havada asılı duran ürkütücü atmosferi daha da yoğunlaştırdı.

Dikkatle dışarı baktım, yarı yarıya devriye gezen olağan varlığını görmeyi bekliyordum. Şaşkınlığıma rağmen tek bir kişi bile nöbet tutmuyordu. Korkuyla koridordan Walsh'un odasına doğru ilerledim.

birincil ofis. Loş koridor sonsuza kadar uzanıyor gibiydi ve attığım her adım sessizlikte daha yüksek sesle yankılanıyordu.

Ofisine yaklaştığımda kapı açıktı ve onun da orada olmadığını fark ettiğimde nefesim ciğerlerime kaçtı. Panik bilincimin sınırlarını kemirdi ve zihnim tedirgin edici düşüncelerle dolup taşıtı. Bu, birinin bana kazıklandığını söyleyeceği korkunç bir televizyon programı olmalıydı, çünkü yalnızlık sağır ediciydi.

Walsh'un ofisine girdim ve bakışlarım her zaman kusursuz olan masasının üzerindeki dağınık kâğıtlara takıldı. Önemli toplantılar için ayrılmış olan bu oda dağınık ve kaotik görünüyordu. Titizlikle düzenlenmiş alan şimdi bir kargaşanın izlerini taşıyordu.

Dağınık belgelere takılıp bir an tereddüt ettim. Masaya yaklaşarak kâğıtları incelemeye başladım. Her belge bulmacanın bir parçasını oluşturuyordu ama resmin tamamını göremiyordum.

Fire'ın sıkıntılı kişnemeleri sessiz evde yankılanırken sadece pencereden dışarı bakmak için durakladım. Sonra masanın üzerinde yüzüstü duran bir kâğıt fark ettim. Ne olduğunu bilmiyordum ama sanki beni çağırıyormuş gibi elim üzerinde geziniyordu. Yoğun bir güvenlik ihlali gibi hissetmeme rağmen kağıdı çevirdim.

Duraksadım, göz gezdirdim ve bunun bir tür özgeçmiş olduğunu fark ettim - işi için, mafya için evlenmesi gereken kadın ya da iddia ettikleri garip gelenekler her neyse.

Kâğıttaki yüzü incelediğimde tanıdık geldi. Walsh bunu bana daha önce de göstermişti ve bu isim ya da yüz, ne olduğunu hemen anlayamadığım bir aşinalık hissi uyandırmıştı. Beynimi yoklayarak bu kadını daha önce nerede gördüğümü bulmaya çalıştım.

Zihinsel araştırmam sırasında, tüyler ürpertici bir farkındalık beni bir şimşek gibi çarptı. Önümdeki fotoğraftaki kadın Cagen'in küçük kız kardeşiydi. Panik damarlarımda dolaşarak beni olduğum yerde dondurdu. Çıkarımlar dehşet vericiydi.

Vay anasını.

Cagens'in kız kardeşinin Walsh ile evlenmesi gerekiyordu.

Aralarındaki bağlantıyı bilip bilmediğini merak ettim. Soyadları farklıydı ama o olduğunu biliyordum. Onunla daha önce bir kez karşılaşmıştım ve hiç şüphe yoktu.

Panik göğsümde fokurdarken durumun ciddiyeti beni vurdu ama dün gece ne olduğunu anlamam gerekiyordu.

Kahretsin, onu neden ya da nereye götürdüklerine dair herhangi bir ipucuna odaklanmaya çalışırken kafamın içinde defalarca tekrarladım.

Walsh muhtemelen bu kadının Cagen'in kız kardeşi olduğunu bilmiyordu. Benim bilmemin tek nedeni, kız kardeşi henüz lisedeyken Cagen'in Isles'a taşınmasına yardım etmek için orada bulunmuş olmamdı. Şimdi on sekiz yaşında olmalıydı.

Bu ifşaatın olası sonuçlarıyla boğuşurken beni bir dehşet duygusu sardı. Panik yoğunlaştı ve sessiz evde boğucu bir atmosfer yarattı. Kontrolden çıkmadan önce onu bulmalı ve bu konuyu ele almalıydım. Ateş tekrar kişnedi ve muhafızların devriye gezmemesinin sebebinin İrlandalı çetenin de burada olması gerektiğı aklıma geldi.

ΣΠΑΡΙΑ ΤΠΙΑΙΥ-NIFE

M Başım öne eğik, her yerimi kaşındıran bir atın yanında sandalyeye bağlı otururken yere kan damlıyordu.

Babamın ortaya çıkıp beni burada, boğazıma silah dayamış İrlandalı bir çeteyle yakalayacağına dair her türlü umuda sarıldım. Akıl sağlığını bir nebze olsun koruyan tek şey, bu aptalların evi taramaya zahmet etmemiş olmalarıydı. Beni ahırda buldular, araziye yarım yamalak taradılar ve ön kapıdaki tüm korumalarımı hallettiklerini düşündüler.

Onları ahırın üstündeki dairenin tek sakini olduğuma ve büyük evin bir cephe olduğuna ikna etmişim. Neyse ki yalan söyleme yeteneğim beni terk etmemişti. Belki akıl sağlığım ve beynim zarar görmüştü ama en azından hâlâ inandırıcı bir hikâye uydurabiliyordum.

"Lanet olası kızımı neden öldürdün?" Önümdeki adam öfkeden kuduruyordu. Kızıl saçlı, sırık gibi ve uzun boylu bir adamdı ama onu İrlanda mafyasının ABD bölümünün başı olarak tanıdım. Doğrusu, bu herifin başa geçtiği son yıllara kadar mafyanın İrlandalılarla yapabildiği kadar iyi geçinmiştik.

"Kayıptı," diye homurdandım.

Enzo'dan sabahın erken saatlerinde birinin eve girdiği ve Rain'in evine doğru gittiği haberini aldığımda boku yediğimi anlamıştım. Yarı uykulu karımı bir şekilde yatıştırmalıydım ve onu burada birinin olduğu konusunda uyarmamalıydım. Hızlı düşünme yeteneğime şükrederek dikkatini dağıtmak için ahıra gittiğimde lanet Georgie beni yakaladı.

Bir , beni bağlamak için kavgayı kazanmasına izin verdiğimi bilip bilmediğini merak ediyordu. Birkaç yumruk ve çürükler belli ki serpinti olurdu, ama

Beni sakın tutan tek şey Enzo'nun geri döneceğini ve bu pisliği biçeceğini bilmektir. Bu ve tüm bunların ilham perim uyanmadan önce bitmesi gerektiği gerçeği. Ona lanet bir Noel sözü vermiştim ve bunu yerine getirmem gerekiyordu.

"Yalancı," diye homurdandı Georgie ve yüzüme bir tokat daha indirdi; bu kez irkilmemeye çalıştığımda soğuk metal tabanca çenemde çatırdadı.

Ayaklarımın dibinde kan birikti. "Beni kırmak için bundan biraz daha fazla uğraşmalısın." Ona dişlerimi göstererek alay ettim.

Enzo hangi cehennemdeydi? Işığın ahırın pencereleri boyunca kayışına bakılırsa en az bir saat olmuştu. Bu saçmalık hızla eskiyordu ve Madison uyanmadan önce bu işi bitirmem gerekiyordu.

"Öldüğü açıklandı."

"Asla bir ceset olmadı." Acıyla irkildim. "Ayrıca, beş lanet yıldan sonra kızının intikamını alma zamanının geldiğini mi düşünüyorsun?" Ona tıslayarak karşılık verdim. Yanında daha uzun boylu, kollarında büyük İrlanda bayrakları dövmesi iki kişi olan adam, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş halde Ateş'in olduğu yerin arkasında duruyordu.

Amatörler. Her an tetikte olmalılar, elleri silahlarında, ateş etmeye hazır olmalılar. Lanet olası aptallar.

"Sanırım neden burada olduğunuzu biraz daha iyi açıklamamız gerekiyor," diye homurdandım. "Çünkü ticaret yollarımız, silahlarımız ve gizliliğimiz olmadan tüm organizasyonunuz boka batar."

İrlandalıların bize ihtiyacı vardı, zaten tüm bu olayların başlamasının nedeni de buydu. Babamın İrlandalılar ve İtalyanlar arasında bir anlaşma yapmaya çalışmasının nedeni İrlandalıların bize ihtiyaç duyması ve bizim de her zamanki gibi işimize devam edebilmemiz için herkesi sakın tutmamız gerektiği idi. İrlandalılar dengesiz küçük şeylerdi, bu yüzden olanlar oluyordu.

Ama işte, gardımı düşürdüğüm için başıma gelen buydu, değil mi? Bu sadece kendimi bir daha asla bu kadar gevşek bırakmamam gerektiğini kanıtladı.

Siktir et. Hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Dün gece *karımın* yatağımızda huzur içinde uyumasını izlemek neden hâlâ mücadele ettiğimi, neden devam etmem gerektiğini açıklıyordu.

"Senin mahvetmek zorunda kaldığın mükemmel bir planı. Seattle'ı terk ettin, ne için? Evlendiğin fahişeye geri dönmek için."

"Ne planı?" Enzo'nun buraya gelmesini beklerken zaman kaybetmeye çalışarak ona sordum.

"Senin için her şeyi ayarlamıştık. Buluşacaktık, sen Cairn ile evlenmeyi kabul edene kadar seni parçalayacaktık-"

"Ben zaten evliydim," diye tükürdüm ona, kanım ahırın üzerinden ona doğru uçuyordu.

"O zaman seni evimde tutacaktım." Georgie sanki bu beni daha iyi dinlememi sağlayacakmış gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Böyle bir şey asla olmazdı. Babam nerede olduğumu biliyordu, tüm organizasyon biliyordu. Seni bulurlar ve canını yakarlardı."

"Ama silah tüccarlarınıza biraz zarar vermeden, belki de capo'yu, yani babanızı öldürmeden önce değil."

Öfkeyle fokurdadım. "Babama asla dokunamazdın."

"İşte tam da bu yüzden pes eder, küçük fahişeni fesheder ve Cairn'le evlenirdin."

Kelimeleri bana doğru tükürürken öfkesini hissettim. "Orospu" kelimesi kafamın içinde defalarca tekrarlandı.

Ona baktım. Hayır, lanet olası soğuk kalbimin içinde yaşayan iblisle ters ters baktım ve ağzımın içinde biriken kanı ona püskürttüğümünden emin olarak ona doğru bir kez daha tükürdüm.

"Seni orospu çocuğu-"

"Yapma. Asla. Konuşma. Hakkında. Konuşma. Karım." Ellerim arkadan bağlı olmasaydı, onu öldürebilirdim. Kimsenin benim olana dokunamayacağını ya da onun hakkında konuşamayacağını anlamasını istedim.

Georgie güldü, dikkatini bana çevirmeden önce kendini beğenmiş yüzündeki kanı sildi. Elleri de silahsızdı, sanki bu kendini fazla beğenmiş piçler gerçekten de kaleme girip herkesi yok etme şansları olduğunu düşünüyorlardı.

Lanet olası aptallardı. Elbette, ailelerine çok iyi tazminat ödenecek olan iki kapı muhafızını öldürdüler, ama bir şekilde tüm bu yerde öndeki iki adamdan başka kimsenin olmayacağına mı inanıyorlardı? Bu kadar aptal mıydılar?

"Artık kimse senin için gelmeyecek," diye alay etti

Georgie. Evet. O kadar aptalca.

"Yıllar önce Cagen'e olanlar için çok üzgünüm. Bahar şenlik ateşinin hedefinde olacağından haberim yoktu ama damadın olarak neden benimle daha fazla zaman geçirmek istediğini anlamıyorum?" Durakladım. "O kadar çaresiz misin?"

Georgie'nin adamı yüzüme bir tokat attı ve zaten çok hassas olan bir noktaya vurunca irkilmemeye çalıştım. "Umutsuz değil." Georgie boş bir at ahırının tahta çıtalarından birine yaslandı. "Acı çektiğini görmek istedim."

"Mutlu musun?" Hareket edebilseydim, vücudumun etrafını işaret ederdim.

"Hayır. Canın yanana kadar mutlu olmayacağım. O küçük karını bulacağım ve ona acı çektireceğim."

Kendimi kaybettim, damarlarımda öfke dolaşıyordu. "Eğer onun tek bir teline dokunursan, sen ölürsün, Cairn acı çeker ve aile üyelerinin her biri zarar görür."

İlham perime zarar verirse bu tehdidi tutmaya niyetliydim. "Soyadlarınız bile aynı değil..."

Cagen'in kim olduğunu araştırmadığım için beni siksinler. Tek bildiğim popüler olduğu ve ailesinin bankacılık işinde olduğuydu. Yırtık kot pantolonu ve kazağıyla bu adamı baştan aşağı süzdüm, finansçı olduğunu hayal etmekte zorlandım.

"O benim üvey kızım." Ah-ha. Bu her açıklıyor. "Babası o küçükken öldü ve kızım ile o kan bağı varmış gibi yetiştirildiler."

Ayrıca neden farklı soyadları olduğunu da açıklıyor. Gördün mü, tamamen kaybetmiyordum. Ama bu küçük boşluklar, bunlar yaşanmadan önce iki kez kontrol edilmeliydi.

"Yani, şimdi kızgınsın çünkü...?" Bir dişimin gevşek bir iplikle asılı olduğunu fark ettiğimde söyledim.

Enzo hangi cehennemdeydi?!

"Cagen'in ölümünün polislerin bize söylediği gibi olmadığını biliyordum. Adalar Üniversitesi ve bahar şenlik ateşi hakkında yeterince biliyoruz ve bunun bir tesadüf olamayacağını biliyoruz." Kırıldığımı görmesine izin vermedim, bu yüzden olabildiğince tarafsız kaldım. "Onun ölümü sırasında orada olduğunu anlamam birkaç yılımı aldı ama kimse tetiği gerçekten kimin çektiğini paylaşmayacak."

"O kayboldu."

Georgie irkildi. Bariyer yıkıldı. "Bu çok üzücü bir hikâye Georgie, ama bunca yıldan sonra nedenini hâlâ anlamış değilim."

"Evlenmek için biyolojik kızım Cairn'in reşit olmasını beklemek zorunda kaldım."

"Evet, hala işlemiyorum. Beni kızınla evlenmeye zorladıysan, sonra ne olacak? Hangi çıkar için onu öldüreceksin?" Bu lanet olası bir ekleme değildi.

Yukarı.

Georgie güldü. "Hayır. Kızımı seviyorum ama işimi de seviyorum." Mesele paraydı. İrlandalıların paraya, silaha ya da güç.

"Siz ve Kartel yakınlaşmaya başladığınızdan beri, pek çok anlaşılmadan çıkarıldık ve tekrar dahil olmak istiyoruz. Sanki üçüncü plana atılmışız gibi hissediyorum. Bu toplantı bile sanki Seattle'daki otelde onca zaman bekledikten sonra aniden gitmen gerekiyormuş ve benim de tekrar zirveye çıkmam gerekiyormuş gibi hissettirdi, bu yüzden seni kızımınla evlendirmek makul göründü." İçimi çektim. İşte bu yüzden bu lanet yeraltı örgütlerinin başına yeni bir neslin geçmesi gerekiyordu çünkü babamın nesliyle yorucu ve aptalca olduğuna yemin edebilirdim. Rain de aynı durumu Kartel'de yaşamış ve onu arkadaşı Pico'ya devretmişti. Şimdi, pürüzsüz bir makine gibi çalışıyor.

Bunun yerine, bu eski nesil adamlar bir şekilde kadınları evlendirmenin ticari işlemlerini sağlamlaştıracığını düşünüyorlar. Büyük kötü kurt olabilirim, ama bununla gurur duyan bir feministim.

"Aptal gibi konuşuyorsun-" Madison'ın atı ahırdan fırladı ve ahırın küçük koridorundan aşağı indi. At yanımızdan geçip gitti ve iki korumanın panikleyip silahlarına uzanmasına neden oldu.

"Ne yaptın sen?" Georgie öfkeleni. Ellerimi kullanabilseydim, omuz silkmek için kaldırırdım.

"Burada biraz meşgulüm, o yüzden bu seferki seni olduğu kadar beni de şaşırttı." Enzo'nun buraya silahlarını ateşleyerek geleceğini ve herifi öldüreceğini düşünmüştüm. Bir şekilde at ahırına girip onu dikkat dağıtmak için kullanmak onun tarzı gibi görünmüyordu ama işe yarıyordu.

Üç adam da sanki Ateş'i ve onu ahırdan çıkaran kişiyi arıyormuş gibi ahırdan dışarı fırladı. Ellerimi bu amatör düğümlemlerden kurtarmak için çalışmalıyım.

Çocukken babamı bağı ve annemi ölü bulduğumda, kendimi öğrenmeye zorladığım ilk şey düğümlerdi çünkü bu durumda asla istemezdim. Bunu yapmak için dikkatim dağılmadan otuz saniyeye ihtiyacım vardı.

"Walsh?" ahırın gölgelerinden kadınsı bir ses yankılandı. Gözlerim, elleri ve dizleri üzerinde gölgelerin arasına karışmış küçük ilham perime doğru kaydı. Gecenin kraliçesi beni kurtarmak için buradaydı.

"Bunu sen mi yaptın?" Sesimi alçak tuttum ama ses tonuma şok yüklenmişti.

"Fire'ın bana yardım edeceğini düşündüm. Sen iyi misin? Berbat görünüyorsun." Olabildiğince sessiz bir şekilde güldüm, ağzımdan biraz kan fişkırdı.

Başımı salladım. İnanılmazdı. Dışarıda koca bir erkek cephaneliğim vardı ve hiçbir ilham perim gibi zeki değildi. "Seninle çok gurur duyuyorum." Onu tekrar tekrar övdüm.

"Seni kesmemi ister misin?" Dik durdu ve kızımın kapüşonunun cebinde bir avuç bıçak taşıdığını ve yanında iki Glock ve birkaç kol ekstra mermi olduğunu fark ettim.

"Nasıl-" Hayır. Şaşırmıştım ama düğümlerden kurtulmak için çalışmaya devam etmem gerekiyordu.

"Elim bilgisayarların olduğu odada tarandığına göre, ofisinizdeki dolabın küçük avuç içi tarayıcısı da muhtemelen işe yarar diye düşündüm. Doğrusu" - beni iplerden kurtarmak için arkama geçerken bana küçük bir gülümseme verdi- "tamamen şanstı."

Ellerim sonunda serbest kaldı ve ilk yaptığım şey onun yüzünü tutup alını benimkine yaklaştırmak oldu. Kanlar içinde ve morarmış olmam umurunda değildi. Onun rahatlatıcı dokunuşunu tenimde hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Tabii ki kilitler çalışıyor. Sana söyledim, burası senin de evin," diye mırıldandım yüzüne, piçlerin tüm intikamlarıyla geri gelmesine sadece saniyelerimiz kaldığını bilerek.

"Cagen'in üvey babası. İrlanda mafyasının başı ve Cagen'e kızgın, kızıyla evlenmediğim ve Rain Ember'la evlendiğinde Cartel'in elde ettiği bağlantıları ona vermediğim için de öfkeli." Başını salladı, ben onu elimden geldiğince çabuk yakalamaya çalışırken o da bilgileri iyice özümsemişti.

Ayrıca, Enzo hangi cehennemdeydi?

"Silah kullanmayı bildiğini sanmıyorum, Muse?" Ona sordum ve o da başını salladı.

"Sadece nişan al ve ateş et." Elindeki iki Glock'u aldım ve birini ona göre ayarladım, böylece tek yapması gereken tetiği çekmekti. Bir mucize olmasını, adamlarımın ormanın içinden koşarak gelmesini umuyordum ama Madison'ın güvende olduğundan emin olmak için içimde dolaşan adrenalin beni aklı başında tutan şeydi. "Arkamda kal."

"Tamam," diye fısıldadı.

Sandalyeden fırladım. Kahretsin, acıyordu. Kaburgalarım kesinlikle kırılmıştı ama bununla daha sonra ilgilenecektim. Onu güvenli bir yere götürmeli ve lanet gününe devam etmeliydim.

Tam o sırada içeri giren botların çıtırtısını ve Georgie'nin yordakçılarının anlaşılmas sözlerini duyduk. Elini tuttum ve sıkı tutunmasını işaret etmek için pantolonumun kemerine koydum. İlk içgüdüm ona yukarı kaçmasını söylemek olsa da, ahıra tekrar girdiklerinde ilk sırada o olacaktı, bu yüzden başka seçenek yoktu. Ayrıca, benim arkamda daha güvendeydi. Onu koruma yeteneğime güveniyordum.

"Bir daha asla korunmasız hissetmeyeceksin Muse," diye fısıldadım. "Bir daha asla kendini güvende hissetmeyeceksin. Bir daha asla ailen olmadan bir tatil geçirmeyeceksin, çünkü sen benimsin ve ben de seninim."

İşte o zaman ahırın kapısı tekrar açıldı. İlk adam beni ayakta ve silahlı görmeye hazırlıksızdı, bu yüzden göğsünden kolayca vuruldu. Madison'ın nefesi kesildi ama ben ilerlemeye devam ettim, ben ilerlerken parmağı kemerimin halkasına dolanmıştı.

Enzo dışarıdan "Sen ölü bir orospu çocuğusun," diye bağırdı ve birkaç el ateş edildi.

"Sonunda," diye .

"Dışarı çıkıyoruz, kapıya doğru." Bana ait olanı ne pahasına olursa olsun korumam gerekiyordu.

Büyük ahır kapısının altından hızla geçtik ve tahta çıtalar boyunca yürüdük.

"Önce ben," dedim ona kafamı dışarı çıkarırken, silahımı kaldırmış ve öldürmek için ateş etmeye hazırdım. Sağ tarafım temizdi. Sol taraftaki ormana doğru Enzo ve bir düzine kadar adamım vardı. Sayıca az olduklarını biliyordum ama Enzo'nun sesi bunu doğruluyordu.

"Önde iki araba var. Ortadan kaldırıldı. Termal kameralara göre kayıp olan tek hedef Georgie, ancak onun yerini tespit edemiyoruz."

Yanında iki silahlı adamla bana doğru ilerlerken, "Madison'ı al," dedim. Madison kemerimi bıraktı ve dikkatim ona yöneldi.

"Dön. Arkanı dön." Elleri yumruk halinde yanında dururken sesi düzgün ve soğuktu. İşte . Georgie'nin elinde bir tüfek vardı ve hepimize .

"Ah, şimdi kiminle evlenmeye karar verdiğini görüyorum," dedi Georgie bize yaklaşarak. Biraz daha yaklaşırsa arkasındaki çatıda oturan keskin nişancıya beynini dağıtması için işaret verecektim. Georgie'nin hiçbir fikri yokken benim net bir şekilde görebildiğim bir adam.

"Sayıca azsın," dedim ona, karıma daha fazla yaklaşmamasını sağlamaya çalışarak.

"Kızım ile birlikte yaşarken her şeyi çözmüş müydün?" Bu kez Madison'a hitap etti. "Onun arkasından erkek arkadaşıyla takılırken mi?"

Durakladım. Lanet olsun. Neredeyse beni orada yakalıyordu.

"Nereden biliyorsun?" Madison yüzünü buruşturarak sordu. Ne kadar iyi bir ilham perisiydi. Silahımı Georgie'ye doğru tutuş şeklimi aynen taklit etmişti. Ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu.

"Bir gün dairenize yerleştirilen tüm güvenlik kameralarını gördüğümde dalga geçtiğini anladım. O öğleden sonra, nerede olduklarını gösteren bir cihazla içeri girdim ve eminim ki kızımın yatak odasında hiç kamera yoktu, ama odanın sizin tarafında tonlarca kamera vardı."

Madison'ın dudaklarının kenarları bir gülümsemeye dönüştü. "Onu bu yüzden seviyorum, biliyor musun?"

Nefesim boğazımda düğümlendi. O...o beni seviyor muydu? Vay . Dün gece ona onu sevdiğimi söylediğimi biliyordum ve her kelimesinde ciddiydim, ama fark etmemiştim...

"Beni seviyor musun?" diye sordum, sesim neredeyse bir fısıltı gibiydi. Dünya sanki yok olup gitmiş, geriye sadece Madison ve aramızda asılı duran o üç kelimenin ağırlığı kalmıştı. Eğer burada, beni sevdiğini söyledikten sonra güzel karıma bakarak ölmek zorunda kalsaydım, mutlu bir şekilde giderdim. Bu çılgın adamın yüzüme silah doğrultmuş olması umurumda değildi. Tek istediğim onun ağzından çıkan bu sözleri tekrar tekrar duymaktı. Bu beni derinden sarsan bir ifşaydı ve kendimi onun gözlerindeki gerçekliğin büyüüne kapılmış buldum.

Verdiği yanıt sessizlikte yankılandı ve kalbimin etrafına ördüğüm duvarları çatlattı. "Evet, Walsh. Seni seviyorum. Düşündüğümünden çok daha fazla."

Bir an için zaman durdu. Bu sözlerin ağırlığı içime işledi ve yaşayacağımı hiç düşünmediğim bir dizi duyguyu açığa çıkardı. Madison, ilham perim, tesellim, beni seviyordu.

"Eğer yapabilseydim, bunu dağların tepelerinden haykırır, yıldızlara kazır ve evrenin dokusuna işlerdim. Sen, Walsh Solis, kocam, benim varlığımın anlamı oldun."

Boğazımda bir yumru oluştu, ezici bir sevinç ve biraz da inançsızlık karışımı. Madison, beni en kötü halimde gören kadın.

onu ittiğimde yanımda durmuştu, beni seviyordu. Vahiy, kalbimin etrafına diktiğim bariyerleri yankılandırırdı ve söylediği her içten kelimeyle onları parçaladı.

"Şu andan itibaren, başımıza ne gelirse gelsin, el ele vereceğiz. Artık kaçmak yok, saklanmak yok. Sadece sen ve ben dünyaya karşı." Yemin etti.

Enzo arkamızdan "Eğil!" diye bağırarak bizi gerçeğe döndürdü. Bütün bunları ahırın dışında, dondurucu soğukta, yüzümüze silah doğrultan bir silahlı adamla itiraf ettiğini fark edince yanaklarına allık yayıldı. Enzo'nun komutunu duyar duymaz Madison vücudunun bir kısmı benimkinin arkasına saklanacak şekilde eğildi.

"Aşk itirafını bitirdin mi sen? Bence bu herkesi hasta ediyor," diye homurdandı Georgie.

"Kızın için üzgünüm Georgie." Madison'ı Enzo'nun yanında bırakarak ona yaklaştım. "Bir çatışmanın ortasındaydı ve o sırada adrenalin ve alkolün etkisinde olan liderimiz tarafından vuruldu."

Madison'a bakmakta tereddüt ettim ama yavaşça döndüm. Bunca yıldan sonra nihayet ortaya çıkardığım gerçeğe gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Eve gitmesi ve beni bulmaması için ona yalvardım."

"Ama benim küçük kızımın altın gibi bir kalbi vardı," diye hırladı bana.

"Yaptı," diye cesaretlendirdim. "O iyi bir insandı ve yanlış bir şey yapmadı. Sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi, tıpkı senin şu anda yaptığın gibi."

"Ben de oradaydım," diye seslendi Madison arkamdan. "Kaçırıldığı gece oradaydım- öldü"

Madison bana baktı, yüzü yumuşamıştı. "Sana doğruyu ve sözlerim şu anda senin için pek bir şey ifade etmeyebilir, ama onu incitmedi."

"Oh, öyle mi?" Georgie'nin silahı şimdi kuruluydu ve tam bana doğrultulmuştu. Güzel karımın nefes alıp verşi arkamda yoğunlaşmıştı ve bu lanet şeyi bir an önce bitirip onun yanına gitmem gerekiyordu. Ona ne kadar çabuk ulaşabilirsem, her şey o kadar iyi sonuçlanacaktı... hepimiz için.

"O . Onu gitmesi için uyarmaya çalıştı."

"Peki sen neredeydin?" Georgie karıma tükürdü ve neredeyse o anda ona vuracaktım. Aslında ileri doğru attığım adımla etrafımdaki herkes sustu ama beni durduran onun sesi oldu.

"Onu kurtaramadım," diye itiraf etti Madison. Dün gece bana anlattıklarından sonra gerçeği biliyordum. Yangından korkuyordu. "Oradan ayrıldım çünkü orada olamadım. Olacaklardan korkuyordum. Güçsüzdüm-"

"Hayır, değildin." Başımı ona doğru çevirdim, bana silah doğrultmuş olan adama tam anlamıyla sırtımı dönmüş umursamıyordum.

Bana hüznü bir gülümseme sundu. "Dinle Georgie, aile üyelerini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilirim. Walsh bir aile üyesini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilir. Bu öyle büyük bir kederdir ki seni tüketir. Kendine bir baksana. Beş yıl geçti ve sen hala intikam peşindesin. Her gününü bunu planlayarak geçirdiğini hayal edebiliyorum."

Georgie hiçbir şey söylemedi ama sanki sözleri bir şekilde sinirlerine dokunmuş gibi dudaklarının kenarları titredi. "Ama böyle olmak zorunda değil. Acını kabul edebilirsin ve bunun seni tüketmesine izin vermek zorunda değilsin. Doğru olanı yap."

"Silahını bırak, Georgie. Bütün adamlarını öldürdük. Bundan kurtulmanın bir yolu olmadığını ."

Georgie etrafını taradı ama etrafını saran adamlarımın gölgelerini görünce gözleri parladı.

"Şimdi dinle, evde başka bir kızın daha var, değil mi?" Ona yaklaşıp silahımı indirerek sordum.

Georgie başını salladı.

"Bir çözüm bulacağız. Cairn ile evlenmeye hazır bir adamım var."

Bir adım daha yaklaştım.

"Bırak onu," dedim ve silahının namlusunu tutup pantolonumun arkasına soktum. "Buradan çıkıp gitmene izin vereceğim. Hepimiz bunun büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu varsayacağız."

Enzo arkamdan , muhtemelen sesindeki şoku gizlemek için. Çünkü büyük kötü kurt bir şey mi yapıyordu? Bu alışılmışın dışındaydı ama Madison'ı kurtarma ihtiyacı içimde bir şeyleri harekete geçirmişti. Ona daha iyi bir adam olduğumu, hayır, onun beni daha iyi bir adam yaptığını göstermek istiyordum. "Kızının hiç olmaması gereken bir şeye bulaşmasına izin verdim. Eve dönecek bir babası olmayacağını ve sırtında bir hedef tahtası olacağını bile bile diğer kızını da aynı ateş hattına ." Georgie bana savaş ilan ettiği an, İrlandalı ve İtalyanların bir savaşta karşı karşıya geleceğini biliyordum. Aynı farkındalık

Georgie

Bana doğru başını sallayıp onayladığında anlamış gibiydi.

"Sadece bir uyarıyla gitmene izin verdiğim için şanslı bir adamsın. Beni mahvettin ve seni vurmalyım." Bunu yapmak istiyordum ama tüm bu daha iyisini yapmaya çalışma eylemi bana öğretilen öldürmek için ateş etme normuna aykırı ve daha zor olduğunu kanıtlıyordu.

"Eve nasıl gidebilirim?" diye sordu. Üstün olduğunu düşünen adam gitmişti ama benim nezaketim bir yere kadar. Tam konuşacaktım ki güzel karım yanıma kaydı ve onu kendime doğru çektim, böylece kalça kalaydık. Her yönden eşittik.

"Sanırım nezaketimizin sınırına ulaştık. Bu evin kapısından silahsız olarak çıkmanıza izin veriyoruz ama oradan nasıl ve nereye gideceğiniz bizi ilgilendirmez." O kadar kendinden emin konuşuyordu ki, olduğu kadar beni de şaşırttı. Adamlarımın ve Georgie'nin sessizliği çok gürültülü ve anlamlıydı.

Başını sallayıp n kapılara doğru yürümeye başlamadan önce ona "İşi daha sonra konuşuruz," diye teminat verdim. Kapılar onu dışarı çıkarmak için açılıp sonra tekrar kapanana kadar hiçbirimiz kıpırdamaya cesaret edemedik. Madison'ın hâlâ nefes aldığının tek göstergesi, başparmağının belimde dolaşmasıydı.

Evin önündeki nöbetçi bize kapıların kapandığını ve kendisinin yoldan çekildiğini işaret ettiği anda arkamı döndüm ve herkese baktım.

"Git buradan," diye emrettim ölümcül bir ses tonuyla. Enzo benimle konuşmaya çalıştı ama elimi kaldırdım. "şimdi."

Dalga gemiyordum. Adamlarım bunu biliyordu ve kelimeler ağzımdan çıkar çıkamaz güzel karıma doğru döndüm.

"Dizlerinin zerine k."

СΠΑΡΙΑ ΕΘΑΙΥ

T Aşık olduğum adam oradaydı ama aynı zamanda en çok korktuğum adamla da karışmıştı. İlk kez gerçeği söylediğinde, sanki sonunda onu omuzlarında hiçbir yük olmadan görüyordum. Saf değildim, o gece ortaya çıktığım anda Cagen'e bir şey olduğunu biliyordum. Sadece bana hiç söylememişti ve ikimiz de ona karşı derin bir kızgınlık besliyorduk. birbirlerine doğru.

Ama birbirimizin önünde o kadar savunmasız ve hamdık ki. Hayatım boyunca hiç bu kadar çıplak hissetmemiştim ve tamamen giyiniktim. Bakışları gizlenmişti, damarlarında dolaşan coşkuyu açığa çıkarıyordu - inkâr edilemez bir ihtiyaç.

Arzusunun yoğunluğuna rağmen, Georgie ile yakın zamanda yaşadığı çatışmanın izlerini taşıyordu. Kan akışı azalmıştı ama kalıntılar hâlâ duruyordu ve morarmış dudağı, kanlı et parçaları ve acılı ifadesi vücuduna verdiği zararı gösteriyordu. Giyinik olmasına rağmen, attığı her adıma eşlik eden irkilmelerden de anlaşılacağı üzere, birkaç kaburgasının kırık olduğu anlaşılıyordu.

"Yaralısın," diye fısıldadım etrafımdaki donmuş yaprakların üzerinde botların çıkardığı sesleri duyarken, ama bakışlarımı onunkilerden ayıramadım. Gözlerindeki ateş o kadar derinden yanıyordu ki dehşet vericiydi.

"Kekeledim mi, karıcığım? Dizlerinin üstüne çök. Bir daha sormayacağım." Ne iğrenç bir kocam vardı. Yere çöküp ağzımı açarak kendimi ona hazırlarken dizlerim çatırdadı.

"Evet, ilham perisi. Tam olarak ne istediğimi biliyorsun. Hayır, neye ihtiyacım olduğunu." "Beni tohumunuzla doldurun, efendim. Lütfen."

Bana hükmetmesini, beni unutulmaya göndermesini istedim. Pantolonunu indirirken yüzünü buruşturdu.

Aleti kalındı ve en az kendisi kadar muhtaçtı. Soğuğun ortasındaydık ve açıkçası, kocamın sikiyle öğürürken beni kimin gördüğü umurumda değildi.

"Sen benim için yaratılmışsın," diye inledi kendini boğazıma kadar iterken. "Mükemmel uyum."

Bir eliyle göğsünü tutarken ve kalçalarını iterken öğürdüm, böylece horozu yüzümü düzgün bir şekilde doldurdu.

"Sen söylediğinde-" Dilimle şaftını işlerken inledi. "Bana beni sevdiğini söylediğinde, bunu herkesin önünde itiraf ettiğinde, bu anın nasıl görüneceğini hayal ettim, sonunda seni benim olarak talep edebileceğim zaman."

"Senin," dedim onu çekerken, sadece içeri girmesi için. O kadar kalın ve güzeldi ki. Ona bu zevki yaşatmayı, üzerimde yükselirken açılmasını izlemeyi seviyordum.

"Tüm gerçeklerin," diye fısıldadım ki olanları paylaştığı için ona kızmadığımı anlasın.

"Neye ihtiyacın var, ilham perisi? Söyle bana." Geriye doğru küçük bir adım attı ve ben de tuttuğum yerden kurtuldum.

"Seni memnun etmek istiyorum. Seni boşaltmak istiyorum. Ağzımın içine dökülürken adımı haykırmanı istiyorum."

Saldırısına devam etmeden önce onu tatmin ettiğime dair bana verdiği tek işaret dudaklarını sinsice çevirmesiydi.

"Çok güzel amına koyayım," diye yakındı ağzıma boşalmadan hemen önce, yapışkan tohumuyla doldurdu beni.

"Bir dahaki sefere, amin." Yutkundum, ona bakmadan önce dudaklarımı yaladım, dizlerim soğuktan beni öldürüyordu.

"Ne?" diye sordum. Ne demek istediğini çok iyi bildiğim için sordum. Şımarıklık ediyordum ve bunu ondan duymak istiyordum.

"Zonklayan, ağrıyan amına çok sert boşalacağım ve tatlı kıcını hamile bırakacağım."

Ayağa kalkarken başımı salladım. "Bebek yok." Ellerimi nazikçe boynuna doladım. "Bırak da seninle biraz eğleneyim."

"Karımın istediği gibi." Tembelce beni öptü, dudaklarımda kendi tadına baktı.

Elimi uzatmadan önce, "İçeri girelim de seni " dedim.

Walsh durdu ve sanki sıra dışı bir şey yapmışım gibi elime baktı.

Belki elimde hala iğrenç bir şey vardır diye iki kez kontrol ettim ama yanlış bir şey bulamadım.

"Ne?" Orada öylece dururken başımı salladım. Yüzünde beni daha da şaşırtan bir gülümseme belirdi.

"Ben sadece... O manzarayı asla unutmak istemiyorum." İç çekti.

"Döl dudaklarımda donarken garip garip bakarken kanlar içinde mi kaldın?" Ben karşılık verince kahkahayı bastı, sonra da kırık kaburgaları yüzünden yüzünü buruşturdu.

"Evet, Muse. Sadece bu." Parmaklarını benimkilerle birleştirdi - mükemmel bir uyum. Eve doğru yöneldik ve her adımda yüzünü buruşturdu. "Söyleyeceğim

Enzo seni yıkadıktan sonra eve gelmesi için doktoru ." "Kes şunu," diye yakındı. "Buna ihtiyacım yok."

Bir adım öne çıkıp kaşları çatılırken gözlerimi ona diktim. "Tamam, tamam. Sen kazandın."

"Güzel." Öfkelendim. Çünkü aslında kazandığını çok az biliyordu. Artık savaşta değildik ama olsaydık bile, ödölün bu olduğunu bilseydim beyaz bayrağımı defalarca sallardım. Sonunda kazanacağımı bilerek her savaşı isteyerek kaybederdim.

ÖĞLEDEN SONRA GÜNEş IşIğI PERDELERİN ARASINDAN SÜZÜLEREK

Oturma odasında sıcak bir parıltı vardı ve yumuşak bir bezi ılık suyla ıslattım. Walsh kanepede gömleksiz oturuyordu, bağlandıktan sonraki hali ortadaydı; morarmış, hırpalanmış ve kan derisini boyamıştı. Antiseptik kokusu havada asılı duruyordu.

Nazik bir yaklaşımla yüzündeki kurumuş kanı sildim. Bezin her dokunuşunda yüz hatları daha da ortaya çıkıyordu ve her hareketimde samimi bir bağ olduğunu hissediyordum. Dudağındaki morluklar ve yüzündeki kesikler, hem görünen hem de görünmeyen savaşlarını yansıtıyordu. Ben onunla ilgilenirken Walsh sessiz kaldı ve her hareketimi izledi.

Doktor kaburgalarının kırıldığını doğruladıktan sonra dinlenmesi ve dikkatli olması gerektiğini vurgulayarak ayrıldı. Walsh onaylarcasına başını salladı, kesinlikle hissettiği rahatsızlığı maskeleyen soğukkanlı bir ifade takındı.

Kendimizi tekrar kanepede bulduk, şöminenin titreyen alevlerine doğru . Sıcaklık bizi sarıyor, odaya huzurlu bir büyü yapıyordu. Walsh'un yanına sokuldum, ateşin rahatlatıcı sıcaklığını ve nefesinin güven verici ritmini hissediyordum.

Sessizlikte parmaklarımız nazıkçe iç içe geçti ve kelimeler olmadan, aramızda konuşulmayan bir anlayış geçti. Gün, çıtırdayan ateşin ve herhangi bir konuşma dilinin aktarabileceğinden daha fazlasını aktaran ortak bakışların damgasını vurduğu tembel bir şekilde ilerledi. Oturma odasının kozasında sarmaş dolaş kaldık ve birlikte olmanın basit eyleminde teselli bulduk.

"Özür dilerim," dedi Walsh sonunda, aramızdaki sessizliği bozarak. Onun büyük boy pelüş battaniyelerinden birinin altına sokulmuştuk, bacaklarım onunkilerle iç içe geçmişti. Sadece onu görebilmek için çekildim ve yüzünde anlayış aradım.

"Ne için?" İpucu bulmak için yüzünü tarayarak sordum.

"Her şey," sesi çatallaştı. "Sana her şeyden önemliymişsin gibi davrandığım için özür dilerim. Hayatımda hiç kimse ya da hiçbir şey için ikinci planda olmadın. Ben sadece tükendim-"

Dudaklarımı kalın dudaklarına bastırarak kestim. "Şşş."

"Yalan söylediğim için özür dilerim. O gece neler olduğunu sana anlatmalıydım ama bu gömmek istediğim bir sırdı."

"Peki ya bunu yapan adam?" Ben sordum.

Omuz silkti. "O iyi bir adamdı. Başka kimsenin ölmesini istemedim, bu yüzden babam onu Den'in öldürdüğünü düşünüyor."

"Bunu bu kadar uzun süre saklamak zorundaydın," diye fısıldadım. "Özür dilerim."

"Neden?" Sesi çatallaştı, suçluluğunun ağırlığı hissediliyordu. "Neden beni bu kadar kolay affediyorsun?"

Cevap basit olsa da, ondan kaçmış gibi görünen bir derinlik taşıyordu. "Sana doğru dürüst bir Noel bile hediye edemedim," diye itiraf etti, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Kendisine ilk kez böyle bir kırılganlık izni vermiş olabileceği aklıma geldi. "Soyadım, kim olduğum ve hazırladığım tüm planları nasıl mahvettiğim ve Georgie'nin senin için gelmesi yüzünden mahvettim. Her şeyi mahvettim çünkü yedek bir plan yapmadım-"

"Dur." Daha dik oturdum. "Hiçbir şeyi mahvetmedin." Ona dönmeden önce bakışlarım odanın içinde bayram süslerini ve gürül gürül yanan ateşi taradı. "Tek istediğim Noel'de bir ailem olmasıydı. Sadece seninle vakit geçirmek istedim."

Walsh'a açıldığında kırılganlık ve rahatlamanın bir karışımını hissederek koltukta kıpırdandım. "Hiçbir zaman beni yeterince önemseyen bir ailem olmadı. Ailem, ben kendimi bir hiç gibi hissedene kadar beni parça parça ettiler. Benimle ilgilenmeyi hiç umursamadılar. Tanrı aşkına beni diri diri yakmaya çalıştılar."

"Onları hiç özlüyor musun?" Walsh sordu.

Yutkundum. Sorunun cevabını bilip bilmediğimden emin değildim. Peri masallarında aile kavramının ne olması gerektiğini sık sık kaçırdığımı düşünürdüm ama ailemin kendisini asla. "Babam hâlâ hayatta. Kaliforniya'da koca bir ailesi var ama o gecedan sonra onu hiç babam olarak görmedim."

"Onunla aranı düzeltmeyi hiç düşündün mü?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Bazen hayat dağınıktır ve bazen parçalar her zaman düzgün bir bulmacaya uymaz, ama onu bir daha asla görmek istemiyorum."

"Hiç hapse girmede mi?"

"Hayır. İkisi de yapmadı."

"Madison..."

"Bana acıma. Lütfen. Beni daha iyi anlayabilmeniz için anlattım. Hikayemi paylaşmak istiyorum, herhangi bir kefarete için değil, ama belki neden böyle olduğumu anlamak daha kolay olur."

"Bir de büyükannem vardı," diye devam ettim, ses tonumda biraz burukluk vardı. "Beni düzeltmek için kendine göre bir yolu vardı. Ona ve bana verdiği hayata çok minnettardım ama o beni toplumun kabul ettiği bir kalıba sokmak istiyordu. Cilalı ve prezentabl bir şey. Sanırım iyi niyetliydi ama sanki başka birinin hayatını yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Gerçek beni ortaya çıkarmaktan korkarak, uygunluk kisvesinin arkasına saklanıyordum."

Derin bir nefes alarak Walsh'a döndüm ve gözlerinde anlayış aradım. "Ama sen, Walsh, hayatıma hiç beklemediğim bir anda girdin. İnşa ettiğim duvarları yıktın, ham ve gerçek beni ortaya çıkardın. Gerçekte olduğum gibi görülmek ve kabul edilmek ilk başta beni korkuttu ve buna isyan ettim. Çoğu zaman, güvenlik ağı olmayan bir ipte yürümek gibi hissettim. Ama siz bana kırılganlığın zayıflık değil, güç olduğunu gösterdiniz. Beni katmanları soymaya zorladın ve özenle hazırlanmış dış görünüşün ardındaki kişiyi ortaya çıkardın."

Walsh'un korkularım ve güvensizliklerimle yüzleşmem için bana meydan okuduğu anları hatırladığımda dudaklarıma küçük bir gülümseme dokundu. "Bazen maske takmanın gerekli olduğunu ama aynı zamanda ağır ve zor olduğunu görmemi sağladınız. Sen

Beni sadece kabul etmekle kalmadınız; kusurlarım, yaralarım ve eksikliklerim olmak üzere her parçamı kucakladınız. Senin gözlerinde bir yuva, yargılamadan kendim olabileceğim bir yer buldum."

Elini uzattım ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Yani, seni affetmek hataları görmezden gelmek değildir. Bu, ikimizin de hayat denen bu dağınık şeyde yol alan kusurlu varlıklar olduğumuzu kabul etmekle ilgili. Ve tüm bunlara rağmen, sen bana dayanak noktası oldun, kendi ruhumun güzelliğine inanmamı sağladın. Bu yüzden seni kolayca affediyorum, Walsh. Çünkü sen bana sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir şey verdin; bir aile, bir yuva ve tüm yaralarımı aşan bir sevgi."

Walsh'un yüzünden daha fazla gözyaşı aktı. "Daha önce hiç ağlamamıştım. Annem öldüğünde ağlayamadım ve erkek olmanın zayıflık göstermeyerek aileme destek olmak anlamına geldiğini düşündüm."

Kanepede elini tuttum ve parmaklarımız iç içe geçecek şekilde yüzüne doğru uzandım, elinin arkasına bir öpücük kondurmadan önce yanağını okşadım. "Seni seviyorum," diye mırıldandım usulca.

"Senin için küçük bir Noel hediyem var. Dur ben alayım." Yaralarını incitmemek için elimi nazikçe göğsüne koydum.

"Bana bir şey almana gerek yoktu. Zamanım yoktu..." Utanmıştım. Düne kadar bir süre Isles'ta kalacağımı, buradan kaçacağımı sanıyordum.

"Satın alındı." Ayağa kalkıp odadan çıktı ve birkaç dakika sonra elinde paketlenmiş bir hediyeyle geri döndü.

Utanarak ayağa kalktım. "Öyle hissediyorum-" "Yeter. Sadece aç."

Titreyen parmaklarım onun elinden küçük kutuyu aldı. Avucumun genişliğinden daha büyük değildi ve Noel temalı ambalaj kâğıtlarıyla kusursuz bir şekilde süslenmişti.

"Bayan Luchesse?" Walsh Solis'in hediyeleri bu kadar titizlikle paketlemesiyle tanınmadığının farkında olarak sordum. Bir duydu ve kâğıdı dikkatlice kaldırarak küçük bir mücevher kutusunu ortaya çıkardım.

"Aç şunu," diye ısrar etti, sesi aramızdaki mahrem alanda nazik bir fısıltı gibiydi.

Paketi özenle açtığımda kalbim göğsümde çarpmaya başladı ve içimi bir endişe dalgası kapladı. Açtığımda nefesim kesildi. İçinde nefes kesici bir armut biçimli pirlanta yüzük, parlaklığı vardı

beni bir anda büyüledi. Karmaşık bir şekilde tasarlanmış yeni bir bant, çarpıcı merkez parçasını tamamlıyordu.

Kocaman yüzüğe bakarken ellerim titredi. Sarhoşken bana verdiği eski altın yüzüğü ahırın üstündeki odada bırakmıştım. Yüzüğü çıkarıp çöpe atmayı düşündüm ama komodinin üzerine koymayı tercih ettim. Geçmişin ağırlığı ve geleceğin vaadi bir duygu karışımı içimde çarpıştı.

Walsh, içimdeki kargaşayı hissederek yaklaştı. Tek dizinin üzerine çökerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı, bakışları samimiyetle doluydu.

"Evlen benimle, Madison Solis... yeniden," diye ilan etti, kelimeler anlam yüklüydü. "Bu yeni grup bizim için yeni bir başlangıcı, birlikte güzel bir şey inşa etme şansını simgeliyor. Hâlâ benim karım olur musun?"

Onun içten teklifini düşünürken zaman durmuş gibiydi. Armut şeklindeki elmas yeni bir başlangıcın vaatleriyle parıldıyordu ve endişenin ortasında bir sıcaklık dalgası hissettim. Walsh sabırla bekledi, kırılganlığı önümde çırılçıplak duruyordu.

Duygu seline kapılmış bir halde "Evet" diye fısıldadım ve yüzüne içten bir gülümseme yayıldı. Zarif yüzüğü yaralı parmağıma geçirdi ve bağlılığımızı pırlantanın ışıltısının ötesinde yankılanan bir sözle mühürledi - geçmiş denemeler ve ortak bir geleceğin beklentisi karşısında süren ve gelişen bir aşkın sözü.

Walsh yavaşça ayağa kalkıp alnıma bir öpücük kondururken, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum," dedim.

Çirkin, kırık parmaklarımdaki güzel yüzüğe bakmaktan kendimi alamıyordum. Durdum ve ona baktım. "Bunu ailem yaptı."

Sanki sel kapılarını açmıştım ve kelimeler dökülmeye başladı. "Daha çocuktum ve odam yandığında en sevdiğim oyuncak ayıma uzanıyordum. Ellerim alevler arasında kaldı ve ambulans beni komşularımın evinde bulmayı başardığında artık çok geçti. Beni iyileştirmek için birkaç deri nakli yaptırmak zorunda kaldım."

İçimi çektim. "Çok çirkin bir parmakta çok güzel bir yüzük."

Walsh ellerime uzandı ve onları dudaklarına götürdü. "Sen çok güzelsin. Yara izlerin çok güzel ve bunlar senin ve buraya gelmek için yaşadıklarının hikâyesini anlatıyor."

"Benim hikâyem," diye
tekrarladım. "Senin
hikayen."

Başımı salladım. "Artık bizim." Kollarımdan aşağı öpücükler bırakırken bana gülümsedi ve dudaklarıyla her bir yara izini okşadı.

İşini bitirdiğinde kapı çaldı.

"Ne oluyor be?" Ondan uzaklaştım. "Başka sürprizler mi?"

Yavaşça ön kapıya doğru ilerlerken Walsh'un yüzü aydınlandı. Aksi halde sessiz olan odada yankılanan sesler beni şoke etti.

Tanıdığım ilk kişi Bay Solis'ti.

"Hey, Madison," dedi yanıma gelip mutfığa gitmeden önce yanağıma bir öpücük kondururken. Ne tuhaf bir selamlamaydı; sanki ailenin bir parçasıymışım gibi davrandığını anlamam bir anımı aldı.

Sonra iğrenç bir Noel kazağı ve kot pantolon giymiş olan Ember'ı gördüm, onu tamamen siyah bir görünüme bürünmüş olan kocası Rain takip ediyordu. Ben gülümseyerek onlara doğru yürürken, Rain'in hâlâ üzgün olduğunu bildiğim için biraz tereddütlüydüm.

"Mutlu Noeller," dedi ve aramızdaki mesafeyi geçip bana sarılarak tereddütlerimi yok etti.

"Arabayı bana ödünç verdiğin için teşekkür ederim," dedim yanında duran Rain'e.

Walsh köşeyi dönüp yanımda dururken nefesini bıraktı ve bir an için dışarıdan bakan birine muhtemelen birbirimizin pençelerini koparmak üzereymişiz gibi göründü.

Sonra Rain derin bir iç çekti. "Zaten buraya teslim edildi, sorun değil."

Sonra durakladı, ikimizin arasına baktı ve konuştu. "Eğer bu yine bir tür maskaralıksa, buna katlanmayacağım-"

"Değil," diye savundu Walsh. Ellerini hafifçe çekiştirdim, beni koruduğu için minnettardım. Ember Rain'in kolunu çekti ve Walsh bu hareket karşısında rahatlamış görünüyordu.

"Rain, bu Walsh'un karısı Madison." Rain bu düşünceyle rahatlamış görünüyordu ve sonra elini bana doğru uzattı.

"Memnun oldum Madison." Ember'a söylemeyi tercih ettiğim isminin altını çizdi ve ben de hemen uzanıp elini sıktım.

"Ben de memnun oldum," diye karşılık verdim rahatlıkla.

"Pekâlâ, formaliteler aradan çıktı, hadi kutlayalım," dedi Bay Solis, oturma odasında devam eden gerginliği bozarak. Ember hevesle babasına katıldı ve bir çantadan çeşitli yiyecek maddeleri çıkardı.

Ember, Bay Solis'e yaklaşarak, "Walsh-y, tavalarınızı yağmalıyoruz," diye duyurdu. Walsh onlara doğru yöneldiğinde, onu durdurmak için kolundan hafifçe çektim.

"Neden?" Anlamak için yüzünü inceleyerek sordum.

"Neden, ne?" diye yumuşak bir sesle cevap verdi. Oturma odasında toplanan herkese işaret ettim.

"Bunların hepsi."

"nk bunu hak ediyorsun," diye fısıldadı şefkatle. Duygu seline kapılmışım.

"Hey, Walsh?" Parmağımdaki ışıltılı yüzüğe bakarak konuştum. Teknik olarak zaten evli olmamıza rağmen, bu evlilik hayal ettiğim gibi gerçekleşmemişti - aşk için bir evlilik hayal ettiğimden değil.

"Evet, Muse?" diye cevap verdi ve beni kollarına sımsıkı çekti. Derin bir nefes aldım ve kucağının sıcaklığının beni sarmasına izin verdim.

"Birbirimize karşı yürüttüğümüz savaşın aynı tarafta olduğumuzda daha iyi olduğunu düşünüyorum," diye itiraf ettim sonunda göğsüne. Bakışlarımla buluşacak kadar yavaşça uzaklaştı.

"Katılıyorum."

Çünkü öğrenilen bir şey varsa, o da bazen incinen insanların başkalarına zarar vermek için değil, kendi acılarının ve mücadelelerinin bir yansıması olarak zarar verdikleriydi. Hayat bize hepimizin kusurlu olduğunu, kendi yklerimiz i taşıdığımı ve her zaman nazik olmayan bir dünyada yol almanın birlikte mücadele ettiğimizde daha kolay olduğunu öğretmişti.

Ailemiz ve sevgimizle çevrili o anın sıcaklığında dururken, ortak savaşlarımızın ve yaralarımızın bizi kabullenme ve affetme noktasına getirdiğini fark ettik. Sonsuza dek mutlu yaşamımıza giden yolculuk pürüzsüz bir yol değildi; dönemeçler, dönüşler ve beklenmedik keşiflerle doluydu. Birbirimize karşı verdiğimiz savaş, güzel bir şey inşa etmenin temeli haline gelmişti - gemişlerimizin karanlığını aşan kalıcı bir aşk.

Ve böylece gerçeği kucakladık. Önüme serilen kendi hikayeme bakarken, ailemden gelen acının üstesinden gelmenin doğrusal olması gerekmediğini fark ettim. Dağınık ve karmaşıktı, bu da beni dağınık ve karmaşık yapıyordu.

Yıllarca aşk için asla yeterince değerli olmadığımı düşündüm; bu düşünce geçmişimin acılarından kaynaklanıyordu. Walsh ile tanıştığımda, aşkın bir zayıflık değil, ama güçlü bir , her şeyi kapsayan bir g olduğunu anladım. Her ne kadar karıştırsa da

İkimizin de içindeki endişe, sonunda kurtuluşumuzun anahtarı olan duygularımızın ortaklaşa keşfedilmesi idi. Birlikte, korkularımızın labirentinde gezindik ve kırılganlıklarımızla yan yana yüzleşmenin gerçek cevap olduğunu kanıtladık. Çünkü kötüler bile, kurtuluş arayışlarında, hikayelerini yeniden yazabilir ve sonsuza dek mutlu olmanın kendi versiyonlarını bulabilirler.

ERİLOGUE

OFE Mofıπ LAIEA

I Yabancılarla dolu bir odada, pahalı kıyafetlerle bulunmaktan nefret ederdim ama burada, Dansport'un kalbinde geniş bir yatak odasıydım ve duyurumuz için hazırlanıyordum. için ve genişletilmiş AİLE ve Mafya toplum. Bu rahatsızlık çok fazlaydı.

Walsh duyuruyu mümkün olduğunca ertelemiş, resmi olarak ilan edildikten sonra benim için ek koruma önlemleri alınabileceğini açıklamıştı. Çoğu aile üyesinin belirli bir mahallede yaşamayı tercih ettiğini, ancak benim tereddütlerimi sezdiği için bunun yerine evimizin etrafındaki güvenliği artırmaya karar verdiğini söyledi.

Bu sabah, Walsh beni alelacele bu bilmediğim eve getirdi ve bir sürpriz vaat etti. Kuaför ve makyözler gittikten sonra nihayet etrafımı inceledim. Odanın modern, minimalist bir estetiği vardı ve muhteşem mor, altın ve beyaz vurgulara sahip süslü bir yatak tarafından domine edilmişti. Evimizde alışık olduğum sadeliğin tam tersi olan bu zenginlik bana abartılı geliyordu.

Yatağın üzerinde oturmuş odaya bakarken kapının çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. "Madison?" diye mırıldandı tanıdık bir kadın sesi.

"Ah, Ember," dedim, ayağa fırladım ve olabildiğince hızlı bir şekilde açmak için kapıya doğru koştum.

" şükür," dedim ve onu görür görmez kocaman sarıldım. Küçük bir kıkırdama çıkardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Hayır, hiçbir şey yolunda değil," diyerek ellerimi havaya kaldırdım ve odayı adımlamak için arkamı döndüm. Orada iç duruyordum, giymek zorunda olduğumu bildiğim şeyden rahatsızdım.

"Hayatım boyunca bu etkinliklerin içinde bulundum ve hala onları kesinlikle saçma ve sıkıcı geleneklerle dolu buluyorum."

Elbise raflarının bulunduğu pencereye doğru yürürken itirafı karşısında ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Bunlardan hoşuna giden var mı?"

Ona katıldım ve benim için fazla parlak, gürültülü veya ışıltılı olan parıltılı elbiseleri inceledim. Normalde maskemi taktığımda seçeceğim bir şey olurdu çünkü toplumun benden böyle görünmemi istediğini hissediyordum, parlak gülümsemeli altın kız gibi, ama bugün olduğum kişi bu değildi ve bu parçamı kucaklamaya çalışıyordum.

"Nasıl hissediyorsun?" Ember'ın sözleri iç düşüncelerimi böldü.

Ona bakmaya cesaret edemeyerek durakladım. "Hâlâ kendimi bok gibi hissediyorum," diye itiraf ettim. Depresyon tuhaf bir şeydi. Bazen kendimi Everest Dağı'na tırmanabilecek kadar iyi hissediyordum, bazen de endişe ve üzüntü istenmeyen bir ziyaretçi gibi damarlarımda dolaşıyordu.

Geçtiğimiz ay Ember beni, erkek arkadaşı vefat ettikten sonra hala görüştüğü terapistiyle görüştürdü, ancak bu görüşmenin her şeyi yeniden gündeme getirdiğini hissettim. Çocukken başıma gelenler hakkında çok konuşuyorduk.

Bunu işlemekte zorlandığımı biliyordum. Ailem tüm odamı ateşe veren korkunç insanlardı, ancak bunun ötesinde büyürken temel ihtiyaçlarımı ihmal ettiler. Sanırım eninde sonunda düzeleceğini bilsem de bu konuda konuşmak zordu. Depresyonum artıyordu ve çoğu zaman kendimi geri çekmek istesem de denedim. Çünkü Walsh her zaman oradaydı. Her seanstan sonra gelip beni ofisten alıyor ve ben istemedikçe hiçbir şey söylemeden sadece elimi tutuyordu.

Hatta belki de kız kardeşinin teşvikiyle terapiyi denemeye karar vermişti. Kendimi geliştirmek için gösterdiğim ciddi çabalara tanık olunca, kendini geliştirmenin değerini anladı. Walsh'un gururunu arzulasam da nihai hedefim, yıllar boyunca bana dayatılan rollerden sıyrılmak için gerçek benliğimle gurur duymaktı.

"Zaman yardımcı oluyor," diye teselli etti Ember, eli bir empati jestiyle dirseğimi okşadı. İki yıl önce biri bana Ember'ın yengesi olacağımı söyleseydi, bu fikirle alay ederdim. Bir zamanlar beni ve kardeşini hor gören bir kıza aşık olmak bir , aşık olmak bile gülünç görünüyordu.

Bugün onsuz bir hayat düşünemiyorum. Geçtiğimiz ay içinde oldukça yakınlaşmıştık ve hatta Walsh'un başka bir yere gittiğimde ısrarla yanımda olmasını istediği çok sayıdaki korumanın aksine, sadece bir koruma eşliğinde kırsaldaki mülklerini ziyaret etme şansım bile olmuştu.

"Evet," sonunda önu kesik, zikzak desenli, tenimin büyük bir kısmını açıkta bırakan tamamen siyah bir elbise çıkardım. "Bu çok mu fazla?"

Askıyı havaya kaldırdım ve Ember bana sadece muzip bir gülümseme verdi. "Bu senin."

Odanın köşesindeki boy aynasına bakmadan önce iç çamaşırlarımın üzerine çektim. Saçlarım şık bir at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmıştı ve kızıl saçlarım sırtımdan aşağı akıyordu. Walsh'un bana gecikmiş bir Noel hediyesi olarak hediye ettiği küçük elmas küpelerim vardı, her ne kadar ona parmağımdaki büyük yüzüğün zaten çok fazla olduğunu söylesem de. Makyajım doğal özelliklerimi abartıya kaçmadan vurgulayacak şekilde yapılmıştı. Yine de hayatımda hiç bu kadar güzel hissetmemiştim.

"Vay canına," diye fısıldadı Ember arkamdan gelip omuzlarıma hafifçe sarılırken. "Harika görünüyorsun."

"Bir mafya karısı için yeterince iyi mi?" Şaka yaptım ama aynı zamanda kelimelerin gerçekliği de yüzüme çarptı.

Ülkedeki en güçlü mafya adamlarından birinin karısı. Dehşet vericiydi ve Georgie ile olanlardan sonra Walsh'un bir koruma daha eklemesini sorgulamadım. Yine de ondan bunu minimumda tutmasını istemiştım çünkü kapana kısılma ya da kilitlenme hissi benim için hala büyük bir tetikleyiciydi.

Elbisemi düzeltirken, "Harika olacaksın," diye teklif etti.

"Vakit geldi mi?" diye sordum ve o sadece başını salladı.

"Tamam, sanırım aşağıya inmeliyiz." Ona küçük bir iç çektirdim ve sonra odanın köşesindeki çantamı fark ettim. "Sence bunu aşağıya getirmem gerekir mi?"

"Bekle, ne?" Ember bana şaşkın bir bakış attı, kaşları soruyla kalkmıştı. "Bilmiyor musun?"

"Neyi biliyorsun?" Sanki bir şekilde şaşıracaktım gibi odanın içinde etrafıma bakındım.

"Oh...Tamam. Walsh açıklasın."

"Bundan nefret ediyorum." Güldü ve kollarımı bağlayarak bunun kötü değil iyi bir sürpriz olacağına söz verdi.

Merdivenlerden indik ve evin geri kalanı, gösterişli ana yatak odasıyla aynı modern estetiği yansıtıyordu. Alt kata indiğimizde beni bir parti için hazırlanmış, tamamen dekore edilmiş bir alan karşıladı. Daha onu görmeden varlığını hissetmiştim. Ember yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu ve şık, karartılmış bir takım elbise giymiş olan Rain'i selamlamak için hareket ederken kollarımızı çözdü.

Ve işte oradaydı, mükemmel dikilmiş bir smokin içinde duruyordu. Gözlerim en altta duran Walsh'a kilitlendi. Siyah saçları özenle geriye doğru taranmış, temiz ve keskin bir görünüm sergiliyordu. Genellikle yoğun ve odaklanmış olan kahverengi gözlerinde şimdi yeni bir sıcaklık ve şefkat vardı. Pelüş dudakları nazik bir gülümsemeye dönüştü ve sanki tüm oda sessizleşti, herkesin dikkati o ana odaklandı.

Smokini güçlü ve atletik vücudunun hatlarını vurguluyordu. Takım elbise kalın vücuduna uyum sağlıyor, merdivenin dibinde beni beklerken her güçlü ama zarif hareketini vurguluyordu.

"Merhaba Muse," diye fısıldadı usulca ve ben de şimdiden etrafımızdaki ilgiden nefret ederek kollarına atladım.

"Beni bırakma," diye yalvardım, artık kalabalıkların arasında olmaktan nefret ediyordum. Eskiden bu ortamda başarılı olurum ama bu bana Walsh'la birlikte olmadığımız zamanları hatırlatıyordu. Umutsuzca olmadığım biri olmaya çalıştığım zamanları.

"Yapmayacağım, karıcığım." Elini benimkine uzatırken alnıma yumuşak bir öpücük bıraktı. "Sadece odanın içinde birkaç kez dolaşıp birkaç kişiye merhaba dememiz gerekiyor."

Ember bana bir kadeh şampanya uzatmaya çalıştı ama Walsh elinin tersiyle itti. Onun yerine bana içinde su olan bir bardak tut.

"İçmekten nefret ediyorum," diye itiraf ettim. İçinde bulunduğum acıyı maskelemek için kullanıyordum ama beni asla doğru durumlara ya da koşullara götürmüyordu.

"Ben de," dedi Walsh, sonra kendi kendine güldü. "Evde neden hiç alkol bulundurmadığımı hiç merak ettin mi?" diye sordu, iri kahverengi gözleri yalvarırcasına.

Başımı salladım. "Seni en kötü zamanlarında gördüm. Seni oraya götürmek istemiyorum. Ayrıca, artık içki de içmiyorum. Kesin ve net düşünme yeteneğimi mahvediyor."

Hah. Kim bilebilirdi ki? Hiç elimi sürmemiştim ama bunu benim için yaptığını fark etmemiştim. "Teşekkür ederim," diye itiraf ettim. Kendilerini takip eden biriyle birlikte olduklarını öğrendiklerinde çılgına dönecek insanlar tanıyorum ama gerçekten Walsh hayatımı kurtardı, hem de birden fazla şekilde.

Başımı salladım ve beni gezdirmesine izin verdim. Babası, Walsh'un bana tüm organizasyonun üçüncü sorumlusu olduğunu söylediği Romeo adında bir adamla birlikte selamlaştığımız ilk kişiydi.

Kadınlar süslenmişti, köşede bir piyanist vardı ve erkekler evin ön tarafındaki büyük oturma odasında toplanmışlardı.

"Burası gerçekten bütün bu topluluğun yaşadığı yer mi?" Pencereden dışarı bakarak sordum. Küçük bir banliyöye benziyordu ve bu ev o kadar büyüktü ki neredeyse sığmıyordu. Görebildiğim kadarıyla bloktaki diğer evlerin arasında göze çarpıyordu.

"Evet, çoğunlukla." Köşede duran başka bir çiftle el sıkışırken Walsh cevap verdi. Bay Solis herkesi durdurup resmi oturma odasında toplanmalarını istemeden önce bir sürü küçük konuşma ve oyalanma oldu. İnsanların ona doğru koşması ve taleplerine hızla karşılık vermesinden patronun o olduğu anlaşılıyordu.

"Oğlum," diye başladı Bay Solis. "Lütfen gel bana katıl." Walsh başıyla onayladı ve odanın önüne doğru ilerlerken elimi sıktı.

"Bu tür etkinliklerde iş konuşmayı sevmem ama herkesin bilmesini isterim ki az önce Kartel, Mafya ve ailemiz arasındaki en büyük boru hattı anlaşmasını imzaladık." Salonda büyük bir alkış koptu. "Üç örgüt arasında bu anlaşmayı yapabildiği için oğluma ve kıvrak zekasına minnettarım."

Walsh gururla gülümsedi, babasını hızlıca salladı ama bakışları benim yönümden hiç ayrılmadı. Ona gülümsüyordum. Buraya gelmek için ne kadar çok çalıştığını ve içten içe ne kadar gurur duyduğunu biliyordum. "Herkes bilir ki karım öldüğünde, ona bunu yapan kişiden intikam alma ihtiyacı hissettim ve kayınpederim vefat ettiğinde kaptan rolüne büründüm." Odada bir sürü mırıldanma duyuldu.

"Ama sanırım artık emekli olmak ve bayrağı oğlum Walsh Solis'e devretmek istiyorum. Konsey oybirliğiyle Walsh'un görevi devralmasına karar verdi."

aile işinin dizginlerini eline aldı. Artık evlendi, yuva kurdu ve nihayet burada bir mülk satın aldı." Bay Solis odanın içinde eliyle işaret edince kafamda bir şeyler canlandı. İçinde bulunduğumuz bu tuhaf ev... bizim evimizdi.

Vay anasını. Büyürken tek bir evde yaşama fırsatım olacağını hiç düşünmemiştim ama şimdi iki evim var. Sevgisiz ve korumasız büyüyen, hem fiziksel hem de duygusal olarak korkak bir kızdım ve şimdi burada, bana tüm bunları bir tepside sunan kocamla birlikteydim.

Ve hayır, hayat bizim için kolay değildi. Çok zordu ama bir şekilde birbirimize geri dönmenin yolunu bulduk. Toplumun standartlarına göre asla iyi insanlar olamayacaktık. Geçmişlerinde travma yaşamış iki kırık insandık ama birbirimizi düzeltmeye çalışıyorduk. Bazen hikâyemizin her şeyin mükemmel ve düzelmiş olduğu bir mutlu sonla bitmesini diliyordum ama bu doğru değildi ve gerçek de değildi.

Karşımda asla hak etmediğimi düşündüğüm, savaşıma ve kendimden uzaklaştırmaya çalıştığım ama asla terk etmediğim tek kişi duruyordu. Bay Solis'in konuşmasının son sözleri düşüncelerimi bölen tek şeydi. "Oğlum Walsh Solis'i Solis Ailesi Hanedanlığı'nın kaptanı olarak gururla ilan etmek istiyorum."

Salonda büyük bir alkış tufanı koptu ve oturanlar ayağa kalktı. Walsh konuşmaya başlamadan önce bir teşekkür jesti olarak ellerini kaldırdı.

"Bugün burada bulunduğunuz için her birinize şükranlarımı sunmak istiyorum. Babama ve Romeo'ya bu organizasyonun kaptanlığına adaylığımı destekledikleri için özel olarak teşekkür ederim. Gençliğimin farkındayım, ancak sizi temin ederim ki bu aileyi kazançlı iş girişimlerine yönlendireceğim ve nihayetinde servetimizi artıracacağım." Walsh'un kendinden emin sırtışı seyircilerden bazılarının alkışlamasına yol açtı.

"Ama bu gece sadece yeni görevimi kutlamak için değil, aynı zamanda inanılmaz Madison Solis ile olan evliliğimi anmak için de bir araya geldik." Walsh bana doğru bir işaret yaptı ve ben de ona doğru yürüdüm, sanki çapamış gibi ona tutundum.

Kalabalığa seslenirken bana baktı. "Madison, seni ilk gördüğüm andan itibaren başka kimse yoktu. Yolculuğumuz düz bir yol olmadı; keşfedilmemiş sularda gezindik, fırtınalar atlattık ve daha güçlü çıktık. Her adım, her zorluk ve her zafer

Bizi bugün olduğumuz kişi haline getirdi - birbiri için mükemmel olan iki kusurlu varlık."

Diğer elini benimkinin içinde kavrayıp beni sıkıca tutarak yeryüzüne indirirken titredim.

"Burada dururken, sevginin sıcaklığı ve sevdiklerimizin kucaklamasıyla çevrelenmişken, verdiğimiz sözleri düşünüyorum. Madison, aşkım, ilham perim, kalbim, bilmeni isterim ki seni o zaman da sevdim, şimdi de seviyorum ve kalbimin her atışında seni sevmeye devam edeceğim. Evet, hatalar yapıldı, dersler çıkarıldı ve tüm bunlar sayesinde aşkımız daha da derinleşti. Bugün yeni bir sayfa açıyoruz; seni ilk sıraya koyacağıma, hak ettiğin eş, arzuladığın koca ve ruhundaki tutkuyu ateşleyen sevgili olacağıma söz verdiğim bir sayfa.

"Hayatımızın, hikâyemizin ve bu önemli günün bir parçası olan her birinize en derin şükranlarımı sunuyorum. Ve sana, Madison, güzel gelinim, sırdaşım ve ebedi ateşim, aşkım, dayanağım ve her şeyim olduğun için teşekkür ederim.

"Geleceğe el ele adım atarken, sana değer vereceğime, seni onurlandıracağıma ve sana tapacağıma söz veriyorum. Aşkımız büyümeye devam etsin, yolculuğumuz kahkaha ve neşeyle bezenmiş olsun ve kalplerimiz bir atsın. Bu büyülü günde bize katıldığın için teşekkür ederim ve Madison, seni kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla seviyorum."

Salondan yükselen alkışları ya da Walsh'un konuşmasının ardından beni öpmesini fark etmedim. Sanki zihnim bulanıktı ve tünel görüşüm vardı. Walsh beni merdivenlerden yukarı, koridordan aşağı götürürken ve günün erken saatlerinde bulunduğum odanın kapısını kapatırken kalabalıktan uzaklaştırıldığımı bile hatırlamıyordum.

Özellikle de ben sırtımı kapıya dayamışken ve o bana doğru sinsice yaklaşırken Walsh'un bana attığı bakışı hatırlamıyorum.

Sırtım kapının çerçevesine yaslanırken, "Ellerini kaldır," dedi ama ona itaat ettim. Gözleri hâlâ benimkilere sabitlenmiş, göğsü sıkıca benimkilere bastırılmıştı. Parmakları uzanıp yaralı elimi aşağı çekti. Dudakları ellerimin üzerinde gezinerek omurgamda bir zevk ürpertisi yarattı. Dudakları omuzlarıma doğru durgun öpücükler kondururken bu beklenti beni neredeyse öldürüyordu.

"Aşağıda çok güzeldin," diye mırıldandı. "Beni bekliyordun."

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı. "Seninle çok gurur duydum." Onu övdüm ve diğer eli elbisenin ince kumaşı üzerinden uyluğuma doğru ilerledi.

"Öyle misin?" Walsh sordu ve elleri vücudumun onun dokunuşları arasında kaybolmasına izin verirken ona verebileceğim tek yanıt bir *mhmm* oldu.

"Arkanı dön." Onun isteğini yerine getirdim ve topuklarımın üzerinde dönmeye başladım. Kaba nasırlı parmaklarının fermuarıma doğru uzandığını hissettim, soğuk metali yavaşça tenimden aşağı çekerken elbisemin ayaklarımın dibinde büyük bir yığın halinde birikmesine izin verdi.

Ona doğru dönmeye cesaret edemedim, bunun yerine kapıya tutundum, tırnaklarım tahtaya batıyordu. "Bana bir şey söyle," diye talep ettim.

Kıç yanaklarıma bastıran ıslak dudakları hissedene kadar duyduğum tek ses bir gümbürtü oldu. Elleri kalçalarımın önünü kavradı ve kıcıımı yüzüne doğru çekti. "Tanrım, sonsuza dek buraya gömülebilirim."

"Öyle mi? Bana aldığın bu evde mi?" Alay ettim ama parmaklarının bacaklarımda gevşediğini hissettim.

"Hepsi bizim," diye mırıldanarak kalçalarımın arkasına öpücükler kondurdu.

Yüzünü görmek için boynumu çevirip ona bakmaya çalıştım ama elleri hareket edip yanaklarımı ayırdığında ve dili arka girişimi sıyırdığında dikkatim dağıldı.

Hafifçe öne eğildim, ona beni şimdiye kadar icat edilmiş en iyi dondurma tadıymışım gibi kucaklaması için daha iyi bir açı verdim ve kıcıımı yemesine izin vermenin heyecanına hayret ettim. Etrafımdaki sıcaklığı hissetmek çok iyi geliyordu. Boştaki eli kıvrımlarımla oynadı, beni daha fazla arzulu ve çaresiz hale getirecek kadar alay etti.

"Walsh," diye bağırdım, ondan daha fazlasını istiyordum. "Evet, Muse?" diye alay etti.

"Lütfen," diye yalvardım, parmakları amımın üzerinde gezinirken başımı arkaya attım.

Ayağa kalktı ve ben de arkasını döndüm, göğsüm smokin ceketine sıkıca bastırdı. "Çıkar şunu," dedim ve dudaklarının kenarları muzip bir sırıtışa dönüştü.

"Ne kadar talepkar bir eşsin sen."

Ellerim düğmelerini ilikliyor, ceketini yırtıyor ve papyonunu çekiştiriyordu. "Bu evi neden aldın?"

Nefesim kesilmiş ve vücudum ona hazır hale gelmiş olsa da cevaplar istiyordum. "Çünkü iş için buna ihtiyacım vardı. Kaptan olacağımı biliyordum, toplumda bir varlığım olması gerekiyordu."

Pop. Düğmelerden biri odanın diğer ucuna uçtu ve ben de küçük bir kıkırdamayı bastırdım. "Yaramaz, Muse."

Walsh'un dudakları dudaklarıma yapıştı ama ben geri çekildim. "Neden beni şaşırttın?"

"Çünkü gözlerinin yuvalarından fırlamasını, dudaklarının aralanmasını, seni şaşırttığımda vücudunun gerginleşmesini seviyorum. Bu beni tahrik ediyor."

Ona bakakaldım, bu kez kahkahalarımı engel olamadım. "Seni seviyorum," diye bağırdım ve gömleğini çıkarıp parmaklarımı vücudundaki dövmelemin üzerinde gezdirdim.

"Çok güzelsin," diye övdüm onu, yatak odasında bazen rolleri benim devralmama izin vermesine bayılıyordum.

"Benim büyüleyici kraliçem." Walsh sütyenimi ve iç çamaşırı takımımı çıkardığı sırada ben fermuarla uğraşmayı bitirdikten sonra pantolonu yere düştü.

"Becer beni," diye bağırdım, ayağa fırlayıp ayak bileklerimi arkasına bağlarken, gitmek istemiyordum.

Beni kollarının arasında tutup yatağa yatırırken şaftı arka tarafımdaydı. "Hadi baba. Gel oyna."

Gözleri karanlık bir taleple kapandı ve sözlerimin işe yaradığını anladım. Korkunç bir yeraltı örgütünün başı olan bu adamın parmaklarımın altında çözülmesini izlemek hoşuma gidiyordu. Sözlerimin onu dizlerinin üzerine çöktürüp her zerremi tatmasını sağlamasını seviyordum.

"Bana ne kadar iyi bir kız olduğunu göster, her şeyimi almaya ne kadar hazır olduğunu göster" dedi, ben bacaklarımı yatakta açarken ve o da onun için bir fahişe gibi üzerime doğru sürünürken.

"Güzel," diye övdü dizlerimi daha da açarak.

Onun kalınlığının tek bir tadına bile bakmak için çaresizce ona doğru eğilirken, kalın uzunluğu kıvrımlarımın etrafında kayarak ıslaklığımı hissetti.

"Lütfen," diye bağırdım. "Lütfen. Lütfen. Lütfen. *LÜTFEN*." Son kelimeyi artık zevk için değil, içime hemen bir şey girpatlayacağım için haykırdım. "Eyerimi tekrar çıkarmak zorunda kalacağım."

Walsh'un vücudu hareketsiz kaldı. "Eyeri kıskanmıyorum. Ona binişini izlemeye bayılıyorum. gücünü artırırken gözlerinin geriye kaymasına bayılıyorum. Ama ben sadece kıskanç bir aşık olmak istiyorum. Önce tadına bakmak istiyorum."

Dirseklerimin üzerinde doğruldum, bakışlarım kilitlendi. "O zaman bana bunu ne kadar çok istediğini göster."

İçime daldı ve bedenim onu içine alırken nefesimi tuttum. Onu çıplak ve gergin hissetmekten yorulacağımı hiç sanmıyorum.

"Seni ilk tattığımda mahvoldum, Muse. Beni kesinlikle mahvettin." Kıçım yatağın kenarından sarkarken Walsh içime giriyor, bacaklarım onun beline dolanıyordu. Onun merhametine kalmıştım.

Bana saldırmaya devam etti, beni çiğ çiğ sikti. "Tohumlarımı içine akıtacağım, Muse."

Sonunda ağladı ve kulaklarım havaya kalktı. Zevkli seslerin senfonisi bir anlığına durdu. "Yap şunu."

Yatak gıcırdamaya devam edip beni çiğ çiğ sikmesine izin verirken duyduğum tek ses derin bir kahkahaydı. Walsh'un Dansport'taki evine "yanlışlıkla" getirmediği tek şey doğum kontrol hapımdı, bu yüzden reçete almak için doktora gitmiş olmama rağmen, buna olan ihtiyacı durdurabilecek başka haberler öğrendim.

"Benim güzel karım." Daha fazla. İterek.

"Sessiz ol. Aşağıda herkes seni duyabilir." Ben şaşkınlıkla ciyaklarken elleri yukarı uzandı ve meme uçlarımı sıktı.

"Bu oda ses geçirmez." İşte tanıdığım Walsh. Her zaman ileriye düşünen, her zaman bir cevabı olan.

"Tabii ki öyle," diye inledim tam o huzurlu uçuşuma kayarken. Dünyamın patladığı, yıldızların patladığı ve Walsh ile kendim dışında her şeyin varlığının sona erdiği yer.

"Seni seviyorum," dedi son bir kez, kalın, girintili çıkıntılı aletini bana saplarken.

Etrafında patladım, o yıldızlarla kaplı cennete kayarken kedi dudaklarım sıkıştı. Bedenim yatağa yığıldı, nefesimi tutmaya çalışırken ciğerlerim sıkışıyordu.

Yanımda kayarak beni yastığın üzerine yatırdı ve kollarımla bacaklarımı onunkilerin arasına doladım.

"Bunu özlemişim," diye mırıldandım. Ağzı burnuma indi ve beni küçük öpücöklere boğdu.

"Az önce beni kandırdın, seni doyumsuz eş."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Kendimi hiç bir zaman bir eve sahip olarak hayal etmemiştim."

"Şimdi iki tane var." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Hayır." Gözlerini görebilmek için hafifçe uzaklaşarak onu durdurdum. "Seni kastetmiştim. Sen benim evimsin, Walsh."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sen her zaman benim oldun, ilham perisi." Orada uzandık, partinin sesleri kısmen kısılmıştı. "Oraya geri dönmeliyiz. Bizim için buradalar."

"Eh," diye elini salladı Walsh. "Bizden birkaç dakika daha uzak kalmaya dayanabilirler. Bırakın burada uzanayım."

Tavana baktım ve hayatımın son birkaç yılda aldığı yolu düşündüm. Gün batımından şafağa kadar paylaştığımız her an bizi bu noktaya getirmişti.

Gözlerimi kapattığımda anılar sel gibi aktı - acı, incinme, travmamın neden olduğu ikincil hasar ve geçmişim nedeniyle sürdürmek zorunda kaldığım hayat. Ancak bugün farklı hissediyordum çünkü Walsh yanımdaydı. Hayatın karmaşası ve geçmişimden kalan parçaların ortasında bile kusurlarımızı kucakladık. Birbirimizden beklentimiz asla mükemmellik olmadı.

Walsh çocukluğumda eksik olan unsurların yerini tutamazdı. Katlandığım her şey, elimden alınan her şey, sanki pürüzleri düzeltmiş gibi daha katlanılabilir hissettirse de, hayatımın yapbozu devam eden bir çalışma olarak kaldı.

"Hey?" Göz gelebilmek için başımı çevirerek mırıldandım. Bu her zaman istediğim hayattı. Her gün sevdiğim, tapıldığım ve el üstünde tutulduğum bir an gibi geliyordu. Bir gün benim olacağını bildiğim adamla tanıştığımda tek istediğim buydu.

"Evet, Muse?"

Elini tuttum ve karnımın üzerine koydum. "Hani şu üreme sapkınlığının var ya?"

"Hey," diye karşılık verdi burnunu kırıstırarak. "Yapmıyorum." Bana bir öpücük vermeden önce güldü.

"Hamileyim."

Gözleri bir an şaşkınlıkla açıldı ama sonra yanaklarına nefis bir gülümseme yayıldı.

Ve böylece içimdeki çocuğun küçük bir parçası iyileşti.

ADVEFIUAES'IMDAN Beni TAKIP EDİN

Bu küçük maceramı okuduğunuz ve desteklediğiniz için çok teşekkür ederim. Destğiniz sayfadaki kelimelerin ötesinde. Aşağıdaki sosyal medya hesaplarımı takip ederek bir sonraki maceramı takip ederseniz çok sevinirim.

Beni Goodreads'te takip edin

Beni Facebook'ta takip
edin

Bu kitap hakkında bir sohbet grubuna katılmak için Facebook'ta Vee's
Vixens'ime katılın Beni Instagram'da takip edin

Beni Tiktok'ta takip edin

Ackfowledgmefıs

Bu anları her zaman zor bulurum çünkü birini unutacağımdan endişe ederim, bu yüzden kısa ve tatlı tutacağım.

Her şeyden önce okuyucularıma teşekkür ederim. Sizler ve *Isles* sayesinde hayatım değişti. Ben her zaman büyük bir hayalperest oldum ve bu hayalleri gerçeğe dönüştürebilmemin nedeni sizlersiniz.

Sokak ekibime, beta ekibime, alfa ekibime ve aradaki herkese teşekkür ederim - Julia, Nay-Nay, AMy, Adrianna, Sammi, Sandra, Madison, Michelle, Jewel, Sara, Melanie, Nichole, Jordan, Lucia, Emily, Desiree, Alexandria, Andrea ve kaçırmış olabileceğim herkese. Her zaman paylaştığınız için hepinize minnettarım. En yeni ve en çılgın hikayelerimi her zaman okuduğu için en büyük destekçim Daphne'ye özel bir haykırış.

Reagan's Reading Relics'ten Reagan, çıkartmaların beni çok mutlu ediyor. İlk günden beri yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

İnanılmaz kapak tasarımcılarıma, iç mekan biçimlendiricime ve özel baskıda ve iç mekanda yer alan muhteşem boudoir model müşteriye çok teşekkür ederim.

Hollie ve McKenzie'ye tüm pazarlama çabalarımındaki yardımları için teşekkür ederim.

Olağanüstü redaksiyon için Celena ve Rose'a teşekkür ederim.

Ama en çok kocama teşekkür ederim. Yaşadığım sağlık sorunlarına rağmen her zaman yanımda duran, hayallerimi paylaşan ve bir kitap daha yayınlarken elimden tutan kişi o oldu. O benim her şeyim.

About me ΑΥΠΟΑ

Vee Taylor, Chicago'nun dışındaki banliyölerde yaşayan tutkulu bir yazardır. Sevgi dolu destekleyici bir kocası, iki köpeği ve iki çocuğuyla, ruh sağlığı geçmişinden ilham alıyor ve bunu yazılarını beslemek için kullanıyor. Okuma ve yazma tutkusu on yıl önce başladı ve o zamandan beri arkasına bakmadı.

Hevesli bir kitapsever olan Vee, kitapsal olan her şeye takıntılıdır. Yeni dünyalar keşfetmeyi, yeni karakterler tanımayı ve farklı türlere dalmayı seviyor. En sevdiği türler arasında karanlık romantizm, romantazi ve iyi ole smut yer alıyor. Yazmadığı zamanlarda, genellikle burnunu bir kitaba gömülü olarak ya da sosyal medyada amaçsızca gezinirken bulunabilir.

Yazmanın yanı sıra Vee aynı zamanda yetenekli bir fotoğrafçı. Arkadaşları ve ailesiyle vakit geçirmeyi seviyor ve yeni şeyler denemekten hoşlanıyor. Yaşam sevinci ve sarsılmaz bir yazma tutkusu olan Vee Taylor, bu yolculukta onunla birlikte olduğunuz için çok heyecanlı.

www.veetaylorauthor.com

AYRICA Vee TAYLOA TARAFINDAN

Marchetti Adamları

Birbiriyle bağlantılı tamamlanmış bir Mafya Serisi

Bir Şans: [Burayı Oku](#)

İkinci Tahmin: [Burayı Oku](#)

Üçüncü Derece: [Burayı](#)

[Oku](#) Dördüncü Duvar:

[Buradan Okuyun](#)

Isles Üniversitesi

Karanlığa Doğru [Buradan Okuyun](#)

Işığa Doğru [Buradan Okuyun](#)

Alacakaranlık ile Şafak Arasında [Burayı Okuyun](#)

Kuzgunun Hokeyi

Pucking Anneniz [Burayı Okuyor](#)

AYRICA Vee TAYLOA TARAFINDAN

Marchetti Adamları

Birbiriyle bağlantılı tamamlanmış bir Mafya Serisi

Bir Şans İkinci

Tahmin

Üçüncü

Derece

Dördüncü

Duvar

Isles Üniversitesi

Karanlığa Doğru

Işığa Doğru

Alacakaranlık ve Şafak Arasında

Kuzgunun Hokeyi

Senin Pucking Annen

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.